

Boží úžasná milost – AG

Předmluva⁽⁸⁾

Spolu s vydáním této knihy *Boží úžasná milost* máme nyní deset náboženských svazků Ellen G. Whiteové. Skutečnost, že celosvětová církev uveřejnila deset takových svazků jednoho autora, je významná. Žádný jiný spisovatel nebyl takto poctěn. Zatímco všechny svazky ranní stráže (jitřenek, ranních zamýšlení) byly hluboce duchovní, odrážející oddanost (zasvěcení) četných autorů a jejich literární schopnosti, nikdo (ani jeden, žádný) z nich nemohl psát s takovým hlubokým pohledem (ponořením, proniknutím) do podstaty věci jako tento jedinečný spisovatel. A jaké je vysvětlení toho (této skutečnosti)? Bylo by jistě chybou věřit (připsat zásluhy) Ellen Whiteové, jako osobě (člověku). Nepochybně, kdyby byla naživu, podala (učinila) by toto skromné (jednoduché) vysvětlení:

„Sestra Whiteová není původcem těchto knih. Ony obsahují pokyny (poučení), které jí během jejího životního díla dával Bůh. Ony obsahují drahocenné, povzbuzující světlo, které Bůh milostivě dal svému služebnici, aby ho předala světu. Z jejich stránek má toto světlo svítit do srdcí mužů a žen, vedouce je k Spasiteli.“ – Review and Herald, 20.1.1903

A možná tisíce, kteří budou číst tato inspirovaná poselství tohoto svazku, budou vedeny k důvěrnější zkušenosti s Ježíšem Kristem. Tak se stanou účastníky jeho úžasné milosti, kterou Ellen Whiteová popisovala jako „jakýsi Boží přívlastek (rys, symbol, znak, vlastnost) zjevený (prokázaný) nehodným lidským bytostem. My jsme ji nehledali,“ ona vysvětlila, „ale byla poslána, aby hledala nás.“

Výpovědi na téma milosti pronikají (prostupují) mnoha tištěnými svazky Ducha prorockého. Tyto bohaté zdroje poskytují nejlepší výběr. Časopisy, takové jako např. Review and Herald, Znamení doby, Instruktor mládeže, rovněž poskytují (skýtají) pomocné stránky pro studium.

Když je používána pouze část určité odvolávky, vynechávky v této knize jsou rozpoznány obvyklým způsobem. V mnoha případech čtení na každý den sestává z několika vybraných citací seskupených dohromady jako složená výpověď (zpráva, prohlášení). Na konci svazku můžeme nalézt (najdeme) jednotlivé zdrojové prameny, a také biblický index (veršů).

Boží úžasná milost byla zkompileována pod vedením (na pokyn) správní rady (správců, poručníků) Ellen G. Whiteové, kteří nesou zodpovědnost za vydávání těchto děl z pera sestry Whiteové. Mělo by být vzpomenuáno, že kompilace tohoto spisovatele jsou učiněny správní radou v souladu (podle) s nařízenými (přáními) její (poslední) vůle, která obsahovala volání po takových výběrech (sbírkách), aby byly spojené dohromady (shromážděny) a vytištěny v knihách, jak (to) bude vyžadováno (vyžadovat, vyvstane) potřeba.

Je naší nadějí, že tento souhrn každodenních rad a myšlenek povzbudí čtenáře k tomu, aby byli ještě silněji přitaženi k nekonečným zdrojům Boží milosti a dosáhli tu dokonalost, která je potřebná (požadovaná) pro přenesení do nebe. Toto je nutná příprava potřebná pro všechny dnešní adventisty a naší modlitbou (prosbou) je, aby tato kniha přispěla k oživení zkušenosti a pravé reformaci v církvi.

Správcové pozůstalosti ELLEN G. Whiteové, WASHINGTON, D.C .

I procházel Ježíš všecku Galileji, uče v shromážděních jejich a káže evangelium království a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.
Matouš 4,23

„I otevřev ústa svá, učil je, řka: Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské“ (Mat 5.2.3). Jako něco zvláštního a nového zasáhla tato slova žasnoucí zástup. Takové učení se naprosto lišilo od všeho, co kdy slyšeli od kněží nebo rabínů. Nenalezli v něm nic, co by lichotilo jejich pýše anebo živilo jejich ctižádostivé naděje. Avšak z tohoto nového Učitele vyzařovala moc, která je podmaňovala. Moc Boží lásky se v jeho přítomnosti šířila jako vůně z květiny...

V zástupu, který obklopoval Ježíše, byli někteří, kteří si uvědomovali (byli vědomí) svou duchovní chudobu a bídu (ubohost)... Byly tam duše, které v přítomnosti Jeho čistoty cítily, že jsou „bídni, mizerní, chudí (ubozí), slepí a nazi“ (Zj 3,17); ony toužily po Boží spasitelné milosti (Tit 2,11)...

O chudých v duchu Ježíš říká: „Jejich je nebeské království.“ Toto království není, jak doufali Kristovi posluchači, časným a pozemským panstvím. Kristus jim (lidem) otvíral duchovní království své lásky, své milosti, své spravedlnosti... Jeho poddanými (občany Jeho království) jsou chudí v duchu, tiší, pronásledování pro spravedlnost. Jim patří království nebeské. I když ještě úplně neskončilo, přesto v nich už začalo dílo, které je učiní „způsobilými k účasti na dědictví svatých ve světle“ (Kol 1,12).

Všichni, kdo si uvědomují svou duchovní chudobu a cítí, že v nich samotných není nic dobrého, mohou získat spravedlnost a sílu tím, že budou vzhlížet k Ježíši... Vyzývá vás, abyste vyměnili svou chudobu za bohatství Jeho milosti. Nejsme hodni lásky Boží, avšak Kristus, naše záruka (ručitel), je jí hoden a může spasit všechny, kdo k Němu přijdou. Ať jste prožili v minulosti cokoli, ať jsou vaše nynější poměry sebetíživější, přijdete-li ke Kristu takoví, jací právě jste, slabí, bezmocní a zoufalí, vyjde vám náš soucitný Spasitel zdaleka vstříc a oděje vás svých rouchem spravedlnosti.

Zjevilať se jest zajisté ta milost Boží spasitelná všem lidem.

Titovi 2,11.

Neuposlechnutím (svou neposlušností, tím, že neuposlechl) Božích příkazů se člověk dostal (padl) pod odsouzení Jeho (Božího) zákona. Tento pád vyvolal (si vyžádal, požádal, vzbudil) Boží milost, aby se objevila (zjevila, ukázala) ve prospěch hříšníků. Nikdy bychom se nedověděli význam tohoto slova „milost“, kdybychom nepadli. Bůh miluje bezhříšné anděly, kteří vykonávají (konají) Jeho službu a jsou poslušni všem Jeho příkazům; neuděluje jim však milost. Tyto nebeské bytosti nevědí nic o milosti; oni ji nikdy nepotřebovali; protože nikdy nezhřešily. Milost je Boží vlastnost prokázaná nehodným lidským bytostem. My jsme ji nehledali, ale ona byla poslána, aby hledala nás. Bohu činí radost, že může udělit tuto milost každému, kdo po ní hladoví. Každému představuje podmínky milosrdenství (milosti), ne proto, že jsme toho hodni, ale proto, že jsme tak naprosto nehodní. Naše potřeba (nouze) je způsobilostí, kterou nám dává ujištění, že přijmeme tento dar.

Bůh však nepoužívá svou milost k tomu, aby učinil svůj zákon neplatným (zbavil účinku), nebo aby odstranil (nahradil) svůj zákon... Boží milost a zákon Jeho království jsou v dokonalé harmonii (souladu); jdou ruku v ruce. Jeho milost nám umožňuje přiblížit se k Němu skrze víru. Tím, že ji přijímáme a (po)necháváme si ji (zůstáváme v ní, vpuštěním), aby působila v našich životech, dosvědčujeme (dokazujeme, potvrzujeme, svědčíme o) platnost zákona; velebíme (vyvyšujeme) zákon a činíme ho slavným (Iz 42.21). A tím, že skrze moc Kristovy milosti uskutečňujeme jeho živé zásady a projevujeme čistou, upřímnou (srdečnou, z celého srdce) poslušnost vůči Božímu zákonu, svědčíme před nebeským vesmírem a před odpadlým světem, který činí Boží zákon neplatným, o moci vykoupení.

Ne proto, že bychom my Jej prve milovali, Bůh nás miluje; ale „když jsme ještě byli hříšníci“ (Řím 5,8) Kristus umřel za nás, učinil plné a hojné opatření pro naše vykoupení. I když pro naši neposlušnost si zasluhujeme (jsme si zasloužili) Boží nelibost a odsouzení, On nás neopustil (neopouští); On nás neopustil, aby zápasil s mocí nepřítelů v naší vlastní omezené síle. Nebeští andělé bojují naše bitvy za nás; a spolupracující s nimi můžeme zvítězit nad mocnostmi zla. Důvěřující v Krista jako v našeho osobního Spasitele můžeme být „více než vítězi skrze Toho, kterýž nás zamiloval“ (Řím 8,37).

Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého... aby ty, kteříž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali. Galatským 4,4.5

V nebeské radě byla určena hodina Kristova příchodu. Když se tato hodina ukázala na velkých hodinách času, narodil se v Betlémě Ježíš... Prozřetelnost řídila pohyby národů, a proud lidských podnětů a lidského působení (vlivu), dokud svět neuzrál pro příchod Vykupitele...

DA 32

Klam, jehož bylo používáno ke svádění k hříchu, dosáhl svého vrcholu. Pro zkázu lidských duší byly zapojeny všechny prostředky. Syn Boží, pohlížeje na svět, viděl utrpení a bídu. S lítostí patřil na to, jak se lidé stávají oběťmi satanské krutosti. Se soucitem patřil na ty, kteří propadli zkáze, byli vražděni a hubeni... Před celým vesmírem bylo prokázáno, že lidstvo se bez Boha nepovznese. Nový prvek života (život) a sílu mu musí přinést Ten, jenž stvořil svět.

Nepadlé světy přihlížely s hlubokým zájmem, aby viděly, jak Hospodin povstane smete obyvatele země... Místa však, aby zahubil svět, Bůh poslal svého Syna, aby jej spasil... V rozhodující chvíli, kdy se zdálo, že satanovo vítězství je už jisté, přišel Syn Boží s poselstvím božské milosti. V žádném věku, ba v žádné hodině nepřestal Bůh milovat padlé lidstvo. Přes zvrácenost lidí neustávaly projevy milosti. A když přišla plnost času (se naplnil čas), Božství se oslavilo (zvelebilo, zaplavilo) tím, že na (zaplavil Bůh) svět vylilo záplavu (přílivem) hojivé milosti, která nebude zadržena (zastavena, který potrvá) ani odňata (stažena), dokud (nebude dokončen) plán spasení nebude dokonán.

Satan jásal, že e mu podařilo snížit obraz Boží v očích lidí. Pak přišel Ježíš, aby v lidech (člověku) znovu vytvořil (obnovil) obraz svého Stvořitele. Kristus přišel, aby vypudil demony, kteří ovládli vůli lidí. Přišel, aby nás pozvedl z prachu, aby podle svého božského vzoru znovu vytvořil (přetvořil) zkažený charakter a učinil ho krásným (okrášlil ho) svou vlastní slávou.

DA 36.37

Když pak byl vsazen Jan do žaláře, přišel Ježíš do Galilee, zvěstuje evangelium království Božího. Pravě: Že se naplnil čas, a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání, a věřte evangelium. Marek 1,14.15

Když Ježíš putoval Galilejí, přičemž učil lid a uzdravoval jej, hrnuly se k Němu zástupy lidí z měst a vesnic. Mnozí přicházeli až z Judska a sousedních krajin. Ježíš se často musel před lidem skrývat. Nadšení lidu bylo tak velké, že bylo nutno jednat obezřele, aby římské úřady nedostaly strach z povstání. Ještě nikdy neprožíval svat takové období. Nebe se sklonila k lidstvu. Lačníci a prahnoucí duše, jež tak dlouho čekaly na vykoupení Izraele, se nyní radovaly (slavily hody, kochaly) z milosti milosrdného Spasitele...

Da 232

Toto poselství evangelia, zvěstované samým Spasitelem, se opíralo o proroctví. „Čas," který se podle Kristových slov naplnil, bylo období, jež ohlásil Gabriel Danielovi... „Věziž tedy a rozuměj, že od vyjití výpovědi o navrácení a o vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody bude téhodnů sedm, potom téhodnů šedesáte dva" (Dan 9,25), tedy šedesát devět týdnů neboli čtyři sta a osmdesát tři roků. Rozkaz k obnově a vybudování Jeruzaléma, doplněný výnosem Artaxerxa Longimana (viz Ezdr 6,14; 7.1.9) se začal plnit (vstoupil v platnost) na podzim r 457 př. Kr. Od toho roku (doby) uplynulo čtyři sta a osmdesát tři roků (sahá) na podzim roku 27 po Kr. Podle proroctví mělo toto období sahat až k Mesiáši, k Pomazanému. V roce 27, po Kr. Přijal Ježíš při svém křtu pomazání Duchem svatým a brzy nato zahájil svou činnost (veřejnou službu). Tehdy bylo zvěstováno poselství: „Naplnil se čas!"...

DA 233

Čas Kristova příchodu, Jeho pomazání Duchem svatým, Jeho smrt a kázání evangelia pohanům – to vše bylo přesně předpověděno... „Kristův duch, jenž byl v nich, předem osvědčuje utrpení, vztahující se na Krista i na slávu po tom následující" (1Petr 1,11)... Tak jako poselství o Kristově prvním příchodu ohlásilo království Jeho milosti, tak poselství o Jeho druhém příchodu ohlašuje království Jeho slávy.

DA 234

Odpověděl Ježíš: Království mé není z tohoto světa. Byť z tohoto světa bylo království mé, služebníci moji bránili by mne, abych nebyl vydán Židům. Ale nyní mé království není odsud. Jan 18,36

Království Boží přichází bez vnější okázalosti. Evangelium milosti Boží, se svým duchem nesobectví a sebezapírání se nikdy nemůže ztotožnit s duchem světa. Tyto dvě zásady jsou zcela protichůdné...

Dnes je však v náboženském světě mnoho takových, kteří věří, že pracují pro ustavení království Kristova jako pozemského a časného panství. Chtějí učinit našeho Pána vládcem všech království tohoto světa, vládcem jeho dvorů a táborů, jeho soudních (zákonodárných sborů) síní, paláců a tržišť. Kojí se nadějí, že bude vládnout zákonnou mocí, posílenou (prosazenou) lidskou autoritou. Protože nyní tu Kristus není osobně přítomen, chtějí sami jednat v Jeho zastoupení (místo Něho), vykonávat zákony Jeho království. Po zřízení (právě) takového království toužili Židé za dnů Kristových. Byli by Ježíše přijali, kdyby byl chtěl (ochoten) zřídit časné panství, mocí si vynutit zachování toho, co pokládali za zákony Boží a je učinit vykladači Jeho vůle a vykonavateli Jeho moci. Ježíš však pravil: „Mé království není z tohoto světa.“ Nechtěl přijmout (nikdy by nepřijal) pozemský trůn...

Ne z rozhodnutí dvorů nebo rad nebo zákonodárných shromáždění se rodí království Kristovo, ani pod patronací velkých mužů světa, nýbrž vstípením Kristovy přirozenosti v člověka působením Ducha svatého...To je jediná moc, která může způsobit povznesení lidstva. A člověk může pomoci při uskutečňování (příspěť pro /k/ dokončení) tohoto díla tím, že bude hlásat Slovo Boží a jednat podle něho...

DA 509

Dnes, stejně tak jako za dnů Kristových, neleží dílo království Božího v rukách těch, kdož volají po uznání a po podpoře zemských vládců a lidských zákonů, nýbrž těch, kteří ve jménu Ježíšově hlásají lidem ty duchovní pravdy, jež v nich vyvolají týž pocit (stejnou zkušenost) jako v Pavlovi: „S Kristem ukřižován jsem: již nežiji já, ale živ jest ve mně Kristus" (Gal 2.20). DA 510

I řekl opět: K čemu připodobníme království Boží? Aneb kterému podobenství je přirovnáme? Marek 4,30

Kristus našel království tohoto světa prokvašena zkažeností (velmi zkažená, úplatná). Když byl satan vypuzen z nebe, vztyčil svou korouhev vzpoury na této zemi, a snažil se všemi prostředky získat lidi pod svou korouhev... Jeho úmyslem (plánem) bylo ustanovit království, které by podléhalo (bylo spravováno) jeho vlastními zákonům, a bylo udržováno jeho vlastními zdroji (prostředky), nezávisle na Bohu; a byl tak velmi úspěšný (dobře dařilo), že když Kristus přišel na tento svět, aby zřídil království, pohlédl na lidské vlády a řekl: „K čemuž přirovnáme Boží království?“ Nic v občanské společnosti Mu neposkytlo vhodné přirovnání...

Kristovo poslání a Jeho dílo bylo v přímém (naprostém) protikladu (příkrém rozporu s) k tak všeobecně rozšířenému zlu a útisku... On měl v úmyslu (chtěl) nastolit vládu, která nebude používat (uplatňovat, prosazovat) žádnou sílu (moc); Jeho poddaní nepoznají žádný útlak... Ježíš přišel ne jako nějaký nelítostný tyran (krutovládce), ale jak Syn člověka; ne aby si podrobil národy svou železnou mocí, ale „aby kázal evangelium tichým,“ „aby uvázal rány zkroušeným srdcem, aby vyhlásil jatým svobodu a vězňům otevření žaláře;“ „aby těšil všechny kvílící“ (Iz 61.1.2). Přišel jak božský obnovitel, přinášeje utlačovanému a pošlapanému (utiskovanému) lidstvu bohatou a hojnou milost Nebes, aby se mocí Jeho spravedlnosti, člověk, i když padlý a zvrhlý (zkažený, ponížený, porušený) mohl stát účastníkem božství...

Kristus učil, že Jeho církev je duchovním královstvím. On sám, „Kníže pokoje,“ je hlavou své církve. V Jeho osobě lidstvo, přebývajícím skrze božství, bylo představené světu. Velkým ukončením Jeho poslání mělo být přinesení oběti za hříchy světa, aby prolitím krve mohlo být vykonáno smíření za celý lidský rod (lidstvo). Se srdcem vždy dotčeným pocitu (soucitným s) našich slabostí, uchem vždy otevřeným k volání trpícího lidstva, rukou vždy připravenou (ochotnou) zachránit (spasit, zachovat) znechucené (zbavené odvahy) a zoufalé, Ježíš, náš Spasitel, „chodil, dobře čině (konal dobro)“ (Sk 10,38).

A všichni, kteří jsou členy Kristova království, Ho budou představovat svou povahou (svým charakterem) i svými sklony (povahou).

Druhého pak dne uzřel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.
Jan 1,29

Danieli bylo dáno spatřit ve vidění divoké šelmy, představující mocností Zemí. Ale znakem Mesiášova království je beránek. Zatímco pozemská království vládou (panují) nadvládou (prostřednictvím převahy) fyzické síly, Kristus zapuzuje každou pozemskou (tělesnou) zbraň, každý (násilný, donucovací) prostředek k donucování. Jeho království bylo ustanoveno (vytvořené, ustavené) k povznesení a zušlechtění padlého lidstva.

Pro Adama bylo přinesení první oběti nejbolestnějším obřadem. Jeho ruka musí být pozvednuta k tomu, aby vzala život, která mohl dát pouze Bůh... Když zabil nevinnou oběť, chvěl se při pomýšlení, že jeho hřích bude muset prolévat (prolít) krev neposkvrněného Beránka Božího. Tento výjev mu dal hlubší a živější pocit (vědomí) velikosti jeho přestoupení, které nemohlo odčinit (zaplatit) nic než jenom smrt milovaného Božího Syna. A on žasl nad (obdivoval) nekonečnou dobrotou, která dala takové výkupné, aby zachránila (pro záchranu) viníka.

Symbols a předobrazy (stíny) obětní služby, spolu s proroctvími, dávaly (poskytovaly) Izraelitům zastřený, nejasný pohled na milosrdenství a milost, která měla být přinesena světu zjevením Krista... Jedině skrze Krista může člověk zachovávat mravní zákon. Přestoupením tohoto zákona člověk přinesl hřích na svět a s hříchem přišla smrt. Kristus se stal smířením za hřích člověka. On nabídl svou dokonalost charakteru namísto lidské hříšné. Vzal na sebe prokletí neposlušnosti. Oběti a obětní nabídky poukazovaly do budoucna na oběť, kterou měl přinést. Zabitý beránek představuje Beránka, který měl sejmut hřích světa...

Zákon a evangelium jsou v dokonalé harmonii (souladu). Jeden podporuje druhého. Zákon v celém svém majestátu konfrontuje (stojí před) svědomí, vyvolává u hříšníka pocit potřeby Krista jako smíření za hřích. Evangelium rozpoznává moc a neměnnost zákona. „Hříchů jsem nepoznal, než skrze Zákon. (Řím 7.7), prohlašuje Pavel. Vědomí hříchů, účinně podněcované (silně puzené) zákonem, pudí (vede) hříšníka ke Spasiteli. Ve své potřebě (nouzi) může člověk předkládat mocné argumenty opatřené (poskytnuté, prokázané) křížem Golgoty. Může požadovat (dožadovat, činit nárok na) Kristovu spravedlnost; protože je udělena (poskytována) každému pokání činícímu hříšníkovi.

Aniž řeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží jestiť mezi vámi. Lukáš 17,21

Vláda, za níž Ježíš žil, byla úplatkářská a tyranská; všude panovaly zlořády – vyděračství, nesnášenlivost, utlačování a násilí. Přesto se Spasitel nepokoušel o nápravu občanského řádu. Neútočil na panující zlořády, ani neodsuzoval nepřátele národa. Nezasahoval do pravomoci nebo správy těch, kdož byli u moci. Ježíš, jenž je příkladem pro nás, se držel stranou světské správy. Ne proto, že by byl lhotejný k lidskému utrpení, nýbrž proto, že náprava nezáleží jen v lidských a vnějších opatřeních. Aby byla účinná, musí léčba postihnout každého jednotlivého člověka a musí mu dát nové srdce.

Několik farizeů přišlo k Ježíši a tázalo se ho, „kdy že přijde království Boží“. Více než tři roky uplynuly od doby, kdy Jan Křtitel šířil poselství, které jako hlas polnice zaznělo celou zemí: „Království nebeské jest blízko“ (Mat 3,2). A farizeové dosud neviděli ani známku ustavení království...

Ježíš odpověděl: „Království Boží nepřichází tak, abyste to pozorovali; nikdo neřekne: Hle, zde jest!, nebo Tam! Hle, vždyť království Boží je již mezi vámi!“ (Luk 17,20.21). království Boží začíná v srdci. Nehledejme tam či onde známek projevů pozemské moci, které by vyznačily jeho příchod.

DA 509. 506

Kristovy činy dokazovaly nejen to, že je Mesiáš, ale ukázaly také, jakým způsobem bude nastoleno (zřízeno) Jeho království... Ono přichází něžným vnuknutím (nenápadným vlivem) Božího slova, vnitřním působením Božího Ducha a společenstvím duše s Tím, který je jejím životem. Největší projev moci Božího království je patrný v lidské povaze přivedené k dokonalosti Kristova charakteru...

Když Bůh dal světu svého Syna, dal lidstvu nepomíjející bohatství – bohatství, která jsou v porovnání s nahromaděným bohatstvím lidí od počátku světa ničím. Kristus přišel na tuto zem (tento svět) a postavil se před lidskými dětmi s nahromaděnou láskou věčnosti, a to je ten Boží poklad, který skrze naše spojení s Ním můžeme přijmout (získat), zjevovat a předávat dále (šířit).

MH 36.37

Podobno jest království nebeské zrna hořčičnému... Kteréžto zajisté nejmenší jest mezi všemi semeny, když pak vzroste, větší jest všech bylin, a bývá strom, takže ptactvo nebeské přiletíce, hnízda sobě dělají na ratolestech jeho.

Matouš 13,31

Klíček v semenu roste tak, že se rozvíjí podle (pomocí) životního principu (zásady), který Bůh do něho vložil. Jeho rozvoj není závislý na žádné lidské moci. Stejně tak je to i s Kristovým královstvím. Je novým stvořením. Jeho zásady rozvoje jsou v protikladu k těm, které panují v královstvích tohoto světa. Pozemské vlády přemáhají (vládnou, vítězí) fyzickou silou; udržují svou nadvládu válkou; ale zakladatelem nového království je Kníže pokoje... Kristus vštěpuje tuto zásadu. Tím, že vštěpuje (zasazuje) pravdu a spravedlnost, působí proti bludu a hříchu...

Kristovo království se na svém začátku zdálo skromné a bezvýznamné. V porovnání s pozemskými královstvími se jevílo jako nejmenší ze všech. Kristovo tvrzení, že je králem, bylo vládci tohoto světa zesměšňováno. Přesto v mocných pravdách svěřených Jeho následovníkům království evangelia mělo (ovládlo, vlastnilo) božský život. A jak prudký (rychlý) byl jeho vzrůst, tak rozšířený byl jeho vliv! Když Kristus mluvil toto podobenství, bylo tam jen několik málo galilejských rolníků, kterým bylo představeno toto nové království... Hořčičné semeno však rostlo a rozšířilo (rozprostřelo) své větve po celém světě. Když pozemská království jejichž sláva tehdy naplnila srdce lidí měl by zaniknout, Kristovo království zůstane, jako mocná a dalekosáhlá (rozsáhlá) síla (velmoc).

Stejně tak je dílo milosti v srdci na svém začátku malé. Slovo je vyřčeno, světelný paprsek světla proniká (se řine) do duše, je použit (uplatněn) vliv, který je počátkem nového života; a kdo může změřit jeho výsledky?...

V této poslední generaci (pokolení) podobenství o hořčičném semeni dosáhne pozoruhodné a vítězoslavné (triumfální) naplnění. Malé semeno se stane stromem. Poslední poselství výstrahy a milosti má přijít ke „každému národu a pokolení i jazyku“ (Zjevení 14,6-14), „aby z nich přijal lid svému jménu.“ (Skutky 15.14; Zjevení 18.1).

A země bude osvícena (ozářena) od jeho slávy.

Jiné podobenství mluvil jim, řka: Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž vzavši žena, zadělala ve třech měřících mouky, až by zkysalo všecko. Matouš 13,33

V Spasitelově podobenství je kvas použit k představení nebeského království. Znázorňuje přetvořující a oživující moc Boží milosti...

Podobně i hříšník musí nejprve přijmout Boží milost, než se může stát způsobilým pro království slávy. Veškerá kultura a vzdělání, které může poskytnout svět, nemohou ze zkaženého hříšného člověka vytvořit poslušné dítě nebes. Obnovující síla musí přijít od Boha... Přimícháme-li (přidáme-li) do těsta kvas, působí uvnitř, ale brzy se to projeví i navenek. Podobně působí i Boží milost, obnovuje srdce a tím přetvořuje celý život...

COL 97

Kvas, ukrytý v mouce, působí neviditelně, ale prostupuje celým těstem. Rovněž kvas pravdy působí skrytě, tiše a trvale, přetváří celého člověka. Zušlechťí a ovládne jeho přirozené sklony, vstřípí mu nové myšlenky, nové pocity a pohnutky. Představí člověku nový vzor povahy – život Ježíše Krista. Mění myšlení, povzbuzuje schopnosti a nadání k novému způsobu činnosti... Probouzí lidské svědomí...

COL 98

Jestliže člověk přijímá Boží milost, jeho srdce přetéká láskou k Bohu a k těm, za které Kristus zemřel. Vlastní já pak už neusiluje o lidské uznání... Je laskavý a ohleduplný, má o sobě skromné mínění, ale přesto je plný naděje a vždy důvěřuje Boží milosti a lásce...

COL 101

Kristova milost má ovládat náš temperament (jednání, nálady) a náš hlas. Její účinky se projeví slušností, zdvořilostí, ohleduplností bratra k bratru, v laskavých a povzbudivých slovech. V takovém prostředí (rádi) přebývají i andělé. Ze života takového člověka vychází příjemná vůně, která vystupuje k Bohu jako vůně svatého kadidla. Láska se projevuje v laskavosti, dobrotě, shovívavosti a trpělivosti. Mění se i vzhled člověka. Kristus přebývající v srdcích lidí, kteří jej milují a zachovávají jeho přikázání, vyznačuje z jejich tváří... Pokaždé, když dojde k takovým změnám, andělé zpívají úchvatné chvalozpěvy Bohu. Bůh i Kristus se radují z každého člověka, který se nechal přetvořit podle božské podoby.

COL 102

Kterýžto hříchy naše na svém těle vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlností živi byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste. 1Petrova 2,24

Právě tehdy, když [Kristovi učedníci] očekávali (doufali), že uvidí svého Pána nastoupit (usednout) na trůn Davidův, spatřili Ho zajatého jako zločince, zbičovaného, posmívaného, odsouzeného a vyvýšeného (vyzdviženého) na kříži Golgoty...

Prohlášení (poselství, zpráva), které učinili (podali, přinesli) učedníci ve jménu Páně, bylo v každé jednotlivosti (podrobnosti) správné a události, na něž ono poukazovalo, se právě tehdy (v té době) odehrávaly. „Čas se naplnil a přiblížilo se království Boží“ (Marek 1,15), bylo jejich poselstvím... A „království Boží," o němž prohlašovali (tvrdili, hlásali, pravili), že se přiblížilo, bylo ustanoveno Kristovou smrtí. Toto království nebylo, jak byli učeni, aby věřili, pozemskou říší. Ani to není (nebylo) budoucí ... věčné království, v němž (jemuž) „všichni páni budou jemu sloužit a jeho poslouchat" (Dan 7,27). Výraz „království Boží," jak je používán v Bibli, lze použít (upotřebit, použitelný) k označení jak království milosti, tak i království slávy...

Království milosti bylo ustanoveno bezprostředně (ihned) po pádu člověka... Přesto však nebylo ve skutečnosti nastoleno (utvrzeno, zřízeno nastoleno) až do Kristovy smrti. Dokonce i po zahájení svého pozemského poslání, Spasitel ... mohl ustoupit (odvrátit, zřít) od oběti na Golgotě. V Getsemane se kalich hořkosti chvěl (zachvěl) v Jeho ruce. Dokonce i tehdy mohl ze svého čela setřít krvavý pot a nechat provinivší se lidský rod (vinné /provinilé/ lidstvo) zahynout v jejich nepravosti... Když však Spasitel obětoval svůj život a při svém posledním vydechnutí zvolal: „Dokonáno jest," tehdy naplnění (dokončení, splnění) plánu vykoupení bylo zajištěno (zaručeno). Zaslíbení spasení (příslib spásy) dané hříšnému páru v Edenu bylo po(u)tvrzeno. Království milosti, které existovalo předtím podle Božího zaslíbení, byla pak ustanoveno (upevněno, utvrzeno).

A tak Kristova smrt – právě ta událost, na kterou učedníci pohlíželi jako na konečné zničení (zánik, zmaření) svých nadějí – byla tou událostí, která to učinila navždy jistým (jasným)... Událost, která je naplnila smutkem a zoufalstvím, byla tou událostí... v níž je soustředěn (se soustřeďuje) budoucí život a věčné štěstí všech Božích věrných dítek po všechny věky.

A tak zákon zajisté jest svatý, a přikázání svaté, i spravedlivé, a dobré. Řím 7,12

Zákon Boží, ve své pravé podstatě, je neměnný. Je zjevením vůle a charakteru svého Původce. Bůh je láska a Jeho zákon je láska. Jeho dvěma velkými zásadami jsou láska k Bohu a láska k člověka... Boží charakter je spravedlnost a pravda; taková je povaha (podstata, charakter) Jeho zákona... Na počátku byl člověk stvořen k Božímu obrazu. Byl v dokonalém souladu s přírodou a Božím zákonem; zásady spravedlnosti byly napsány v jeho srdci. Avšak hřích ho odcizil (odtrhl, odloučil) od jeho Tvůrce. Již více neodrážel božský obraz. Jeho srdce bojovalo (vedlo válku) se zásadami Božího zákona... Ale „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna,“ aby člověk mohl být usmířen s Bohem. Skrze Kristovy zásluhy může být znovu uveden do souladu se svým Tvůrcem (Stvořitelem). Jeho srdce musí být obnoveno božskou milostí; musí obdržet nový život shůry. Tato změna se nazývá novým narozením (znovuzrozením)...

Prvním krokem k usmíření s Bohem je přesvědčení o hříchu... „Skrze zákon přichází poznání hříchu“ (Řím 3,20). Aby mohl vidět svou vinu, musí hříšník zkoušet (prozkoumat) svůj charakter (podle) velkým Božím měřítkem spravedlnosti. Ono je zrcadlem, které ukazuje dokonalost spravedlivého charakteru a umožní mu rozeznat (poznat, vidět) jeho vlastní nedostatky. Zákon odhaluje (zjevuje) člověku jeho hřích... On ukazuje (oznamuje), že smrt je údělem hříšníka. Pouze (jedině) Kristovo evangelium ho může osvobodit (zbavit) od odsouzení nebo (a) poskvnění hříchu. Musí činit pokání (projevit lítost) vůči Bohu, jehož zákon byl přestoupen; a víra (věřit) v Krista, jeho usmiřující oběť...

Při znovuzrození je srdce přivedeno do souladu s Bohem, stejně jako je přivedeno do souladu s Jeho zákonem. Když se tato mocná (mohutná, velká) změna odehrála (stala) v hříšníkovi, přešel ze smrti do života, z hříchu ke svatosti, z přestoupení a vzpoury k poslušnosti a oddanosti (věrnosti)...

Kristovi následovníci se mají stát podobní Jemu – skrze Boží milost přivést (vytvořit, uzpůsobit) charakteru do souladu se zásadami Jeho svatého zákona. To je biblické posvěcení.

Ale hledejte vy nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.

Matouš 6,33

Lidé, kteří naslouchali Kristovým slovům, stále toužebně očekávali nějakou zmínku o Jeho pozemském království. Zatímco jim Pán Ježíš otvíral poklady nebes, mnozí se v duchu zabývali otázkou, jaké pozemské výhody jim přinese spojení s Ježíšem. Pán Ježíš jim ukázala, že svým přehnaným zájmem o světské věci se podobají okolním pohanským národům...

MB 98

Pán Ježíš řekl: „Nebo těch všech věcí národové světa tohoto hledají (Všechny tyto věci totiž vyhledávají národy tohoto světa – NBK)... Přišel jsem, abych vám otevřel království lásky, spravedlnosti a pokoje. Otevřete svá srdce, abyste mohli přijmout toto království a služte především jemu (učíte službu jemu vaším nejvyšším zájmem). I když je to duchovní království, neobávejte se, že o vaše pozemské potřeby (tohoto života) nebude postaráno...

Pán Ježíš nám neříká, že nemáme o nic usilovat (Ježíš nás nezbavuje nutnosti vyvíjet úsilí), ale učí nás, že Ho máme učinit prvním i poslední a tím nejlepším ve všem. Nemáme se pouštět do žádného podniku, sledovat žádné cíle nebo vyhledávat zábavy, které by bránily působení Boží spravedlnosti v našem charakteru (povaze, na naši povahu) a životě. Cokoli děláme, máme činit z celého srdce jako pro Pána (Kol 3.23).

Pán Ježíš za svého pobytu na zemi zvýšil každou stránku života tím, že zjevoval lidem (důstojným životem ve všech jeho jednotlivostech udržoval před lidmi) Boží slávu a ve všem se podřizoval vůli svého Otce. Následujeme-li Jeho příkladu, patří i nám Jeho zaslíbení, že všechno, co potřebujeme v tomto životě, nám „bude přidáno.“ Zaslíbení Boží milosti počítá se všemi okolnostmi života. Bere v úvahu chudobu i bohatství, nemoci i zdraví, jednoduchost i moudrost.

MB 99

Těžkosti nebudou schopny (moci) zabránit tomu, kdo je rozhodnut hledat nejprve Boží království a Jeho spravedlnosti... Vzhlížeje k Ježíši,... bude věřící s radostí čelit pohrdání a výsměchu. A pomoc a milost dostatečná pro každou okolnost (situaci) je příslibena Tím, jehož slovo je pravda. Jeho věčné rámě (náruč) obklopí (obejme) duši, která se obrátí k Němu o pomoc. V Jeho péči můžeme bezpečně spočinout, říkájice: „Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v tebe doufám" (Žalm 56,4).

Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.

Jan 3,3

V rozmluvě s Nikodémem vyložil Ježíš plán spasení a své poslání na světě.

DA 176

Přistoupil přímo k jádru (věci). Privil slavnostně, leč vlídně: „Vpravdě, vpravdě ti pravím: Nikdo nemůže vidět království Boží, leč by se narodil shůry.“ (Jan 3,3)... S velebným a důstojným klidem vztáhl ruku a s ještě větší jistotou pronesl tuto pravdu: „Vpravdě, vpravdě ti pravím: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“...

DA168.171

Srdce je od přirozenosti zlé... Studánka srdce se musí napřed vyčistit, než muže vytékat čistý proud. Ten, kdo se pokouší získat nebe tím, že bude jen sám usilovat o zachování zákona, pokouší se o nemožné. Náboženství, spočívající v pouhém dodržování zákonů (zákonické), a formální zbožnost nikoho nespasí. Život křesťana není jen upravená nebo zlepšená forma starého života, nýbrž změna přirozenosti. Znamená konec sobectví (smrt vlastního já) a hříchu a současně nový život. Tuto změnu může přivodit jen účinné působení Svatého Ducha... O jeho působení nelze říci (nic) více než o pohybech větru...

DA 172

Ačkoli vítr je sám neviditelný, následky jeho působení je možno vidět a cítit. A tak i působení Ducha na duši se projeví v každém činu toho, jenž pocítil jeho spásnou moc. Když Duch Boží ovládne (zmocní) srdce, změní i život. Člověk se zbavuje hříšných myšlenek, zřiká se zlých skutků, místo zloby, závidi a sporů přichází láska, pokora a pokoj. Na místo smutku přichází radost a tvář začíná obrážet světlo nebes... Požehnaní přichází, když duše se vírou odevzdává Bohu. Teprve pak moc, již lidské oko nemůže uzřít, vytváří novou bytost k obrazu Božímu...

DA 173

Jako Nikodém musíme i my ochotně vstoupit do života tak jako největší z hříšníků. Kromě Krista „není jiného jména pod nebem daného lidem, ve kterém bychom měli (mohli) být spaseni“ (Skutky 4,12).

DA 175

Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši.

Římanům 3,24

Kristus v mnoha svých podobenstvích používá výraz, „nebeské království,“ k označení díla božské milosti na (lidských) srdcích lidí... Království milosti bylo ustanoveno ihned po pádu člověka, když byl vymyšlen plán na vykoupení vinného lidského rodu (lidstva). Tehdy (pak) existovalo v úmyslu a skrze Boží zaslíbení; a skrze víru se lidé mohli stát jeho poddanými (občany).

Použití síly (násilí) je v rozporu se zásadami (odporuje zásadám) Boží vlády; Bůh si přeje jen službu lásky... Znat Boha znamená milovat Ho. Povaha Boží se musí projevit jako protiklad povahy satanovy. A to mohla učinit jen jediná bytost v celém vesmíru. Jen ten, kdo poznal výšku a hloubku lásky Boží, ji mohl zjevit...

DA 22

Plán našeho vykoupení nebyl dodatečným nápadem, plánem vytvořeným (nevznikl) až po pádu Adama. Byl zjevením „tajemství, které bylo po věčné časy skryto (od časů věčných skrytého)“ (Řím 16,25). Byl zjevením zásad, jež jsou od věčných věků (věčnosti) základem Božího trůnu... Bůh nedal pokyn k tomu, aby vznikl hřích, avšak předvídal jeho vznik a učinil opatření, jak čelit této strašné skutečnosti. Tak velká byla Jeho láska k světu, že se zavázal dát svého jednorozeného Syna, „aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život“ (Jan 3.16).

DA 22

Jakmile vznikl hřích, byl tu Spasitel. Kristus věděl, že bude muset trpět, přesto se stal zástupcem člověka. Jakmile Adam zhrěšil, Syn Boží se sám představil (nabídl) jako záruka lidského rodu (lidstva), právě s tak velkou mocí, aby mohl odvrátit zkázu vyslovenou na vinících (vyřčenou nad vinnými), jako když zemřel na kříži Golgoty

Jaká láska! Jaká úžasná (obdivuhodná) blahosklonnost! Král slávy se hodlá sám ponížít k padlému lidstvu! Chce postavit své nohy v Adamových šlépějích. Chce vzít na sebe padlou lidskou přirozenost, a zavázat (zaručit) se zdolat silného nepřítele, který triumfoval (zvítězil) nad Adamem. Chce přemoci satana, a (aby) tím chce (mohl) otevřít cestu pro vykoupení (vysvobození) z hanby Adamova selhání a pádu, všem těm (pro všechny), kteří uvěří (budou věřit) v Něho.

A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých.

Zjevení 19,8

Podobenství o svatebním šatu [Mat 22,1-14] nám předkládá významné naučení... Svatebním šatem podobenství znázorňuje čistou, neposkvřenou povahu, kterou budou mít praví následovníci Ježíše Krista... Písmo vysvětluje, že „tímto kmentem je spravedlnost svatých“ (Zjev 19,8a). Je to Kristova spravedlnost, Jeho neposkvřená povaha, kterou vírou získávají všichni, kdo přijmou Krista za svého osobního Spasitele.

COL 307.310

Bílé roucho nevinnosti nosili naši první rodiče, když je Bůh stvořil (umístil) v Eden. Žili v dokonalém souladu s vůlí Boží... Nevinnou dvojici zahalovalo krásné příjemné Boží světlo... Když však vstoupil (přišel) hřích, přerušili své spojení s Bohem a následkem toho zmizelo i Boží světlo, které je obklopovalo. Nazí a zahanbení se pokusili nahradit nebeský oděv splétáním fíkových listů k zakrytí své nahoty.

COL 310

Nemůžeme si sami opatřit roucho spravedlnosti, protože prorok říká, že „všechny naše spravedlnosti jsou jako roucho ohyzdné“ (Iz 64,6). V nás samotných není nic (sami v sobě nemáme /nevlastníme/ nic), čím bychom mohli přikrýt duši tak, aby se neukazovala její nahota. Musíme přijmout roucho spravedlnosti utkané na nebeském stavu, a to neposkvřené roucho Kristovy spravedlnosti.

Bůh učinil dostatečné opatření, abychom se mohli stát dokonalými v Jeho milosti, nemajíce v ničem nedostatku, čekající na příchod (zjevení se) našeho Pána. Jste připraveni? Máte na sobě svatební roucho? Toto roucho nikdy nepřikryje podvod (klam), nečistotu, zkaženost nebo pokrytectví. Boží oko je na vás (sleduje). Ono rozeznává (rozsuzuje) myšlenky i mínění (záměry) srdce (Žid 4.12). Můžeme skrýt naše hříchy před zraky lidí, nic však nemůžeme skrýt před našim Stvořitelem.

5T 220

Nechť mládež i malé děti jsou učeny, aby se rozhodly (si zvolily) pro královské roucho utkané na nebeském stavu – „kment čistý a (bělo)stkvoucí,“ který budou nosit všichni svatí země. Toto roucho, Kristův vlastní neposkvřený charakter, je zdarma nabízen každé lidské bytosti. Ale všichni, kteří ho přijmou (obdrží), ho přijmou a budou ho nosit již zde.

CG 190

K dědictví neporušitelnému a neposkvrněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, nám.

1 Petrova 1,4

Kristus učil a jako obvykle se kolem něho a jeho učedníků shromáždilo mnoho lidí... Mezi shromážděnými byli mnozí lidé, kteří chtěli získat Boží milost jen proto, aby sloužila jejich sobeckým zájmům. Uznávali, že Kristus má podivuhodnou moc, když vykládá pravdu tak jasně... Neudělal by také jim svou moc, aby ji mohli využít k získání pozemských výhod?

COL 252

Někdo ze zástupu Ho požádal: „Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví“ (Luk 12,13)... Žadatel projevil své sobecké smýšlení právě ve chvíli, kdy Kristus dával vážná napomenutí. Dovedl ocenit, co by Pán mohl učinit pro jeho časné zájmy; avšak duchovní pravdy neměly na jeho mysl a na jeho srdce žádný vliv... [Ježíš] mu nyní otevíral poklady Boží (božské) lásky. Duch svatý ho vedl, aby se stal dědicem podílu (dědictví), který je „neporušitelný, neposkvrněný a neuvadlý“ (1Petr 1,4)... [Avšak] jeho oči byly upnuty pouze k zemi (díval se jenom na zem)...

COL 253

Spasitelovo poslání na zemi se rychle chýlilo k závěru. Zbývalo již jen několik měsíců, aby mohl dokončit dílo, které přišel vykonat – založit své království milosti. Lidská ziskuchtivost ho chtěla odvrátit od Jeho díla a zatáhnout ho do sporu o kus pole. Pán Ježíš se však nedal odvést od svého poslání. Odpověděl: „Človče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo děličem?“ (Luk 12,14)... COL 253 Kristus vlastně řekl: Není mým úkolem urovnávat spory tohoto druhu. Přišel za jiným účelem – aby kázal evangelium a aby lidi vedl k poznání věčných hodnot...

COL 254

Když vysílal do světa svých dvanáct učedníků, řekl: „Jduce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské...“ (Mat.10,7.8). Neměli urovnávat časné záležitosti, ale měli vést lidi ke smíření s Bohem. Jen touto činností mohli lidstvu přinést požehnání. Jediným lékem proti hříchům a strastem lidí je Kristus. Pouze evangelium o Boží milosti může vyléčit zla, která jsou kletbou lidské společnosti... Jen Kristus může vyměnit sobecké, hříšné srdce za srdce nové, plné lásky.

COL 252-254

Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Matouš 11,28

Kristus se snažil vštípit učedníkům pravdu, že v království Božím není územních hranic, společenských tříd (kastovnictví), nadřazených kast (šlechtický stavů), že musejí jít s poselstvím Spasitelovy lásky ke všem národům, (přinášejíce jim poselství o Spasitelově lásce).

AA 20

Kristus boří rozdělující přehrady, sebelásku, předsudky, jež rozdělují národy a učí lásce k celé lidské rodině (ke všem lidem)... Učí nás, abychom se dívali (pohlíželi) na každou potřebnou (potřebného) duši jako na našeho bližního a na svět jako na naše pole (své působnosti). DA 823 Tak jako sluneční paprsky pronikají až do nejvzdálenějších (nejodlehlejších končin) koutů zeměkoule, tak Bůh touží (chce), aby se světlo evangelia dostalo ke každé duši na zemi.

Na celém světě jsou muži a ženy vzhlízející (vzhlížejí) toužebně k nebi. Modlitby, slzy a přání stoupají vzhůru od (vycházejí z) duší toužících po světle, po milosti, po Duchu svatém. Mnozí stojí již na prahu království, čekají jen, aby byli uvedeni...

Na důvěře dané (svěřené) prvním učedníkům, mohou mít podíl (v plnění úkolu, který byl uložen prvním učedníkům, se podílejí) věřící všech věků (v každé době). Každému, kdo přijímá evangelium, se dostává svatě pravdy, aby ji oznamoval světu. Věrné dítky Boží jsou vždy činnými misionáři, kteří věnují své možnosti (prostředky) k slávě jména Božího a moudře užívají svých schopností pro službu Boží...

AA 109

Každý, kdo přijímá Krista, je povolán, aby pracoval pro spásu svého bližního. „Duch i nevěsta praví: Přijď. Kdo to slyšíš, řekni také: Přijď!“ (Zjevení 22.17). Takto zvát je úkolem celé církve. Každý, kdo pozvání uslyší, má toto poselství rozlašovat přes hory a doly a volat: „Přijď!“...

AA 110

Dlouho již Bůh čeká na to, až celou církev prostoupí duch služby tak, že každý její člen bude pro Něho pracovat podle svých schopností. Až všichni členové církve Boží budou konat dílo, jež jim bylo uloženo, všude kde je toho zapotřebí, ať doma nebo za hranicemi, a tak plnit příkaz evangelia, pak bude celý svět záhy vyburcován a Pán Ježíš se vrátí na tuto zemi s mocí a s velkou slávou.

AA 111

Požádej mne, a dámť národy, dědictví tvé, a končiny země, vládařství tvé.

Žalm 2,8

„Pole je tento svět“ (Mat 13,38). Porozumíme lépe, co tato slova znamenají, než apoštolé, kteří dostali úkol kázat evangelium. Celý svět je obrovským misijním polem.

Hrozný stav světa signalizuje (naznačuje, ukazuje), že Kristova smrt byla téměř zbytečná a že satan triumfoval (slavně zvítězil)... Nedejme se však oklamat. Přes zjevný (zdánlivý) triumf satana (satanovo vítězství), Kristus pokračuje ve svém díle v nebeské svatyni i na zemi...

Vážné, svaté (slavné) poselství výstrahy (varovné poselství) musí být ohlášeno (oznámeno, hlásáno) v nejobtížnějších polích a v nejhříšnějších městech, na každém místě (všude), kde světlo velkého trojnásobného (trojitého) poselství evangelia ještě nezazářilo (nezaznělo). Každý člověk musí slyšet poslední pozvání k večeři svatby Beránkovy. Od města k městu, od kraje do kraje, od vesnice k vesnici má být poselství přítomné pravdy oznámeno, ne s vnější okázalostí, ale v moci Ducha.

Ev 21.22. 428

Dříve než může člověk patřit (náležet, stát se součástí) do Kristova království, musí být jeho charakter musí očištěn od hříchu a posvěcen Kristovou milostí... Kristus touží projevit svou milost a vyrazit (vtisknout) svůj charakter i obraz na celý svět. Kristu byla nabízena království tohoto světa skrze toho, který se vzbouřil v nebi, aby si koupil Jeho poslušnost zásadám zla; On však přišel zřídit (nastolit) království spravedlnosti, a proto se nedal (nedá) koupit; svého úmyslu se nevzdá (nevzdal, nehodlal vzdát). Tato země je Jeho koupené dědictví, a On chce (aby Jeho lid byl) mít svobodný, čistý a svatý lid... I když satan působí skrze lidské pomocníky (nástroje), aby zabránil (překazil) v uskutečnění Kristova úmyslu (záměru), přesto je (bylo) dosaženo vítězství skrze prolitou krev za svět, které (a tak bude) přinese slávu Bohu a Beránkovi. Jeho království se rozšíří a obejmě (obsáhne, zahrne) celý svět... Kristus nebude spokojen, dokud vítězství nebude dokončeno (úplné). Avšak „z práce duše své užij užitek, jímž nasycen bude (a bude spokojen).“ „I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho“ (Iz 53,11; 59,19).

RH 18.8.1896

Protož my na místě Kristově poselství dějíce, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem.

2 Korintským 5,20

Od svého (po svém) nanebevstoupení, Kristus velká Hlava církve, pokračuje ve svém díle na světě skrze vyvolené vyslance, jejichž prostřednictvím promlouvá k dítkám lidským a pomáhá jim v jejich bídě (slouží jejich potřebám). Postavení těch, kdož jsou povoláváni Bohem, aby slovem a učením budovali církve Boží, je postavení vysoce (velmi) zodpovědné. Na místě Kristově mají prosit muže a ženy, aby se smířili s Bohem...

AA 360

Služebníci Kristovi jsou duchovními strážci lidu, který byl svěřen jejich péči. Jejich úkol (práce) je vsuktu podobný (Ize přirovnat) úkolu strážce. Za starých časů stáli často strážci na hradbách měst, odkud mohli jako z výhodného místa přehlédnout důležité body, jež měly být střeženy, a dát znamení, že se blíží nepřítel. Na jejich věrnosti záviselo bezpečí všech, kdož žili uvnitř hradeb...

AA 360

Každému kazateli Pán praví: „Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne..." (Ez 33.7-9). Prorokova slova mluví o svaté odpovědnosti těch, kdož jsou ustanoveni strážci církve Boží, správci tajemství Božích...

AA 360.361

Je výsadou strážců na hradbách Siónu, že mohou žít tak blízko Bohu a že mohou tak vnímat vlivy Ducha Božího, že Bůh může působit skrze ně a oznamovat hříšníkům nebezpečí, a ukazovat jim bezpečnou cestu (místo bezpečí).

AA 361

Srdce pravého kazatele je naplněno vřelou touhou zachraňovat duše... Srdce pravdivého ministra je naplněné intenzivní touhou pro chránit duše... Bdí nad dušemi jako ten, jenž se za ně musí odpovídat (vydat počet). S očima upřenýma na kříž na Golgotě, patře na vyvýšeného Spasitele, spoléhaje na Jeho milost a věře, že s ním bude až do konce jako jeho štít, jeho síla a jeho schopnost, pracuje pro Boha. Zve a prosí, ujišťuje o lásce Boží a tak usiluje získat duše pro Ježíše a v nebi pak je přičten k těm, kdož „jsou povolání, vyvolení a věrní (Zj 17,14).

AA 371

A protož vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všecko vykonajíce, státi.

Efezským 6,13

Síla armády se měří z velké části (podle) výkonností (zdatností, schopnosti) mužů v řadách (šicích). Moudrý generál (velitel) dává pokyny (instrukce) svým důstojníkům, aby vycvičil (vyškolil) každého vojáka pro činnou službu. Snaží se rozvinout nejvyšší výkonnost (schopnosti) na každé straně (u všech). Jestliže bude spoléhat pouze na své důstojníky, nemůže očekávat, že povede úspěšnou výpravu. Kdyby byl záviset na jeho/něm důstojnících sám on mohl nikdy očekávat, že bude provádět úspěšnou vojenskou výpravu (tažení, operaci). Počítá s věrnou (oddanou) a neúnavnou službou každého muže v jeho armádě. Zodpovědnost spočívá velkou měrou na mužích v řadách (šicích).

A stejně tak je to i v armádě knížete Immanuele. Náš generál (velitel, vojevůdce), který nikdy neprohrál žádnou bitvu, očekává ochotnou, věrnou službu od každého, koho získal pod svůj prapor. V závěrečném sporu, jež nyní probíhá mezi silami dobra a zástupy zla, On očekává od všech, od laiků jako i kazatelů, že se účastní. Všichni, kteří byli získáni (přihlásili, hlásí) za Jeho vojáky, mají věrně sloužit jako přesní muži, s velkým (silným) pocitem (vědomím) zodpovědnosti spočívajícím na (každém z) nich jednotlivě (osobně).

9T 116

Všichni, kteří vstoupí do armády, nemohou být generálové (vojevůdci), velitelé (kapitáni), seržanti (četaři) nebo dokonce kaprálové (desátníci). Všichni nemají péči (dohled, dozor) a zodpovědnost vůdců. Musí tam být vykonána tvrdá práce dalších (ostatních) druhů. Někteří musí kopat zákopy a budovat opevnění; někteří (další) mají (musí) stát na strážích, někteří (jiní) nosit (doručovat, donášet) zprávy. I když tam je (má být) jen málo důstojníků, vyžaduje (je zapotřebí) to mnoho vojáků k vytvoření (vojenského, armádního) mužstva armády; přesto její úspěch závisí na věrnosti každého vojáka. Jedna mužská zbabělost nebo zrada může přivést pohromu na (způsobit neštěstí) celou armádu.

5T 394

Jestliže chceme bojovat dobrý boj víry, každý z nás jednotlivě (osobně) musí vykonat usilovnou (svědomitou) práci. V sázce jsou věčné zájmy. Musíme si obléknout celé odění spravedlnosti (2Kor 6,7), musíme se vzepřít ďáblu a máme jistě zaslíbení, že on bude zahrán na útěk (uteče od nás) (Jak 4,7). Církev má vést aktivní (útočný) boj (válku), vydobýt (získat) vítězství pro Krista, a o(vy)svobodit duše z moci nepřítelů. Bůh a svatí andělé jsou zapojeni do (se účastní, mají svou účast v) tohoto boje. Udělejme radost (potěšme) Tomu, který nás povolal za vojáky.

5T 395

Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra vaše pravdou.

Efez 6,14

Neexistuje (není) naprosto žádná ochrana proti zlu kromě pravdy. Nikdo nemůže zůstat pevným a neochvějným (obstát), pokud v jeho srdci nezůstává pravda. Je pouze jediná moc, která to může učinit a zachovat nás neochvějnými (pevnými) – a to moc Boží, udělená nám skrze milost Kristovou.

HP 179

V církvi jsou mnozí, kteří to pokládají za samozřejmé, že rozumí tomu, čemu věří; dokud však nevyvstanou (nevzniknou) sporné otázky, nepoznají (nejsou schopni poznat) svou vlastní slabost. Až když jsou oddělení (odloučení) od těch, kteří jsou stejné víry (spoluvěřících) a jsou nuceni stát samostatně a mají sami objasnit (zdůvodnit) svou víru, jsou překvapeni (udiveni, naplnění úžasem), když vidí (zjistí), jak zmatené jsou jejich představy o tom, co přijali za pravdu...

5T 707

Pán vyzývá všechny, kteří věří Jeho slovu, aby se probudili ze spánku. Drahocenné světlo přišlo, odpovídající (vhodné) pro tuto (této) dobu. Je to biblická pravda, která nám (po)ukazuje (na) nebezpečí, která jsou právě před námi. Toto světlo by nás mělo přivést k horlivému studiu Písma svatého a k nejrozhodnějšímu (nejkritičtějšímu) zkoumání postavení, které (jež) zaujímáme... Věřící se nemají spoléhat (opírat o, spokojit s) na domněnky a nejasně vymezených (nejasných, neurčitých) představ o tom, co tvoří (je) pravdu. Jejich víra musí být pevně založena na Slově Božím tak, aby když přijde doba (čas) zkoušky a oni budou přivedeni před rady, aby se zodpovídali ze své víry, mohli být schopni podat důvod z naděje, která je v nich, a to s tichostí a bázní... (1 Petr 3,15)

GW 299

Bludná učení všeobecné rozšířené (obvyklé, populární) teologie učinily tisíce a tisíce pochybovačů (skeptiků) a nevěrců (bezvěrců). Mnozí vydávají bludy a rozpory (nesrovnalosti) za učení Bible, které však jsou ve skutečnosti pouze falešným výkladem Písma... Místo kritizování Bible, snažme se raději naučením a příkladem představovat světu její svaté, životodárné pravdy, abychom mohli „zvěstovat ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své“ (1 Petr 2,9).

5T 710

Pravda stojí pevně založena na věčné Skále – jejímž základem bouře ani vichřice nemohou nikdy pohnout... Nesnižujte korouhev pravdy ... abyste s tímto slavnostním poselstvím pro tyto poslední dny nespojovali nic, co by mohlo zastřít zvláštní rysy naší víry (našeho vyznání).

8T 162

A oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti.

Efezským 6,14

Musíme si obléknout každou část výzbroje, a potom stát pevně (odolávat). Pán nás poctil tím, že nás vybírá za své vojáky. Bojujme odvážně za Něho, hájíce právo v každém jednání (záležitosti)... Oblečte si svůj pancíř, který je božsky ochraňující spravedlností, jež je výsadou všech, aby ho nosili. On bude chránit (ochranou) váš duchovní život.

YI 12.9. 1901

Rozsáhlé (dostatečné) opatření bylo učiněno pro všechny, kteří se upřímně, vážně a promyšleně (pečlivě, uváženě, důkladně) pustili do díla konajícíce posvěcení v bázní Boží (2Kor 7.1). Skrze Krista byla poskytnuta (nabídnuta) síla, milost a sláva, které přinášejí služební andělé dědicům spasení. Nikdo není tak nízký (ničemný), tak zkažený a hanebný (odporný, ničemný), aby nemohl najít v Ježíši, který za něho zemřel, sílu, čistotu a spravedlnost, jestliže odstraní (odloží) své hříchy, zastaví tok svých nepravostí, a obrátí se s plným úmyslem srdce k živému Bohu. On čeká na to, aby mohl svléknout jejich hříchem poskvěšená a znečištěná roucha a obléknout jim bílé, zářivé roucho spravedlnosti.

2T 453

Ti, kteří jsou skutečně spravedlivými (usilují o spravedlnost), upřímně milují Boha a bojí se Ho, nosí roucho Kristovy spravedlnosti v dobách pohody (klidu, blahobytu) stejně tak jako v dobách příkoří (protivenství, nepřízně). Každodenním ovocem života lidí s Bohem skutečně spojených je sebezapření, sebeobětování, dobročinnost, přívětivost (vlídnost), láska, trpělivost, statečnost (stálost) a křesťanská důvěra. Svět o jejich skutcích možná ani neví, oni však denně odolávají (zápasí se zlem) zlu a získávají (dobývají) drahocenná vítězství (zdatně vítězí) nad pokušením a nepravostí.

SL 11

Všichni, kdo oblékli roucho Kristovy spravedlnosti, stanou před Ním jako vyvolení, věrní a praví. Satan nemá moci vytrhnout je z ruky Spasitele. Kristus nedovolí, aby ani jediná duše, která se v pokání (pokoře) a ve víře dožaduje Jeho ochrany, přišla v (se dostala pod) moc nepřítel.

PK 587

Každý bude muset svádět těžký boj, aby přemohl (zdola, zvítězil nad) hřích ve svém vlastním srdci. Toto je někdy velmi bolestné a odrazující dílo; protože, když vidíme deformace (vady) v našem charakteru, dále se na ně díváme, zatímco bychom měli vzhlížet k Ježíši a obléknout si roucho Jeho spravedlnosti. Každý, kdo vstoupí (projde) perlovými branami Božího města, tam vejde jako dobyvatel (vítěz), a jeho největším vítězstvím bude vítězství nad vlastním já (sebou samým).

9T 182

A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje.

Efezským 6,15

Žijeme uprostřed „epidemie zločinu," nad kterým se přemýšlíví, bohabojní lidé všude pozastavují s hrůzou (toho hrozí)... Každý den přináší srdcervoucí zprávy (záznamy) o násilí a nezákonnosti (zločinnosti), o lhostejnosti k lidskému utrpení a krutém, násilném maření lidského života. Každý den přináší svědectví o růstu nepřičetnosti (nemorálnosti), vražd a sebevražd. Kdo může (nikdo) snad (už nepochybuje) ještě (někdo) pochybovat o tom, že satanské síly působí mezi lidmi se vzrůstající aktivitou (stále intenzivněji), aby rozptylovaly a kazily mysl a zneuctvovaly (poskvřovaly) a ničily tělo.

MH 142

A zatímco svět je naplněn (se naplňuje) těmito zly, je evangelium příliš často představováno (hlásáno) tak lhostejným (nezáživným) způsobem, že má na svědomí a život lidí jen nepatrný vliv (učíní, zapůsobí malým dojmem). Všude jsou srdce, která volají po něčem, co nemají. Touží po síle, která by je vysvobodila z otroctví zla a pomohla jim zvítězit nad hříchem, po síle, která by jim navrátila (udělila) zdraví, život a klid (pokoj).

MH 143

Evangelium je poselstvím míru (pokoje). Křesťanství je soustava (systém), která by po celé zemi rozšířila pokoj, soulad a štěstí, kdyby byla přijata a zachována. Náboženství Kristovo sjednotí (spojí) v těsné bratrství všechny, kdož přijímají jeho učení.

GC 46

Pokoj Kristův vychází (se rodí) z pravdy. Spočívá v souladu s Bohem. Svět se dívá nepřátelsky (je v nepřátelství vůči) na zákon Boží; hříšníci se chovají nepřátelsky (jsou v nepřátelství vůči) ke svému Tvůrci; následkem toho se chovají nepřátelsky (jsou v nepřátelství) i jeden k druhému... Lidé nemohou být strůjci (nedokáží vytvořit) pokoje. Jejich plány na očistění a povznesení jedinců (jednotlivců) nebo celé společnosti nepřinesou pokoj, protože nezasahují srdce. Jediná moc, která může vytvořit a zachovat skutečný pokoj, je milost Kristova. Uhnízdí-li se tato milost v srdci, vypudí nedobrá hnutí (zlé vášně, zlobu), jež plodí hádky a sváry.

DA 302

Tváře mužů a žen, kteří kráčejí s Bohem a pracují pro Něho, vyjadřují (vyzařují) pokoj nebes. Obklopuje je ovzduší nebes. Pro tyto duše už začalo království Boží.

DA 312

Pán brzy přijde. Mluvte o tom, prostě o to, věřte tomu. Učiňte to součástí svého života... Oblečte (vezměte) si křesťanskou (vý)zbroj a ujistěte se, že vaše nohy jsou „obuté v hotovost k evangelium pokoje."

7T 237

A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechtníka toho uhasiti.

Efezským 6,16

Satan číhá na příležitost, aby se uchopil (zmocnil) vzácných (drahocenných) milostí, když jsme nechráněni a čeká nás těžký (krutý, tvrdý, tuhý) boj s mocnostmi temna, abychom si udrželi (uchovali) nebo znovu získali (nabyli) nebeskou milost, pakliže jsme ji pro nedostatečnou bdělost ztratili. Avšak... je výsadou křesťanů získávat od Boha dostatek síly, aby si udrželi každý z těchto vzácných darů. V nebesích se přihlíží ke každé horlivé a opravdové modlitbě. Když si služebníci Kristovi vezmou (berou) pro svou obranu štít víry a meč ducha pro (k) boj (do boje), pak vznikne (vyvstane) nebezpečí v nepřátelském táboře.

1T 407

Uprostřed nástrah (osidel), kterým jsou všichni vystaveni, potřebují silnou a spolehlivou och/b/ranu, na (o) kterou se mohou spolehnout (opřít). V tomto zkaženém (porušeném) věku mají mnozí tak malou zásobu Boží milosti, že v mnoha případech jejich obrana je zlomena při prvním útoku a nelítostné pokušení je vezme (učiní) jako zajatce.

3SG 145

Dílo přemožení (vítězství nad) zla může být vykonáno skrze víru. Ti, kteří vstupují na toto bitevní pole zjistí, že si musí obléknout celou Boží zbroj. Štít víry bude jejich ochranou a dá jim možnost (uschnou je), aby byli víc než vítězové. Nic jiného neprospěje (nemá význam, není platné, zapotřebí) jen (než) toto – víra v Hospodina zástupů a poslušnost Jeho rozkazů. Obrovské armády vybavené každým druhým (jakýmkoliv) prostředkem nebudou nic platné při (v) posledním velkém boji (sporu). Bez víry by ani zástup andělů nemohl pomoci. Pouze živá víra je učiní nepřemožitelnými a uschnou je, aby zůstali ve zlých dnech, stálými (neochvějnými), nepohnutelnými (pevnými), za/u/chovali počátek své důvěry pevný až do konce (Žid 3,6).

CT 182

Vezměte také přilbu spasení.

Efezským 6,17

Bůh nás vyzývá (vybízí, si přeje), abychom naplnili svoji mysl vznešenými a čistými myšlenkami. Přeje si (chce), abychom přemýšleli o Jeho lásce a milosrdenství, abychom zkoumali jeho podivuhodné dílo v plánu vykoupení. Takto budeme stále lépe a lépe chápat pravdu. Naše touha po čistotě srdce a mysli bude stále vznešenější a světlejší. Duše, která prodlévá v čistém ovzduší svatých myšlenek, se přemění (bude proměněna) skrze obecenství (společenství) s Bohem a studium Písma svatého.

COL 60

Mysl musí být (je třeba) vychovávána a cvičena, aby milovala čistotu. Láska k duchovním věcem by měla být povzbuzována; ano, musí být povzbuzována, jestliže chcete (máte) růst v milosti a v poznání pravdy... Dobré úmysly jsou správné, ukážou se však být k ničemu (nebudou však platné), jestliže nebudou rozhodně uskutečňovány (plněny). Mnozí budou ztraceni (zahynou), i když (přestože) doufali (věřili) a toužili být (že se stanou, aby se stali) křesťany; neučinili (nevyvinuli) však žádné vážné (rozhodné) úsilí, a proto budou vážení na váhách a nalezení lehcí. Vůle musí být cvičena (používána, uplatňována, prováděna) ve správném směru (správným směrem). Já chci být křesťanem celým srdcem. Chci poznávat délku i šířku, výšku i hloubku dokonalé lásky. Naslouchejte Ježíšovým slovům: „Blahoslavení, kteříž lačnější (hladovější) a žíznější (žízní po) spravedlnosti, nebo (neboť) oni nasyceni budou (Mat 5,6). Kristus učinil hojně (dostatečné, rozsáhlé) opatření pro to, aby uspokojil duši, která hladovějí a žízní po spravedlnosti.

2T 265

Měli bychom rozjímat o (hloubat v) Písmu Svatém, uvažujícíe střízlivě a upřímně o věcech, které se týkají našeho věčného spasení. Nekonečné milosrdenství a láska Ježíše, oběť přinesená za nás, vyžaduje nejopravdovější (nejvážnější) a nejslavnostnější úvahu (přemítání, odezvu). Měli bychom prodlévat u charakteru našeho drahého Vykupitele a Přímluvce. Měli bychom hledat pochopení (se snažit pochopit) významu plánu spasení. Měli bychom přemýšlet o poslání Toho, který přišel vysvobodit svůj lid od jejich hříchů (Mat 1,21). Stálým uvažováním o nebeských tématech, naše víra a láska bude silít. Naše modlitby budou čím dál tím více Bohem přijatelné, protože budou stále více prodchnuty vírou a láskou. Budou rozumnější a horlivější. Budete mít trvalejší důvěru v Ježíše a budete mít každodenní živou zkušenost s Kristovou ochotou (hotovostí) a mocí spasit všechny, kteří přijdou k Bohu skrze Něho.

RH.12.6.1888; 3BC 1145

A meč Ducha, jenž jest slovo Boží.

Efezským 6,17

Bůh poskytuje hojnost prostředků pro úspěšný boj se zlem, jež je na světě. Bible je zbrojnicí, v níž se můžeme pro boj vyzbrojit. Svá bedra musíme opásat pravdou. Naším pancířem musí být spravedlnost. Štít víry musí být v naší ruce, přilba spasení na naší hlavě (čele); a s mečem Ducha, jímž je slovo Boží, proklestíme si cestu překážkami a léčkami hřichu.

AA 502

První Adam padl; druhý Adam se držel (uchopil) pevně Boha a Jeho slova za nejtěžších (nejnepříznivějších) okolností, a Jeho víra v Otcovu dobrotu, milosrdenství a lásku nezakolísala (se nezachvěla) ani na okamžik. Slova „je psáno“ byla Jeho zbraní k odolávání, a ona jsou mečem Ducha, který by měl používat každý člověk.

13MR.019; 5BC.1129

V těchto dnech nebezpečí a zkaženosti je mládež vystavena mnoha (četným) zkouškám a pokušením. Mnozí z nich se plaví (plují) do nebezpečného přístavu. Potřebují kormidelníka; pohrdají však přijmout tolik (tak hodně) potřebnou pomoc, považujíce (domnívajíce) se (že jsou) za způsobilé (schopné) řídit svou vlastní loď, a nepředstavujíce (nevědomující) si, že někde mohou narazit na skryté skalisko, jež může zavinit (způsobit) ztroskotání víry (důvěry) a štěstí... Mnozí mají sklon být prudkými (k prudkosti) a tvrdohlavými (tvrdohlavosti). Ti nedbali moudré rady Božího slova; nebojovali sami se sebou, a proto nezískali drahocenná vítězství; a jejich pyšná, nezakrotná vůle je odchýlila (odklonila, odvedla) od cesty povinnosti a poslušnosti.

FE 100; MYP 443

Od Božích synů a dcer jsou očekávány velké věci. (když se tak) Dívám se na dnešní mládež (mladé lidi) a mé srdce má soucit (touží, prahne po) nimi. Jaké možnosti jsou před nimi otevřeny! Jestliže upřímně touží učit se od Krista, dá jim moudrost, tak jak dal moudrost i Danieli... „Počátek moudrosti jest bázeň Hospodina.“... „Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati, a onť spravovati bude stezky tvé“ (Žalm 111,10; Přísli 3,6).

RH.28.2.1888

Nechť se mládež snaží ocenit výsadu, která může být jejich, že může být vedena (řízena) neomylnou moudrostí Boží. Nechť vezme Slovo pravdy za svého rádce a stane se obratnou (zručnou) v používání „meče Ducha.“ Satan je moudrý generál; ale pokorný, oddaný (věrný) voják Ježíše Krista ho může přemoci (zdotat).

TMK 310

Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světu pánům temnotí věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko.

Efezským 6,12

Padlý svět je bitevním polem největšího bitvy (boje), jakého kdy byl nebeský vesmír a pozemské mocnosti svědkem. Byl určen za jeviště, na kterém má být vybojován (odehrát) velký zápas mezi dobrem a zlem, mezi nebesy a peklem. Každý člověk hraje v této bitvě svou roli. Nikdo nemůže stát na neutrální půdě. Lidé musí buď přijmout nebo zavrhnout Vykupitele světa. Všichni jsou svědky buď pro Krista nebo proti Němu. Kristus vyzývá ty, kteří stojí pod Jeho korouhví, aby se spolu s Ním účastnili tohoto boje jako věrní vojáci, aby se mohli stát dědici koruny života.

MR 56, 1899; LHU 253

Bitvy jsou sváděny každý den. Mezi knížetem temnoty a Knížetem života probíhá velký boj o každou duši... Jako Boží nástroje se máte odevzdat (podřídit) Jemu, aby On mohl plánovat, řídit a bojovat bitvu za vás, s vaší spoluprací. Kníže života je v čele svého díla. Je s vámi ve vašem každodenním boji s vlastním já, abyste mohli mít pravý základ (být věrní zásadám), aby vášně, když bojují o ovládnutí (nadvládu), mohly být podmaněny milostí Kristovou, abyste se mohli stát více než vítězové skrze Toho, který si nás zamiloval (Řím 8,37). Ježíš je nad (byl na) zemí. On zná sílu každého pokušení. On ví přesně, jak máte (správně) čelit každému nepředvídanému případu (kritické situaci) a jak vás má provést každou nebezpečnou cestou.

RH 19.7.1892; 2BC 994; SD 160

Bůh bude mít lid horlivý v dobrých skutcích, který bude pevně stát uprostřed zkaženosti (poskvrn) tohoto porušeného věku (Filip 2,15). Bude zde lid, který se tak pevně uchopí božské moci, že bude bezpečný před každým pokušením. Zlé zprávy na plápolajících (vášnivých, ohnivých) plakátech se mohou snažit (pokoušet) oslovit (promluvit k, útočit na) jejich smysly a zkazit (narušit) jejich mysli (mínění, myšlení); oni však budou tak spojeni s Bohem a s anděly, že budou jako ti, kteří nevidí a neslyší. Mají práci (dílo, úkol), kterou za ně nemůže nikdo jiný vykonat, a to – bojovat dobrý boj víry a dosáhnout věčného života (1 Tim 6,12)...

Mladí lidé (mládež) mohou mít tak pevné zásady, že je (ji) ani nejmocnější (nejsilnější) satanova pokušení nebudou moci odvrátit (odtáhnout, odklonit) od jejich oddanosti (věrnosti).

3T 472; SD 143

A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytíř Ježíše Krista.

2 Timoteovi 2,3

Jsme Kristovými vojáky (vojíny); a od těch, kteří se přihlásí (nechají zapsat) do Jeho armády se očekává, že vykonají (budou konat) obtížnou práci (těžký úkol), práci (úkol), která až do krajnosti (na nejvyšší míru) vyčerpá jejich síly. Musíme pochopit (si uvědomit, nesmíme zapomenout), že život vojáka je jedním (sám) aktivním (útočným) bojem, vytrvalostí a výdrží (trpělivostí). Pro Kristovou (Krista) příčinu (kvůli) máme vydržet (snášet, podstoupit) tyto zkoušky (těžkosti, utrpení). Nemáme se zúčastňovat (zapojovat, pouštět do) předstíraných (zdánlivých) bojů (bitev).

6T 140

Rozhodněte se, ne ve své vlastní síle, ale v síle a milosti dané Bohem, že Mu nyní, právě nyní, posvětíte veškerou sílu a každou schopnost. Pak budete následovat Ježíše, protože On vás vybízí (požívá), a vy se nebudete ptát kam, a jakou dostanete odměnu (bude vaše odměna)...

8T 55

Zemřete-li vlastnímu já, když se odevzdáte (podřídíte) Bohu, abyste konali Jeho dílo a nechali světlo, které On vám dal, abyste vyzařovali dále v dobrých skutcích, nebudete pracovat sami. Boží milost vystoupí (se ukáže, objeví), aby podpořila každé úsilí pro osvětlení nevědomých a těch, kteří nepozna(va)jí (neumí rozpoznat), že konec všech věcí je blízko. Bůh však nebude konat vaši práci (za vás). Světlo může svítit (zářit) v hojnosti, avšak udělená milost promění vaši duši pouze tehdy, když vás probudí ke spolupráci s božskými nástroji. Jste vyzýváni, abyste si oblékli křesťanskou výzbroj a vstoupili do Boží (Hospodinovy) služby (Páně) jako činí (aktivní) vojáci. Božská moc (síla) má spolupracovat s lidským úsilím, aby přetrhla (zlomila, zrušila) kouzlo (zakletí, pouto) světského okouzlení, které nepřítel uvalil (uvrhl) na duše.

8T 56

Pán nás poctil tím, že nás vybírá za své vojáky. Bojujme odvážně za Něho, hájící právo v každém jednání (záležitosti). Čestnost (poctivost) ve všech věcech je nezbytná (nepostradatelná) pro blaho (dobro, boj) duše. Když bojujete (usilujete) o vítězství nad vašimi vlastními sklony, On vám pomůže skrze svého svatého Ducha, abyste byli rozvážní v každém jednání, abyste nedali žádnou příležitost nepříteli ke zlému mluvení o pravdě.

YI.12.09.1901; 6BC 1119

Jsme Kristovými vojáky. On je Vůdce našeho spasení a my jsme podřízeni Jeho rozkazům a nařízením. Musíme nosit Jeho výzbroj; musíme se řadit jen pod Jeho korouhev... Musíme si udržovat (zachovat, ponechat, střežit, hlídat) celou Boží zbroj a pracovat jako pod zorným úhlem (pohledem) nebeského vesmíru.

TM 296

I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou předce.

Exodus 14,15

Dějiny dítek Izraele jsou napsány pro poučení a napomenutí všech křesťanů. Když izraelity svírala nebezpečí a těžkosti a když se zdálo, že jejich cesta je zatarasena, začali reptat proti vůdci, kterého jim určil Bůh... Božský příkaz zněl: „Jděte kupředu.“ Neměli čekat, až se jim cesta urovná (uprostraní, stane naprosto jasnou) a až úplně pochopí plán jejich vysvobození. Boží věc jde kupředu, a on otevře cestu svému lidu...

4T 25

Jsou chvíle, kdy křesťanský život se zdá být obklopen nebezpečími a povinnost připadá těžká k vykonání (ke splnění). Představitost napřed (nejdříve) líčí (věští) blízkou (blížící se) zkázu, pak otroctví nebo dokonce i smrt. Avšak Boží hlas přes všechna odrazování (zastrašování, malomyslnost) mluví (velí) jasně: „Jděte vpřed.“ Měli bychom uposlechnout tento příkaz, ať by byl výsledek jakýkoliv, i kdyby naše oči nemohly proniknout temnotu a kdybychom již cítili (jak) studené vlny na (omývají) našich nohou...

4T 26

Ti, kteří si myslí, že to pro ně není možné, aby se podřídili Boží vůli a měli víru (věřili) v Jeho zaslíbení, až dokud se před nimi všechno nevyjasní a neurovná, nikdy se jí nepodřídí cele (docela). Víra není jistota poznání; víra „je nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných“ (Žid. 11,1). Být poslušným (poslušnost) Božích přikázání je jediný způsob (cesta), jak získat Jeho (Boží) přízeň. „Jděte vpřed“ by mělo být heslem křesťanů.

4T 28

Ustavičný pokrok v poznání a ctnosti je Božím cílem (úmyslem) pro nás (s námi). Jeho zákon je ozvěnou Jeho vlastního hlasu, udělující všem pozvání (výzvu, pobídku): „Jděte výš a ještě výš; buďte svatí, ještě svatější.“ Každý den můžeme učinit pokrok v dokonalosti křesťanského charakteru.

ST.28.05.1902

Skládající svoji důvěru (naději) v Boha, máme jít neochvějně vpřed, konat Jeho dílo s nezištností (nesobeckostí) v pokorném spoléhání (závislosti na) na Něho, sami se svěřující (vkládající do) Jeho prozřetelnosti se vším, co se týká naší přítomnosti i budoucnosti, zachovávající počátek naší důvěry pevný až do konce, a pamatující, že obdržíme požeňání nebes, ne pro naši hodnost (zásluhy), ale pro Kristovy zásluhy a naše přijetí Boží přetékaající (přehojné) milosti skrze víru v Něho.

7T 107

Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.

1 Korintským 15,57

Vítězství nejsou získána ceremoniemi (obřady) nebo okázalostí, nýbrž prostou (jednoduchou) poslušností vůči nejvyššímu Veliteli, Hospodinu Bohu nebes. Ten, kdo důvěřuje tomuto Vůdci, nikdy nepozná porážku.

6T 140

Největší podíl obtíží (starostí, nepříjemností) života, jeho každodenní zžírající péče, jeho zármutku (bolestí srdce), jeho podrážděnosti, je výsledkem neovládané (nekontrolované) povahy... Sebeovládání je nejlepší vládou na světě. Když vložíme na sebe (odějeme) ozdobu tichého (krotkého) a pokojného ducha, můžeme být ušetřeni devadesáti devíti problémů ze sta, které nám tak hrozně ztrpčují život... Přirozený (tělesný) člověk musí zemřít, a nový člověk, Ježíš Kristus, se zmocní (ujme vlády nad) duše, tak aby Ježíšův následovník mohl po pravdě (opravdu) a skutečně říci: „Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus" (Gal 2,20).

4T 348

Vlastní já velmi těžké přemoci (porazit). (Zvítězit sám nad sebou je velmi těžké). Lidskou zkaženost (člověka) v každém podobě není snadno přivést do podřízenosti Kristova Ducha. Ale (na) všechny by měla ovlivnit (učinit dojem, zapůsobit) skutečnost, že jestliže (pokud) nezískají toto vítězství skrze Krista, není pro ně žádná naděje. Vítězství může být získáno; protože u Boha není nic nemožné. Jeho přítomnou (pomáhající, podporující) milostí může být překonána (přemožena, zdolána) každá zlá nálada (povaha), veškerá lidská zkaženost (porušenost, neřest) ... Jestliže budete chtít, můžete být vítězi, pokud se ve jménu Kristově rozhodně (s rozhodností) chopíte (ujmete) díla.

4T 349

Satanova pokušení jsou nyní větší než kdykoli předtím, protože on ví, že jeho čas je krátký, a že velmi brzy bude každý případ rozhodnut, buď pro život nebo pro smrt. Teď není doba, abychom klesali pod tíhou zklamání a zkoušek, nýbrž musíme statečně snášet všechna naše trápení a cele důvěřovat Všemohoucímu (mocnému) Bohu Jákobovu... Jeho milost je dostačující pro všechny naše zkoušky; a i kdyby byly větší než kdykoli předtím, budeme-li cele důvěřovat Bohu, budeme moci překonat (zvítězit nad) každé pokušení a skrze Jeho milost dosáhnout vítězství...

EW 46

I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte ... nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.

1Mojžišova 1,27.28

Adam byl korunovaným (za) králem Edenu. Byla mu dána vláda nad každou živou věcí, kterou Bůh stvořil. Hospodin obdařil Adama a Evu inteligencí (rozumem), jakou nedal žádnému jinému stvoření. On učinil Adama pravoplatným vládcem nad vším dílem, které vyšlo z Jeho rukou.

1BC 1082

Adamovi a Evě, stvořeným k „obrazu a slávě Boží,“ se dostalo nadání úměrného jejich vysokého určení... Každá (rozumová i duševní) schopnost mysli a duše odrážela Stvořitelovu slávu. Vybaveni vysokými duchovními a duševními dary, Adam a Eva byli učiněni jen „maličko menšími než andělé“ (Žid 2,7).

Ed 20

Naši první rodiče, ač byli stvořeni nevinnými a svatými, měli možnost dopouštět se zla. Bůh je stvořil se svobodnou vůlí, vybavil je schopností ocenit moudrost a milosrdenství Jeho příkazů (charakteru a spravedlnosti Jeho požadavků) a dal jim naprostou svobodu rozhodování, zda jich poslouchat nebo jich nedbat. Mohli sdílet (se těšit ze) společenství s Bohem a svatými anděly; než však jim mohla být poskytnuta bezpečnost navěky, musela být vyzkoušena jejich věrnost. Již na počátku existence člověka byla omezena jeho touha po požitkářství, kterážto osudná vášeň byla příčinou satanova pádu. Zkušebním kamenem poslušnosti, věrnosti a lásky našich prvních rodičů byl strom poznání, který stál u stromu života uprostřed zahrady... Bůh dal člověku zákon jako nezbytnou podmínku samé jeho existence. Člověk náleží do oblasti Boží vlády a není vlády bez zákonů.

PP 48-49

Pokud zůstali věrni Bohu, měl Adam a jeho družka vládu nad zemí. Měli neomezený dozor nad vším živým. Lev a ovce (beránek) si kolem nich pokojně spolu hráli nebo uléhali ... spolu u jejich nohou. Bezstarostní ptáci poletovali beze strachu kolem nich, a když jejich šťastný zpěv stoupal vzhůru ke chvále Hospodina (jejich Stvořitele), přidali se k nim Adam a Eva v díkuvzdání Otci a Synovi.

PP 50

Nejvyšší panuje nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je.

Daniel 4,14

Adam stával mezi nižšími tvory jako král...; když však přestoupil (zhřešil), bylo toto panství ztraceno. Duch vzpoury, jemuž sám dal (zjednal) přístup, se rozšířil na všechno živočišné (živoucí) stvoření, takže nejenom život člověka, ale přirozenost šelem, lesní stromy, polní tráva (byliny), i samotný vzduch, který vdechoval, to vše vyprávělo o smutné lekci (poučení) z poznání zla.

Ed 26

Nejen člověk, ale i země se dopuštěním hříchu dostala pod moc bezbožníka... Při svém stvoření byl Adam učiněn vládcem nad zemí. Tím, že podlehl pokušení, upadl však v moc satanovu. „Od kohož kdo jest přemožen, tomu jest i v službu podroben.“ (2 Petr 2, 19) Když se člověk stal zajatcem satanovým, přešla moc, kterou měl, na vítěze. Tak se satan stal „bohem světa tohoto“ (2Kor 4, 4). Zmocnil se vlády nad zemí, jež byla prvotně svěřena Adamovi.

PP 67

Když satan prohlásil Kristu, že království (moc) a sláva světa byla svěřena jemu a že ji může dát, komu chce, bylo to prohlášení pravdivé jen zčásti a satan je pronesl, aby posloužilo jeho klamu (klamným záměrům, cílům). Satan vládl nad tím, co vyrval Adamovi, ale Adam byl zástupcem Stvořitele. Jeho vláda nebyla nezávislá. Země patří Bohu a Bůh svěřil všechny věci svému Synovi. Adam měl vládnout pod dohledem (svou vládu podřídit) Kristovým. Když zradil a odevzdal svou vládu do rukou satanových, zůstal Kristus nadále právoplatným králem...

DA 129

Ten, jenž se vzbouřil v nebi, nabídl Kristu království tohoto světa, aby si koupil jeho poslušnost zásadám zla.

Kristus se však nedá koupit...

DA 130

Ježíš zvítězil vírou v Boha a odevzdaností (podřízením se) Bohu. Ústy apoštola nám praví: „Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu, i uteče od vás...“ (Jak 4,7.8). Sami se z moci pokušitele osvobodit nemůžeme; pokušitel zvítězil nad lidstvem...; avšak „věže pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý, a bude povýšen (bezpečný, nedobytný)“ (Přís1 18,10).

DA 130

Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou.

1 Korintským 15,22

Pád člověka naplnil celé nebe smutkem... Syn Boží, slavný Vládce (Velitel) nebes, byl jat lítostí nad padlým lidstvem. Jeho srdce se pohnulo nekonečnou soustrastí, když před ním vyvstalo utrpení ztraceného světa. Jeho božská láska však pojala plán, jak lidstvo vykoupit. Porušený zákon Boží si žádal život hříšníka. V celém vesmíru byl pouze jediný, kdo se mohl zasadit ve prospěch člověka (uspokojit jeho požadavky). Protože božský zákon je právě tak svatý jako Bůh sám, mohl pouze jediný, jenž je rovný s Bohem, dosáhnout odčinění padlého člověka z prokletí zákona a uvést jej opět v soulad s nebem. Kristus vezme na sebe vinu a hanbu hříchu, jenž je svatému Bohu tak odporný, že odloučí Otce od Syna. Kristus podstoupí největší utrpení (dosáhne hlubin bídy /utrpení/), aby zachránil ztracené lidstvo...

PP 63

Plán spásy (spasení) byl stanoven (položen) před stvořením světa;... nyní však šlo o zápas se samým Králem veškerenstva, aby vydal svého Syna na smrt za hříšné pokolení. ..Hle, toť tajemství vykoupení! Láska Boha k světu, který ho nemiloval!... Po (celé) nekonečné věky bude nesmrtelná mysl usilovat o pochopení tajemství této nevýslovné lásky, bude stát před ní v úžasu a uctívat ji.

PP 63

Kristus je nazván druhým Adamem. Ve své čistotě a svatosti, spojen s Bohem a milován Bohem, začal tam, kde začal první Adam...

YI.2.06.1898

Kristus byl pokoušen satanem stonásobně hroznějším způsobem (stokrát hrozněji, silněji, těžčeji) než byl Adam a za okolností v každém ohledu těžších (nepříznivějších). Podvodník se sám představoval (prohlašoval) za anděla světla, Kristus však odolal jeho pokušením. On vykoupil Adamův hanebný pád a spasil (zachránil) svět... On žil podle (v souladu s, uplatňoval v životě) Božího zákona a poctil jej na (v přestoupeném, hříšném) světě přestoupení, a zjevil tak nebeskému vesmíru, satanu a všem padlým Adamovým synům a dcerám, že lidstvo skrze Jeho milost může zachovávat zákon Boží...

YI.2.06.1898

Kristovo vítězství bylo právě tak dokonalé, jak dokonalý byl pád Adamův. Také my můžeme odolat pokušení a donutit satana, aby nás opustil (odešel od nás).

DA 130

Potom jsi sstoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi s nebe, a vydal jsi jim soudy přímé a zákony pravé, ustanovení a příkázání dobrá.

Nehemiáš 9,13

Na všech stránkách svatých dějin (Písma svatého), která zaznamenávají obcování Boží (jednání) s Jeho vyvoleným lidem, nalézáme ohnivé stopy velikého JÁ JSEM. Bůh neposkytl lidem zjevnější projevy své síly (moci) a slávy, než když byl sám uznáván za vládce Izraele a když dal svému lidu zákon. Zákon byl žezlem, jímž nevládla lidská ruka. Důstojné vystoupení chování neviditelného krále Izraele bylo nevysslovitelně velkolepé a strašné.

PP 365; ST 3.6.1886

Ve všech těchto zjeveních božské přítomnosti se Boží sláva projevovala skrze Krista. Nejen v příchodu Spasitele, ale po celou dobu po pádu člověka a po slibu spasení (zaslíbení o vykoupení), „Bůh byl v Kristu, v mír uvodě svět s sebou“ (2Kor 5,19). Kristus byl základem a jádrem obětního systému v době patriarchů i v době židovské. Od chvíle, kdy naši prarodiče spáchali hřích, nebylo přímého styku mezi Bohem a člověkem. Otec dal svět do rukou Kristových, který jako prostředník svým dílem spasí /vykoupí/ aby skrze Jeho prostřednické dílo, mohl vykoupit člověka a obhájit (obhájí) moc a posvátnost (svatost) zákona Božího. Veškeré spojení mezi nebem a padlým lidstvem je jen skrze Krista. Byl to Syn Boží, který dal našim prarodičům slib (příslib, zaslíbení) vykoupení. Byl to On, jenž se zjevoval patriarchům... Byl to On (Kristus), který dal Izraeli zákon. Obklopen strašnou (uprostřed hrozná) slávou zvěstoval Kristus na Sinaji (sluchu) všemu lidu deset předpisů zákona svého Otce. Byl to Kristus, který dal Mojžíšovi zákon vyrytý v kamenné desky...

PP 366

Ježíš byl světlem svého národa (lidu) – světlem světa – ještě (dříve), než přišel na zem v lidské podobě. První paprsek světla, který pronikl do temnoty, do níž hřích zahalil svět, přišel od Krista. A od Krista přichází každý paprsek nebeského jasu, který padá na obyvatele země. V plánu vykoupení (spasení) je Kristus je Alfou i Omegou – Prvním a Posledním.

PP 367

Hospodin na nebesích utvrdil trůn svůj, a kralování jeho nade vším panuje.

Žalm 103,19

Tři Hebrejové byli vyzváni, aby vyznali Krista tváří v tvář rozpálené ohnivé peci. Na (podle nařízení) králův rozkaz měli padnout na kolena a klanět se zlatému obrazu, který nechal on postavit, a vyhrožoval (hrozil) jim, že pokud tak neučiní, budou zaživa uvrženi do ohnivé pece. Oni však odpověděli: „My se nestaráme o to, ó Nabuchodonozoře, co bychom měli odpovědět tobě. Nebo aj, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás. Buď že nevytrhne, známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaněti se nebudeme" (Dan 3,16-18).

OHC 358

Sklonit se na svá kolena, je správný postoj, který máme zaujmout, když se modlíme k Bohu... Ale takový činem (úkonem) by měla být pocta vzdána pouze Bohu..., Vládci vesmíru; a tito tři Hebrejové odmítli vzdát takovou poctu nějakému bůžku (modle) i kdyby byla vytvořena z ryzího (čistého) zlata. Tímto by se (kdyby tak učinili) ve skutečnosti (vlastně) poklonili (by se vlastně) babylonskému králi... Museli snášet (stihl je, strpět, podstoupit) trest... Kristus však přišel osobně a procházel se s nimi v ohni, a nebylo jim nijak ublíženo (nebyla jim způsobena žádná škoda /újma/).

2SM 312

Tento zázrak (div) vyvolal v myslích lidí pozoruhodnou (výraznou) změnu. Velký zlatý obraz, postavený s takovou okázalostí, padl v zapomnutí. Král vydal výnos, podle něhož každý, kdo by mluvil něco proti Bohu těchto mužů, měl být usmrčen (zbaven života) (Dan 3,29)...

SL 39

Tito věrní Hebrejové měli skvělé vrozené schopnosti, těšili se (dosáhli) nejvyššímu rozumovému vzdělání (výchově), a nyní zastávali čestné postavení (místa). Toto vše je však nepřiměřlo k tomu, aby zapomněli na Boha. Svě schopnosti (síly) podřizovali posvěcujícímu vlivu božské (Boží) milosti... V jejich obdivuhodném vysvobození se před tímto obrovským shromážděním projevila (osvědčila) Boží moc a Boží majestát. V ohnivé peci (byl) stál po jejich boku sám Ježíš a slávou své přítomnosti přesvědčil pyšného babylonského krále, že to nemůže být nikdo jiný než Syn Boží...

SL 39

Vysvobozením svých věrných služebníků Pán prohlásil (osvědčil), že utlačovaných se zastane a poníží (svrhne, potře) všechny pozemské moci, které by chtěly snižovat (pošlapat) autoritu nebeského Boha.

SL 39

Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh.

Matouš 1,23

Ode dnů věčnosti byl Pán Ježíš Kristus jedno s Otcem; byl „obrazem Božím," obrazem velikosti a majestátu Božího, „odleskem Jeho slávy." Přišel do našeho světa, aby mu zjevil tuto. Přišel na tuto zemi hříchem obtíženou, aby zjevil světlo lásky Boží – aby byl „Bohem s námi."...

DA 19

Náš malý svět je učebnicí vesmíru. Boží podivuhodný záměr milosti, tajemství vykupující lásky, je tématem, do kterého „touží nahlédnout andělé" (1Petr 1,12), a jež budou studovat po neskonalé (nekonečné) věky. Vykoupené i nepadlé bytosti najdou v kříži Kristově svou moudrost (vědu) i svou radost (píseň). Ukáže se, že sláva vyzařující z tváře Ježíšovy je sláva (sebeobětující) lásky, která dovede obětovat sebe. Ve světle Golgoty se ukáže, že zákon vlásky, která nemyslí na sebe, je zákonem života země i nebes, že láska, která „nehledá svého vlastního" má svůj zdroj v srdci Božím...

DA 19

Ježíš mohl zůstat po boku Otcově. Mohl si ponechat slávu nebes a hold andělů. Rozhodl se však, že vrátí žezlo do rukou Otcových a že sestoupí z vesmírného trůnu, aby mohl přinést světlo těm, kteří dlí ve tmě a život těm, kteří mrou (hynou, jdou na zahynutí)...

DA 22

Tento slavný záměr byl naznačen předobrazy a symboly. Hořící keř, v němž se Kristus zjevil Mojžíšovi, byl projeven Boha... Milosrdný (milostivý) Bůh zahalil svou slávu a zjevil se mu tak prostým způsobem, aby na něj mohl Mojžíš patřit a nezahynul (přitom zůstal naživu). Podobně obcoval Bůh s Izraelem v oblakovém sloupu ze dne a v ohnivém sloupu za noci a sděloval lidu svou vůli. Bůh potlačil svou slávu a zastřel svůj majestát, aby na něho mohli popatřit smrtelníci svýma očima. Podobně Kristus přijde jako „tělo našeho ponížení", „v podobnosti s lidmi" (Fil 3,21; 2,7)... Jeho sláva byla zastřena, Jeho velikost a Jeho majestát byly skryty, aby se mohl přiblížit trpícímu, pokoušenému lidstvu.

DA 23

Tedy Ježíš věda, že by měli přijít a chytití jej, aby ho učinili králem, ušel na horu opět sám jediný.

Jan 6,15

Za soumraku jarního večera usedli lidé na travnatý palouk a jedli pokrm, který jim poskytl Kristus... Žádná lidská moc by nedokázala vytvořit z pěti žitných chlebů a dvou rybiček pokrm, který by stačil k nasycení tisíců hladových. I pravil jeden k druhému: „To je opravdu prorok, který má přijít na svět!“ (Jan 6,14)... Může zvítězit nad národy a dát Izraeli správu, po níž tak dlouho touží (dlouhočekávanou vládu).

DA 377

Ve svém nadšení Ho lidé chtějí hned korunovat za svého krále. Vidí, že se nesnaží (nevyvíjí žádné úsilí) upoutat na sebe (vzbudit) pozornost ani neusiluje o slávu (nebo si zajistit pocty)...Obávají se, že nebude uplatňovat svůj nárok na Davidův trůn. Radí se spolu a dohodnou se, že se Krista zmocní (sílu, násilím) a prohlásí Ho králem Izraele... Ježíš však vidí, co se děje a ví to, co oni nemohou vědět, totiž jaké by byly následky takového činu... Jeho nastolení na trůn by vyvolalo násilnosti a vzpoury a práce na ustavení duchovního království by byla ohrožena. Proto je nutno celé hnutí bez meškání potlačit. Bez prodlení pohyb musí být posouzený. Ježíš svolává své učedníky, přikazuje jim, aby vzali člun a hned se vrátili do Kafarna...

DA 378

A pak Ježíš přikazuje zástupu, aby se rozešel; Jeho jednání je tak rozhodné, že lidé se neodvažují neuposlechnout... Královské chování Ježíšovo a několik Jeho tichých příkazů však tlumí vřavu a maří jejich záměry. Poznávají v něm moc, jež je nad všechny pozemské moci, a bez odmluvy (námitek, slov) se podřizují.

DA 378

Když Ježíš osaměl (zůstal osamocen), „šel na horu, aby se modlil.“ (Mar 6,46)... Prosil, (o sílu) aby měl dosti sil k tomu, aby mohl lidem zjevit božskou povahu svého poslání tak, aby satana nemohl zatemnit jejich rozum a zmást jejich soudnost... V mukách a úzkosti duše se modlil za své učedníky... Jejich dávné naděje, které spočívaly (založené) na bludu (na falešné představě) rozšířeném mezi lidmi, budou zklamány trapným (nejbolestnějším) a ponižujícím způsobem. Místo Jeho povýšení na trůn Davidův budou svědky Jeho ukřižování. To bude vpravdě Jeho skutečná korunovace.

DA 379

Plésej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.

Zachariáš 9,9

Pět set let před Kristovým narozením předpověděl prorok Zachariáš příchod krále Izraele... DA 569 Kristus se řídil židovským zvykem pro vjezd krále... Sotva Ježíš usedl na oslátko, ozvalo se vítězoslavné volání. Lidé Ho pozdravovalo jako Mesiáše, svého krále... V čele triumfálního průvodu nemohli nést královské vlajky, nalámali si však palmové větve, jež jsou přírodním symbolem vítězství, a mávali jimi za hlasitého provolávání hosana.

DA 570

Ještě nikdy za svého života na zemi Kristus takový projev nepřipustil. Jasně viděl, jaké by to mělo následky. Přivedlo by Ho to na kříž. Měl však v úmyslu představit se takto jako Vykupitel. Chtěl obrátit pozornost na oběť, která měla korunovat Jeho poslání...

DA 571

Ještě nikdy nezažil svět tak triumfální průvod. Nebyl podobný průvodu proslulých dobyvatelů světa. Jeho součástí nebyl průvod ztrápených zajatců, vedených jako královská trofej. Kolem Spasitele však byly skvělé trofeje Jeho láskyplné práce pro hříšného člověka. Byli tu zajatci, které vyrval z moci satanovy, a ti velebili Boha za své vysvobození. Slepí, jimž Ježíš vrátil zrak, kráčeli v čele průvodu. Němí, jimž rozvázal jazyk, nejhlasitěji volali hosana. Chromí, jež uzdravil, jásalí radostí... Lazar, jehož tělo se již začalo rozkládat v hrobě a jenž se nyní těšil plné mužné síle, vedl oslátko, na němž jel Spasitel...

DA 572

Tento triumfální výjev byl z Božího určení. Předpověděl jej prorok a člověk nemá moci zmařit záměr Boží.

DA 572

Stejně tak dobře by se mohli kněží a přední mužové pokusit připravit zemi o rozzářenou (zářivou, jasnou) tvář slunce, aby uzavřeli (zbavili) před světem paprsky slávy Slunce spravedlnosti. 3SP Přes veškerý odpor bylo Kristovo království lidmi uznáno.

3SP 14-15; 5BC 1137

Ozdoba krajiny, útěcha vší země jestiť hora Sion, k straně půlnoční, město krále velikého.

Žalmy 48,3

Z vrcholu hory Olivetské shlížel Ježíš na Jeruzalém. Krásná a pokojná byla krajina, která se před Ním rozprostírala... Paprsky zapadajícího slunce zvyšovalo bělost jeho mramorových zdí a odrážely se od zlaté brány, věží a cimbuří. Chrám, pýcha židovského národa, tu stál jako „dokonalost krásy“. Které dítě Izraele mohlo na to patřit bez výkřiku radosti a obdivu! Avšak mysl Ježíšovu plnily zcela jiné myšlenky. „Když se přiblížil a spatřil město, zaplakal nad ním“ (Lukáš 19,41). Uprostřed všeobecného jásotu triumfálního vjezdu, za mávání palmových ratolestí, kdy radostné hosana probouzelo ozvěnu hor a tisíce hlasů Ho provolávalo za krále, přepadl Vykupitele světa náhlý a nepochopitelný smutek. On, Syn Boží, Zaslíbený Izraele, jehož moc zvítězila nad smrtí a povolala její zajatce z hrobu, plakal a Jeho slzy nebyly výrazem obyčejného zármutku, nýbrž velkého, nepotlačitelného smrtelného žalu.

GC 17

Ježíš neproléval slzy za sebe... Kristus plakal kvůli tisícům odsouzených v Jeruzalémě, plakal pro slepotu zatvrzelost těch, kvůli nimž přišel, aby jim požehnal a spasil je.

GC 18

Ačkoli se Mu dostalo zlého odplatou za dobré a nenávisti za Jeho lásku (Žalm 109,5), pokračoval Kristus vytrvale ve svém milosrdném poslání. Nikdy neodmítl žádného, kdo hledal Jeho milost... Avšak Izrael se odvrátil od svého nejlepšího Přítel a jediného Pomocníka. Nabídkami Jeho lásky pohrdal, Jeho rady odmítal, Jeho varování zesměšňoval...

GC 20

Až Kristus bude viset na kříži Golgoty, skončí období, v němž Izrael jako národ se těšil přízni a požehnání Božím... Když Kristus shlížel na Jeruzalém, viděl před sebou osud celého města, celého národa – toho města, toho národa, který byl kdysi vyvoleným Božím, vzácným pokladem Božím.

GC 20

Shovívavost Boží vůči Jeruzalému jen utvrdila Židy v jejich tvrdošijné nevěře (zatvrzelosti)... Jeho děti pohrdly milostí Kristovou.

GC 28

Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník.

Žalmy 24,7.8

Kristus přišel na zem jako Bůh v rouše lidství. Vystoupil na nebesa jako Král svatých. Jeho nanebevstoupení bylo hodné Jeho vznešeného charakteru. Šel jako muž mocný v boji (udatný válečník), jako dobyvatel (vítěz), vedl jaté vězně (Žalm 24,8; Ef 4,8). Byl doprovázen nebeskými zástupy uprostřed výkřiků a provolávání chvály a nebeských písní.

Ms 134,1897; 6BC 1053

Učedníci nejenom viděli Pána vystupujícího do nebe (vzhůru), ale také obdrželi svědectví andělů, že odešel zaujmout (obsadit) trůn svého Otce v nebi... Jas nebeského doprovodu a otevření nádherných Božích bran (vrat) k Jeho uvítání, nebyl postřehnutelný smrtelnýma očima (zrakem)... Kdyby Kristova cesta do nebe byla zjevena učedníkům v celé její nepopsatelné (nevýslovné) slávě, nemohli by snést tento pohled.

Jejich smysly nemohly být tak zaslepené (omámené) nebeskou slávou, aby ztratili z očí (ze zřetele) charakter Krista na zemi, který měli mít vyražen na sobě. Měli jasně (s rozhodností) udržovat ve svých myslích krásu a majestát Jeho života, dokonalý soulad všech Jeho vlastností, a tajemné (tajuplné) spojení božského a lidského v Jeho přirozenosti... Jeho viditelný odchod ze světa byl v souladu s tichostí a pokorou Jeho života

3SP 254-255; 6BC 1053.

Jakým zdrojem radosti bylo pro učedníky poznání, že mají v nebi takového Přítele, který se přimlouvá za ně! Díky viditelnému Kristovu nanebevstoupení se změnilo všechny jejich pohledy (názory) a uvažování o (rozjímání o, dívání se na, nazírání na) nebi... Nyní pohlíželi na něho jako na jejich budoucí domov, kde byly jejich milujícím Vykupitelem připraveny pro ně příbytky. Modlitba byla oděna novým zájmem (významem), protože od té doby to bylo společenství s jejich Spasitelem...

3SP 262-263; 6BC 1054

Měli kázat (hlásat) evangelium – Kristus v lidské podobě jako muž bolesti; Kristus ponížený, zajatý bezbožnými rukama a ukřižovaný; Kristus vzkříšený (zmrtvýchvstalý) a vystupující do nebe, do Boží přítomnosti, aby byl Obhájcem člověka; Kristus, který přijde opět s mocí a velikou slávou na nebeských oblacích.

3SP262-263; 6BC 1054

A tak ať poznají, že ty, kterýž sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vši zemí.

Žalm 83,19

V kronikách lidských dějin (v knihách, jež popisují historii lidstva), jeví se růst národů, vzestup a pád říší tak, jako by byly závislé na vůli a obratnosti (hrdinství) člověka. Události se ve velké míře zdají jakoby určované mocí člověka, jeho ctižádostí nebo svévolí (rozmarem). Ale ve Slově Božím ustupuje opona stranou (odtažena) a my spatřujeme v pozadí, nad (nahore) i ve všem soupeření (hru a protihru) lidských zájmů, sil a hnutí (mysli), vášní, zloby), – služebníky milosrdného Boha, kteří tiše a trpělivě uskutečňují (vykonávají) uložení (záměry, rady) Jeho vlastní vůle...

ED 173

Každému národu, který přichází na jeviště dějin, je dopřáno zaujmout místo na zemi, aby se mohlo poznat (ukázalo, patrné), zda plní záměr „Strážce a Svatého.“... Zatímco národy zavrhuje zásady Boží a tímto odmítáním upadají do vlastní zkázy, projevuje se v celých dějinách (ve všech jejich jednáních) zřetelné působení božského záměru...

ED 176.177; PK 535

Poučení o tom je dáno (tato lekce je vyučovaná) v podivuhodném symbolickém obraze (představení, znázornění), který byl ukázán proroku Ezechieli [kapitoly 1 a 10]... Množstvím kol, protínajícími se navzájem pohybovaly čtyři živoucí bytosti... Kola byla uspořádána tak složitě (uspořádání kol bylo tak složité), že se na první pohled zdálo chaotické; přesto se pohybovala v dokonalém souladu. Nebeské bytosti, podpírané a řízené rukou pod křídly cherubína, uváděly tato kola do pohybu; nad nimi na safírovém trůnu (trůně), byl Věčný; a kolem trůnu byla duha, znamení božské milosti. Jak složité bylo soukolí pod řízením ruky zpod křídla cherubína, tak složitá je hra (lidských) událostí, které prožívá lidstvo pod božským řízením. Nad spory a hemžením (uprostřed sporů a vřavy (zmatků)) národů sleduje Ten, jenž sedí nad cherubíny, (stále /dosud/ řídí) záležitosti této země.

ED 177; PK 535.536

Historie (dějiny) národů, které, jeden po druhém zaujímaly svůj vymezený (určený, uloženy) čas a místo, ... k nám promlouvá. Každému národu a každému jednotlivci určuje Bůh místo ve svém velkém plánu... Všichni si svou vlastní volbou si určují (rozhodují) svůj osud a Bůh řídí vše k splnění (uskutečnění) svého záměru.

ED 178; PK 536

Časť jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.

Žalmy 119,126

Během nočního vidění stála jsem na vyvýšeném místě, z něhož jsem mohla pozorovat domy, které byly otřásány jak třtina ve větru. Velké i malé budovy padaly (93) k zemi, zábavné podniky, divadla, hotely a domy bohatých byly otřásány a rozpadly se. Mnoho lidí přišlo o život a vzduch byl naplněn výkřiky poškozených (poraněných) a zděšených.

Andělé pověření Bohem, provést tuto zkázu, byli zapojeni do díla. Jediný dotek a stavby tak důkladně vybudované, na něž lidé pohlíželi jako na jisté proti (spolehlivé před) každému nebezpečí, rychle byly (staly, proměněny v) hromadou trosek. Nikde nebylo jistoty ani bezpečí... Na popsání hrůzy scén, na které jsem hleděla (které procházely přede mnou), nemám slov. Zdálo se, že trpělivost Boží je vyčerpána a že přišel (nastal) soudný den.

9T 92

Anděl, který stál po mém boku, mě poučil, že je pouze málo těch, kteří (málokteří, nemnozí) mají nějakou představu o bezbožnosti existující v našem světě dnes a obzvláště o bezbožnosti velkoměst. Pak prohlásil, že Pán určil čas, kdy navštíví přestupníky svým hněvem pro zatvrzelé nedbání Jeho zákona... Boží svrchovaná vláda a svatost Jeho zákona musí být zjevena těm, kteří vytrvale odmítají poslouchat Krále králů. Ti, kteří se rozhodli zůstat nevěrnými, musí být navštívení milostivými soudy, aby je-li to možné (pokud možno), mohli být probuzeni k uvědomění si svého hříšného jednání... Zatímco (i když) božský Vládce je dlouho shovívavý (dlouho snáší zvrácenost) nad převráceností, není oklamán, a nebude vždycky (navždy, stále, navěky) mlčet. Jeho svrchovanost, Jeho autorita, jako Vládce vesmíru, musí být nakonec uzná(vá)na a spravedlivé požadavky Jeho Zákona obhájeny.

9T 93.94

Existují také i (dokonce) hranice Boží trpělivosti (ale i trpělivost Boží má své hranice) a mnozí tyto hranice překračují. Oni překročili hranice milosti, a proto Bůh musí zasáhnout a obhájit svou vlastní čest...

5T 207

Když Hospodin vyjde jako mstitel, přijde (vystoupí) také jako ochránce všech, kteří si uchovali víru v její čistotě a sami sebe zachovali neposkvřené od světa (Jak 1,27).

5T 210

Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nikoliť do něho nevejde.

Marek 10,15

Kristus neuznává (neupřednostňuje) žádnou kastu (kastovnictví, společenské postavení), barvu nebo stupeň jako nezbytný (požadavek, podmínku) k tomu, aby se někdo mohl stát poddaným (občanem) Jeho království. Vstup do Jeho království není závislý na bohatství nebo nadřazené (vznešené) dědičnosti. Jen ti, kteří se narodili z Ducha jsou poddanými (občany) Jeho království. Duchovní charakter je to, co uznává Kristus. Jeho království není z tohoto světa. Jeho poddanými (občany) jsou ti, kteří se stali účastníky božské přirozenosti, a unikli zkáze (utekše porušení toho), která je na světě v žádostech (2Petr 1,4). A tato milost je jim dána Bohem (dává Bůh). Kristus nenachází své poddané připravené (způsobilé, vyhovující) pro své království, činí je však způsobilými (uschopňuje) svou božskou mocí. Ti kteří byli mrtví v přestoupeních a hříších jsou oživeni (probuzeni) k duchovnímu životu. Schopnosti, které jim Bůh dal pro svaté účely (cíle) jsou očištěny, zušlechtěny a zvelebeny (vyvýšeny, povzneseny), a oni jsou přivedeni k tomu, aby vytvořili (zformovali) charakter podle božské podobnosti...

Kristus je neviditelnou mocí (silou) přitahuje k sobě. On je světlem života, a naplní je svým vlastním Duchem. Když jsou přitazeni do duchovního ovzduší, vidí, že se stali hříčkou satanových pokušení, a že byli (dostali) pod jeho nadvládou; oni však lámou jho tělesných žádostí a odmítají být služebníky hříchu... Uvědomují si, že vyměnili vůdce, a přijímají své pokyny z Ježíšových úst (rtů). Tak jako služebník (sluha) vzhlíží (hledí na, obrací se na, směřuje, upírá svůj pohled na) ke svému pánu, a tak jako služebná (služka) směřuje (vzhlíží) ke své paní, tak tyto duše, přitahované provázky lásky ke Kristu, neustále hledí na Toho, který je Původcem a Dokonavatelem jejich víry. Pohledem na Ježíše, posloucháním Jeho požadavků, rostou v poznání Boha a Ježíše Krista, kterého poslal. Takto se stanou proměnění k Jeho obrazu od charakteru k charakteru, dokud (až) nejsou odlišeni od světa a může být o nich napsáno: „Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěštovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své. Kteříž jste někdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteříž jste někdy byli nedošli milosrdenství, již nyní jste došli milosrdenství. (1 Petr 2,9,10)

RH 26.3.1895

Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho.

Jan 1,12

Když Adamův hřích ponořil (uvrhl) lidstvo do beznadějně bídy, Bůh se mohl odvrátit od padlých bytostí. Mohl naložit s nimi tak, jak si hříšníci zasloužili, aby bylo s nimi naloženo. Mohl přikázat nebeským andělům, aby vyliili na náš svět koflíky Jeho hněvu. Mohl odstranit tuto temnou skvrnu ze svého vesmíru. On to však neudělal (neučinil). Místo aby je vypudil (vykázal) ze své přítomnosti, ještě více se přiblížil (přišel ještě blíže) k padlému lidskému rodu (lidstvu). Dal svého Syna, aby se stal kostí z našich kosti a tělem z našeho těla. „A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi... plné milosti a pravdy" (Jan 1,14). Kristus svým lidským příbuzenstvím s lidmi je přitáhl blíže k Bohu. Přioděl svou božskou přirozenost rouchem lidství a ukázal před nebeským vesmírem, před nepadlými světy, jak velmi Bůh miluje děti člověka.

Boží dar člověku je mimo všechny výpočty (všechna počítání). Nic nebylo odepřeno. Bůh by nedovolil, aby bylo řečeno, že mohl učinit více, anebo zjevit lidstvu větší míru lásky. V daru (oběti) Ježíše Krista dal celá nebesa.

MS 21.1900

Božské synovství není něčím, co získáváme sami. Pouze těm, kteří přijímají Krista jako svého Spasitele, je dána moc, aby se stali syny a dcerami Božími. Hříšník se nemůže, spoléhaje pouze na své vlastní síly, sám očistit od hříchu... Ale zaslíbení synovství je dáno všem, kteří „věří v Jeho jméno." Každý, kdo přijde k Ježíši ve víře, dostane odpuštění.

RH 3.9.1903

Bůh zjevil se v Kristu, „v mír uvodě svět s sebou" (2 Kor 5, 19). Člověk byl spáchaným hříchem snížen tak, že mu bylo nemožné, aby sám vešel v soulad s Bohem, jehož přirozeností je čistota a dobrotivost. Avšak Kristus, aby vykoupil člověka ze ztracení, mohl propůjčit svou božskou moc a spojit ji s úsilím člověka. Tak kajcnost vůči Bohu a víra v Krista mohla z padlých dítek Adamových učinit opět „syny Boží" (1Jan 3, 2).

PP 64

Jestliže přijmeme (duše přijme) Krista, přijmeme také sílu žít jako On (přijme také moc žít Kristovým životem).

COL 314

Předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista v sebe, podle dobře libé vůle své, k chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v milém Synu svém.

Efezským 1,5.6

Ještě dříve než byly položeny základy země, byla učiněna (uzavřena) smlouva, že všichni, kteří budou poslušni, všichni, kteří skrze (hojně) poskytnutou hojnou milost se stanou svatými ve své povaze (charakteru) a bez viny před Bohem si přivlastní tuto milost, budou dětmi Božími.

Ms 9,1896; 6BC 1114

Dlužíme (vděčíme za) všechno milosti, bezplatné milosti, největší (svrchované) milosti. Milost v smlouvě ustanovila (určila, nařídila) naši adopci (přijetí). Milost v Spasiteli uskutečnila (učinila, sjednala, nařídila) naše vykoupení, naše znovuzrození, a naši adopci (přijetí) k dědictví s Kristem.

6T 268

Jestliže plně věříme, že jsme se stali adopcí (přijetím za vlastní, osvojením) Jeho, můžeme prožívat předchuť nebes... Máme příbuznost s Ním a můžeme udržovat sladké společenství s Ním. Získáme jasný pohled na Jeho něžnost a soucit, a naše srdce budou zlomená a obměkčená (zjihnou) rozjímáním o lásce, která nám byla dána. Pocítíme vskutku přebývajícího Krista v duši. Zůstaneme v Ném a budeme se cítit jako doma (velmi dobře, útulně) s Ježíšem... Uvědomujeme si pocit (význam, smysl) Boží lásky, a spočíváme v Jeho lásce. Žádný jazyk to nemůže vylíčit, to je mimo chápání (převyšuje poznání). Jsme jedno s Kristem, náš život je skryt s Kristem v Bohu (Kol 3,3). Máme ujištění, že když se ukáže Ten, který je náš život, tehdy se i my ukážeme s Ním v slávě (Kol 3,4). Se silnou důvěrou (pevným přesvědčením) můžeme nazývat Boha naším Otcem.

15MS. 266-267

Všichni, kdož se znovu narodili do nebeské rodiny, jsou ve zvláštním smyslu bratry našeho Pána. Láska Kristova víže (pojí) navzájem členy Jeho rodiny a všude, kde se tato láska projeví, tam se zjeví božské příbuzenství...

DA 638

Láska k člověku je pozemským projevem lásky Boží. Právě proto, aby nám vstúpil tuto lásku a učinil z nás dítky jedné rodiny, stal se Král slávy jedním z nás. A naplníme-li Jeho slova, která pronesl na rozloučenou: „Abyste se milovali vespolek, jako i já miloval jsem vás" (Jan 15,12); milujeme-li svět tak, jako ho miloval On, pak tím plníme Jeho poslání. Pak jsme připraveni pro nebesa, neboť máme nebe ve svých srdcích.

DA 641

Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatyně, věčné vykoupení našel.

Židům 9,12

Každá duše je vzácná, protože byla vykoupena drahocennou (předrahou) krví Ježíše Krista.

5T 623

Někteří mluví o židovském době jako o nekřesťanské době, bez milosrdenství a milosti. Na takové platí (se vztahují) Kristova slova pronesena k saduceům: „Zdaliž ne proto bloudíte, že neznáte Písem ani moci Boží?“ (Marek 12,24). Období židovského hospodářství bylo jedním z podivuhodných projevů božské moci...

Právě tento obětní systém byl ustanoven Kristem a odevzdán Adamovi jako znázorňující příchod Spasitel, který bude nést hříchy světa a zemře za jeho vykoupení...

Krev Syna Božího byla symbolizována krví zabitě oběti a Bůh měl jasné a určité (rozhodné) představy, jak uchovat svaté od obecného. Krev byla svatá, protože pouze skrze prolítí krve Syna Božího mohlo dojít k usmíření za hřích. Krev byla také používána k očištění svatyně od hříchů lidu, takto představovala Kristovu krev, která jediná může očistit od hříchu.

ST 15.7.1880

Náš Spasitel prohlásil, že přinesl z nebe jako dar věčný život. Byl vyvýšen na kříži Golgoty, aby mohl přitáhnout všechny lidi k sobě (Jan 12,32). Jak tedy budeme nakládat s vykoupěným dědictvím Kristovým? Měla by jim být prokázána něžnost, porozumění, laskavost, soucit a láska. Tehdy si můžeme v díle pomáhat a být požehnáním jeden druhému. V tomto díle má být více než lidské bratrství. Máme vznešenou společnost nebeských andělů. Oni spolupracují s námi v díle osvětlení vysokých i malých (nízkých)...

Kristus rozhodl v radě spolu s Otcem neušetřit nic, jakkoli by to bylo drahocenné, neodepřít si nic, jakkoli vysoce by to mohlo být (o)ceněno, jen aby zachránil ubohé hříšníky. On by (chtěl) dal celá nebesa pro toto dílo spasení, obnovení mravního Božího obrazu v člověku... Být dětmi Božími znamená být zajedno s Kristem v Bohu a přiložit naše ruce v opravdové, sebeobětavé lásce pro posílení a požehnání těm duším, které hynou ve svých hříších.

Dopis 10.1897

A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové.

Galatským 3,29

O Abrahámovi je psáno, že „přítelem Božím nazván jest“ (Jak 2, 23), že je „otcem všech věřících“ (Řím 4, 11)...

Byla to pro Abraháma velká pocta, jíž se mu dostalo, že totiž bude otcem lidu, který bude po celá staletí střežit a opatrovat na světě pravdu Boží, lidu, skrze něhož dostane se požehnání všem národům na světě v příchodu zaslíbeného Mesiáše.

PP 140

Okolní národy ctily Abraháma jako mocného knížete a moudrého a schopného náčelníka. Neuzavíral se před svými sousedy a měl na ně vliv. Jeho život a charakter, který byl v tak příkrém rozporu s životy těch, kteří se oddávali modloslužebnictví, a celé jeho jednání působily mocným vlivem ve prospěch pravé víry. Jeho věrnost Bohu byla neochvějná, jeho laskavost a blahovolnost vzbuzovaly důvěru a přátelství a jeho (nezměrná, pravé) velikost vyvolávala úctu a vážnost.

PP 133

Své náboženství nepokládal za drahocenný poklad, který je třeba žárlivě střežit a kterého může užívat jen sám jako jeho vlastník. S pravým náboženstvím nelze takto nakládat, neboť je to (takový duch je) v rozporu se zásadami evangelia. Když Kristus přebývá v srdci, nelze zastřít světlo Jeho přítomnosti nebo je ztlumit. Naopak, světlo jeho přítomnosti se zjasňuje, jak den za dnem se nános sobectví a hříchu, který obklopuje duši, rozptyluje pod zářivými paprsky Slunce spravedlnosti.

Dítky (lid) Boží jsou Božími zástupci na zemi a je Jeho vůlí, aby byly světlý v mravní temnotě tohoto světa. Rozptýleny po celé zemi, ve městech a na vesnicích, jsou Božími svědky, prostředníky, jimiž chce Bůh sdělit nevěřícímu světu poznání své vůle a divy své milosti. Je záměrem Božím, aby všichni, kdož se účastní velkého spasení, byli Jeho misionáři. Zbožnost křesťanů je měřítkem, podle kterého světší lidé posuzují evangelium. Zkoušky, s trpělivostí snášené, požehnání s vděčností přijímaná, pokora, laskavost, milosrdenství a láska denně projevovaná jsou světla, která v jejich povaze září před celým světem.

PP 134

Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží.

Efezským 2,19

Lid Boží – pravý Izrael – ač rozptýlen mezi ostatními národy, je tak na zemi jenom poutníkem (hostem a příchozím), občanství má pak v nebi (jeho občanství je v nebesích)

PP 447

Podmínkou pro přijetí do Hospodinovy (Boží) rodiny je vyjít ze světa, oddělit se od všech jeho poskvrňujících (znečišťujících, nakažlivých, zkázonosných) vlivů. Lid Boží nemá mít žádné spojení s modlářstvím v jakékoliv jeho podobě. Má dosáhnout vyšší úrovně. Máme být odlišní od světa, a pak nám Bůh říká (praví): „Přijmu vás jako (za) členy mé královské rodiny, jako děti nebeského Krále.“ Jako lidé věřící v pravdu máme být v jednání (činech, zvycích, obyčejích) odlišní (se odlišit) od hříchu a hříšníků. Naše občanství je v nebesích.

FE 481

Mnohem jasněji bychom si měli uvědomit, jakou cenu mají pro nás zaslíbení (sliby) daná nám Bohem a hlouběji si uvědomovat čest (poctu), kterou nám On prokázal. Smrtným lidem Bůh nemůže prokázat (udělit) vyšší (větší) poctu, než tím, že je přijme do své rodiny a obdaří je výsadou nazývat Jej Otcem. Není žádným ponížením (hanbou) stát se dítětem Božím.

FE 481

Jsme cizinci a poutníky na tomto světě. Máme čekat, bdít, modlit se a pracovat. Celá naše mysl, celá duše, celé srdce, a všechna naše síla jsou vykoupeny krví Syna Božího. Nemáme to pokládat (považovat, vnímat, domnívat, že naší p. je) za svou povinnost nosit poutnický oděv (šat) právě (zrovna) z takové (téže) barvy, právě takového tvaru (téhož střihu), ale upravený (slušný), skromný oděv, jak nás tomu učí inspirované Slovo, že bychom měli nosit. Budou-li naše srdce spojena (jedno, sjednocena) s Kristovým srdcem, naší nejsilnější (největší) touhou (nejtoužebnějším přáním) bude být oděn Jeho spravedlností. Člověk nemá vkládat (oblékat) na sebe nic co by vzbuzovalo (budilo) pozornost, nebo vyvolávalo diskuse (spory). TM 130

Křesťanství – kolik lidí (jak mnozí nevědí) neví, co to je! Není to něco, co se dá ob(na)léknout navrch (zvenčí, z vnějšku). Je to život ozdobený (protkaný, bohatě zdobený) Ježíšovým životem. Znamená to, že nosíme roucho Kristovy spravedlnosti.

TM 131

Občané nebes budou (učiněni, se stanou, jsou) nejlepšími občany země. Správný pohled na naši povinnost vůči Bohu nás povede k jasnému chápání naší povinnosti k našim bližním.

MYP 329

Kdož by měl přikázání má a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati a zjevím jemu samého sebe.

Jan 14,21

Je to nezbytné, aby každý poddaný (občan) Božího království byl poslušný zákona Hospodinova (Božího)... Skutečnost, že zákon je svatý, spravedlivý a dobrý má být do(pro)kázána (potvrzena) před všemi národy, jazyky a lidmi, nepadlým světům, andělům, serafínům a cherubínům. Zásady Božího zákona byly uskutečněny (vypracovány) v charakteru Ježíše Krista a ten, kdo spolupracuje s Kristem, se tím, že se stává účastníkem božské přirozenosti, rozvine božský charakter a stane se názorným příkladem (představením, osvětlením, zobrazením, obrazem, znázorněním) božského zákona...

Čím více studujeme vlastnosti Božího charakteru, jak se zjevily (se projeví) v Kristu, tím více vidíme (poznáváme), že spravedlnost byla dokázána v oběti, která se setkala (obdržela) s trestem zákona,... aby člověk mohl mít (obdržet) další zkoušku (zkušební dobu)... Ti, kteří byli poslušnými zákona Boží vlády, zatímco (dokud) byli (se nacházeli) v této krátké zkušební době,... budou prohlášeni (nazváni) v nebesích věrnými dětmi Hospodina zástupů...

Jsme Hospodinovým vlastnictvím stvořením i vykoupením. Jsme absolutně (naprosto, opravdu, zajisté) Jeho poddanými a podléhající (podrobeni) zákonům Jeho království. Necht' nikdo nepěstuje (nepodporuje, neživí, nechová, nežije v) sebeklam, že Pán (Hospodin) Bůh nebe a země nemá žádný zákon, kterým řídí a spravuje (vládne nad) své poddané. Jsme závislí na Bohu ve všem (navzdory všemu), co užíváme (prožíváme). Pokrm, který jíme, oděv, který nosíme, ovzduší, které dýcháme, život, který prožíváme (jemuž se těšíme, trávíme) den za dnem, jsme přijali (jsou přijaty) od Boha. Jsme povinni (máme povinnost) řídit se Jeho vůlí, uznat Ho za svého nejvyššího vládce...

Dlužíme (jsme zavázáni) vděčnost Bohu za zjevení (projev) Jeho lásky v Ježíši Kristu; a jako rozumné lidské bytosti máme zjevit světu způsob charakteru, který bude vycházet (výsledkem) z poslušnosti vůči každému jednotlivému předpisu (ustanovení) zákona Boží vlády. V dokonalé poslušnosti Jeho svaté vůle, máme projevit (prokázat) hluboký obdiv (úctu), lásku, veselou mysl a chválu, a takto vzdát čest (uctít) a oslavovat Boha. Pouze (jedině) tímto způsobem může člověk zjevit Boží charakter v Kristu světu a ukázat lidem, že štěstí, mír (pokoj), jistota a milost vychází (vyplývá) z poslušnosti Božího zákona.

RH 9.3.1897

Odpověděv pak Petr a apoštolé, řekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí.

Skutky 5,29

Poselství, které máme nést (hlásat, zvěstovat) není tím poselstvím, které bychom se měli bát (krčit) hlásat. Jeho zastánci (obhájci) by se ho neměli snažit zakrýt, zamlčet (zatajit, skrýt) jeho původ a účel. Jako ti, kteří učinili Bohu slavnostní sliby a kteří byli pověřeni jako Kristovi posli, jako správce tajemství milosti, jsme povinni hlásat věrně celou Boží radu.

Nemáme činit méně významnými (nápadnými, snižovat) ty zvláštní pravdy, které nás oddělily (odlišily) od světa a učinily nás tím, čím jsme; protože jsou plné (zatížené) věčných zájmů (důležitostí, význam). Bůh nám dal světlo týkající se události, které se nyní odehrávají (dějí) a perem a hlasem máme hlásat (zvěstovat) pravdu k světu.

GW 288

Sobota je zkušebním kamenem Páně a žádný člověk, král ani kněz není oprávněn postavit se mezi Boha a člověka. Kdo chce být svědomím svých bližních, povyšuje se nad Boha. Ti, kdož jsou pod vlivem falešného náboženství a zachovávají falešný (nepravý) den odpočinku, zavrhnou také i ty nejurčitější (nejjasnější) důkazy týkající se pravé soboty. Budou se pokoušet přinutit lid k tomu, aby poslouchali zákony, které sami vytvořili a které jsou v úplném rozporu (v přímém naprostém protikladu) se zákonem Božím... Zákon pro zachovávání prvního dne týdne je výplodem odpadlého křesťanství... V žádném případě ho (mu) lid Boží nemá uctívat (vzdávat čest, úctu).

9T 234-235

Korouhev pravdy a náboženské svobody, kterou zdvihli zakladatelé evangelijní církve a kterou vysoko třímali svědkové Boží v následujících staletích, byla v tomto posledním boji vtisknuta do našich rukou... Máme uznávat lidskou vládu jako zařízení z božského ustanovení a máme učit, že poslouchat ji v mezích její zákonné působnosti je svatou povinností. Jestliže však její požadavky jsou v rozporu s požadavky Božími, pak musíme uposlechnout Boha spíše než lidi. Slovo Boží musí být uznáváno nad všemi lidskými zákony. „Tak praví Pán" musí stát před „Tak praví církev" nebo „Tak praví stát". Koruna Kristova musí být vydvížena nad koruny pozemských vládců.

AA 68

Protož zrušil-li by kdo jedno z přikázání těchto nejmenších a učil by tak lidi, nejmenší slouiti bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i jiné učil, ten veliký slouiti bude v království nebeském.

Matouš 5,19

Vlastnosti, které září největším leskem (jasem) v královstvích tohoto světa, nemají žádné místo v Kristově duchovním království. To, co je velmi vyvýšeno (ctěno) mezi lidmi a přináší velebení (oslavu) svému vlastníkovi (majiteli), jako např. kasta, hodnost, postavení nebo bohatství, není ceněno (váženo, nemá cenu) v duchovním království. Pán říká (praví): „Těch, kteříž mne ctí, poctím,“ (1 Sam 2,30). V Kristově království se lidé vyznačují (rozpoznávají) podle své zbožnosti...

Nebeské království je vyššího řádu (zřízením, hodností) než nějaké pozemské království. O tom, jestli (zdali) budeme mít vyšší nebo nižší postavení, nerozhoduje naše hodnost, bohatství nebo vzdělání, ale charakter (známka, druh) poslušnosti projevený (prokázaný) k Božímu Slovu. Ti, kteří jsou ovládáni (puzeni) sobectvím a lidskou ctižádostí, kteří usilují o to být největšími, kteří jsou sebejistými, kteří se cítí nadneseni k vyznávání chyb a omylů, nebudou mít žádné místo v království Božím. O tom, zda (jestli) lidé budou poctěni (uznáni za) jako členové Boží královské rodiny, rozhodne způsob, jakým budou snášet (obstojí v) Boží zkoušku a Jeho prověřování, jež bude na n dopuštěno v tomto životě. Ti, kteří nejsou sebezapíravými, kteří neprojevují soucit s utrpeními (se strastí, žalem) druhých, kteří nepěstují vzácné vlastnosti (rysy) lásky, kteří nezjevují trpělivost (shovívavost) a pokoru (tichost) v tomto životě, nebudou změněni (proměněni) až Kristus přijde...

Charakter, který nyní zjevujeme, rozhodne o našem budoucím osudu (určení, údělu). Štěstí nebes je založené na podřízení (přízpůsobení) se vůli Boží, a jestli se lidé stanou členy královské rodiny v nebi, bude to proto, že nebe pro ně začalo již na zemi. Oni pěstovali (udržovali v sobě) mysl Kristovu, a když zazní volání: „Dítě, vstup výše (pojď nahoru),“ spravedlivý vezme každou milost (ctnost), každého vzácnou, posvěcenou schopnost, do (nebeských) dvorů tam nahoře, a vymění zemi za nebesa. Bůh zná ty, kteří jsou věrnými a pravými poddanými (občany) Jeho království (zde) na zemi, a ti, kteří konají Jeho vůli (tady) na zemi tak, jak konána i v nebi, budou učiněni (se stanou) členy královské rodiny tam nahoře.

RH 26.3.1895

Abych činil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj jest u prostřed vnitřností mých.

Žalmy 40,9

Jaký to Bůh je ten náš Bůh! On vládne nad svým královstvím s úzkostlivou péčí a starostlivostí; a On postavil ohradu – Desatero přikázání – kolem svých poddaných, aby je ochránil před následky přestoupení. Tím, že po(vy)žaduje poslušnost (v požadavku poslušnosti) vůči zákonům svého království, Bůh dává svému lidu zdraví a štěstí, pokoj (mír) a radost. Učí je, že dokonalost charakteru, kterou vy(po)žaduje, může být dosažena pouze (jen) tehdy, když se důvěrně seznámí s Jeho Slovem.

CT 454

Opravdový student (badatel), který se snaží (usiluje) být podobný Ježíši ve slovu, životě i charakteru, bude přemýšlet o svém Vykupiteli a tímto pohledem se stane (bude) proměněn k Jeho obrazu, protože on touží a prosí (modlí se) o stejnou povahu a mysl, jaká byla v Ježíši Kristu... On touží po Bohu. Příběh (život) jeho Vykupitele, nesmírná (nezměrná) oběť, kterou přinesl, se stává (má, nabývá) pro něho plná významu. Kristus, Majestát nebes, se stal chudým, abychom se my mohli Jeho chudobou stát bohatými (zbohatli); nejen bohatými v darech (obdarováních), ale bohatými v poznání (znalostech).

To jsou bohatství, (po) která Kristus opravdově (upřímně, horlivě, vážně) touží, aby Jeho následovníci mohli vlastnit (mít, vlastnili, tato bohatství). Když opravdový badatel pravdy čte Slovo a otevírá svou mysl k přijetí Slova, touží (dychtí) po pravdě celým svým srdcem. (Jeho duše se zmocní) Láska, soucit, něžnost, laskavost, křesťanská zdvořilost, jež budou základními prvky v nebeských příbytcích, které Kristus šel připravit pro ty, kteří Ho milují, se zmocní jeho duše. Jeho úmysl je stálý (neochvějný, pevný, rozhodný). Rozhodl se postavit (stát) na straně spravedlnosti. Pravda si našla svou cestu k srdci a je tam vštípena Duchem svatým, který je pravdou. Když se pravda zmocní srdce, člověk podává neomylný důkaz o tom, že se stává správcem milosti Kristovy.

TM 121-122

Každý správce má svou vlastní zvláštní práci (úkol), kterou je třeba vykonat (k vykonání) pro rozvoj Božího království... Schopnosti (hřivny) řeči, paměti, vlivu i majetku, jsou hromaděny (mají být shromažďovány, přispět) k slávě Boží a k rozvoji Jeho království. On požehná správné používání (využití) svých darů.

RH 9.4.1901; CS 116

Jeden každý jakž vzal od Boha dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.

1Petrova 4,10

Poznání Boží milosti, pravdy Jeho slova, a také časné dary (pozemské statky) – (jako) čas, prostředky, schopnosti a vliv – jsou všechny svěřeny Bohem, aby byly použity k Jeho slávě a spasení (záchraně) lidí. Nic nemůže více urazit Boha, který stále uděluje (poskytuje, požeňává, propůjčuje) člověku své dary, než když ho vidíme, jak se sobecky chápe (sahá po) těchto darů a nic nevrátí (aniž) Dárci (za ně něco nahradí). Ježíš je dnes v nebi, kde pro ty, kteří Ho milují, připravuje přebytky; ano, daleko víc než přebytky, království, které má být naše (nám má náležet). Ale všichni, kteří chtějí být dědici těchto požeňání, musí být účastníky sebezapření a sebeobětování Kristova pro dobro ostatních (blaho jiných).

Ještě nikdy nebyla vážná, sebeobětavá práce v Kristově díle tak potřebná jako nyní, kdy hodiny (doba) zkoušky se rychle uzavírá (blíží svému konci) a světu má být hlášáno poslední poselství milosti...

5T 731.732

Vše, co lidé dostávají z Božího štědrosti (hojnosti), stále náleží Bohu (zůstává Božím vlastnictvím). Všechno, co nám udělil (svěřil) ze vzácných a krásných věcí (statků) země, bylo vloženo do našich rukou, aby nás vyzkoušelo, aby prozkoumalo hlubiny naší lásky k Němu a našeho ocenění (naši vděčnost za) Jeho laskavosti (přízeň). Zda (ať) jsou to poklady bohatství nebo rozumu (hmotné nebo duchovní statky), mají být položeny, (ochotně) jako dobrovolná oběť u Ježíšových nohou...

5T 736

Všechno, co dáváme Bohu je skrze (prostřednictvím, díky) Jeho milosrdenství (milosti) a velkorysost (ušlechtilosti, štědrosti), umístěno (připsáno) na náš účet jako věrným správcům (šafářům)... Andělé Boží, jejichž chápání je nezkaleno hříchem, poznávají, že dary nebes nám byly uděleny (propůjčeny) za tím účelem (proto), abychom je vrátili takovým způsobem (tak), aby přispěly k rozšíření (zvýšily) slávy velkého Dárce. Se svrchovaností Boží je úzce spojeno (svázáno) blaho člověka. Sláva Boží je radostí a požeňáním všech stvořených bytostí. Když se snažíme zvelebit (zvýšit) Jeho slávu, pak se usilujeme o ten nejvyšší blaho (statek), které vůbec můžeme obdržet (získat)... Bůh vás vyzývá (volá), abyste zasvětili Jeho službě každou schopnost, každý dar, který jste od Něho obdrželi (dostali). On chce, abyste řekli (zvolali) s Davidem: „Od tebeť jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě“ (1Par 29,14).

5T 736

Pojďte, slyšte, a vypravovati budu, kteříž se koli bojíte Boha, co jest učinil duši mé.

Žalmy 66,16

Kdekoli je (se objeví) život, tam je pokrok a růst. V Božím království je neustálá změna (střídání) – přijímání a dávání; přijímání a vracení Pánu Jeho vlastnictví. Bůh spolupracuje s každým opravdovým věřícím a přijaté světlo a požehnání je znovu rozšiřováno (se opět šíří, rozdělováno) v díle (práci), které věřící koná. Takto roste schopnost (možnost) přijímání. Ten, kdo udílí (uděluje) nebeské dary, dělá (poskytuje) místo (dává prostor) pro nové proudy milosti a pravdy, které se vlévají do duše z živého zdroje. Získá tak větší světlo, větší (rostoucí) poznání a požehnání. V tomto díle, které připadá na každého člena církve, je (spočívá) život a růst církve. Ten, jehož život se skládá (tvoří) jen z přijímání a ne z dávání, záhy ztrácí požehnání. Jestliže pravda neproudí (neplyne) od něho k jiným, ztrácí svou schopnost (možnost) přijímat. Jestliže chceme (toužíme po) nová požehnání, musíme z nebeských statků udílet.

6T 448

Poznání pravdy sdělováním roste. Všichni, kdo přijímají do srdce poselství evangelia, budou toužit po tom, aby je mohli oznamovat druhým. Kristova láska nebeského původu v člověku se musí projevit. Ti, kteří přijali Krista, vypráví své zkušenosti druhým. Ukazují, jak je Duch svatý vedl krok za krokem, jak hladověli a žíznilo po poznání Boha a Ježíše Krista, kterého On poslal a k jakým závěrům dospěli při studiu Bible; jak se modlili, jak zápasili a jak je Kristus oslovil: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“

Je (bylo by) nepřirozené (kdyby si někdo) ponechávat si podobné věci (zážitky) jen pro sebe v tajnosti. (a ti) Lidé, které naplnila Kristova láska, to nebudou dělat (se tak chovat nemůže). Podle toho, do jaké míry si Pán z nich učinil pokladnici (strážce) posvátné (svaté) pravdy, bude jejich touhou, aby i ostatní mohli obdržet totéž požehnání. Čím více seznamují jiné s drahocennými poklady Boží milosti, tím více a stále více Kristovy milosti sami přijímají (jim bude udělováno). Získávají srdce, které se prostotou a bezvýhradnou poslušností podobá dětskému. Jejich duše touží po svatosti a Bůh jim odhaluje ještě více a více z pokladů pravdy a milosti, aby jimi mohli obdarovávat (seznamovat) svět.

COL 124-125

Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své, i ze všech mocí svých.

Marek 12,30

Každému člověku jsou svěřeny jednotlivé dary, označené jako hřivny. Někteří se domnívají, že tyto dary jsou omezeny jen na určité lidi, kteří vlastní vyšší duchovní obdarování (dary, schopnosti) a geniální nadání. Bůh však neomezil udělení svých schopností (talentů) jen na několik oblíbenců. Každému je svěřen nějaký zvláštní dar (obdarování), za který bude zodpovědný před Pánem. Čas, rozum, prostředky, síla, duševní síly, něžnost (citlivost) srdce – toto všechno jsou dary od Boha, svěřené k tomu, aby byly používány (sloužily) ve velkém díle požehnání lidstva.

Dopis 180, 1907; 5BC 1100

V kapitálu síly byla lidem k práci svěřena vzácná hřivna. Tato hřivna má větší hodnotu (cenu) než nějaký bankovní vklad, a měla by být výše ceněna (oceňována)... Je požehnáním, které nemůže být koupeno ani zlatem ani stříbrem, domy nebo pozemky; a Bůh požaduje, aby byla moudře používána. Žádný člověk nemá právo obětovat tuto hřivnu škodlivému (zžirajcímu) vlivu nečinnosti. Všichni lidé jsou právě tak zodpovědní za kapitál fyzické síly jako za svůj kapitál finančních prostředků...

CT 277

Mnozí Kristovi následovníci se musí ještě naučit hlavní (nezbytné, nutné) lekci spokojené pilnosti v nezbytných povinnostech života. Vyžaduje to více milosti (zbožnosti), více přísné (přísnější) (povahové) kázně (charakteru), v práci (pracovat) pro Boha (Pána) v postavení mechanika, obchodníka, právníka, nebo rolníka (zemědělce) a vnášet křesťanské poučky do všedního podnikání života, než pracovat pro Něho jak uznávaný misionář v misijním poli. Vyžaduje to silnou (velkou) duchovní odvahu přinést (vnášet, vnést) náboženství do dílny a obchodní kanceláře (podnikání), a posvěcovat tak podrobnosti (jednotlivosti) každodenního života, a vyřizovat každé obchodní jednání (záležitost) podle (v souladu s) měřítko Božího Slova. Ale to je právě to, co od nás Pán požaduje.

CT 279

Náboženství a obchod (práce) nejsou dvě oddělené věci; jsou jedno (totožné). Biblické náboženství má být protkáno (pronikat) vším, co děláme nebo o čem mluvíme. Božské a lidské nástroje se mají spojit stejně tak v pozemském jako i v duchovním úsilí. (Křesťanství nemůžeme oddělovat od práce, vzájemně se prolínají. Biblické náboženství má pronikat vším, co děláme nebo o čem mluvíme. V pozemském i duchovním úsilí se mají spojit lidské a Boží prostředky).

COL 349

Boha máme milovat, nejen celým svým srdcem, celou svou myslí a celou svou duší, ale také ze vši své síly. Toto znamená plně a rozumně využít všechny fyzické síly.

COL 348

Protož opuštěných rukou a zemdlených kolen posilňte. A přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo. Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neužří Pána. Prohlédajíce k tomu bedlivě, aby někdo neodpadl od milosti Boží.

Židům 12,12-15

Tato slova by nás měla naučit, abychom byli velmi opatrní (pečliví) za jakou cenu přetrháme vlákno naší víry prodléváním (setrváváním) u našich obtíží (těžkostí, problémů), dokud se nestanou velkými v našich očích i v očích (v pohledu, podle úsudku) ostatních (jiných), které si nemůže (přečíst, pochopit) vysvětlit náš vnitřní (niterný, skrytý) život našeho srdce.

Všichni by si měli pamatovat (uvědomit), že rozhovor má velký vliv pro dobro (blaho, zdraví) nebo pro zlo (nemoc)... Nedovolte nepříteli takto po(zne)užívat váš jazyk... Neuplatněte (nepoužijte žádný) vliv, který by odtrhl (přerušil spojení, vytrhl ze sevření) nějakou chvějící se duši od Boha.

Synové a dcery Boží musí pěstovat a zjevovat ctnosti Kristova Ducha. Svou pokorou, pokáním, touhou (přáním) mají být jako (podobni) Ježíš, mají se podřídít Jeho vůli uplatňováním Jeho naučení ve svém každodenním životě, a tím Mu vlastně vzdávají čest (Ho uctí)...

„Jste Boží rolí“ (1 Kor 3,9). Tak jak někdo nachází potěšení (má zálibu) v obdělávání zahrady, tak Bůh má zálibu ve svých věřících synech a dcerách. Zahrada vyžaduje neustálou práci (úsilí, péči). Musí být odstraňován (vytrhován) plevel; musí být vysazeny nové rostliny (sazenice); větve, které příliš rychle rostou, musí být ořezány. Tak se Pán stará o svou zahradu, tak pečuje o své rostliny. Nemůže mít zálibu (potěšení, si libovat) v nějakém rozvoji (vývoji, růstu), který nezjevuje ctnosti Kristova charakteru. Kristova krev učinila muže a ženy Božím drahocenným vlastnictvím. Jak bychom tedy měli být opatrní (pečliví, pozorní), abychom neprojevovali přílišnou svobodu při vytrhování rostlin, které Bůh umístil ve své zahradě! Některé rostliny jsou tak slabé, že nemají v sobě skoro žádného života, a o tyto má Pán (témto Pán prokazuje) zvláštní péči.

Ve všech vašich jednáních s vašimi bližními nikdy nezapomeňte, že jednáte (zacházíte) s Božím vlastnictvím. Buďte laskaví; buďte soucitní; buďte zdvořilí. Respektujte (mějte v úctě) Boží vykoupené vlastnictví. Zacházejte mezi sebou navzájem s něžností a zdvořilostí (laskavostí). Použijte každou Bohem vám danou (seslanou) schopnost k tomu, abyste se stali příkladem ostatním...

Nechť Ten, který zná srdce a všechny jeho rozmary, je schopen s vámi jednat podle milosrdenství, protože jste projevíli milosrdenství, soucit (slitování) a lásku... (Žid 12,13).

RH 24.8.1897

Protož napomáhajíce, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali.

2 Korintským 6,1

Mnozí z těch, kteří tvrdí (prohlašují), že jsou křesťany ve skutečnosti (jimi) nejsou křesťany... Bůh nevezme do nebe nikoho kromě těch (jen ty), kteří byli učiněni (nej)dříve svatými na tomto světě skrze Kristovu milost, ty, v nichž může vidět znázorněného (zobrazeného) Krista...

„Nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý“ (Jakub 5,11)... On pohlíží na své vykoupené dědictví se soucitem (s lítostí). Je ochoten (hotov, připraven) odpustit jim jejich hříchy, jestliže se Mu odevzdají a budou Mu věrni. Aby mohl zůstat spravedlivým, a přesto (přitom) ospravedlnit hříšníka, vložil trest hříchu na svého jednorozeného Syna... Pro Kristovu příčinu odpustí těm, kteří se Ho bojí. On je nevidí v hanebnosti (odpornosti) hříšníka; On poznává v nich podobnost (podobu, obraz) svého Syna, v kterého oni věří. Jedině takto může mít Bůh zálibu v každém z nás. „Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho. (Jan 1,12).

Kdyby nebylo Kristovy usmiřující oběti, nebylo by v nás nic, v čem by Bůh mohl najít potěšení. Veškerá přirozená dobrota člověka je bezcenná v Božím pohledu (očí). On nemá zálibu v žádném člověku, který si ponechává svou starou přirozenost, a není takto (proto, tedy, tudíž) obnoven v poznání a milosti, aby mohl být (se mohl stát) novým člověkem v Kristu. Naše vzdělání (výchova), naše schopnosti, naše prostředky, jsou dary svěšené nám Bohem, kterými nás může zkoušet. Jestliže je užíváme pro sebezbožňování (vlastní vyvýšení, oslavu), Bůh říká, „nemohu mít v nich (najít) potěšení; protože Kristus za ně zemřel nadarmo (zbytečně)“... Abychom mohli být ozdobou učení Krista našeho Spasitele, musíme mít mysl, která byla v Kristu. Náš záliby (zájmy) a předsudky, naše touhy být prvními, naše samolibost (sebeláska, sebe zvyhodnění, sebeúcta) v neprospěch (ke škodě, na újmu) ostatních, musí být překonána (přemožena) Pokoj Boží musí vládnout v našich srdcích. Kristus musí být (stát) v nás živou, účinnou (ovládající) zásadou...

Svou poslušností vůči Bohu, respektujete sebe (se považujete za) jako vykoupené vlastnictví Jeho drahého (milovaného) Syna. Usilujte o to, abyste byli vyvýšeni v Kristu. Toto dílo je tak trvalé jako věčnost... Zapomeneme snad jako synové a dcery Boží na svůj královský původ? Nebudeme (nevzdáme) raději vzdávat čest našemu Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu? Nebudeme (nemáme snad) zvěstovat ctnosti Toho, který nás povolal ze tmy do svého předivného světla? (1Petr 2,9)

RH 24.8.1897

A já vám odkazuji království, jako ho můj Otec odkázal mně, abyste jedli a pili za mým stolem v mém království a seděli na trůnech a soudili dvanáct pokolení Izraele."

Lukáš 22,29.30

Jaké to zaslíbení! Kristovi věrní následovníci mají mít podíl spolu s Ním na království, které On přijal od svého Otce. Je to duchovní království, v němž budou největšími ti, kteří nejúčinněji sloužili svým bratřím. Kristovi služebníci mají pod Jeho vedením spravovat záležitosti Jeho království. Mají jíst a pít u Jeho stolu, to znamená, že mají být vpuštěni do úzkého společenství s Ním.

Ti, kteří usilují o světskou poctu (uznání) a slávu, činí smutnou (vážnou, politováníhodnou, žalostnou) chybu. Je to ten, který zapírá sám sebe, dávající jiným přednost (upřednostňuje, zvýhodňuje jiné), který bude sedět nejbližší Krista na Jeho trůnu. Ten, kdo zpytuje (čte v srdci) srdce, vidí pravou výhodu (cenu, hodnotu, zásluhu) kterou vlastní Jeho pokorní, sebeobětaví učedníci, a protože jsou toho hodni, umístí je do výhodného (přednostního) postavení, ačkoli si neuvědomují (nejsou vědomi) svou hodnotu (důstojnost, zásluhu a neusilují o čest (nevyhledávají poctu)...

Bůh neklade žádný význam (nijakou důležitost, cenu, nijak si necení) na vnější okázalost (obdiv) nebo vychloubání (chválu, chvástání, chloubu, pýchu). Mnozí z těch, kteří se považují za vyšší než ostatní (jiní, druzí) jednoho dne uvidí (poznají), že Bůh hodnotí (oceňuje) lidi podle jejich soucitu a sebezapření...Ti, kteří následují Jeho příkladu, kteří chodí a konají dobro (čině dobře) (Sk 10,38), kteří pomáhají a žehnají svým spolubližním, vždycky se je snažíce pozdvihnout, mají v Božím pohledu (očíh) nekonečně vyšší cenu, než sobečtí lidé (duše), kteří vyvyšují sami sebe (se povyšují).

Bůh nepřijímá lidi kvůli jejich schopnostem, ale protože hledají Jeho tvář a touží po Jeho pomoci. Bůh nehledí tak, jako hledí člověk. On nesoudí podle zevnějšku. On zkoumá srdce a soudí spravedlivě...

On přijímá své pokorné a skromné následovníky a obcuje s nimi, protože v nich vidí velmi drahocenný materiál, který obstojí ve zkouškách bouří a vichřic, když svou prudkostí dopadnou. V díle pro Mistra by mělo být naším cílem, aby Jeho jméno bylo oslaveno v obrácení hříšníků...

Radujme se z toho, že Pán neposuzuje pracovníky na své vinici podle jejich učení nebo podle výchovných předností, kterých se jim dostalo. Strom je posuzován podle svého ovoce. Pán spolupracuje s těmi, kteří spolupracují s Ním.

RH 4.7.1907

Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.

Židům 4,16

Poté, co (apoštol) poukazuje na Krista, soucitného přimluvce, který „cítí (má soucit) s našimi slabostmi," apoštol říká (a píše): „Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti..." Trůn milosti představuje království milosti, neboť existence trůnu předpokládá existenci království.

GC 346

Boží zařízení a dary přinesené v náš prospěch (pro nás) neznají mezí (jsou neomezené). Trůn milosti sám o sobě má tu nejvyšší (největší) přitažlivost, protože na něm sedí Ten, který nám dovoluje (dává svolení) nazývat Ho Otcem. Bůh však nepovažoval princip (zásadu, plán) spasení za dokončený, když jenom udělal (obklopil) svou lásku. Podle svého ustanovení postavil u svého oltáře Obhájce oděného naší přirozeností. Jeho úředním dílem (úkolem z titulu Jeho úřadu) jako našeho Přimluvce je představit nás Bohu jak Jeho syny a dcery. Kristus se přimlouvá (oroduje) za ty, kteří ho přijali. Jim pro své zásluhy dává sílu, aby se mohli stát členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. A Otec dokazuje (projevuje) svou nekonečnou lásku ke Kristu, jenž zaplatil za naše vykoupení svou krví, takže Kristovy přátele přijímá a vítá jako své přátelé. Je spokojen s vykonaným smířením. Je oslaven vtělením, životem, smrtí a prostřednickou službou svého Syna.

Jakmile se dítko Boží přiblíží (přistoupí) k trůnu milosti, stává se chráněncem velkého Obhájce. Při jeho prvním projevu lítosti a prosby o odpuštění se Kristus ujímá jeho případu a učiní ho svým vlastnictvím (vlastní záležitostí) představuje (předkládá) tuto prosbu (požadavek) před Otcem jako svou vlastní žádost (žádost).

Když Kristus prosí za nás (v náš prospěch), Otec otevře všechny poklady své milosti, abychom si je přivlastnili (přisvojili), potěšili se jimi (těšili se z nich) a sdělili je jiným. „Proste ve jménu mém," říká Kristus. „Neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás. Nebo sám Otec miluje vás, proto že jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel. Použijte (vyslovte) mé jméno. To dodá vašim modlitbám účinnost a Otec vám udělí bohatství své milosti. Proto, 'proste a přijmete to (dostanete, vezmete), aby vaše radost byla úplná' (Jan 16,24)."

6T 363-364

Protož majíce velikého nejvyššího kněze, kterýžto pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež to vyznání .

Židům 4,14

V nebeském chrámu, příbytku Božím (místě přebývání Boha), je postaven trůn Boží v spravedlnosti a soudu. Ve svatyni svatých je zákon Boží, velké pravidlo (měřítko) pravdy, jímž je zkoušeno všechno lidstvo. Truhla, která skrývá desky zákona, je kryta slitovnicí, před níž nabízí (předkládá, oroduje, prosí) Kristus svou krev za hříšníka. Tím způsobem je představeno spojení spravedlnosti a milosti v plánu vykoupení člověka...

GC 415

Jako kněz sedí nyní Kristus se svým Otcem na trůně Božím. (Zj 3,21) Na trůně s Věčným, jenž existuje od sebe (samostatně existujícím), sedí Ten, „jenž nemoci naše vzal a bolesti naše vlastní on nesl" (Iz 53,4), jenž byl „ve všem vyzkoušen podobným způsobem jako my, ovšem bez hříchu" (Žid 4,15)... „Zhřešil-li by kdo, máme přímlovce u Otce" (1Jan 2,1). Přímlová se svým zmučeným a ztýraným tělem, svým neposkvřeným životem. Raněné ruce, probodnutý bok, probité nohy prosí za padlého člověka, jehož spasení bylo vykoupeno za tak nezměrnou cenu.

GC 416

Kristova přímlova za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatnou součástí plánu vykoupení, jakou byla Jeho smrt na kříži... Využívaje povahových nedostatků, snaží se satan ovládnout celou mysl člověka, a ví, že se mu to podaří, jestliže se s těmito nedostatky nebojuje. Proto se ustavičně pokouší klamat následovníky Kristovy svými neblahými výmysly, jež nemohou přemoci. Ježíš se však za ně přímlová svými probitými rukama a svým raněným tělem a praví všem, kdož ho chtějí následovat: „Má milost ti stačí" (2 Kor 12,9)... Nikdo nechť tedy nepovažuje své nedostatky za nenapravitelné. Bůh dá víru a milost, abychom je překonali.

GC 489

Žijeme nyní v době velikého dne smíření... Všichni, kdož chtějí mít svá jména zachována v knize života, měli by nyní, v posledních několika dnech své zkoušky, pokořovat své duše před Bohem lítostí za spáchaný hřích a opravdovou pokorou. Musejí svědomitě (opravdově) a zevrubně (důkladně) zpytovat (zkoumat) srdce.

GC 489

A hned byl jsem u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu jeden seděl... a vůkol toho trůnu byla duha.

Zjevení 4,2.3

Duha zaslíbení kolem trůnu (obklopující trůn) na výsostech je věčným svědectvím, že „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). To je svědectví pro celý vesmír, že Bůh nikdy nezapomene na svůj lid v jeho boji se zlem. Je to pro nás ujištění o síle a ochraně, která potrvá tak dlouho, pokud potrvá sám trůn.

DA 493

Tak jako duha na oblaku vzniká spojením slunečních paprsků (světla) a deště, tak i duha obklopující trůn představuje spojení moci milosrdenství (milosti) a spravedlnosti. Není to pouze spravedlnost, která má být udržována, protože ona by zatemnila (zastínila) slávu duhy zaslíbení nad (obklopující) trůnem; tehdy by lidé viděli pouze trest zákona. Kdyby nebylo žádné spravedlnosti a žádného trestu, nebylo by žádné stability (stálosti, neměnnost) v Boží vládě. (Není možné udržovat pouze spravedlnost; protože by to zatemnilo slávu duhy zaslíbení nad trůnem; člověk by mohl vidět pouze trest zákona. Kdyby nebylo spravedlnosti ani trestu, nebylo by žádné stability (stálosti, neměnnosti) Boží vlády.)

Je to spojení soudu a milosrdenství, jež činí spasení úplným a dokonalým. Je to právě spojení těchto dvou (milosrdenství a soudu), jež nás vede k tomu, že když se díváme na Vykupitele světa a zákon Jehovy (Hospodinův, Boží), musíme zvolat (vykřikneme): „Dobrotivost tvá (jeho) mne zvelebila“ (Žalm 18,36; 2Sam 22,36)... (RH. 13.12.1892).. Víme, že evangelium je dokonalá a úplná soustava (systém), zjevující neměnnost Božího zákona... Milosrdenství nás po(vy)zývá (zve, vybízí), abychom vešli branami do města Božího a spravedlnost je (se) obětována, aby udělila každé poslušné duši plné výsady být členem královské rodiny, dítětem nebeského Krále.

Dopis 1f, 1890; 6BC 1071-1072

Vírou pohledme na duhu kolem trůnu, a oblak vyznaných hříchů za ní. Duha zaslíbení je ujištěním (zárukou) každé pokorné, kající (zkroušené) a věřící duši, že její život je jedno s Kristem a že Kristus je jedno s Bohem. Hněv boží nedopadne na jedinou duši, které hledá u Něho útočiště. Bůh sám prohlásil: „Když uzírám krev, pomínu vás.“ „Když bude duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou“ (2Moj 12,13; 1Moj 9,16).

TM 157

Hospodin pak v chrámě svatosti své jest, umlkníš před obličejem jeho všeska země.

Abakuk 2,20

Viděla jsem trůn, na kterém seděl Otec se (a) Synem. Pozorovala jsem (upřeně jsem se dívala na) Ježíšovu tvář a obdivovala jsem Jeho laskavou (půvabnou, překrásnou) postavu. Postavu Otce jsem nemohla vidět, protože Jej zakrýval slavný, zářící oblak (nádherného světla). Tázala jsem se Ježíše, zda Jeho Otec má stejnou podobu jako On. Odpověděl mi, že má stejnou podobu, ale že Jej nemohu vidět (spatřit), protože kdybych jednou pohlédla na slávu Jeho osoby, zemřela bych (přestala bych existovat).

EW 54

Viděla jsem, jak Otec povstal z trůnu a v ohnivém voze se odebral do svatyně svatých, za oponu, a tam se posadil... Potom oblakový vůz s koly, podobnými plameni ohně, obklopený anděly, přijel (tam, kde byl) k Ježíši. Ježíš vstoupil do vozu a odebral se (byl nesen, odvezen) do svatyně svatých, kde se nacházel (seděl) Otec. Potom (tam) jsem viděla (spatřila) Ježíše, velikého Velekněze, jak stál před Otcem.

EW 55

Dva překrásní cherubíni stáli s roztaženými (rozepjatými) křídly jeden na každé straně truhly, a dotýkali se navzájem nad hlavou Ježíšovou, který stál před slitovnicí. Tvářemi byli obráceni k sobě a pohlíželi dolů na truhlu, což znázorňovalo, s jakým zájmem pohlížejí všechny andělské zástupy na zákon Boží. Mezi cherubíny byla zlatá kadidelnice, a když modlitby svatých přednášené ve víře vystupovaly k Ježíši a On je představoval (předkládal) svému Otcí, oblak (dým) příjemné vůně vycházel (stoupal) z kadidla, vypadající jako dým nejkrásnějších barev. Nad místem, kde stál Ježíš před truhlou, byla neobyčejně jasná (zářivá) sláva, na kterou jsem se nemohla dívat; vypadalo to jako Boží trůn.

Náš ukřižovaný Pán prosil (se přimlouval) za nás v přítomnosti Otce u trůnu milosti (slitovnice). Svou usmiřující oběti může prosit za naše odpuštění, naše ospravedlnění a naše posvěcení. Beránek zabitý je naší jedinou nadějí. Naše víra vzhlíží k Němu, chápe se Ho jako Toho, který může dokonale spasit a vůně plně dostačující oběti je Otcem přijata... Kristova sláva se podílí na našem úspěchu. On má všeobecný zájem o celé lidstvo (všechny lidi). On je náš soucitný Spasitel.

Viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdvihženém, a podolek jeho naplňoval chrám.

Izaiáš 6,1

Když Bůh chtěl právě poslat Izaiáše s poselstvím ke svému lidu, ještě dříve (předtím) mu umožnil (dal) nahlédnout ve vidění do svatyně svatých. Najednou (náhle) se otevřely dveře a zdálo se jakoby se vnitřní opona chrámu se zvedla nebo rozestoupila a on mohl pohlédnout dovnitř do svatyně svatých, kde nesměly vstoupit ani prorokovy nohy. Tam stál před ním ve vidění Hospodin sedící na trůnu vysokém a vyzdvihženém, zatímco podolek Jeho slávy naplňoval chrám. Kolem trůnu stáli serafíni, jako strážce velikého krále a odráželi slávu, která je obklopovala. Když se rozezvučely (zazněly, ozývaly) jejich chvalozpěvy (písně chvál) v hlasitých (zvučných) tónech úcty (hlubokého obdivu), pilíře (sloupy) brány se otřásaly jako při zemětřesení. Se rty (úst) neznečištěnými hříchem, tito andělé vylévali (vzdávali) chvály Bohu. „Svatý, svatý, svatý, je Hospodin zástupů,“ volali: „Celá země je plná jeho slávy“ (Iz 6,3)

Serafíni stojící kolem trůnu jsou tak naplněni uctívou bázni, když spatřují (patří na, uzří) Boží slávu, že ani na okamžik v údivu (s obdivem) sami na sebe navzájem nepohlédnou. Jejich chvála patří Hospodinu zástupů. Když se dívají (hledí) do budoucnosti, kdy celá země bude naplněna Boží slávou, vítězná píseň se ozývala od jednoho k druhému v melodickém chvalozpěvu: „Svatý, svatý, svatý, je Hospodin zástupů.“ Oni jsou plně spokojeni, když mohou oslavovat Boha; nepřejí si nic jiného (více), než přebývat (zůstat navěky) v Jeho přítomnosti, pod (těšit se) Jeho úsměvem a souhlasem.

GW 21

Satan uchvátil tento svět a vládne mu s hroznou krutostí (svět, na který si satan učinil nárok a ovládl krutou tyranii), Boží Syn svým velkým (nesmírným) činem zahrnul svět svou láskou a spojil jej opět s Božím trůnem. Když bylo dosaženo tohoto vítězství, cherubíni, serafíni a nespočetné zástupy ze všech nepadlých světů zpívali chvalozpěvy Bohu a Beránkovi. Projevili radost, že padlému lidstvu se otevřela cesta záchrany a že země bude zbavena následků (vykoupena) z prokletí hříchu. Oč větší radost mají mít lidé, kteří jsou předmětem takové úžasné lásky! Jak můžeme vůbec pochybovat, jak můžeme být v nejistotě, jak můžeme mít pocit, že jsme sirotci?

MB 104

Spravedlnost a soud základ trůnu jeho.

Žalm 97,2

Ve všem svém jednání se svými tvory dodržuje zásady spravedlnosti tím, že nechá předvést hřích v jeho pravé podobě a ukazuje, že hřích má nevyhnutelně za následek utrpení a smrt. Pro hřích není a nikdy nebude bezpodmínečného odpuštění. Takové odpuštění by znamenalo upuštění od zásad spravedlnosti, které jsou skutečným základem správy Boží (vlády). Nevinný (nepadlý) vesmír by tím byl zděšen a zmaten (naplněn zděšením). Bůh věrně ukázal, jaké jsou následky hříchu a kdyby tato varování neměla platit (nebyla pravá, oprávněná), nemohli bychom si být jisti, budou-li splněna i zaslíbení Boží. Takováto tzv. shovívavost, která nedbá spravedlnosti, není shovívavostí, nýbrž slabostí.

Bůh je dárce života. Všecky zákony Boží od samého začátku jsou určeny životu. Hřích však porušil pořádek, který Bůh ustanovil, a nastolil ne(sou)lad. Pokud potrvá hřích, potrvá nevyhnutelně i utrpení a smrt. A jen proto, že Spasitel (Vykupitel) vzal za nás na sebe kletbu hříchu, můžeme doufat, že v Jeho osobě ujdeme jejím neblahým následkům.

PP 522

Krista máme přijímat jako svého osobního Spasitele a On nám připočte Boží spravedlnost v Kristu... „V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše“ (1 Jan 4,10).

V Boží lásce se otevírá (je otevřen) nejkrásnější (nejúžasnější) zdroj vzácné pravdy a před církví a světem zůstávají otevřeny poklady Kristovy milosti.... Jaká to láska, podivuhodná, bezelstná (bezmezná, nezměrná, nesmírná) láska, která přiměla Krista, aby za nás zemřel, když jsme byli ještě hříšníky. Jaká to je ztráta pro duši, která chápe důležité (přísné) požadavky zákona, a přesto zanedbává pochopení Kristovy milosti, která je mnohem hojnější... Pohleďte na Golgotský kříž. Je stálou zárukou nekonečné lásky a nesmírné (nezměrné, bezmezné) milosti nebeského Otce.

1SM 155.156

Existuje (je) Bůh v Izraeli, u něhož je vysvobození pro všechny utlačované. Spravedlnost je základem Jeho trůnu.

CH 458

Spravedlnost a soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a pravda předcházejí tvář tvou.

Žalmy 89,15

Skrze Ježíše bylo lidem zjeveno milosrdenství Boží; milosrdenství však nevyklučuje spravedlnost. Zákon obráží vlastnosti povahy Boží a jediné písmenko nebo tečka z něho se nemůže změnit jen proto, aby vyhovoval člověku v jeho padlé, stavu. Bůh nezměnil svůj zákon, ale v Kristu se posvětil pro záchranu člověka. „Bůh byl v Kristu, smiřuje (když smiřoval) svět se sebou“ (2Kor 5,19)...

Láska Boží se projevuje ve spravedlnosti Boží neméně než v milosrdenství Božím. Spravedlnost je základem trůnu Božího a ovocem lásky Boží. Satan měl v úmyslu oddělit milosrdenství od pravdy a spravedlnosti. Snažil se dokázat, že spravedlnost zákona Božího je nepřítelem pokoje. Kristus však dokazuje, že v Božím plánu je obé nerozlučně spjato; jedno nemůže být bez druhého. „Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dají sobě políbení“ (Žalm 85,11).

Svým životem a svou smrtí Kristus dokázal, že spravedlnost Boží nevyklučuje milosrdenství Boží, ale že hřích může být odpuštěn, že zákon je spravedlivý a že ho lze být ve všem poslušný. Satanova obvinění byla vyvrácena.

DA 762

Milost Kristova a zákon Boží jsou neoddělitelné. V Ježíši se milosrdenství a pravda potkaly spolu... On je zástupcem Boha a příkladem pro lidstvo. On představil světu, čím by se lidstvo mohlo stát, kdyby se vírou spojilo s božstvím. Jednorozený Boží Syn vzal na sebe přirozenost člověka a postavil svůj kříž mezi zemí a nebem. Skrz kříž byl člověk přitažen k Bohu, a Bůh k člověku. Spravedlnost se pohnula ze svého vysokého a hrozného (vznešeného) postavení, a nebeské zástupy, armády (sbory) svatosti se přiblížily ke kříži, a sklonily se v úctě (s úctou); protože na kříži bylo spravedlnosti učiněno zadost (uspokojena). Skrze kříž byl hříšník odtážen (odvrácen, odveden) z pevnosti (zajetí) hříchu, ze spiknutí (spolčení) zla, a při každém přiblížení se ke kříži jeho srdce jhne (měkne) a v pokoře (ve zkroušenosti, lítosti) volá: „Byl to můj hřích, který ukřížoval Syna Božího.“ U kříže opouští (nechává, zůstává) své hříchy a skrze milost Kristovou je jeho povaha proměněna.

1SM 349

Těž všecko stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moři, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem říkací: Sedícimu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.

Zjevení 5,13

Bůh chce (touží), aby Jeho poslušné děti se dožadovaly Jeho požehnání a s chválou a díkuvzdáním přicházely (předstupovaly) před Něho. Bůh je zdrojem života a síly... On učinil pro svůj vyvolený lid to (tak mnoho, že), co by mělo naplnit každé srdce vděčností, a rmoutí Ho, že je Mu přinášeno tak málo chvály. On si přeje, aby Jeho lid silněji (více) dokázal (dal najevo), že ví, že má důvod k radosti a štěstí.

Měli bychom si často připomínat Boží jednání se svým (Jeho) lidem. Jak často byly Pánem vztyčeny (postaveny) ukazatele cesty v Jeho jednání se starým Izraelem! Aby nezapomněli na dějiny minulosti (události, uplynulé dějiny), Pán přikázal Mojžíšovi, aby tyto události zachytil (vkomponoval do) v písni, aby je rodiče mohli učit své děti... Pán vykonal pro svůj lid v tomto pokolení tak podivuhodné (báječné, zázračné, úžasné divy) skutky Boží. Minulé (uplynulé) dějiny (události) v Božím díle (věci) by měly (musí) být často předkládány lidu, mladým i starým. Potřebujeme (je zapotřebí) častěji vyprávět (vypravovat, vypočítávat) o Boží dobrotě a chválit (velebit) Ho za Jeho podivuhodné (úžasné) činy (skutky)...

6T 364

Církev Boží zde na zemi (dole) je zajedno s církví Boží v nebi (tam nahoře). Věřící na zemi a bytosti v nebi které nikdy nepadly, tvoří jednu církev. Každá nebeská bytost se zajímá o shromáždění svatých, kteří se na zemi setkávají k uctívání Boha. Ve vnitřní nebeském dvoru (síni) naslouchají svědectví Kristových svědků nacházejících se na vnějším (pozemském) dvoru (síni) na zemi, a chvály a díkuvzdání ctitelů (věřících) zde dole jsou přijímány tam nahoře v nebeských písních a chválách (chvalozpěvech) a radosti (jásotu) se rozléhají nebeskými dvory, protože Kristus nezemřel nadarmo za padlé syny Adamovy. Zatímco andělé pijí přímo ze zdroje, svatí na zemi pijí z čistých pramenů (potoků) vycházejících z trůnu, pramenů (pramenů), které činí radostným (obveselují, oblažují) město našeho Boha (Žalm 46,5). Ó!, kéž bychom (by) všichni mohli poznat (si uvědomit), jak blízko je nebe zemi!... V každém shromáždění svatých na zemi jsou přítomni andělé Boží, naslouchající svědectvím, písním a modlitbám. Pamatujme na to, že naše chvály (chvalozpěvy) jsou doplněny sbory nebeských andělských zástupů (andělů).

6T 366

Skláněti se budu k chrámu svatému tvému, a oslavovati jméno tvé pro milosrdenství tvé a pro pravdu tvou

Žalmy 138,2

Všichni, kteří se denně posvěcují Bohu, budou představovat (zjevovat) záfnou (zářivou) a radostnou stránku našeho náboženství (víry)... 6T 365 Nebudeme-li se ohlížet (pohlížet) na temné kapitoly (stránky) našich zkušeností, nýbrž na projevy Božího velkého milosrdenství a (Jeho) neklamné (nevyčerpatelné) lásky, pak budeme daleko víc (více) chválit (velebit) než naříkat (si stěžovat). Budeme hovořit o láskyplné věrnosti Boží jako o pravém, něžném, soucitném pastýři svého stáda, o kterém prohlásil (praví, říká, tvrdí), že mu je žádný nevyrvé z Jeho ruky. Mluvou (řečí) srdce nebude sobecké reptání a nespokojenost. Chvály (chvalozpěvy), jako jasné (průzračné) tekoucí potoky, budou vycházet z Božího opravdově (upřímně) věřícího...

6T 367

Chrám Boží je otevřen v nebi a jeho práh přetéká (je zaplaven) slávou Boží, která proudí ke každému sboru, jenž miluje Boha a zachovává Jeho přikázání. Potřebujeme (musíme, je nám zapotřebí) studovat (zkoumat), přemýšlet (hloubat, rozjímat) a prosit (modlit se). Pak budeme mít (obdržíme) duchovní zrak, abychom mohli vidět (rozeznat, postřehnout, poznat) vnitřní dvory (nádvoří) nebeského chrámu. Pochopíme (pochytíme) témata písní a díkuvzdání (díků) nebeského chóru kolem (obklopujícího) trůnu. Když Sión povstane a zaskvěje se (zazáří), jeho světlo bude velmi (vše) pronikavé (vše pronikající) a v shromážděních svatých bude možno slyšet nádherné písně chvály a díků. Reptání a naříkání nad malými zklamáními a těžkostmi u(pře)stane... Uvidíme (spatříme) našeho Obhájce (Přímluvce), jak v nebi za nás předkládá kadidlo svých vlastních zásluh (v náš prospěch)...

6T 368

Bůh nás učí, že se máme shromažďovat v Jeho domě a pěstovat (abychom mohli vypěstovat, rozvíjet) vlastnosti dokonalé lásky. To připraví obyvatele země pro příbytky, které Kristus šel připravit pro všechny, kteří Ho milují. Tam se budou shromažďovat ve svatyni od soboty do soboty, od novměsíce do novměsíce (Iz 66,23), aby se spojili v nejvelebnějších (nejvznešenějších) tónech (melodiích) písní, k chvále a díkuvzdání (cti, vděčnosti) Tomu, který sedí na trůnu a Beránkovi navěky věků.

6T 368

Náš Bůh, Stvořitel nebe a země, říká (praví, prohlašuje): „Kdož obětuje obět chvály, tent' mne uctí" (Žalm 50,23). Celé nebe je spojeno ve chválení Boha. Naučme se píseň andělů již nyní (dnes), abychom ji mohli zpívat, když se připojíme k jejich zářivým (třpytícím se) řadám. Řekněme spolu se žalmistou: „Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává" (Žalm 146,2).

5T 318

Trůn tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý, berla království tvého jestiť berla nejpřímější.

Žalm 45,7

Ačkoli vystoupil na nebesa, ačkoli je v přítomnosti Boží a sedí na trůně všehomíra, neztratil Ježíš nic ze své soucitnosti. (I když Ježíš nyní vstoupil do přítomnosti Boží a sdílí trůn vesmíru, neztratil nic ze své soucitné přirozenosti (povahy, podstaty)). Jeho laskavé (něžné), soucitné srdce je i dnes otevřeno pro všechny bolesti (strasti) lidstva. (Dnes, to stejné něžné, soucitné srdce je otevřeno pro všechna utrpení (bolesti, strasti) lidstva.) I dnes se ruka, jež byla probodnuta, vztahuje, aby ještě hojněji požehnala svému lidu, který je na světě.

DA 480

Ve všech našich zkouškách máme neselhávajícího Pomocníka. Nenechá nás, abychom sami bojovali s pokušením, zápasili se zlem a nakonec klesli pod břemenem starostí. Ačkoli je nyní skryt před zrakem smrtelníka, ucho víry může slyšet Jeho hlas, jenž praví: Neboj se, jsem s tebou. „Byl jsem mrtev, a hle, jsem živ na věky věků" (Zj 1,18).

DA 483

Ti, kteří odstraní (odloží, vypudí) nepravost ze svých srdcí a vztáhnou (pozvednou) své ruce v opravdové modlitbě k Bohu, obdrží pomoc, kterou jim může dát jedině Bůh. Za duše lidí bylo zapláceno výkupné, aby mohli mít možnost (šanci, dána příležitost) uniknout z otroctví hříchu a získat odpuštění, čistotu a nebesa...Ti, kdo (kteří) často navštěvují trůn milosti, předkládající vzhůru upřímné, opravdové prosby o božskou (Boží) moudrost a sílu (moc), neselžou (nezklamou, neopomenou se stát) v tom, aby se stali aktivními (činnými), užitečnými Kristovými služebníky. Nemusí mít velké schopnosti, ale v pokoře srdce a v pevném spolehnutí se na Ježíše, mohou vykonat dobré dílo v přivádění duší ke Kristu...

5T 172

Tisíce mají falešnou představu o Bohu a Jeho vlastnostech... Bůh je Bohem pravdy. Spravedlnost a milosrdenství jsou vlastnosti Jeho trůnu. On je Bohem lásky, soucitu a něžného slitování. Tak je představen (zjeven) ve svém Synu, našem Spasiteli. Je Bohem (trpělivosti) trpělivým a dlouhoshovivajícím. Je-li taková bytost, kterou uctíváme a jehož charakter(u) usilujeme (se snažíme) napodobit (připodobnit), pak uctíváme pravého Boha.

5T 173

Následujeme-li Krista, Jeho zásluhy nám připočtené přicházejí před Otce jako příjemná vůně. A milosti (ctnosti) charakteru našeho Spasitele, vštípené (zasazené) do našich srdcí, se budou šířit kolem nás jako převzácná vůně.

5T 174

Nebo jsi vyvedl soud můj a při mou, posadils se na stolicí soudce spravedlivý.

Žalm 9,5

Nechápeme Boží velikost a majestát, ani si nepřipomínáme (neuvědomujeme) nes(z)mi(ě)řitelnou (nezměrnou vzdálenost, odstup) distanci mezi Stvořitelem a stvořením, vytvořeným Jeho rukou. Ten, který sedí na nebesích a drží žezlo vesmíru, nesoudí podle našeho omezeného měřítka, aniž počítá podle našich pro(vý)počtů. Mýlíme se, pakliže se domníváme, že to, co je veliké nám, musí být veliké Bohu a že to, co je malé nám, musí být i pro Něho malé.

5T 337

Žádný hřích není malicherný (malý) před Pánem. Hříchy, které člověk má sklon pokládat za nepatrné, mohou být právě ty, které Bůh pokládá za veliké zločiny. Pohrdáme pijanem a říkáme, že jeho hřích vyloučí jej z nebes, zatímco nikomu nevytýkáme pýchu, sobectví a lakomství. Bohu jsou však tyto hříchy obzvláště odporné... Potřebujeme mít jasný postřeh (rozlišení, rozeznání), abychom mohli měřit hřích Pánovým měřítkem.

5T 337

Zatím co zkouška (doba zkoušky) snad ještě nepřichází (trvá), nikomu nepřisluší, aby jiné odsuzoval a sám sebe měl (považoval) za příkladného (příklad). Kristus je náš vzor, horlivě ho následujete (postavte své nohy v Jeho šlépějích). Můžete každou jednotlivost (bod) přítomné pravdy vyznávat ústy, nežijete-li dle ní, nebude vám nic platná. Nám nepřisluší jiné zatracovat, nýbrž měli bychom se navzájem milovat a modlit se jedni za druhé. Vidíme-li někoho, jak se od pravdy odchyluje, plačme nad ním, jako Kristus plakal nad Jeruzalémem. Podívejme se, co náš nebeský Otec praví ve svém slově o bloudících: „By pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédáje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušen.“ (Gal 6,1)...

5T 345

Ježíš pečuje o každého tak, jakoby nikdo jiný nebyl na tváři vsí zemi (povrchu zemském), který by to učinit mohl. Jako božství působí velikou silou v náš prospěch a jako náš starší Bratr soucítí se všemi našimi bolestmi. Majestát nebes se nevzdálil (se nedrží zpátky, stranou) od padlých (zvrhlého, padlého), hříšných lidí (lidstva). Nemáme velekněze, který by byl tak vznešený, tak vyvýšený, aby s námi nemohl cítit, nýbrž takového, který je ve všem tak pokoušen jako my, avšak bez hříchu.

5T 346

Řekl Hospodin Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých.

Žalmy 110,1

Otcova láska k padlému lidstvu je nezměrná (nevyzpytatelná, nesmírná), nepopsatelná, nesrovnatelná (nemá obdoby). Tato láska ho přivedla (přiměla) k tomu, aby souhlasil s tím dát svého jednorozenného Syna, aby zemřel, tak aby vzpurný (odbojný) člověk mohl být uveden v soulad s vládou nebes, a byl ušetřen (zachráněn před) trestu za své přestoupení. Syn Boží sestoupil ze svého královského trůnu, a pro nás se stal chudým, abychom my mohli stát Jeho chudobu bohatými (zbohatnout) (2 Kor 8,9). Stal se „Mužem bolesti,“ abychom my se mohli stát účastníky věčné radosti... Bůh dovolil (připustil), aby Jeho milovaný Syn, plný milosti a pravdy, přišel ze světa nepopsatelné slávy do světa poskvrněného (znečištěného) a zkaženého hříchem, zahaleného stínem smrti a prokletí.

RH 28.2.1888

Od chvíle, kdy Ježíš přišel, aby dlel mezi námi, víme, že Bůh ví o našich zkouškách a že cítí s námi v našich strastech. Všichni synové a všechny dcery Adamovi mohou poznat, že v našem Stvořiteli mají hříšníci přítel, neboť v každém důkazu Jeho milosti, v každé zaslíbené radosti, v každém projevu lásky, v božské přitažlivosti, již nám poskytl život Spasitelův na zemi, spatřujeme „Boha mezi námi“ (Mat. 1,23)...

DA 24

Tím, že přijal lidskou podobu, stal se Kristus člověkem; svou božskostí je spojen s trůnem Božím. Jako Syn člověka dal nám příklad poslušnosti; jako Syn Boží dává nám sílu, abychom byli poslušni... Dítě z Betléma, tichý a pokorný Spasitel, je Bůh, „který se zjevil tělesně“ (1Tim 3,16)... „Bůh s námi“ je jistotou, že budeme spaseni (vykoupeni, vysvobozeni) od hříchu, jistotou, že máme sílu být poslušni zákona nebes...

DA 24

Tím, že vzal na sebe naši přirozenost, spojil se Spasitel s lidmi poutem, které se nikdy nezlomí. Je s námi spojen na věčné časy... „Dítě narodilo se nám, syn dán jest nám... (Iz 9,6). Bůh přijal lidskou přirozenost v osobě svého Syna a přenesl ji až do výšin nebes. Je to „Syn člověka“, jenž sedí na trůně vesmíru... V Kristu se navzájem spojuje pozemská rodina s rodinou nebeskou. Oslavený Kristus je naším bratrem. Nebe se dostalo k lidem a lidé se hřejí na prsou Věčné lásky.

DA 25

Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z zákona tvého.

Žalm 119,18

Bůh dal člověku svůj svatý zákon jako své měřítko (našeho) charakteru. Tímto (skrže tento) zákonem můžete uvidět (poznávat) a zdolat (přemoci, přemáhat) každou vadu (nedostatek) vašeho charakteru. Můžete se oddělit (odloučit) od každé modly a zlatým řetězem (poutem) milosti a pravdy se spojit (připojit) s trůnem Božím.

RH 14.5.1901; 2SM 318

Mravní zákon nebyl nikdy symbolem nebo předobrazem (stínem). Existoval již před stvořením člověka, a bude trvat (existovat) tak dlouho, dokud bude trvat (existovat) Boží trůn. Bůh nemohl změnit nebo pozměnit ani jeden příkaz svého zákona, aby mohl zachránit člověka; protože zákon je základem Jeho vlády. Zákon je neměnný, nezměnitelný, nekonečný a věčný. Aby člověk mohl být zachráněn (spasen) a aby mohla být zachována čest zákona, bylo nezbytné, aby Boží Syn přinesl sám sebe jako oběť za hřích. Ten, který nepoznal hříchu, se stal za nás hříchem. Zemřel za nás na Golgotě. Jeho smrt zjevuje úžasnou (podivuhodnou) lásku Boží k člověku a neměnnost Jeho zákona

RH.22.04.1902; 6BC 1097

Kristova sláva je zjevena v zákoně, který je opisem (kopií) Jeho charakteru, a Jeho proměňující účinnost (působivost, moc) je pocíťována v duši, dokud lidé nejsou proměněni k Jeho podobě. Stávají se účastníky božské přirozenosti a stále více se stávají podobnými svému Spasiteli, postupující krok za krokem v souladu s Boží vůlí, dokud nedosáhnou dokonalost.

RH.22.04.1902; 6BC 1096

Zákon Boží nebyl dán pouze Židům. Je věčný a (věčně) závazný pro celý svět... Jeho deset přikázání je jako řetěz o deseti člancích. Jestliže jeden článek je přerušeno, řetěz se stává se zbytečný (k ničemu, nepotřebný). Ani jedno přikázání nemůže být zrušeno nebo změněno pro záchranu (aby mohl být zachráněn) přestupníka.

ST 19.01.1882; 2BC 1014

Kristus chce, aby v Jeho církvi na zemi vládl nebeský pořádek, nebeský řád a božský soulad nebes. Tak bude svým lidem oslaven. Tak bude skrže Jeho lid zářit světu Slunce spravedlnosti v plném lesku... Církev nadaná spravedlností Kristovou je Kristovou klenotnicí, v níž se bohatství Kristova milosrdenství, Jeho milosti a lásky má projevovat ve své plnosti a neskonalosti. Kristus pohlíží na svůj lid, na lid čistý a dokonalý, jako na odměnu za své ponížení a jako na přídavek své slávy, slávy Krista, velkého ohniska, z něhož vyzařuje veškerá sláva.

DA 680

Nebo jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteréž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.

Zjevení 3,10

Celé nebe se zajímá o dílo (zúčastňuje díla), jež se koná na tomto světě (této zemi), které má připravit (aby) muže a ženy (byli připraveni) na budoucí, nesmrtelný život (v nesmrtelnosti). Podle Božího plánu (úmyslu) mají mít lidské nástroje vysokou čest (poctu), aby jako Ježíšovi spolupracovníci činně působili při záchraně duší... Musí (měli by) pohlížet na Boží dílo jako na posvěcené (posvátné) a svaté a denně Bohu přinášet oběť radosti (chvály) a vděčnosti (díků) za moc (sílu) Jeho milosti, která je činí schopnými, aby v božském životě činili pokroky...

5T 573

Nikdo nemusí podlehnout satanovým pokušením a tím narušit (zranit) své svědomí a zarmoutit Ducha svatého. Ve Slově Božím byla zapsána všechna opatření (učiněno každé opatření), aby všichni ve svém úsilí mohli skrze Božskou pomoc zvítězit (všem, kteří zápasí o vítězství, zajistila se božská pomoc).

5T 574

V náboženském životě každé duše, která nakonec zvítězí (konečně vybojuje vítězství), budou (se objeví) výjevy (scény) strašného zmatku (potíže) a zkoušek (těžkostí), ale Jeho znalost Písma ho uschopní, aby si připomenul (protože on zná Písmo, připomene si) povzbuzující Boží zaslíbení, jež jeho srdce potěší (vzpruží) a posílí jeho víru v sílu (moc) Všemohoucího. On čte:... „Abyste zkušeni víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista... (1 Petr 1,7). . Zkouška víry je vzácnější nežli zlato. Všichni by měli pochopit (uvědomit, poznat), že ona je potřebnou (nezbytnou) součástí výchovy v Kristově škole, aby nás očistila od pozemské strusky a vytříbila (zuleslechtila).

5T 578

Napněte všechny své síly a hleďte vzhůru k nebi a ne dolů na své potíže (těžkosti). Pak nikdy nebudete zemdleni (slabými, nezeslábnete) na své cestě. Brzy uvidíte za mraky Ježíše, jak napřahuje (vztahuje) svou ruku, aby vám pomohl a vše, co musíte vykonat (udělat), je, že mu v prosté víře podáte svou ruku a dáte (necháte) se jím vést... Proslulé (velké, slavné) jméno u lidí je jako písmo (písmena) napsané do písku, ale bezúhonný (neposkvrněný) charakter potrvá po (přetrvá) celou věčnost. Bůh vám dává porozumění (rozum) a zdravou myšlenkovou schopnost (mysl, rozumné myšlení), abyste (se) mohli po(u)chopit Jeho zaslíbení a Ježíš je připraven (ochoten vám pomoci), aby vám pomohl rozvinout (utvořit, zformovat) silný, vyrovnaný (vyvážený) charakter.

5T 578

Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám.

Iz 43,25

Někteří lidé mají pocit, že musejí nejprve projít zkušební lhůtou a dokázat Pánu, že se již polepšili, než budou moci žádat o Jeho požehnání. Smějí však žádat o požehnání Boží již nyní. Potřebují milost Boží, Ducha Kristova, aby jim pomohl v jejich slabostech, neboť jinak nemohou odolávat zlu. Ježíš je rád, když k Němu přicházíme takoví, jací jsme, hříšní, bezmocní, závislí. Smíme přijít se všemi svými slabostmi, se svými bláhovostmi, se svou hříšností a padnout k Jeho nohám v lítosti. Je Jeho slávou, že nás obejmeme pažemi své lásky, ováže naše rány a očistí nás od každé nečistoty.

SC 52

Tisíce lidí se v tom mýlí: nevěří, že Ježíš jim odpustí osobně, jednotlivě. Neberou Boha za slovo. Výsadou všech, kdo dodržují podmínky, je vědět, že odpuštění se štědre vztahuje na každý hřích. Odlož veškerou nedůvěru, zda (přestaň pochybovat, že) zaslíbení Boží jsou určena i pro tebe! Jsou pro každého kajícího přestupníka. Síla a milost je nám udílena skrze Krista a služební andělé je přinášejí každému věřícímu člověku (duši). Nikdo není tak hříšný, aby nemohl najít sílu, čistotu a spravedlnost v Ježíši, který zemřel za všechny. Kristus čeká, aby sňal jejich poskvrněná, hříchem znečistěná roucha a oděl je v bílá roucha své spravedlnosti. Nabádá je (k životu, ne k smrti), aby žili, ne, aby umírali.

SC 52

Můžeš mít ještě pochybnosti, máš-li před sebou v Bibli tak štědrá zaslíbení? Můžeš-li věřit tomu, že touží-li ubohý hříšník po návratu a po odpuštění svých hříchů, že by Pán nedovolil, aby Mu klesl v lítosti k nohám? Pryč s takovými myšlenkami! Není nic škodlivějšího pro tebe než mít takovou představu o našem nebeském Otci. Bůh nenávidí hřích, avšak miluje hříšníka... Čteš-li Boží zaslíbení, všimni si, že vyjadřují nevýslovnou lásku a milosrdenství. Velké srdce Věčné lásky lne k hříšníkovi bezmezným soucitěm... Chce znovu vytvořit svůj Božský obraz v člověku. Přiblížíš-li se k Němu s vyznáním a s kajícností, přiblíží se k tobě s milostí a odpuštěním.

SC 54-55

Kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého. V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů.

Kolosenským 1,13.14

Kníže nebes umístil člověka do vznešeného (výhodného) postavení. Jeho život byl oceněn hodnotou golgotského kříže... Z hlubin ponížení hříchu můžeme být povzneseni (vyvýšeni), abychom se mohli stát dědici spolu s Kristem, syny Božími a králi a kněžími Nejvyššího...

Když se Kristus po svém křtu sklonil na břehu Jordánu, nebe se otevřelo a Duch sestoupil v podobě holubice, jako (podobné) vyleštěné (lesklé) zlato a obklopil Ho svou slávou; a z nejvyššího nebe bylo slyšet hlas Boží, jenž pravil: „Tentot' jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo! (Mat 3,17). Kristova modlitba za člověka otevřela brány nebes a Otec odpověděl, že přijímá prosbu za padlé lidstvo. Ježíš se modlil jako náš zástupce a ručitel, a proto nyní lidská rodina může najít (mít) přístup (přistoupit) k Otci skrze zásluhy Jeho milovaného Syna... Ježíš je „cesta, pravda, i život“ (Jan 14,6). Nebeské brány byly nechány pootevřené a zář (jas) od trůnu Božího svítí (září) do srdcí těch, kteří Jej milují.

RH 28.2.1888

Slova, která byla pronesena k Ježíši u Jordánu... se týkají (zahrnují) celého lidstva. Bůh promluvil k Ježíši jako k našemu zástupci. Přes všechny naše hříchy a slabosti nás Bůh nezavrhl jako nehodné... Sláva, která spočinula na Kristu, je zárukou lásky Boží k nám. Svědčí o tom, jakou sílu má modlitba, je důkazem, že lidský hlas může dosáhnout sluchu Božího a že naše prosby dojdou přijetí ve dvorech nebeských. Hřích odtrhl zemi od nebe a zpřetrhal spojení s ním, Ježíš ji však opět spojil s říší slávy. Jeho láska objala člověka a dosáhla až nejvyššího nebe. Světlo, které z otevřených bran dopadlo na hlavu našeho Spasitele, dopadá i na nás, modlíme-li se o pomoc, abychom odolali pokušení. Hlas, který promluvil k Ježíši, promlouvá ke každé věřící duši: Toto je mé milované dítě, ve kterém se mi zalíbilo... Náš Vykupitel otevřel cestu, aby i nejhříšnější, nejpotřebnější,... mohli přistoupit k Otci. Všichni mohou najít domov v příbytích, které Ježíš přichystal (odešel připravit).

DA 113

V němžto máme smělost a přístup s doufáním skrze víru jeho.

Efezským 3,12

Mnozí z těch, kteří se upřímně snaží (opravdově usilují) o svatost (posvěcení) srdce a čistotu života, se zdají být (jsou jaksi) zmatenými a znechucenými... I když (nás) temnota a malomyslnost někdy mohou tísnit (narazí na duši) a hrozit nám duchovní porážkou, neměli bychom ztrácet naši důvěru. Musíme upřeně hledět na Ježíše, bez ohledu na pocity. Měli bychom se snažit věrně splnit každou známou povinnost a potom (pak) se klidně spolehnout na Boží zaslíbení.

Někdy míváme v duši hluboký pocit vlastní nehodnosti působící až hrůzu (zděšení, úzkost), ale to není důkaz, že Bůh změnil své stanovisko vůči nám, anebo my svůj vztah k Bohu. Nikdy bychom se neměli poddávat silným citovým vzruchům (vzrušením). Dnes nemusíme pociťovat ten stejný klid (pokoj) a radost, jak jsme pociťovali včera; avšak vírou bychom měli uchopit Kristovu ruku, a ve tmě Mu důvěřovat právě tak jako ve světle.

Satan nám může našeptávat: „Jsi příliš velký hříšník, než aby tě Kristus mohl spasit.“ Pokud si uvědomíš (uznáš), že jsi skutečně hříšný a nehodný, můžeš pokusitele odrazit (čelit) voláním (takto): „Na základě smíření přijímám (se dožaduji) Krista za svého Spasitele. Nespoléhám na vlastní zásluhy, ale na Ježíšovu předrahou krev, která mě očisťuje. V této chvíli upnu svou bezmocnou duši (ve své bezmocnosti se nyní utíkám) ke Kristu.“...

Nebuď znechucený, když (jestli, pokud) se ti zdá, že máš zatvrzelé srdce. Každá překážka, každý vnitřní nepřítel, jen umocňuje tvoji potřebu Krista. On přišel, aby ti (vzal) kamenné srdce nahradil masitým (a dal ti masité srdce). Pros Ho (obracej se k Němu) o zvláštní milost k přemožení osobitých (vlastních) chyb. Když doléhá pokušení, vytrvale odolávej zlým podnětům... Pros (volej) drahého Spasitele, aby ti pomohl obětovat každou modlu a vzdát se každého oblíbeného hříchu. Okem víry hled' na Ježíše, který stojí před trůnem Otce a v přímluvné prosbě za tebe ukazuje na své probodnuté ruce. Věř, že tvůj drahý Spasitel tě posílí (síla přichází k vám skrze vašeho drahého Spasitele)...

Kdybychom více přemýšleli o Kristu a nebeském světě, našli bychom mocné povzbuzení (podněty) a podporu (v bojování Božích bitev (Páně)) na to, abychom si v Božím bojování (Páně) udatně počínali... V porovnání s Kristovou vznešeností (krásou), všechny pozemské půvaby ztrácejí cenu.

A jestliže byste co prosili ve jménu mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec v Synu.

Jan 14,13

Skrze Krista smíme přinášet své prosby k trůnu milosti. Skrze Něho můžeme přijmout všechna duchovní požehnání tak nehodní, jací jsme.

5T 221

Předneste své žádosti Stvořiteli. Nepošle od sebe s nepožizenou (neodmítne) nikoho, kdo se k němu přiblíží s pokorou v srdci (zkroušeným srdcem). Ani jediná upřímná modlitba nevyzní naprázdno. Bůh slyší kromě nebeských chvalozpěvů také volání nejslabšího člověka. Přání svého srdce mu oznamujeme v soukromí (komůrce), slova modliteb šeptáme i v chůzi na cestě, a přece naše slova přicházejí až k trůnu Vládce vesmíru. Nikdo je nemusí slyšet, a přece nezaniknou v tichu ani nezmizí v neustálém víru života kolem nás. Touhu člověka (duše) neumlčí nic, stoupá nad hřmot ulic, nad zmatek davů, až do nebes (nebeských dvorů). Mluvíme k Bohu, a on naši modlitbu slyší.

COL 174

Kristus říká: „Proste ve jménu mém“... Kristus je pojítkem (spojujícím článkem) mezi Bohem a člověkem. On zaslíbil svoji osobní prostřednickou službu (přímluvu). Všechnu záslužnost (hodnotu, moc, účinnost) své spravedlnosti klade na stranu prosícího. On prosí za člověka a člověk potřebuje božské pomoci, prosí za sebe v přítomnosti Boží, používaje vlivu Toho, který dal svůj život za život světa. Uznáme-li před Bohem, jak si ceníme Kristových zásluh, pak naše prosby doprovází příjemná vůně. Blížíme-li se (přístupujeme-li) k Bohu na základě (v moci) Vykupitelových zásluh, Kristus nás běře (staví) na svoji stranu (těsně vedle sebe), obklopuje nás svým lidským ramenem, zatímco svým božským ramenem se drží trůnu Nekonečného...

Ano, Kristus se stal prostředníkem modliteb mezi člověkem a Bohem. On se také stal prostředníkem požehnání mezi Bohem a člověkem. Božství spojil s lidstvím.

8T 178

Proste, ano proste s neochvějnou vírou a důvěrou. Anděl smlouvy, náš Pán Ježíš Kristus, je Prostředníkem, který zaručuje přijetí modliteb (proseb) svých věřících.

8T 179

A jiný anděl přišel a postavil se před oltářem, maje kadidlnici zlatou. I dáni jsou jemu zápalové mnozí, aby je obětoval s modlitbami všechněch svatých na oltáři zlatém, kterýž jest před trůnem.

Zjevení 8,3

Opravdová modlitba se chápe Všemohoucnosti (Všemohoucího) a dává nám vítězství. Na kolenou dostává (získává) křesťan sílu odolávat pokušení... Tichá, vroucí modlitba duše bude stoupat jako svaté kadidlo k trůnu milosti a bude Bohu stejně milá (přijatelná, příjemná), jako kdyby byla předkládána ve svatyni. Všem, kdo Jej takto hledají, stává se Kristus v době nouze (čase potřeby) pomocí vždycky hotovou (Žalm 46,1), aby byli silní v den soužení.

4T 616

Je to úžasná pocta (výsada) pro každého člověka v tomto životě mít doporučení od Boha (být pochválen Bohem tak), jako Kornelius. A co bylo důvodem pro toto uznání? – „Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na paměť před tváří Boží“ (Skutky 10,4).

Žádná modlitba ani dávání almužen (dobročinnost) nemá samo o sobě nějakou ctnost (účinnost, moc), aby doporučilo hříšníka Bohu; Kristova milost, díky Jeho usmiřující oběti, může jedinečně obnovit srdce a učinit naši službu přijatelnou Bohu. Tato milost pohnula srdce Kornélia. Kristův Duch promluvil k jeho duši; Ježíš ho přitáhl (upoutal, okouzlit) a on se tomu přitažení podvolil (podrobil, podal). Jeho modlitby a almužny nebyly žádány (požadovány) ani vynucovány (vymáhány) od něho; nebyly cenou, kterou chtěl zaplatit aby si mohl zajistit nebe; byly však ovocem lásky a vděčnosti vůči Bohu.

Taková modlitba plynoucí z upřímného srdce stoupá jako vonné kadidlo před Pána; a přinášené oběti pro Jeho věc a dary pro potřebné a trpící jsou obětmi, které se Mu dobře líbí (jsou dobře příjemné Jemu).

Modlitby a almužny jsou spolu úzce spojeny – vyjadřují lásku k Bohu a k našim bližním. Jsou uskutečněním dvou velkých zásad Božího zákona: „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své, i ze vsí síly své“; a „milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Mar 12,30.31). I když nás tedy naše dary nemohou doporučit Bohu nebo zasloužit si (získat) Jeho přízeň, přece však jsou důkazem toho, že jsme obdrželi Kristovu milost. Ony jsou zkouškou upřímnosti našeho vyznání lásky

RH 9.5.1893; 6BC 1059

Uzdravím odvrácení jejich, budu je milovati dobrovolně.

Ozeáš 14,4

Doufám, že se nikdo nebude domnívat, že vyznáním hříchů získá přízeň Boží, anebo že ve vyznání (tím že bude vyznávat) lidem spočívá (získá) nějaká (zvláštní) ctnost (zásluha)... Pán chce, abychom přicházeli k Němu denně se všemi svými těžkostmi a vyznávali hříchy a On nám může dát odpočinek (pokoj)...

Vyznávejte své tajné hříchy pouze svému Bohu. Uznejte poblouzení svého srdce Tomu, který dokonale zná jak zacházet s vaším případem. Pakliže jste poškodili svého bližního, vyznejte mu svůj hřích a ukažte ovoce tím, že provedete nápravu. Pak žádejte (se dožadujte) požehnání. Přistupte k Bohu takoví jací jste a necht' On uzdraví všechny vaše nemoci. Přistupte (prosazujte svůj případ u) k trůnu milosti se svým případem, necht' je dílo důkladné. Buďte upřímní před (v jednání s) Bohem a vlastní duší. Přijdete-li k Němu se srdcem v pravdě potřeným (zkrroušeným), pomůže vám zvítězit (dá vám vítězství)... Nestane se, že by vás nesprávně pochopil anebo nesprávně posoudil...

Vaši spolublížní vás nemohou zbavit (osvobodit od, zprostit) vašeho hříchu anebo vás očistit od nepravosti. Jedině (pouze) Ježíš vám může dát pokoj. On vás miloval a dal sám sebe (samého) za vás. Jeho veliké laskavé srdce (lásky) je „dotčeno soucitem (soucítí s) našich slabostí“ (Žid 4,15) Které hříchy jsou příliš velké, aby je (ne)mohl odpustit? Která duše příliš zatemnělá a hřichem stísněna (sklíčena, utlačena, utištěna, sužována), aby ji nemohl zachránit? On je milostivý, nečeká na naše zásluhy, nýbrž ze své nekonečné dobroty uzdravuje naše odvrácení a miluje nás dobrovolně (nenuceně) (Oz 14,4), když jsme ještě hříšníci (Řím 5,8). Je „dlouho shovívající a hojný v milosrdenství (zpozdilý k hněvu a velmi laskavý)“ (Neh 9,17).

5T 648-649

Existuje (máme) lék pro hřichem nemocnou duši. Tento lék je v Ježíši. Náš (pře)drahý Spasitel! Jeho milost je dostačující pro toho nejslabšího; a i ten nejsilnější musí obdržet (mít) Jeho milost, jinak zahyne.

Viděla jsem, jakým způsobem je možné (jak může být tato) tuto milost získat (získána).

Jdi do své komůrky a tam sám úpěnlivě pros Boha: „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých“ (Žalm 51,12). Mysli to vážně, buď upřímný. Vroucí (opravdová) modlitba zmůže mnoho (Jak 5,16). Jako Jákob, bojuj (zápas) na modlitbách. Zápas (zoufale se snaž, setrávej ve smrtelné úzkosti). Ježíš v zahradě potí velké kapky (krůpěje) krve; i ty musíš vynaložit úsilí (se usilovat, se snažit). Neopouštěj svůj pokojík (komůrku), dokud se necítíš silný v Bohu; a potom (pak) bdi. A právě tak dlouho, jak budeš bdít a modlit se, můžeš (budeš schopen potlačovat) držet tyto zlé návyky pod kontrolou (v podřízenosti), a milost Boží se může v tobě projevit, a také se i projeví.

1T 158

Eliáš byl člověk týmž bídám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel déšť na zemi za tři léta a za šest měsíců. A zase modlil se, i vydalo nebe déšť, a země zplodila ovoce své.

Jakub 5,17.18

Když se [Eliáš] na hoře Karmel modlil (přinášel modlitby) za déšť, byla jeho víra zkoušena, ale on vytrval v přednášení své prosby k Bohu. Šestkrát se opravdově modlil, a přece nebylo dáno žádné znamení, že jeho prosba byla (bude) vyslyšena, on však v silné víře předkládal (přednášel) své prosby k trůnu milosti. Kdyby se v znechucení (malomyslnosti) pošesté vzdal, jeho modlitba by nebyla vyslyšena, on však vytrval, dokud nepřišla odpověď. Máme Boha, jehož ucho není zavřené k našich prosbám; a jestli vyzkoušíme Jeho slovo, On počtí naši víru. On chce, abychom všechny naše zájmy protkali (byly protkány, spojili) s Jeho zájmy a pak (tehdy) nám může bezpečně požehnat (jistě požehná); protože pak nebudeme slávu připisovat sobě, když (jakoby) požehnaní je (bylo) naše, ale odevzdáme (budeme vzdávat) všechnu chválu Bohu. Bůh ne vždy odpovídá na naše modlitby, když poprvé voláme k Němu; protože kdyby tak učinil, mohli bychom to pokládat za samozřejmé, že máme zajištěno právo na všechna požehnaní a výsady, které nám chce udělit. Místo, abychom zpytovali (zkoumali) naše srdce, abychom viděli, zda v něm pěstujeme (je pěstováno, udržujeme, chováme, obíráme) nějaké zlo, nebo hovíme (hověno) nějakému hříchu, měli bychom se stát lhostejnými (bezstarostnými), a přestat si uvědomovat naši závislost na Něm a naši potřebu Jeho pomoci.(?)

2BC 1034

Služebník pilně sledoval (se díval, pozoroval, střežil, hlídal, bděl), zatímco se Eliáš modlil. Šestkrát se vrátil ze své stráže, říkajíc: „Není tam nic, žádný mrak (oblak), žádné známky (znamení, stopy) po dešti.“ Prorok se však nedal (nenechal) odradit... Když zkoumal své srdce, zdálo se mu, že je čím dál menším jak (stejně tak) ve vlastním ocenění (ohodnocení, mínění, úsudku, posouzení), tak i v Božím pohledu (očích)... A když dosáhl bodu (zřeknutí se), kde se (při kterém) se vzdal (zřekl) vlastního „já“, a když přilnul (se chopil, přimknul, se přidržel) ke Spasiteli jako ke své jediné síle a spravedlnosti, odpověď přišla. Služebník se objevil (zjevil, přišel) a řekl: „Aj, oblak maličký jako dlaň člověčí vystupuje z moře“ (1Král 18,44).

RH.26.05.1891; 2BC 1035.

Eliáš nečekal, až se zatáhne mraky celá obloha. V tomto malém mráčku viděl vírou hojný déšť, a proto jednal v souladu (podle) se svou vírou... Takové víry je na světě zapotřebí i dnes – víry, která se chopí zaslíbení slova Božího a nepovolí, dokud ji nebesa nevyslyší.

PK 156-157

Tam pak jsa sevřín, modlil se Hospodinu Bohu svému, a ponižoval se velmi před obličejem Boha otců svých.

2 Paralipomenon 33,12

„Na světě budete mít soužení“ (Jan 16,33), říká Kristus; ale ve Mně (u mne) budete mít (máte, naleznete) pokoj. Křesťany trápí zármutek, protivenství a potupa; to je Boží věječka (prostředek) na oddělování plev od pšenice. Musíme zvítězit nad pýchou, sobectvím, zlými žádostmi a láskou k světským radovánkám. Proto nám Bůh posílá utrpení, aby nás vyzkoušel a prověřil a ukazuje nám, že tato zla sídlí (existují) v našich povahách. Musíme vítězit v Jeho síle a milosti, abychom se mohli stát účastníky Božské přirozenosti a mohli tak uniknout porušení, které je na světě v žádostech (2Petr 1,4). „Nebo toto nynější lehoučké soužení naše,“ říká Pavel „převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí. Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale kteréž se nevidí, jsou věčné. (2Kor 4,17.18). Soužení, kříž, pokušení, nepřátelství a naše rozmanité (rozličné, různé) zkoušky jsou Božími nástroji k našemu přečištění, posvěcení a u(při)způsobení (naši způsobilost, přípravu) pro nebeskou sýpku (království).

3T 115

Mnoho(á) z tvých utrpení bylo dopuštěno na tebe, v (z) Boží moudrosti, aby tě přivedlo blíže k trůnu milosti. On obměkčuje a podmaňuje (pokořuje) své děti utrpeními (smutkem, bolestmi) a zkouškami. Tento svět je Boží dílnou, kde nás tvaruje pro nebeské dvory (nebesa). Používá srovnávací nůž (hoblík) na naše chvějící se srdce, dokud není z nich odstraněna hrubost a nepravdelnost a my nejsme způsobilí pro svá místa v nebeském stavení. Skrze soužení a bolest se křesťan se stává čistým (očisťuje) a posilňuje (utužuje, sílí) a rozvíjí charakter podle vzoru, jenž nám dal Kristus.

4T 143

Nechť utrpení, která se nás tak bolestně (silně) dotýkají (doléhají, sužují, trápí), se nám stanou poučnými lekcemi, vyučující nás, abychom usilovně chvátali, běželi k cíli, k odplatě (pro odměnu) svrchovaného povolání v Kristu Ježíši (Filip 3,14). Povzbuzujme se myšlenkou, že Pán brzo přijde. Nechť tato nadějí potěší (oblaží, obveseluje) naše srdce.

9T 286

Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím.

1 Petrova 4,13

Chceme-li mít sílu, musíme cvičit, Chceme-li mít silnou víru, musíme se dostat do situací (zkoušek), kde se naše víra osvědčí (bude používána)... Jen skrze mnohá soužení můžete vejít do království Božího (Sk 14,22). Náš Spasitel byl všelijak zkoušen a přece v Bohu ustavičně vítězil. Je naší předností (výsadou) být silnými v moci Boží za všech okolností a chlubit se křížem Kristovým.

3T 67

V tomto životě jsme vystaveni (musíme čelit) těžkým (prudkým) zkouškám a musíme přinášet velké (drahé) oběti, ale Kristův pokoj je nám odměnou. Nacházíme dnes tak málo sebezapírání (sebezapření), tak málo ochoty trpět pro Krista, že kříž téměř zcela upadl v zapomnutí. Chceme-li jako vítězové sedět na Jeho trůně, pak musíme také být účastníky Jeho utrpení.

5T 215

Nebe je velmi blízko (velice nablízku) těm, kteří trpí pro spravedlnost (spravedlivou věc). Kristus ztotožňuje své (Kristovy) zájmy (jsou shodné) se zájmy svého (Jeho) věrného lidu (dítek); Kristus trpí v osobě svých svatých (spolu se svými) a kdo se dotýká Jeho vyvolených, dotýká se Krista. Moc, které je nablízku, aby vysvobodila od tělesné újmy anebo od tísně (úzkosti), je také nablízku, aby spasila před větším zlem, a umožnila služebníku Božímu, aby si zachoval svou poctivost za všech okolností a božskou milostí zvítězil.

PK 545

Pronásledování by mělo (má) působit radost učedníkům Kristovým, protože je důkazem, že kráčejí ve šlépějích svého Mistra.

I když Pán neslibil svému lidu, že ho ušetří zkoušek, slíbil něco, co je mnohem lepší. Řekl: „Pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný (silný, bude tvá síla s tebou) budeš“ (5Moj 33,25). „Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se“ (2Kor 12,9). Jste-li povoláni, abyste pro věc Boží prošli „ohnivou pecí“, Ježíš vám bude po boku, jako byl kdysi se třemi věrnými mládenci v Babylóně. Lidé (ti), kteří milují svého Vykupitele, by se měli radovat z každé příležitosti, kdy s Ním mohou snášet (sdílet) pokoření a potupu. Láska, kterou chovají ke svému Pánu, ulehčí (učiní příjemnými) všechna utrpení, která pro Něho zakoušejí.

Mějmež milost, skrze kteroužto služme libě Bohu, s vážností a uctivostí.

Židům 12,28

Mělo by být rozumné (moudré, jasné) poznání (chápání) toho, jak má zbožný (oddaný) milovník (ten, kdo zbožně /oddaně/ miluje) přistupovat k Bohu v (s) úctě a v (s) Boží (zbožnou) bázní zbožného (oddaný) milovníka. Existuje rostoucí (převládající) nedostatek úcty k našemu Tvůrci, narůstající pohrdání Jeho velikostí a Jeho majestátem. Ale Bůh k nám mluví (promlouvá) v těchto posledních dnech. Slyšíme Jeho hlas v bouři, v dunění (burácení) hromu. Slyšíme o neštěstích (pohromách), při nichž dochází z Jeho (Božího) dopuštění (souhlasem) k zemětřesením, vytrysknutí vod a propuknutí ničivých živlů, které smetou všechno, co jim stojí v cestě (je před nimi).

2SM 315

V této nebezpečné době ti, kteří vyznávají (tvrdí), že jsou lidem zachovávajícím Boží přikázání, by se měli mít na pozoru (chránit) před tím, aby neztratili (nepozbyli) ducha úcty a zbožné (Boží) bázně. Písmo svaté učí lidi, jak mají přistupovat k svému Tvůrci – s pokorou a úctou (bázní), skrze víru v božského Prostředníka. Nechť člověk přijde skloněn na svých kolenou (vkleče), jako předmět (poddaný) milosti, jako prosebník (pokorný /uctivý/žadatel) u (k) podnoží milosrdenství. Takto dosvědčuje (dokazuje), že celá duše, tělo i duch jsou v podřízenosti (poddanosti) Jeho Tvůrce (Stvořitele).

Při veřejné i soukromé bohoslužbě, když Bohu předkládáme své prosby (žádosti), je naší povinností před Ním pokleknout (padnout na svá kolena) [*jsou situace (případy), kdy Ellen Whiteová stála před kazatelnou při posvěcující modlitbě během bohoslužby]. Ježíš, náš příklad, „poklekl na kolena a modlil se“ (Luk 22,41). A o Jeho učednících je zaznamenáno (napsáno), že také, „poklekli na kolena a modlili se“ (Sk 9,40; 20,36). Štěpán "poklekl na kolena" (Sk 7,60). Pavel prohlásil: „Klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista“ (Ef 3,14). Když vyznával před Bohem hříchy Izraele, Ezdráš poklekl. Daniel „třikrát za den klekal na kolena svá, a modlival se a vyznával se Bohu svému“ (Dan 6,10). A pozvání žalmisty zní: „Poďte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším.“ (Žalm 95,6).

„Nyní tedy, Izraeli, čeho žádá Hospodin Bůh tvůj od tebe? Jediné abys se bál Hospodina Boha svého, a chodil po všech cestách jeho, a abys miloval ho, a sloužil Hospodinu Bohu svému v celém srdci svém, a ve vsí duši své“ (5Moj 10,12)... „Aj, oči Hospodinovy patří na ty, kteříž se ho bojí, a na ty, kteříž očekávají milosrdenství jeho“ (Žalm 33,18). „Pokory a bázně Hospodinovy odplata jest bohatství a sláva i život“ (Přísl 22,4)

RH 30.11.1905

Bůh i v shromáždění svatých strašlivý jest náramně, a hrozný (úctyhodný) nade všechny vůkol něho.

Žalm 89,8

Všichni, kdož přicházejí do blízkosti Boží, měli by se chovat pokorně a uctivě. Ve jménu Ježíšově můžeme předstoupit před Boha s důvěrou, nesmíme se však k Němu přibližovat s hrubou opovázlivostí, jakoby nám byl roven. Jsou takoví, kteří oslovují velikého, všemohoucího a svatého Boha, který sídlí v nedostupném světle, jakoby oslovovali sobě rovného nebo dokonce jako někoho sobě podřízeného. Jsou takoví, kteří se chovají v domě Božím, jak by se neodvážili chovat ani v předsíni pozemského vládce. Takoví by si měli uvědomit, že na ně patří Bůh, jehož uctívají serafíni a před nímž si andělé zastírají své tváře. Bůh je hoden nejvyšší úcty. Všichni, kdož opravdu poznají jeho přítomnost, skloní se před ním v pokoře.

PP 252

Někteří to považují za znamení pokory modlit se k (mluvit s) Bohu obyčejným způsobem (řečí), jako kdyby mluvili (hovořili) s nějakou lidskou bytostí (člověkem). Zneuctívají Jeho (Boží) jméno tím, že zbytečně a neuctivě mísí (prolínají, míchají) se svými modlitbami slova: „Všemohoucí Bůh“ – strašná (hrozná), posvátná (svatá) slova, která by nikdy neměla vyjít (splynout, vyplynout) ze rtů s výjimkou (leč v) pokorných (podmanivých) tónů a s pocitem úcty (svatě básně)...

Je to srdečná (upřímná, ze srdce vycházející) modlitba víry, která je (vy)slyšena (vyslechnuta) v nebi a zodpovězena na zemi. Bůh rozumí potřebám lidstva. Ví, co (oč) žádáme dříve, než Ho o to prosíme. Vidí boj duše s pochybností(mi) a pokušením. On zaznamenává (všimá, pozoruje, hledí, patří na) upřímnost prosebníka. Přijímá ponížení (pokoru) a utrpení (sklíčenost, bolest) duše. „I však na toho patřím“, prohlašuje, „kdož jest chudý a zkroušeného ducha, a třese se před slovem mým“ (Iz 66,2).

Je naší výsadou (předností) modlit se s plnou důvěrou, jak nám Duch klade v ústa (vkládá) naše prosby. Měli bychom (musíme) s prostotou předložit (přednést) naše potřeby Pánu a dožadovat se Jeho zaslíbení...

Naše modlitby by měly (musí) být plné něžnosti a lásky. Toužíme-li po hlubším a širším poznání lásky Spasitelovy, budeme volat k Bohu po více moudrosti. Bylo-li kdy zapotřebí (srdcervoucích) modliteb hýbajících dušemi a kázání, pak je to právě nyní. Konec všech věcí je blízko. Ó, kéž bychom mohli vidět, jak potřebujeme (nutnost, nezbytnost) hledat Pána celým srdcem! Pak bychom Jej měli najít. Kéž by Bůh naučil svůj lid, jak (by se měl) se má modlit.

GW 176-178

Boj se Hospodina všeska země, děstež se před ním všickni obyvatelé okršlku zemského.

Žalmy 33,8

Svatí andělé byli zarmoucení (nespokojeni) a znechuceni neuctivostí, s jakou mnozí používali (vyslovovali) jméno Boha, velkého Hospodina. Andělé vyslovují (vzpomínají) toto svaté jméno s největší úctou, zakrývajíce vždy své tváře, když vyslovují jméno Boží; a jméno Kristovo je pro ně tak posvátné (svaté), že ho vyslovují (pronášejí) s největší (nejhlubší) úctou. 1T 410

Pravá úcta k Bohu je vyvolána (vzbuzena) pocitem (vědomím) Jeho nekonečné velikosti a uvědoměním si Jeho přítomnosti. Toto vědomí (uvědomění si, představa) Neviditelného by se měla hluboko vryt do každého srdce. Hodina (chvíle, doba) a místo modlitby jsou svaté, protože Bůh je tam přítomen. A když je projevena úcta v postoji i chování, prohloubí se ještě více pocit (cítění, vědomí, pohnutí), který to vyvolal. „Svaté a hrozné jest jméno jeho,“ píše (říká, praví) žalmista. Andělé, když vyslovují toto jméno, si zakrývají své tváře. S jakou úctou bychom měli pak (tedy), my, kteří jsme padlí a hříšní, brát toto jméno na své rty (do svých úst)!

Bylo by to dobré (prospěšné) pro mladé i staré, kdyby studovali a uvažovali (hloubali) a často opětovali ta slova Písma svatého, která poukazují na to, jak by mělo být pohlíženo na místo, vyznačující se Boží zvláštní přítomností. „Zuj obuv svou s noh svých,“ přikázal Mojžíšovi u hořícího keře; „nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest“ (2Moj 3,5). Jákob poté, co spatřil ve snu anděly, zvolal: „V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl... Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská“ (1Moj 28,16.17). „Hospodin pak v chrámě svatosti své jest, umlkniž před obličejem jeho všeska země“ (Abak 2,20). „Nebo Hospodin jest Bůh veliký, a král veliký nade všesky bohy... Pojdte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem Stvořitelem naším“ (Žalm 95,3-6). „On učinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho. Vcházejte do bran jeho s díkčiněním, a do síní jeho s chválami; oslavujte jej, a dobrořečte jménu jeho“ (Žalm 100,3.4).

ED 242-243

Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé.

Mat 6,9

Posvětit Boží jméno vyžaduje, abychom slova, kterými mluvíme o Nejvyšší bytosti, pronášeli s úctou. „Svaté a hrozné (ctihodné) jest jméno jeho“ (Žalm 111,9). Nikdy a žádným způsobem nemáme (nesmíme brát) Boží jméno vyslovovat lehkovážně (lehkomyslně do úst). Při modlitbě (když se modlíme), vstupujeme do audienční síně Nejvyššího, a proto bychom před Něho měli předstupovat s posvátnou bázní. I andělé si zastírají tváře v Jeho přítomnosti. Cherubíni a zářící a svatí serafíni přistupují k Jeho trůnu s největší (svatou, slavnostní) úctou. Oč uctivěji bychom měli předstupovat před Pána a svého Stvořitele my, smrtelní a hříšní lidé (tvorové).

Posvětit Boží jméno znamená však ještě mnohem více. I když (můžeme) navenek prokazujeme Bohu velkou (největší) úctu, jak to činili Židé v době Kristově (dnech), můžeme přitom Jeho jméno neustále znesvěcovat. Toto jméno Hospodin vyjadřuje (znamená), že „Bůh je silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě,... odpouští nepravost a přestoupení i hříchy“ (2Moj 34,5-7). O Kristově církvi je prorocky předpověděno (napsáno), že se bude nazývat: „Hospodin – spravedlnost naše“ (Jer 33,16). Toto jméno nese každý následovník Kristův. Ono je dědictvím Božích dětí. Rodina se přece jmenuje po otci! Prorok Jeremiáš se v době velkého soužení Izraele modlil: „Jsme nazváni tvým jménem; neopouštěj nás“ (Jer 14,9).

Boží jméno posvěcují nebeští andělé a obyvatelé bezhříšných (nepadlých) světů. Když se modlíme: „Posvěť se jméno tvé“, prosíme, aby bylo posvěceno na tomto světě i v nás. Bůh se k nám přiznává před lidmi a anděly jako ke svým dětem. Modleme se, abychom nezneuctili „slavné (vznešené, vzácné) jméno, jímž jste (podle kterého jste) byli nazváni“ (Jak 2,7). Bůh nás posílá do světa jako své zástupce. V každém činu, který ve svém životě vykonáme, máme vyvýšit (zjevovat) Boží jméno. Tato část modlitby (prosba) nás vyzývá, abychom projevovali rysy (měli) Jeho povahy. Nemůžeme posvětit Boží jméno, nemůžeme být představiteli Boha na světě, pokud svým životem a povahou nepředstavujeme život a povahu Boží. To se nám podaří jen tehdy, přijmeme-li Kristovu milost a Jeho ospravedlnění (spravedlnost).

MB 106-107

A buďte seděti Hospodin, jsa králem i na věky. Hospodin silou lid svůj daří.

Žalm 29,10.11

Trůn milosti má být naší neustálou závislostí (trvalou oporou)... V Kristu je pro nás připravena síla. Kristus (On) je naším Obhájcem (Přímluvцем) u Otce. On vysílá své posly do všech částí (dílů, koutů) svého království (panství), aby sdělovali (oznamovali) Jeho lidu Jeho vůli. On se prochází uprostřed svých sborů (církví) a chce své následovníky posvětit, povznést a zušlechtit. Vliv těch, kteří opravdu v Něho věří, budou světu vůni života (k životu, na světě). Kristus drží hvězdy ve své pravici, a chce (Jeho úmyslem je) skrze ně nechat (dát) vyzařovat (svítit, zářit) své světlo do světa (světu). Tímto (takto) chce připravit svůj lid pro vyšší službu v nebeské církvi. On nám dal (svěřil) velké dílo (k vykonání), které je třeba vykonat. Konejme ho s přesností (pečlivostí) a s rozhodností (přesně a rozhodně). U(do)kažme svými životy, co pravda z nás učinila.

Kterýž se prochází uprostřed těch sedmi svícnu zlatých" (Zj 2,1). Toto místo Písma ukazuje Kristův vztah k Jeho sborům. On se prochází uprostřed svých sborů po celé délce a šířce země. Sleduje (pozoruje, pohlíží na ně) je s intenzivním (nesmírným velkým, největším) zájmem, aby viděl, zda jsou v takovém duchovním stavu, aby mohli působit pro rozvoj (pokrok) Jeho království. Kristus je přítomen v každém shromáždění církve. On zná každého, kdo má spojení (je zapojen do) s Jeho službou. On ví o těch (zná ty), jejichž srdce může naplnit svatým olejem, aby ho mohli udělit jiným. Ti (lidé), kteří věrně konají dílo Kristovo v našem světě a představují slovy a skutky povahu Boží, uskutečňují úmysl Páně, který má s nimi, jsou v Jeho očích velmi vzácní. Kristus nachází v nich potěšení (zálibu, libost), tak jako se člověk těší z dobře (pěkně) udržované zahrady a z vůně květin, které sám zasadil.

6T 418

Žádný svícen, žádná církev, nesvítí sama od sebe. Od Krista vyzařuje celé (veškeré) její světlo. Církev v nebi dnes je jen doplněním církve na zemi; je však vyšší, větší (vznešenější) – dokonalá. To stejné božské osvětlení (osvětlení, světlo, záře) bude trvat po celé věčné věky. Pán Bůh Všemohoucí a Beránek jsou tímto světlem. Žádná církev nemůže mít (vlastnit) světlo, jestliže zapomene (opomene, přestane) rozšiřovat slávu, kterou přijímá od trůnu Božího

MS.1a,1890; 6BC 1118

Abý Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich.

Efezským 3,17

Bůh nás vykoupil, a on požaduje (chce mít) svůj trůn v každém srdci. Naše myslí a těla musí být podřízena Jemu a přirozené návyky a chutě (choutky) musí být podřízeny vyšším potřebám duše. V tomto díle však nemůžeme spoléhat sami na sebe. Nemůžeme s jistotou následovat naše vlastní vedení (rady). Duch svatý nás musí obnovit a posvětit. V Boží službě nesmí být žádná polovičatá (poloviční) práce

Sp.Test.seria A,Nr 7, s.39; 6BC 1088

Když je srdce očištěno od hříchu, pak na trůn, který byl kdysi zaplněn (ovládán, zmocňovalo, uchvácen, okupován, oddán) sebeuspokojováním (hovění sobě) a láskou k pozemskému bohatství (pokladu), se posadí Kristus. Kristus obraz je vidět (patrný, lze pozorovat již) ve výrazu tváře. Dílo posvěcení je uskutečňováno (úspěšně pokračuje, konáno) v duši. Sebeospravedlnění (vlastní spravedlnost) je vypuzeno (mizí). Pak je možno vidět, jak se obléká (oblečeného) nový člověk, který je stvořen podle Krista v spravedlnosti a svatosti pravdy (Ef 4,24).

RH 11.9.1900; CS 27

„My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně. (2Kor 3,18). Hledět na (vzhlížet ke) Krista znamená studovat Jeho život, jak je uveden v Jeho Slovu. Máme hledat pravdu jako skrytý poklad. Máme upřít náš pohled (zrak) na Krista. Když ho přijímáme jako našeho osobního Spasitele, to nám dává smélost (odvahu) přiblížit se (přistoupit) k trůnu milosti. Pohledem se měníme, mravně se připodobňujeme Tomu, který je dokonalý ve svém charakteru (povaze). Přijetím Jeho připočtené spravedlnosti skrze proměňující moc Ducha svatého se stáváme podobnými Jemu. Kristův obraz je pěstován (opatrován), a to uchvátí (podmaní) celou bytost

Ms. 148, 1897; 6BC 1098

Vysoký duševní (stoupající, vzrůstající) pokrok (duše) naznačuje, že v srdci vládne Ježíš. Srdce, v němž vládne (kterým On šíří, rozptyluje, rozlévá) Jeho pokoj a radost a přináší blahoslavené (požehnané) ovoce Jeho lásky, stává se Jeho chrámem a Jeho trůnem. Kristus říká: „Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám.“ (Jan 15,14)

5T 553

Dejte Bohu tu nejdražší oběť, jakou vůbec můžete přinést – dejte mu své srdce.

YI 30.6.1892; 3BC 1162

A ti, kdo jsou Kristovi, ukřižovali své tělo s vášněmi a žádostmi.

Galatským 5,24

Bůh nám přikázal, abychom ukřižovali své tělo s jeho vášněmi a žádostmi. Jak to dokážeme (můžeme učinit)? Máme se snad působit fyzickou bolest? Ne. Máme však umrtvovat pokušení k hříchu. Musíme zapuzovat zlé myšlenky a svoji mysl upřít na Krista. (Každá myšlenka musí být přivedena do podřízenosti Ježíše Krista)... Hlavní slovo má mít Boží láska. (Boží láska musí mít svrchovanou vládu). Kristus se nemůže s nikým dělit o trůn v našem srdci. (Kristus musí zaujmout (obývat, vládnout) nerozdělený trůn.) Svá těla musíme považovat za Jeho vykoupené vlastnictví. Údy těla se mají stát nástroji spravedlnosti.

AH 127.128; LYL 60

Na světě je dvojitý království: království Kristovo a království satanovo. K jednomu z těchto dvou království každý z nás patří. Ve své skvělé (úžasné, obdivuhodné) modlitbě za své učedníky Kristus pravil: „Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys jich zachoval od zlého. Ze světať nejsou, jakož i já nejsem z světa. Posvětiť jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest. Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět“ (Jan 17,15-18).

Není Boží vůlí, abychom se odloučili od světa. Dokud jsme však na světě, měli bychom se zasvětit Bohu. Neměli bychom napodobovat (jít podle vzoru) svět. Na světě máme šířit nápravný (léčivý, správný, záchranný, hojivý) vliv, jako sůl, která udržuje (uchovává) svou chuť. Mezi bezbožným (nesvatým), nečistým, modlářským (modloslužebným) pokolením, máme být čistí a svatí, u(do)kazující (pro/z)jevující), že milost Kristova má moc obnovit v člověku božskou podobu. Máme šířit (působit, uplatnit) spás(onos)ný vliv na svět... CH 591.592

Svět se stal lazaretem hříchu, hromadou zkázy... Nemáme uplatňovat způsoby světa a následovat (řídit se) jeho zvyky. Ustavičně máme odolávat jeho uvolněným zásadám...

Požehnání milosti je dáno lidem, aby nebeský vesmír a padlý svět mohl vidět, jak by jinak neviděl dokonalost Kristova charakteru. Velký Lékař přišel na náš svět, aby ukázal mužům a ženám, že skrze Jeho milost mohou tak žít, aby ve velký den Boží mohli přijmout drahocenné (vzácné) svědectví: „V Něm jste doplnění“ (Kol 2,10).

CH 591-593

K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stolici Davidově, a na království jeho, až je i v řád uvede, a utrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto času až na věky.

Iz 9,7

V tomto životě můžeme jen začít chápat podivuhodný proces vykoupení. S naším omezeným rozumem můžeme vážně hloubat o hanbě a slávě, o životě a smrti, o spravedlnosti a milosti (milosrdenství), jež se setkávají v kříži; i když však napínáme své duševní síly do krajnosti, nedokážeme pochopit vykoupení v jeho plném významu. Nezměrná velikost, délka a šířka, hloubka a výška spásné lásky jsou těžko pochopitelné. Plán vykoupení nebude plně pochopen ještě ani tehdy, až vykoupení uvidí a poznají, jací jsou; po nekonečné věky se bude udivené a užaslé mysli stále odhalovat nová pravda. Ačkoli skončí starost a bolest a pokušení, jež byly na zemi, a budou odstraněny jejich příčiny, bude si lid Boží vždy jasně a zřetelně uvědomovat, co stálo jeho spasení.

Po celou věčnost budou vykoupení hloubat o kříži Kristově a zpívat o něm. V oslaveném Kristu budou vidět Krista ukřižovaného. Nikdy neupadne v zapomnění, že Ten, jehož moc stvořila a udržovala nesčíslné světy v nekonečném vesmírném prostoru, Milovaný Boží, Majestát nebes, Ten, jehož s radostí uctívají cherubíni i zářící serafíni – se ponížil, aby pozvedl padlého člověka, že nesl vinu a hanbu hříchu, že trpěl, aby se před Ním skryla tvář Jeho Otce, až bída ztraceného světa Mu zlomila srdce a ukončila Jeho život na kříži Golgoty. Že Stvořitel všech světů, rozhodčí všech osudů, odložil svou slávu a pokořil se z lásky k člověku, bude vždy vzbuzovat údiv a úctu vesmíru. Až zástupy svatých pohlédnou na svého Vykupitele a spatří věčnou slávu Otce zářící v Jeho tváři, až uvidí trůn Boží, který je od věčnosti do věčnosti, a poznají, že Jeho království nebude mít konce, propuknou v nadšený zpěv: „Hoden, hoden je Beránek, který byl zabít a smířil nás s Bohem svou nejdražší krví!“

GC 651

I však milováním věčným miluji tě, pročež ustavičně činím tobě milosrdenství.

Jeremiáš 31,3

Pán života a slávy oděl své božství lidstvím, aby dokázal člověku, že Bůh skrze dar Krista spojí nás s Ním. Bez spojení s Bohem nikdo nemůže být šťastný. Padlý člověk se musí dozvědět se, že náš nebeský Otec nebude spokojen, dokud Jeho láska neobejme lítostivého (kajícího pokání činícího) hříšníka, proměněného (přetvořeného) skrze zásluhu neposkvrněného Beránka Božího.

Všechny nebeské bytosti pracují pro tento cíl. Pod vedením svého Velitele (Vůdce) pracují (působí, bojují, se usilují, snaží o) pro znovuzískání těch, kteří se přestoupením oddělili od svého nebeského Otce. Byl vymyšlen plán pomocí kterého bude zjevena světu Kristova podivuhodná (úžasná) milost a Jeho láska. V této nekonečné ceně, kterou zaplatil Syn Boží jako výkupné za (vykoupení) člověka, je zjevena Boží láska. (opatření) Tento slavný (skvělý, nádherný) plán vykoupení je tak rozsáhlý (dostatečný, postačující, bohatý, hojný) ve svých opatřeních, že může zachránit celý svět. Hříšný a padlý člověk může být doplněn (učiněn dokonalým) v Ježíši skrze odpuštění hříchu a připočtenou spravedlnosti Kristovu.

MYP 137

Ve všech milosrdných skutcích, které Ježíš činil (vykonal), se snažil lidem vštípit otcovské, dobrotivé vlastnosti Boží... Ježíš chtěl, abychom pochopili lásku Otce a snaží se nás přitáhnout k sobě představením Jeho otcovské milosti. Chtěl by naplnit celý prostor našeho vidění dokonalostí Božího charakteru... Mohl tak učinit jedině tím, že žil mezi lidmi a tím, že jim mohl prokazovat milosrdenství, slitování a lásku svého nebeského Otce, protože jedině skutky laskavosti (dobrodiní, dobročinnými) mohl šířit kolem sebe milost Boží.

YI 15.12.1892

Kristus přišel, aby zjevil lásku Boží světu, a přitáhl srdce všech lidí k sobě... Prvním krokem ke spasení je odpovědět na přitahující lásku Kristovu... Pak lidé mohou pochopit (poznat, mít) radost z odpuštění, pokoj Boží, protože (když) je Kristus přitahuje projevem (zjevením) své lásky. Dají-li svůj souhlas (jestliže odpoví na Jeho přitahování), aby je mohl přitáhnout a pokoří (podřídí, odevzdají) své srdce Jeho milosti, povede je krok za krokem k (Jeho) plnému poznání sama sebe, a to je život věčný.

1SM 323

A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.

Ezechiel 36,26

Když Ježíš hovoří o novém srdci, míní tím mysl, život a celou bytost. Změnit srdce znamená odvrátit své city od světa a soustředit je na Krista. Mít nové srdce znamená mít novou mysl, nové cíle a nové pohnutky. Co je znakem nového srdce? Změněný život. Znamená to každý den, každou hodinu umírat sobectví a pýše.

YI 26.9.1901; 4BC 1164

Choutky a vášně, dožadující se u(spo)kojení, pošlapávají svýma nohama rozum i svědomí. Toto je kruté dílo satana, který neustále vyvíjí co největší (nejrozhodnější) úsilí, aby zesílil pouta, jimiž své oběti svázal. Ti, kdo hověli špatným návykům po celý svůj život, si nutnost změny ne vždy uvědomují... Vyburcujete-li svědomí, získá se mnoho. Jedině (nic než) Boží milost dokáže přesvědčit a obrátit srdce. Jedině zde mohou otroci návyku získat sílu ke zlámání okovů, které je poutají. Lidé povolní k neřestem (požitkářští) musí být vedeni tak, aby poznávali a cítili, že je zapotřebí velké mravní obnovy, chtějí-li vyhovět požadavkům božského zákona. Chrám duše byl poskvrněn a Bůh je vyzývá, aby se celou silou vzchopili a snažili se získat zpět svou mužnost, kterou jim dal Bůh a kterou oni obětovali hříšné povolnosti.

4T 552

Ó, jaké paprsky jemnosti (mírnosti) a krásy zářily v každodenním životě našeho Spasitele! Jaká příjemnost (přívětivost, šlechtnost, půvab) vycházela (vyzařovala) z Jeho samotné (pouhé) přítomnosti! Ten stejný (tentýž) duch se bude projevovat v Jeho dětech (téhož ducha budou zjevovat Jeho děti /následovníci/). Ti, v nichž přebývá Kristus, budou obklopeni božským (nebeským) ovzduším. Jejich (čistá) bílá roucha čistoty budou naplněna (provoněna) vůní ze zahrady Hospodinovy. Jejich tváře budou odrážet Jeho světlo, ozařující (ukazující) cestu klopýtajícím a unaveným nohám.

Žádný člověk, který nemá správnou představu o tom, co tvoří dokonalý charakter, není schopen projevovat soucit a něžnost (laskavost) Ježíše Krista. Vliv Boží milosti obměkčuje srdce, zjemňuje (zušlechťuje) a očisťuje city, Vliv slušnosti je změkčit srdce, čistit a čistit city, propůjčuje (udílí) nebeskou vnímavost (ohleduplnost) a smysl pro to, co je správné (vhodné).

MB 135

Bezbožní pak budou jako moře zbouřené, když se spokojiti nemůže... Nemajíť žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.

Izajáš 57,20.21

Hřích rozvrací náš klid. Dokud neovládáme vlastní já, nemůžeme dojít klidu. Panovačné choutky srdce nemůže lidská moc zvládnout. Proti nim jsme bezmocní právě tak, jako byli učedníci bezmocní proti (utišit) zuřící bouři (Mat 8,23-27). Avšak Ten, jenž slovem utiší vlnobití v Galileji, má pro každou duši slova pokoje. Ti, kdož se obrátí k Ježíši... najdou spásu, ať je bouře sebezbezsilnější. Jeho milost... utiší bouři lidských vášní a v Jeho lásce dojde srdce klidu.

DA 336

Každá bezbožná (nesvatá, zlá) vášeň musí být držena pod kontrolou (na uzdě, v područí, zvládnuta) mocí posvěceného rozumu skrze milost, kterou nám Bůh v tak hojné míře udělil. Žijeme v ovzduší satanských kouzel (svodů). Nepřítel bude tkát kouzlo (pouto) nemravnosti (prostopášnosti) kolem každé duše, která není pod ochranou Kristovy milosti. Pokušení přijdou (dostaví se); jsme-li však na stráži (bdělí vůči) před nepřítelem, a udržujeme-li v rovnováze sebeovládání a čistotu (sebekázeň a cudnost), svůdní duchové nebudou mít na nás žádný vliv. Ti, kteří nečiní nic, co by povzbuzovalo pokušení, budou mít sílu, aby mu odolali, když se dostaví (přijde); ti však, kteří se zdržují v ovzduší zla, budou moci klást (dávat) vinu (vinit, obviňovat) sami sobě, budou-li přemoženi a padnou-li ze (selžou-li ve) své neochvějnosti...

Muži a ženy musí bdít sami nad sebou (se musí hlídat, být na stráži); musí být neustále na stráži, nesmí dovolit, aby nějakým slovem nebo činem zapříčinili (zavdali příčinu), že se o jejich dobru bude zle mluvit. Ten, kdo vyznává (tvrdí, prohlašuje), že je následovníkem Kristovým, musí bdít sám nad sebou, udržující sám sebe čistým a neposkvrněným v myšlenkách (myšlení), slovech a skutcích. Jeho vliv na jiné má být (má mít) povznášející (vliv na ostatní). Jeho život je odrážen jasné paprsky Slunce spravedlnosti... Ustavičná (věčná, neustálá) bdělost (ostrážitost) má cenu jistoty (bezpečí).

CT 257-258

Přijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož řeči jeho v srdci svém.

Job 22,22

Celá (všechno v) příroda, počínaje zrnkem prachu v slunečním paprsku a konče světy ve vesmírném prostoru, se řídí zákony (podřízeno zákonu). Na poslušnosti těchto zákonů závisí pořádek a soulad v přírodě. Podobně se má i život všech rozumných bytostí řídit velkými zásadami spravedlnosti, a na souladu s těmito zásadami závisí blaho celého vesmíru. Zákon Boží existoval již před stvořením naší země (než byla povolána k životu). I andělé se řídí jeho zásadami. Aby země byla spojená (v souladu) s nebem, musí také člověk poslouchat Boží zákon (božská ustanovení, nařízení). Kristus seznámil s požadavky zákona již lidi (člověka) v ráji, „když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží“ (Job 38,7). Kristus nepřišel (poslání nespočívalo v tom) na zemi proto, aby zrušil zákon, ale aby člověka svou milostí uschopnil plnit (přivedl zpět k poslušnosti) jeho požadavky (předpisů, přikázání)...

Kristus měl za úkol (Jeho posláním bylo) „zvelebit zákon a učinit ho (jej) slavným“ (Iz 42,21). Měl ukázat jeho duchovní význam (povahu zákona), představit jeho dalekosáhlé zásady a vysvětlit (objasnit) jeho věčnou platnost (závaznost). MB 49

Ti nejušlechtlejší a nejlaskavější (nejvznešenější) lidé jsou jen nepatrným odleskem božské krásy Kristovy povahy;... Ježíš je přesný obraz Otce (Žid 1,3), záře (odlesk) Jeho slávy; (sebezapíravý) Vykupitel, který prožíval sebezapření, za své pozemské pouti lásky byl živým představitelem povahy zákona Božího. Svým životem ukázal, že láska nebeského původu, křesťanské zásady, jsou podstatou (základem) zákonů věčné spravedlnosti.

MB 48-49

Bible je (vyjádřením) Boží vůle vyjádřena člověku. Je jediným dokonalým měřítkem charakteru a vymezuje (vytyčuje, určuje, vyznačuje) povinnost člověka v každé životní situaci (okolnosti).

4T 312

Musíme naše životní dílo vést (konat) tak, abychom mohli s důvěrou přijít k Bohu a otevřít svá srdce před Ním, povědět Mu o všech našich potřebách a věřit, že On nás slyší a že nám dá milost a sílu, abychom mohli uskutečnit všechny zásady Božího Slova.

MS 87.1909

Nebo jakož skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušenství jednoho spravedliví učiněni budou mnozí.

Římanům 5,19

Ten, který byl ctěn celým nebem, přišel na tento svět, aby se v lidské přirozenosti (podobě) postavil do čela lidstva a dokázal padlým andělům a obyvatelům nepadlých světů, že skrze božskou pomoc, jež byla poskytnuta, každý může jít cestou poslušnosti vůči Božím příkazům...

Nikdo méně svatý, než Jednorozený od Otce, nemohl přinést oběť, která by byla účinnější k očištění všech, i těch nejvíce hříšných a zkažených (pokleslých), kteří přijali Spasitele jako smířčí oběť (své usmíření) za sebe a stanou se poslušnými zákona Nebes. Nic nemohlo znovu vrátit (dosadit) člověka do původního (dřívějšího) stavu Boží přízně.

1SM 309

Kristus dal svůj život, aby člověku umožnil znovu získat Boží obraz. Mocí Jeho milosti jsou lidé pozvedáni (přitahováni, spojováni v) k poslušnosti pravdy.

CT 249

Bůh si přeje, abychom dosáhli té míry dokonalosti, jaká nám byla umožněna darem Krista. Vybízí nás, abychom se správně rozhodli, abychom se spojili s nebeskými prostředky a přijali zásady, které v nás obnoví Boží (božský) obraz. Ve svém psaném Slově a ve velké knize přírody zjevuje Bůh principy (zásady) života. Je na nás (je naším úkolem, povinností), abychom je poznali a řídili se jimi, abychom spolupracovali s Bohem při vracení zdraví tělu i duši.

Je třeba, aby lidé poznali, že požehnání, které plyne z poslušnosti, se mohou plně těšit jen tehdy, přijmou-li Kristovu milost. Kristova milost totiž dává člověku sílu k tomu, aby poslouchal Boží zákony. Právě tato milost mu umožňuje, aby zpřetrhal pouta zlovyku. Je to jediná síla, která může člověka přivést na správnou cestu a udržet ho na ní.

MH 115

Srdce, které se očistilo (bylo očištěno), se celé změnilo (změněné)... Duch Boží vytváří v duši nový život a myšlenky a touhy podřizuje poslušnosti vůle Kristovy; a tak se člověk v nitru obnovuje k obrazu Božímu. Slabí a bloudiví tak dokazují světu, že spásná moc milosti může způsobit, že zkažená povaha se může vyvinout v povahu vyrovnanou a ušlechtilou (oplyvajících užitečností).

PK 233

Když se rozhojnil hřích, tedy ještě více rozhojnila se milost.

Římanům 5,20

Dary Ježíšovy jsou však vždy nové a svěží... Každý nový dar působí na obdarovaného tak, že si více váží požehnání Páně a více se z něho raduje. Hospodin dává hojnost milosti. Nepřestane ji poskytovat. Přebýváte-li v Něm, pak bohaté dary, jež dostáváte dnes, jsou zárukou toho, že zítra se vám dostane ještě bohatších darů...

Kristův dar pro svatební hostinu byl symbolem. Voda představovala křest, kterým jsme pohřbeni v Kristovu smrt, víno pak prolítí krve Kristovy za hříchy světa. Vodu, kterou byly naplněny sudy (nádoby), přinesly lidské ruce, avšak jen slovo Kristovo ji mohlo oživit (udělit životodárnou moc).

Slovo Kristovo poskytlo bohatou zásobu vína pro slavnost. Stejně tak bohatá je zásoba Jeho milosti, která vymazává nepravosti lidí, občerstvuje a posiluje duši.

DA 148

Hříchem jsme se dostali do nepřirozené situace. Síly, která nás obnoví, musí být nadpřirozená, jinak je bezmocná (nemá žádnou hodnotu). Je jen jedna moc, která může zlomit vládu zla v lidských srdcích. Touto silou je Boží moc v Ježíši Kristu. Jedině krev Ukřižovaného může očistit od hříchu. Jedině Kristova milost nás uschopní, abychom mohli odolat hříchu a podmanit si sklony své hříšné přirozenosti. MH 428

Satan se rozhodl, že člověk by neměl (nesmí) poznat Boží lásku, která Boha vedla k tomu, aby světu dal svého jednorozeného Syna k záchraně (pro spasení) ztraceného lidstva; neboť v tom se zjevuje Boží добрota, že lidstvo (lidi) vede k pokání. Jakým způsobem (ó jak) bychom měli světu (s úspěchem, správně) předkládat hloubku Boží drahocenné lásky? Nemůžeme ji obsáhnout jinak, než zvoláním: „Pohledte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli“ (1Jan 3,1). Povězte hříšníkům: „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa“ (Jan 1,29).

Pohledte na Golgotský kříž. Je stálou zárukou nekonečné (bezmezná) lásky a nesmírné (nezměrné) milosti nebeského Otce.

SM 156

A milující spasení tvé at' říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin.

Žalmy 40,17

Jako Kristovi svědkové máme hlásat to, co známe, co jsme sami viděli, slyšeli nebo cítili. Následujeme-li Krista krok za krokem, budeme mít co říci o cestě, po které (kterou) nás vede. Můžeme hlásat, jak zkoušíme Jeho zaslíbení, a dosvědčovat, že jsou pravdivá. Můžeme podávat svědectví o tom, co známe o milosti Kristově. Právě po takovém svědectví volá náš Pán a pro nedostatek takových svědectví svět hyne.

DA 340

Bůh si přeje (chce) připravit každou rodinu pro život ve věčných příbytcích v nebesích. Vzdejme Mu tedy slávu za vzácné poklady (hojná bohatství) Jeho milosti. Kdyby děti byly ve svých domovech (v životě doma, rodinném životě) vychovávány a vedeny (cvičeny) k vděčnosti Dárci za všechny dobré věci (dobro), pak bychom mohli vidět (viděli), jak (by) se v našich rodinách projevují zásady (prvky) nebeské milosti. V našem rodinném životě by byla viděna (se projevovala) veselá nálada a mládež po(vy)/při/cházející z takových domovů (rodin) by vnášela ducha vážnosti a úcty do školních tříd, a do sborů...

Každé časné požehnání by mělo být přijato s vděčností, a každé duchovní požehnání je (se stává) dvojnásob drahocenné (vzácné), protože vnímání každého člena rodiny by mělo být (je) posvěceno Slovem pravdy. Pán Ježíš je velmi blízko těm, kteří si takto váží Jeho milostivých darů, přičítajíce (připisující, vděčící za) všechny své dobré věci laskavému, milujícímu starostlivému Bohu, a poznávají Ho jako obrovský Zdroj (Zřídlo, Pramen) veškerého svého pohodlí (povzbuzení) a útěchy, a nevyčerpatelný Zdroj milosti.

CG 148-149

Pro pravého křesťana je Bůh prvním a posledním, nejlepším ve všem. Žádná ctižádostivá pohnutka neochladí jeho lásku k Bohu; neustále a vytrvale usiluje, aby byl veleben jeho nebeský Otec. Jen povyšujeme-li věrně jméno Boží, jsou naše pohnutky pod božským dozorem a můžeme rozvíjet duchovní a rozumovou sílu.

Ježíš, božský Mistr, vždy vyvyšoval jméno svého nebeského Otce. Učil své učedníky, aby se modlili: „Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé“ (Mat 6,9). A přitom neměli opomenout uznat: „Tvá jest... sláva“ (verš 13).

PK 68-69

Varujte se od kvasu farizeů, kterýž jest pokrytství.

Lukáš 12,1

Pokrytectví farizeů bylo plodem samolibosti. Cílem jejich života bylo vlastní povznesení (oslavení)... Ani učedníci, ačkoli navenek opustili všechno pro Ježíše, nepřestali v srdci toužit po něčem velkém pro sebe sama... Jako kvas způsobí zkažení a znehodnocení, nechá-li se déle působit (dokončit své dílo), tak (duch) samolibost, zahnízdí-li se v člověku (chová-li se v srdci), poskvřňuje a ničí (způsobí poskvrnění a zkázu) duši. Jak velice je i mezi dnešními následovníky našeho Pána rozšířen tento záłudný, klamný hřích? Jak často je naše služba Kristu, naše soužití s druhými narušováno tajnou touhou po vlastním vyvýšení!... Varovná slova Kristova platí Jeho vlastním učedníkům: „Především se varujte kvasu farizeů!“... Jedině moc Boží může zbavit sebelásky a pokrytectví.

DA 409

Když se Jidáš připojil k učedníkům, nemohl nepostřehnout krásu Kristovy povahy. Pociťl vliv oné božské síly, která přitahovala duše ke Spasiteli... Spasitel četl (prozkoumal) v Jidášově srdci (srdce Jidášovo); poznal hloubku nepravosti, do níž Jidáš klesne, nedostane-li se mu milosti Boží (pokud nebude zachráněn Boží milostí). Tím, že přijal tohoto muže, poskytl mu možnost (příležitost), aby se octl v každodenním styku se zdrojem (Jeho vlastní) nesobecké lásky. Kdyby byl otevřel Kristu své srdce, božská milost by byla zapudila zlého ducha (démona) sobectví a i Jidáš se mohl stát dědicem království Božího.

DA 294

Nikdo nebyl tak vznešený jako On, a přesto se Kristus snížil, aby vykonal povinnost považovanou za nejvíce ponižující... Kristus sám dal příklad pokory. Kristus nechtěl tuto velkou věc ponechat v rukou člověka. Pokládal ji za tak významnou, že On sám, jenž je rovný Bohu, posloužil svým učedníkům. Zatímco se učedníci přeli o nejpřednější místo, Ten, před ním má každý padnout na kolena, Ten, jemuž sloužit si pokládají za čest andělé slávy, se sklonil, aby (u)myl nohy těm, kteří Ho nazývali Pánem. Umyl nohy i tomu, jenž Ho zradil (svému zrádci)... Celý Jeho život byl podřízen zákonu služby. Sloužil a pomáhal všem. Tak žil zákonem Božím a svým příkladem ukázal, jak mu máme být poslušní.

DA 649

Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest.

2Korintským 5,17

Mocí Kristovou láskou muži a ženy okovy hříšných návyků. Zříkají se sobectví. Světáci stávají se zbožnými, opilí střízlivými, neřestní čistými. Duše, které nesou podobu satanovu, mění se v obraz Boží. Tato změna je sama o sobě div nad divy (zázraku nad zázraky). Změna způsobená Slovem je jedním z nehlubších tajemství Slova. Nemůžeme ji pochopit; můžeme jen věřit, že – jak praví Písmo – je to „Kristus ve vás, ta naděje slávy“ (Kol 1, 27)...

Zřekne-li všeho, co by mu mohlo překážet (bránit činit pokrok) v cestě vzhůru, nebo co by mohlo odvrátit nohy jiných od úzké cesty, pak věřící bude z(pro)jevovat ve svém každodenním životě milosrdenství, laskavost, pokoru (tichost), mírnost, shovívavost a lásku Kristovu.

Síla vyššího, čistšího, ušlechtlejšího života je právě to, čeho je nám velmi zapotřebí. Příliš velkou část svého myšlení věnujeme světu, příliš malou pak království nebeskému.

Usiluje-li křesťan (ve svém úsilí), aby dosáhl Božího ideálu, nesmí se křesťan zaleknout ničeho (nijak zoufat).

Mravní a duchovní dokonalost skrze milost a moc Kristovu je zaslíbená všem. Ježíš je zdroj síly, studnice života.

AA 476-478

Učiňme (nechť se) Boží svaté slovo (stane) předmětem našeho studia, vnášejme (uskutečňujme) jeho svaté zásady do našeho života. Kráčeje před Bohem v tichosti a pokoře, každý den se snažme (se každodenně) napravit naše chyby... Když podřídíte svou vůli vůli Kristově dostaví se pokoj a klid (bude vaším dílem). Pak bude Kristova láska vládnout (panovat) v srdci, přivede do podřícenosti Spasiteli tajné pohnutky jednání. Vznětlivá a snadno výbušná (popudlivá) povaha bude uklidněna (utišena, zmírněna) a podmaněna (potlačena, zjemněna) olejem Kristovy milosti...

Ten, kdo obdržel (dostal, jemuž bylo dáno) nové srdce spoléhá v pokorné a vděčné závislosti na Kristovu pomoc. Zjevuje (přináší) ve svém životě ovoce spravedlnosti. Kdysi (dříve) miloval sebe. Jeho potěšením (radostí) bylo světské rozkoše (zábavy, požitky). Nyní je jeho modla (svého „já“) sesazena z trůnu, a panuje nejvyšší (svrchovaně) Bůh. Hříchy, které kdysi (dříve) miloval, nyní (teď) nenávidí. Pevně a rozhodně (odhodlaně) kráčí cestou svatosti.

MYP 73

Nedávejte místa ďáblu.

Efezským 4,27

Satanovo nepřátelství proti lidem (lidstvu) je vyvoláváno tím, že lidé skrze Krista jsou předmětem lásky Boží a milosrdenství Božího. Satan by rád zmařil božský plán vykoupení člověka, rád by zneuctil Boha tím, že znetvořuje a poskvřňuje dílo Boží; rád by způsobil žal v nebi a naplnil zemi bídou a zpuštěním. A všem dokazuje, že toto zlo je důsledkem toho, že Bůh stvořil člověka.

Nepřátelství proti satanovi je vyvoláváno v člověku milosti, kterou Kristus vdechuje do duše. Bez této blahodárné milosti a obnovující síly by člověk zůstal zajatcem satanovým, služebníkem vždy ochotným vykonávat jeho rozkazy. Avšak nový prvek v duši vytváří spor tam, kde dosud vládl mír. Moc, kterou dává Kristus, umožňuje člověku, aby odolal tyranovi a uchvatiteli. Na kom se ukazuje, že si oškliví hřích, místo aby jej miloval, kdo odolává a vítězí nad vášněmi, jež ho chtějí opanovat, na tom se projevuje působení síly, která přichází shůry.

GC 506

Jako řvoucí lev satan hledá svoji oběť (1Petr 5,8). Pokouší se zlákat svými nástrahami (svody) každého mladého nic netušícího člověka; bezpečí (jistota) je pouze v Kristu. Jedině skrze Jeho milost může být satan úspěšně odražen (zahnán). Satan říká mladým lidem, že je stále ještě dost času, že se mohou oddávat (holdovat, hovět) hříchu a neřestem, jednou a víckrát ne; ale jedno takové poshovění (požitkářství, holdování, oddávání se) otráví celý jejich život. Ani jednou si nedovolte vejít (nevydejte) na zakázanou půdu. V těchto nebezpečných zlych (zlověstných) dnech, kdy pokušení (svody, lákadla) k neřestí a zkaženosti jsou na každé straně, nechť mladí lidé pozvednou k nebi opravdové srdcervoucí (ze srdce vycházející) volání: „Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou?“ A kéž jsou jeho uši otevřeny a jeho srdce tíhne (je náchylné, nakloněno) k uposlechnutí poučení danému v odpovědi: „Takovým, aby se choval vedlé slova tvého“ (Žalm 119,9). Jedině bezpečí pro mladé lidi v tomto zkaženém věku je, učinit Boha svou důvěrou. Bez božské pomoci budou neschopní ovládat lidské choutky a vášně. Jen v Kristu je (skutečná) potřebná pomoc potřebný... Můžete říci s apoštolem: "Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji" (1 Kor 9,27).

2T 408

Ó malé víry, pročezs pochyboval?

Matouš 14,31

Kristus přišel na tento svět, aby ukázal, že přijme-li člověk moc shůry (z výsosti), může žít skutečně nesobeckým (neposkvrněným) životem. S neúnavnou trpělivostí a laskavou ochotou (soucitnou užitečností) pomáhal (vyšel vstříc) lidem v jejich problémech (potřebách). Něžným dotekem milosti odstraňoval (vypuzoval) z lidského nitra pochybnosti a neklid, nepřátelství proměňoval v lásku a nevěru v důvěru.

MH 25

Není moudré pozorovat se zkoumat své emoce. Jestliže to děláme, nepřítel nám bude předkládat nesnáze (těžkosti) a pokušení, které oslabí víru a připraví nás od odvahy. Pečlivě zkoumat svá citová rozpoložení a dávat průchod svým pocitům znamená připravovat půdu pochybnostem a komplikovat si život (zamotat se do komplikací, dostat se do nesnází). Máme odvracet pohled od sebe a upírat svůj zrak k Ježíši.

MH 249

Přepadnou-li vás pokušení ve chvíli, kdy se zdá, že se utopíte v starostech, zmatcích a temnotě, vzhledněte tam, kde jste naposled viděli světlo. Zklidněte se (spočíňte) v Kristově lásce a odpočiňte si v Jeho ochraně a (ochranné) péči. Když hřích bojuje o nadvládu v srdci, když pocit viny tíží duši a obtěžkává svědomí, když nevěra zatemňuje mysl, pamatujte, že Kristova milost stačí k tomu, aby zvítězila nad (přemohla) hříchem a zahrnala tmu.

MH 250

Dá vám milost, abyste byli trpělívi, dá vám milost, abyste byli důvěryhodní (plní důvěry), dá vám milost, abyste přemohli neklid, roze(za)hřeje vaše srdce svým vlastním sladkým Duchem a ožíví vaši duši v její slabosti... Pak ať vaše duše setrvá (spočine) v důvěře v Boha. Vložte všechna svá břemena na Něho.

2SM 231

Duše která miluje Boha, se povznese nad mlhu pochybnosti; získá jasnou, širokou (všestrannou), hlubokou, živou zkušenost a stane se tichou a podobnou Kristu. Jeho duše je odevzdána Bohu, skrytá s Kristem v Bohu. Bude schopna obstát ve zkoušce zanedbání (přehlížení, opomenutí), zneužívání (urážek, hrubého zacházení) a opovržení (pohrdání), protože jeho Spasitel to všechno vytrpěl. Nestane se rozmrzelou (podrážděnou, popudlivou) a znechucenou, když jí sužují těžkosti, protože Ježíš neselhal ani se nestal znechuceným (se nenechal znechutit). Každý pravý křesťan bude silný, ne v síle a zásluhách svých dobrých skutků, ale v Kristově spravedlnosti, která je mu připočtena skrze víru. Je to velká věc být tichým a pokorným v srdci, být čistým a neposkvrněným, jako je Kníže nebes, když chodil mezi lidmi.

RH 3.12.1889; 7BC 907

Učením rozličným a cizím nedejte se točiti. Výbornéť jest zajisté, aby milostí upevněno bylo srdce.

Židům 13,9

Pán ve své moudrosti zařídil, že těsnými vztahy, jež mají všichni věřící udržovat, bude křesťan spojen s křesťanem a sbor se sborem. To umožní lidskému činiteli spolupracovat s božským. Každý prostředník bude podřízen Duchu svatému a všichni věřící se spojí v organizovaném a dobře řízeném úsilí, aby ohlásili světu radostnou zvěst o milosti Boží.

AA 164

Bůh jedná s lidmi jako s jednotlivci a dává každému jeho práci. Všichni musí být vyučeni od Boha (Jan 6,45). Milostí Kristovou musí každá duše vypracovat svou vlastní spravedlnost, udržováním živého spojení s Otcem a Synem...

I když je pravdou, že Pán vede jednotlivce, je také pravdou, že vyvádí lid, ne několik málo samostatných jednotlivců (oddělených jedinců) tu a tam, jednoho věřícího v to a druhého (jiného) opět v ono. Andělé Boží konají dílo svěřené jejich péči. Třetí anděl vyvádí a očišťuje lid a všichni by měli s ním postupovat sjednoceni (jednotně, v jednotě)...

Někteří přišli s myšlenkou, že když se nyní blížíme (jak se přibližujeme) ke konci času, mělo by každé dítko Boží jednat nezávisle na jakékoli náboženské organizaci. Byla jsem však Pánem poučena, že v tomto díle není nic takového, co by činilo některého (kteréhokoliv) člověka nezávislým... Aby se Boží dílo mohlo zdravě a pevně (spolehlivě, plně) rozvíjet (postupovat vpřed), musí se Jeho lid sjednotit (semknout).

TM 488-489

Každý člen církve by měl cítit svatou povinnost přísně střežit zájmy Božího díla... Ježíš otevřel (poskytl) každému cestu k moudrosti, milosti a moci, jež může být získána. On je náš příklad ve všem a nic by nemělo odvrátit naši mysl od hlavního cíle v životě, jímž je mít Krista v duši, který utváří (obměkčuje) a podrobuje (podmaňuje) si srdce. Je-li tomu tak (když se to stane, nastane-li taková situace), každý člen církve, každý vyznavač pravdy bude Kristu podobný povahou, slovy i činy (v povaze, slovech i činech).

5T 278

Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého.

Zjevení 12,11

Kristus umožnil každému členu lidské rodiny, aby odolal pokušení. Všichni, kteří budou chtít (by chtěli, si přejí) žít zbožným (bohabojným) životem, mohou zvítězit, tak jako Kristus zvítězil.

MM 264

Aby se Boží milost mohla stát naším vlastnictvím, musíme vykonat naši část. Hospodin nehodlá za nás konat (činit) ani chtění, ani činění. Jeho milost je nám dána proto, aby působila v nás chtění i činění, ale nikdy nebude náhradou za naše úsilí. Naše duše musí být probuzeny ke spolupráci. Duch svatý působí v nás, abychom mohli konat naše vlastní spasení... Krásné (ušlechtilé) duševní vlastnosti a vysoký tón (úroveň) mravního charakteru nejsou výsledkem náhody. Bůh dává příležitosti; úspěch závisí na jejich využití a uskutečnění. Příležitosti Prozřetelnosti musí být rychle rozeznány (poznány, postřehnuty) a dychtivě (snažně, za čerstva) využity. Jsou mnozí, kteří by mohli být (stát) vynikajícími lidmi (mocnými muži, hrdiny), kdyby podobně jako Daniel byli závislími na (spoléhali, očekávali od) Bohu pro milost, aby mohli být vítězi (zvítězit), a pro sílu a schopnost konat svou práci (dílo).

YI 20.8.1903; 4BC 1167; MYP 147

Je nezbytné (důležité), abychom udržovali (měli) živé spojení s nebesy a vyhledávali tak často, jak to činil Daniel – třikrát denně – božskou milost k odolávání (zvrácené chutě) choutkám a vášním. Zápas (boj) s chutí (choutkami) a vášní bez pomoci božské síly bude neúspěšný (se mine účinkem); učíte však Krista vaší pevností (tvrzí, hradem), a řečí vaší duše bude (mluvit): „Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval“ (Řím 8,37). Apoštol Pavel řekl: „Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný“ (1Kor 9,27).

Nechť se nikdo nedomnívá (nemyslí), že může zvítězit bez Boží pomoci. Musíte obdržet energii (sílu), síla, moc (schopnost) vnitřního života, která se ve vás rozvinula (jež v sobě rozvinete, musí rozvinout). Pak budete přinášet ovoce k zbožnosti, a budete mít silný odpor k neřestem (ke zlu, hříchu). Musíte se neustále snažit, abyste se vymanili z ovzduší pozemskosti, laciných (nizkých) hovorů a všeho smyslného (veškeré smyslnosti), a zaměřili se na (usilovali o) ušlechtilost duše a čistý a neposkvrněný charakter. Vaše jméno může být uchováno tak čisté, že nemůže být oprávněně spojeno s ničím (čímkoli) nečestným nebo nespravedlivým, ale bude uznáváno (v účtě, ve vážnosti u) všemi dobrými a čistými lidmi, a může být (bude) zapsáno v knize života Beránka, aby bylo zvěčněno (učiněno nesmrtelným, zůstalo navěky) mezi svatými anděly.

MS 4a, 1885; MM 143-144

A z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost.

Jan 1,16

Bůh od nás očekává, že své charaktery budeme budovat (formovat, utvářet) podle vzoru, který před nás postavil (nám předložil, představil, ukázal). Máme pokládat (klást) cihlu za cihlou a přidávat milost k milosti, nalézat (najít, objevit) naše slabiny a napravit (uvést) je (na pravou míru, odstranit) podle (v souladu) daných pokynů. Je-li vidět ve zdi domu trhlinu, pak víme, že (se stavením) není něco v pořádku. I ve stavbě našeho charakteru jsou často vidět trhliny. Pokud nejsou tyto vady odstraněny, pak (když přijde bouře) při náporu zkoušek dům spadne.

YI 25.10.1900; CG 165

Bůh nám dává sílu, rozumové schopnosti i čas, abychom mohli budovat charaktery, na které by mohl umístit (vložit) svou pečeť uznání (schválení). On si přeje, aby každé Jeho dítko budovalo (si vytvořilo) ušlechtilý charakter konáním čistých, šlechetných skutků, aby nakonec mohl představit souměrnou stavbu, krásný chrám, vážený (ctěný, uznávaný) člověkem i Bohem. YI 16.5.1901; CG 165

Ušlechtilý všestranný (dokonalý) charakter se nedědí. Nepřijde (nedostaneme ho) k nám náhodou. Ušlechtilý charakter se získává osobním úsilím skrze zásluhy a milost Kristovu. Bůh dává hřivny (schopnosti), totiž síly mysli (rozumové síly) a my si vytváříme charakter (povahu). Je vytvářen tvrdým, tuhým (těžkým, nelítostným) bojem s vlastní já. Jeden boj za druhým musí být veden proti zděděným sklonům. Sebe musíme přísně kritizovat a nesmíme dovolit, aby jediný (ani jeden) nepříznivý povahový rys zůstal neopravený.

MYP 99

Životem, který žijeme milostí Kristovou, se utváří povaha. Duši se začíná vracet její původní krása. Člověk nabývá vlastnosti Kristovy povahy a začíná vyzařovat obraz božského. Tváře mužů a žen, kteří kráčejí s Bohem a pracují pro Něho, vyjadřují pokoj nebes. Obklopuje je ovzduší nebes. Pro tyto duše už začalo království Boží. Prožívají radost Kristovu, radost, že jsou požehnáním pro lidstvo. Dostalo se jim cti, že byli přijati do služeb Mistrových, dostalo se jim důvěry, že mohou konat Kristovo dílo v Jeho jménu.

DA 312

Tak jako je Bůh čistý ve své sféře, tak má být i člověk čistý ve své. A také bude čistý, jestliže bude v něm Kristus, ta naděje slávy (Kol 1,27), neboť pak bude napodobovat Kristův život a odrážet (vyzařovat) Jeho charakter (povahu).

GW 366

Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.

Filipským 4,13

Učedníci Kristovi si plně uvědomovali své nedostatky a svou neschopnost, a v pokoře a v prosbě (na modlitbě) spojili svou slabost s Kristovou silou, svou nevědomost s Jeho moudrostí, svou nehodnost s Jeho spravedlností, svou chudobu s Jeho nevyčerpatelným bohatstvím. Takto posílení a vybavení vydali se bez váhání, aby sloužili Mistru.

AA 57

Všechno, co člověk má, má (pochází) od Boha a ten, kdo své schopnosti zdokonaluje pro slávu Boží, bude nástrojem k činění dobra. My však nedokážeme (již nemůžeme) dále žít náboženským životem bez stálé (vytrvalé) modlitby a konání náboženských povinností stejně tak, jako bez požívání pozemského jídla (pokrmu) nemůžeme mít fyzickou (tělesnou) sílu. Musíme denně usedat k Božímu stolu, musíme přijímat sílu z živého Vinného kmene, jestliže máme být (správně) živeni (potřebné živiny)...

4T 560

Snažně vás prosím, abyste jednali s pohledem (s okem) upřeným na slávu Boží. Nechť se Jeho moc stane vaší závislostí (oporou), Jeho milost vaší silou. Studium Písma a opravdovou modlitbou se snažte získat jasnou představu o své povinnosti, a pak ji věrně vykonávejte (plňte). Je to nezbytné, abyste pěstovali věrnost v malých věcech, a když budete tak konat (dělat, jednat), osvojíte si návyky poctivosti i ve větších povinnostech (zodpovědných úkolech)... Každá událost v životě je důležitá (významná) buď pro dobro nebo pro zlo. Mysl se musí denními zkouškami vycvičit, aby mohla získat sílu obstát v každé nesnadné (obtížné) situaci. Ve dnech zkoušky (utrpení, trápení, soužení) a nebezpečí budete potřebovat (zapotřebí), abyste byli) být posílení (obrnění), abyste pevně stáli na straně práva, nezávislí(e) na každém nepřátelském (protichůdném, protikladném) vlivu.

4T 561

Ale blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení, nebo když bude zkušěn, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán těm, jenž ho milují.

Jakub 1,12

Mocnosti temnoty (síly temna) se shromažďují kolem (obklopují) duše a uzavřou (zakrývají) Ježíše našemu zraku (pohledu) a my někdy můžeme jen v zármutku (lítosti) a úžasu (zděšením) čekat, dokud nepřejde mrak (rozplynou). Tato období (údobí, doba je) jsou někdy hrozná (strašlivá). Naděje se zdá být zklamána (rozplývají, se zmenšuje) a zmocňuje se nás zoufalství (beznaděje). V těchto děsných (děsivých, hrozných) hodinách se musíme naučit důvěřovat, spoléhat pouze (jedině) na zásluhy smíření (vykoupení), a ve vši své bezmocné nehodnosti vrhnout (obrátit, utíkat) se k zásluhám ukřížovaného a vzkříšeného (zmrtvýchvstalého) Spasitele. Pokud toto budeme činit, nikdy nezahyneme – nikdy! Svítí-li světlo svity na naši stezku, není velkou věcí (něco velkého) být silným v síle (moci) milosti. Ale trpělivě čekat v plné naději, když nás zahalují (obklopují) mraky a všechno je temné, to vyžaduje víru a podřízení se, což způsobuje, aby naše vůle byla pohlcena (splynula) v Boží vůli. Příliš rychle se necháme znechutit (odradit, malomyslníme) a vroucně voláme, aby zkoušky byly od nás odňaty v době, kdy bychom měli prosit o trpělivost k vytrvání (abychom mohli obstát) a o milost k vítězství (abychom mohli zvítězit).

1T 309

Ti, kteří se obrátí k Bohu celým svým srdcem, duší, i myslí, naleznou v Něm pokojné bezpečí... On ví, co právě potřebujeme, co právě můžeme snést, a On nám dá milost, abychom vydrželi každou zkoušku a těžkost (utrpení), kterou na nás naloží (způsobí, přinese). Mojí stálou modlitbou je, abychom se stále více přibližovali k Bohu.

MS 20.1892

Ze své velké lásky chce Bůh v nás rozvíjet vzácné ctnosti (jedinečné dary) svého Ducha. Dopouští, abychom se setkávali s překážkami, pronásledováním a těžkostmi. Nemají být pro nás kletbou, ale největším požehnáním života. Když odoláme pokušení a statečně obstojíme ve zkouškách, získáme novou zkušenost a naše povaha se zdokonalí (postoupíme vpřed v díle budování charakteru). Duše, která skrze božskou moc (kdo v Boží síle) odolá pokušení zjevuje (ukazuje) světu a nebeskému (celému) vesmíru účinnost (jakou moc má) Kristovy milosti.

MB 117

Ti, kteří (kdo se) odevzdají své životy Jeho vedení a Jeho službě, se nikdy neoctnou v situaci, pro niž by Bůh neměl řešení (neučinil opatření). Ať se nacházíme v jakékoli situaci, plníme-li Jeho slovo, máme v něm Průvodce, který nás povede naší cestou. Ať jsme se dostali do jakýchkoli nesnází, máme v něm spolehlivého Rádce. A prožíváme jakýkoli zármutek nebo ztrátu, ať trpíme pocitem samoty, máme v něm laskavého Přítel.

MH 248

Moudrostí vzdělán bývá dům, a rozumností upevněn.

Příslaví 24,3

Ten, který dal Adamovi Evu jako pomocnici (za životní partnerku), učinil (vykonal) první div (zázrak) na svatební slavnosti (hostině)... Tím posvětil (potvrdil) manželství a uznal ho za zřízení (instituci), které sám ustanovil (založil, dal). Nařídil, aby se muž a žena spojili v svatém manželství (úzký svazek), a vytvořili rodinu, jejíž členové, ozdobení ctí, budou uznáni za členy nebeské rodiny.

MH 356

Jako všechny ostatní dobré Boží dary..., i manželství bylo narušeno hříchem. Evangelium má však za úkol obnovit jeho čistotu a krásu...

Jedině Kristova milost může manželství učinit tím, čím má podle Boží vůle být – prostředkem k požehnání (ke štěstí) a k povznesení (k rozvoji) lidstva. A tak mohou pozemské rodiny svou jednotou, pokojem a láskou představovat rodinu nebeskou. Stav společnosti představu(je) smutný komentář (chabý odlesk) původního nebeského ideálu tohoto svatého svazku. Kristovo evangelium však nabízí útěchu i těm (lidem), kteří se setkali s hořkostí a zklamáním tam, kde očekávali přátelství a radost. Trpělivost a něžnost (laskavost), které může udělit (dát) Jeho Duch (svatý), ulehčí jejich hořký úděl. Srdce, ve kterém přebývá Kristus je tak naplněno a uspokojeno Jeho láskou, že ho nestravuje touha upoutat na sebe (získat) soucit a pozornost druhých. Když se duše (člověk) odevzdá Bohu, může Jeho moudrost (Bůh svou moudrostí) vykonat to, (na) co lidská moudrost nedokáže učinit (nestačí). Zjevením Jeho milosti, mohou být srdce, která byla dříve (kdysi) lhotejná nebo odcizená spojena (Kristova milost může spojit dvě srdce, která se odcizila a ochladla)...

MB 64-65

Muži a ženy mohou dosáhnout ideálu, který pro ně stanovil Bůh, přijmou-li za svého pomocníka Krista. Čeho nemůže dosáhnout lidská moudrost, toho dosáhne Jeho milost pro ty, kdo se mu v lásce a důvěře odevzdají. Jeho prozřetelnost může spojit srdce ve svazcích, které jsou nebeského (božského) původu. Láska pak nebude pouhou výměnou něžných (jemných) lichotivých slov. Nebeský stav tká jemnější ale pevnější tkaninu, než jakou mohou utkat pozemské stavy. Výsledkem není textilní výrobek (tkanina), ale tkanivo, které snese zkoušky a utrpení. Srdce pak bude připoutáno k srdci zlatými pouty lásky, která je vytrvalá.

MH 362

Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude

Žalm 55,23

I ti neslabší a nejpřehlíženější (nejobyčejnější, nejméně známí) se ve svém skromném pracovním zařazení (kruhu) mohou stát spolupracovníky Boha a mohou se těšit z Jeho přítomnosti a z Jeho životodárné milosti. Nemají se vyčerpávat ustavičnou (přílišnou) prací a zbytečnými starostmi. Ať den co den pracují a věrně plní úkol, který jim přiděluje Boží prozřetelnost, a Bůh se o ně postará...

Pán pečuje o všechna stvoření. Všechna je miluje a nečiní mezi nimi rozdíl, až na to, že nejněžnější soucit má s těmi, kdo nesou (kteří jsou povoláni nést) nejtěžší životní břemena.

MH 199

Přinášej (oznam) Bohu své potřeby, své radosti, své starosti, svá přání i své obavy. Tvé břímě Ho neobtěží, ani Ho neunaví. Ten, jenž ví o každém vlasu na tvé hlavě, není lhostejný k potřebám svých dětí... Přinášej (oznam) Mu všechno, co znepokojuje tvou mysl. Není nic tak těžké (velké), aby to nemohl unést, neboť Bůh nese (drží) všechny světy a vládne nad všemi věcmi (ovládá všechny záležitosti) vesmíru. Nic, co se týká našeho pokoje, není tak malé, aby si toho nevšiml (uniklo jeho pozornosti). Žádná kapitola našeho života (zkušenosti) není tak (příliš) temná, aby ji nemohl přečíst (nemohl rozumět), žádná situace, v níž se octneme, není tak těžká (spletitá), aby ji nemohl zvládnout (rozuzlit). Žádná pohroma, která postihne nejmenší z Jeho dítek, žádná starost (úzkost), která trápí srdce (duši), žádná projevená radost, ani žádná upřímná modlitba nevychází z úst, o níž by náš nebeský Otec nevěděl a o kterou by neprojevil bezprostřední zájem. (Nijaká pohroma nestihne ani nejmenší z Jeho dětí, nijaká úzkost netísní duši, nijaká radost neobveseluje, nijaká vroucí modlitba nevychází z úst, o čem by náš nebeský Otec nevěděl a o co by se bezprostředně nezajímal). „Kterýž uzdravuje zkroušené srdcem, a uvazuje bolesti (rána) jejich" (Žalm 147,3). Mezi Bohem a jednotlivcem je tak jasný a plný vztah, jako by nebylo (nikoho) jiného člověka na světě, o kterého by (bděle) pečoval a za nějž dal svého milovaného Syna.

SC 100

Pán však na nikoho neukládá (nenutí nést) příliš těžké břemeno(a). Zvází všechno dřív než to vloží (nechá spočinout) na srdce těch, kteří s Ním spolupracují. Každému ze svých pracovníků náš milující nebeský Otec říká: „Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude" (Žalm 55,23). Pracovníci (nositelé břemen) by měli věřit, že On ponese každý náklad (břemeno), ať velký nebo malý.

7T 297

Bůh pak můj naplnit' všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.

Filipenským 4,19

Všechna požehnání jsou udělena těm, kteří mají živé spojení s Ježíšem Kristem. Ježíš je volá (pozývá) k sobě ne prostě proto, aby je občerstvil (posílil, obnovil) svou milostí a přítomností jen na několik hodin, a potom je poslal pryč od svého světla, aby kráčeli bez (odloučeně od) Něho ve smutku (v žalu) a tmě (beznaději). Ne, ne (v žádném případě). On nám říká, že musíme zůstat (přebývat) v Něm a On v nás... Důvěřujte Mu ustavičně a nepochybujte o Jeho lásce. On zná všechny naše slabosti a (potřeby) ví, co potřebujeme. On nám dá dostatečnou milost pro náš den.

Dopis 1a.1894

Jen ti, kteří dostávají stále novou a novou (nové zásoby, přísun) milost, bude mít dost síly (úměrnou ke) pro svou denní potřebu a pro to, aby mohli této síly použít (využít). Nečekají, až přijde doba, kdy zvláštním darem duchovní moci nabudou zázračné schopnosti získávat duše, nýbrž nabízejí (odevzdávají) se denně Bohu, aby jich použil jako prostředků (nádoby) pro své cíle (použití). Denně se zdokonalují pro vykonávání (využívají příležitosti ke) služby v dosahu své působnosti. Denně vydávají svědectví o Mistru, ať jsou kdekoli, ve skromném okruhu působnosti (své práce), ve vlastní rodině (domově), nebo při veřejné činnosti.

Posvěcenému pracovníku poskytuje podivuhodnou útěchu vědomí, že i Kristus za svého života na zemi prosil svého Otce každý den o nový dar žádoucí (potřebné) milosti; a po takovém obcování s Bohem se vydával, aby posiloval druhé a žehnal jim...

Každý pracovník, který následuje Kristova příkladu, bude připraven, aby mohl přijmout a použít moc, již Bůh zaslíbil své církvi pro přípravu žní(ě) na zemi. Když se hlasatelé evangelia ráno co ráno sklánějí před Pánem a obnovují svůj slavnostní slib zasvěcení, posílá jim Bůh svého Ducha s Jeho oživující, posvěcující mocí. Když se pak vydávají za svými každodenními povinnostmi, mají jistotu, že neviditelná přítomnost Ducha svatého jim dodá schopnosti (uschopní), aby mohli být „Božími spolupracovníky (pomocníky, působit na díle Božím)“ (1Kor 3,9).

AA 55-56

Nýbrž hojnější dává milost. Nebo dí: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.

Jakub 4,6

Marie byla pokládána za velkou hříšnici, ale Kristus znal okolnosti, jež utvářely její život. Mohl uhasit každou jiskru naděje v její duši, avšak neučinil to. Vyzvedl ji ze zoufalství a zkázy. Sedmkrát slyšela, jak kárá demony, kteří ovládli její srdce a mysl. Slyšela, jak úpěnlivě prosí (silně volá) za ni Otce. Poznala, jak odporný je hřích před Jeho neposkvrněnou čistotou, a v Jeho síle zvítězila.

Lidským očím se její případ jevil beznadějným, avšak Kristus poznal, že je v ní možnost nápravy. Poznal, že její povaha má i lepší stránky. Plán vykoupení poskytuje lidstvu velké možnosti, a v Marii se tyto možnosti proměnily ve skutečnost. Jeho milostí se přiblížila božství. Ta, jež padla a v jejíž mysli se usídlili démoni, byla přivedena k Spasiteli, mohla sdílet Jeho společnost a sloužit Mu. A byla to tato Marie, která pak seděla u Jeho nohou a učila se od Něho, která lila na Jeho hlavu drahocenný olej k pomazání a slzami smáčela Jeho nohy. Marie stála pod křížem a provázela Ježíše k hrobu. Marie byla první u hrobu po Ježíšově vzkříšení. Byla to tato Marie, která jako první rozhlásila, že Spasitel vstal z mrtvých.

Ježíš ví, co každý člověk prožívá (zná okolnosti každé duše). Můžeš říci: Jsem hříšný, velmi hříšný. Možná, že takovým jsi; čím však jsi horší, tím více potřebuješ Ježíše. Ježíš neodmítne žádného zkroušeného (se neodvrátí od žádného páčícího) kajícíka... Nabádá každou chvějící se duši, aby sebrala odvalu. Ochoťně odpustí všem, kdož k Němu přijdou pro odpuštění a posílnění...

Duše, které se k Němu utíkají, pozvedá Ježíš z dosahu všeho obviňování a pomluv. Takové duše nemůže zlehčit (obvinit, obžalovat) žádný člověk, ani zlý anděl. Kristus je přizpůsobuje (připojuje, sjednocuje) své božsko-lidské přirozenosti (povaze).

DA 568

Těm (pro ty), kteří se stárou (neochvějnou) vytrvalostí snaží zjevovat Kristovy vlastnosti, jsou pověřeni (posláni) andělé, aby jim podali zvětšený pohled na Jeho charakter (povahu) a dílo, Jeho sílu, milost a lásku. Takto se stanou účastníky Jeho přirozenosti. CT 491

Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýštící se k životu věčnému.

Jan 4,14

Ten, kdo se snaží uhasit svou žízeň z pramenů tohoto světa, ten se napije a bude žíznit dále. Lidé jsou všude nespokojeni. Touží po něčem, co by uspokojilo potřebu duše. Toliko jediný může splnit jejich touhu (ukojit potřebu). Potřebou světa – „Žádoucím všechněm národům" (Ag 2,8) je Kristus. Božská milost, kterou může udělit jedině On, je jako živá voda, která očišťuje, občerstvuje a posiluje duši.

Ježíš nepravil (nevyslovil myšlenku), že žíznivému (příjemci) postačí pouze jeden doušek vody života. Kdo okusí lásky Kristovy, bude stále žádat více a nezatočí po ničem jiném. Bohatství, pocty a radosti světa už ho nebudou vábit. Jeho srdce bude stále volat: Jen Tebe více. A Ten, jenž zjevuje duši to, čeho je jí třeba, čeká a to, aby ukojil hlad a žízeň. Na to nestačí žádný lidský zdroj, žádná lidská pomoc (závislost, opora). Zdroje (cisterny, nádrže) se vyprázdní, tůně vyschnou, náš Vykupitel je však studnicí nevyčerpatelnou. Smíme pít, pít opětovně, a stále nacházíme čerstvou vodu (zásoby). Ten, v němž dlí Kristus, má v sobě pramen požehnání ... Z tohoto zdroje můžeme čerpat sílu a milost, jež postačí pro všechny jeho potřeby.

DA 187

Ten, kdo pije živou vodu, stává se studnicí života. Příjemce stává se dárce. Milost Kristova v duši je jako pramen v poušti, který vyvěrá, aby poskytl občerstvení všem a aby těm, kdož zmírají, uspokojil jejich toužebné přání napít se vody života.

DA 195

Voda, o které se zmínil Kristus, byla zjevením Jeho milosti v Jeho slově... Kristova milostivá přítomnost v Jeho slově stále promlouvá k duši, představující Ho jako pramen živé vody uhasující žízeň. Je naší výsadou mít živého, stále věrného Spasitele. On je v nás vštípeným zdrojem duchovní moci a Jeho vliv bude vyplývat z našich slov a činů, občerstvující všechny, kteří se nacházejí v dosahu (oblasti) našeho vlivu, vyvolávající v nich touhy i cíle (žádosti) po síle a čistotě, svatosti a pokoji, a po té radosti, která nepřináší s sebou žádný (nepůsobí) zármutek. To je výsledkem uvnitř přebývajícího Spasitele

Dopis 73.1897; 5BC 1134

Svatí bud'te, nebo svatý jsem, já Hospodin Bůh váš.

3Mojžíšova 19,2

Svatost není zanícení (vytržení); je to úplné odevzdání (podřízení, naprostá oddanost) se do vůle Boží; znamená to žít (podle) každým slovem, které vychází z Božích úst; je to konání (činit) vůle našeho nebeského Otce; znamená to důvěřovat Bohu ve zkouškách, v temnotě jako i ve světle (v jase, v dobách zlých právě tak jako v dobách dobrých); je to chození (kráčet ve víře) vírou a ne viděním; je to spoléhání na Boha s nepochybnou (naprostou) důvěrou, a spočinutí (odpočívat) v Jeho lásce.

AA 51

Naše srdce jsou zlá, a my je nemůžeme změnit... Výchova, vzdělání, cvičení vůle (rozhodování), lidské úsilí, všechno má své správné místo (působí ve své oblasti vlivu), ale zde jsou (neúčinné a) bezmocné. Ony mohou vyvolat (způsobit) navenek bezchybné (zlepšení v) chování, nemohou však změnit srdce, nemohou očistit pramen (studnici) života (zdroje, z nichž prýští život). Nejprve musí zapůsobit síla z vnitřku (zvenku), musí přijít nový život shůry, než se člověk obrátí od hříchu k svatosti. Touto silou je Kristus. Jen Jeho milost může oživit umrtvené duchovní schopnosti a přivést (přitáhnout) je k Bohu, k svatosti.

SC 18

Žádný člověk (nikdo) nepřijímá (nezískává, nedostává) svatost jako prvorozenství (dědictví) nebo jako dar od jiného lidského tvora (člověka). Svatost je Boží dar skrze Krista. Ti, kteří přijímají Spasitele, se stávají Božími syny. Oni jsou Jeho duchovními dětmi, narozenými znovu(zrozenými), obnovenými v spravedlnosti a pravé svatosti. Jejich myslí jsou změněny. S jasnějším pohledem vidí věčné skutečnosti. Jsou adoptováni (přijati) do Boží rodiny a jsou (stávají se) přizpůsobeni (utvoření podle) k Jeho podobě (obrazu), proměňováni Jeho Duchem od slávy k slávě. Od pěstování nejvyšší lásky k vlastnímu já, přešli (přecházejí, se obrátí) k pěstování nejvyšší lásky k Bohu a Kristu... Přijetí Krista jako (za) osobního Spasitele a následování Jeho příkladu sebezapření – to je tajemství svatosti.

Zapomínejme na to, co je za námi a usilujme se jít (úsilně chvátejme na cestě k nebesům) cestou směřující k nebi. Nezanedbávejme žádnou (ani jedinou) příležitost, která nás může učinit způsobilejšími (dokonalými, užitečnějšími) v Boží službě. Pak jako zlatá nit protká svatost naše životy a andělé vidouce naše posvěcení (oddanost), budou opakovat (Boží) zaslíbení: „Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir" (Iz 13,12). Celá nebesa jásají (celé nebe se raduje), když slabí, chybující lidské bytosti (lidé) se odevzdají Ježíši a žijí Jeho životem.

RH 1.10.1908; MYP 108

Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v splétání vlasů, a províjení jich zlatem, anebo v odívání plášťů. Ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahý jest.

1 Petrova 3,3.4

Bůh, který stvořil všechno, co je půvabné (milé) a krásné, na čemkoli (může) spočine oko, je milovníkem (miluje) krásy. On vám ukáže (ukazuje vám), jak si cení pravou krásu. Ozdoba tichého a pokojného ducha má v Božím pohledu (před Bohem) velkou cenu (je velmi drahá, vzácná).

3T 376

Ó, jak malou cenu (nepatrnou hodnotu) má zlato, perly a drahé (nákladné) oděvy ve srovnání s krásou Kristovou. Přirozená krása spočívá ve vzájemné souměrnosti a souladném poměru (vyváženosti) jednotlivých částí. Ale duchovní krása spočívá (je založena na) v souladu nebo podobnosti naší duše k Ježíši. To učiní jejího vlastníka vzácnějšího (dražšího) než čisté (ryzí) zlato, než zlato z Ofir (Iz 13,12). Milost Kristus je vskutku (skutečně) neocenitelná (nesmírně cenná) ozdoba. Povznáší a zušlechťuje jejího vlastníka a odráží paprsky slávy na druhé, a přitahuje je také (rovněž) ke Zdroji světla a požehnání.

RH 6.12.1881; CG 423

Náš zjev (zevnějšek) by se měl v každém ohledu (stále) vyznačovat se úhledností (upraveností, pečlivostí), skromností a čistotou. Slovo Boží však nedává žádné svolení (neschvaluje, nedoporučuje žádné změny) děláním změn v oděvu jenom kvůli módě, abychom mohli vystupovat (vypadat) jako svět. Křesťané se nemají zdobit drahými rouchy (nákladnou nádherou), nebo drahými šperky (ozdobami, okrasami)...

Všichni, kteří vážně dychtí po milosti Kristově, budou dbát na vzácná slova poučení, daná (vdechnutá) Bohem. I způsob (střih) našeho oděvu bude vyjadřovat pravdu evangelia. 6T 96

Je správné milovat krásu a přát si ji (toužit po ní); Bůh však na nás chce, abychom především milovali a hledali nejvyšší krásu, jež je nepomíjející. Žádná vnější ozdoba se nemůže v ceně a půvabu vyrovnat „tichému a pokojnému duchu“, „čistému bílému kmentu“ (1Petr 3,4; Zj 19,14), v něž budou oděni všichni svatí této země. Tento oděv (roucho) je nyní učiní na zemi krásnými a milováníhodnými a pak jim bude propustkou do paláce Krále.

AA 523

Kterýž těší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli soužení, a to tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.

2 Korintským 1,4

Pán nabízí (prokazuje) plačícím (lkajícím) zvláštní milost. Její moc obměkčuje (podmaňuje) srdce a získává duše. Jeho láska otvírá cestu k raněnému a ztýranému srdci a stává se hojivým balzámem těm, kdo prožívají zármutek (jsou zarmoucení).

MB 13

Ti, kteří museli snášet největší žal, bývají často těmi, kteří přinášejí největší útěchu (potěšení, posilu, povzbuzení) druhým a vnášejí sluneční jas, kamkoli přijdou. Takoví byli svým trápením (soužením, utrpením) protříbeni (zdokonaleni, pročištěni) a zjemněni (zlušlechtěni, obměkčeni. Neztratili důvěru v Boha, když na ně dopadlo (je přepadlo) soužení, ale přimkli se těsněji k Jeho ochranné (ochraňující, pečující) lásce. Takoví jsou živým důkazem něžné Boží péče, který činí (způsobuje) temnotu jako i světlo a nás trestá (kárá, napomíná) pro naše dobro. Kristus je světlem světa a není v Něm žádné tmy (1Jan 1,5). Drahocenné (vzácné) světlo! Žijme v tom světle! Dejme výhost smutku a nespokojenosti (reptání). Radujte se v Pánu vždycky (Fil 4,4).

HR sv. 12, č.10, říjen 1877; 2SM 274

Je vaší výsadou obdržet Kristovu milost (od Krista), která vás uschopní, abyste potěšili jiné tím stejným potěšením (útěchou), jakým jste sami potěšeni Bohem... Nechť se každý snaží pomáhat druhým (dalším). Takto můžete mít kousek (malé) nebe zde na zemi a andělé Boží budou působit skrze vás, abyste činili správný dojem... Snažte se pomáhat kdekoli můžete. Pěstujte (rozvíjejte) ty nejlepší sklony (schopnosti), aby (které) Boží milost mohla (může) na vás bohatě (nechat) spočinout. MS 87.1909

Mladí i staří se mohou naučit vzhlížet k Bohu jako k Tomu, který léčí, jako k Tomu, který má soucit, který rozumí jejich potřebám a který se nikdy nemýlí. MS 87.1909

Najděte si čas k tomu, abyste potěšili nějaké další srdce, obdařili laskavým, povzbuzujícím slovem někoho, kdo bojuje (zápasí) s pokušením a možná i s utrpením (bolestí). Když takto projevíte požehnání (milost) jiným (druhým) povzbuzujícími (potěšujícími) a nadějeplnými slovy, a poukážete jim na Nosiče břemen (Toho, který chce nést naše břemena), můžete nenadále (nečekaně, náhle, sami) najít (nalézt) pokoj, štěstí a útěchu sami pro sebe. RH 15.3.1892

Posvěcený křesťanský život (zasvěcený křesťanství) ustavičně šíří (vyzařuje) světlo, útěchu a pokoj. Vyznačuje se čistotou, taktem (slušností, ohleduplností), prostotou a prospěšností (užitečností). Řídí ho táž nesobecká láska, která posvěcuje jeho vliv. Je naplněn Kristem a zanechává za sebou světlou stopu (světla), kudykoli jeho nositel (vlastník) kráčí.

PP 667

Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušený, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebudeť kvapiti.

Izajáš 28,16

V Písmu se často používá obrazu o stavbě chrámu, aby se jím znázornilo budování církve... Když píše o stavbě tohoto chrámu, Petr praví: „K kterémužto přistupujíce, jakožto k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému, i vy, jakožto kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté...” (1Petr 2,4.5)...

AA 595

Apoštolé stavěli na bezpečném základě, totiž na Věčné skále (Skále věků). Na tento základ snášeli kameny, které vylámali ze světa. Práce stavitelů nebyla bez překážek. Jejich dílo neobyčejně ztěžoval odpor nepřátel Kristových. Museli bojovat proti fanatismu, zaujatosti a nenávisti těch, kdož stavěli na falešném základě... Avšak přes (tváří v tvář) nebezpečí uvěznění, mučení a smrti pokračovali věrní mužové v díle a stavba rostla, krásná a souměrná...

AA 597

Za celou dobu, jež uplynula od dnů apoštolů, nebyla stavba chrámu Páně přerušena. Pohlédneme-li staletími zpět, můžeme vidět živé kameny, z nichž je složen, jež září jako proud světla tmou bludů a pověr. Až po věčnost budou tyto vzácné drahokamy zářit stále větším leskem...

AA 598

Stavba však není ještě skončena (dokončena). My, kteří žijeme v současné době, máme ještě co dělat, máme svou úlohu. Máme snášet k základům materiál, který obstojí ve zkoušce ohněm, – zlato, stříbro a drahé kameny... Křesťan, který věrně hlásá slovo života a vede muže a ženy na cestu svatosti a pokoje, snáší k základům materiál, který vydrží a v království Božím bude ctěn jako moudrý stavitel.

AA 599

Božská síla (moc) se spojí s našim úsilím a když se přimkneme (přilneme, uchopíme, přidržíme) k Bohu rukou víry, Kristus nám udělí (dá, propůjčí) svou moudrost a svou spravedlnost. Takto díky Jeho milosti budeme moci stavět na jistém (pevném bezpečném) základě.

MS 27.1886; Ev 595

Vy jste sůl země.

Matouš 5,13

Prostřednictvím těchto Kristových slov získáváme určitou představu o tom, jaká je hodnota (cena) lidského vlivu. Působit Kristovým vlivem znamená povznášet tam, kde Kristus povznáší, předávat (vštěpovat, zjevovat) správné zásady, a zastavit postup (růst, vývoj, chod) zkaženosti světa. Znamená to šířit milost, kterou může udělit jedině (pouze) Kristus. Znamená to povznést, zpříjemnit životy a charaktery ostatních mocí čistého příkladu spojeného s upřímnou (horlivou) vírou a láskou. Boží lid má (musí) uplatňovat (používat) reformující (přetvářející), udržující moc na světě. Má působit (se postavit) proti (mařit) ničujícím, zkázonosnému vlivu zla...

Úkolem (dílem, práci) Božího lidu na tomto světě je zdržovat (potlačovat) zlo, povznést, očistit a zušlechtit lidstvo. Zásady vlídnosti (dobrosrdečnosti), lásky a shovívavosti (laskavosti) mají vykořenit každé vlákno sobectví, které prostoupilo (proniklo) celou společností a zkazilo (narušilo) církev... Jestliže muži a ženy otevrou svá srdce nebeskému vlivu pravdy a lásky, tyto zásady znovu vyplynou jako potoky na poušti, občerství všechno(y) a způsobí, že se objeví svěžest tam, kde nyní je jen neúrodnost (neplodnost) a nouze. Vliv těch, kteří zachovávají (chodí, drží se dbají) cesty Páně, bude (je) tak dalekosáhlý jako (celá) věčnost. Ponesou s sebou (bude je doprovázet) radost nebeského pokoje jako trvalá, občerstvující (oživující) a osvěčující moc (sílu).

Znovu je tam odhalen (zjeven, otevřen, odkryt, představen) vliv. Kristus říká: „Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích" (Mat 5,16)...

Světlo, které vyzařuje od těch, kteří přijali Ježíše Krista, nepochází samo ze sebe. Celé pochází od Světla a Života světa... Kristus je světlem, životem, svatostí, posvěcením všech, kteří věří, a Jeho světlo má být přijímáno a předáváno dále ve všech dobrých skutcích. V mnoha různých způsobech Jeho milost také působí jako sůl země; všude, kde se tato sůl objeví, ať v domovech nebo společenstvích, stane se udržující silou pro záchranu všeho, co je dobré, a ke zničení všeho, co je zlé. Pravé náboženství je světlem světa, solí země... Pramen (zřídlo, zdroj) milosti a poznání vytéká (teče, proudí) stále. Je nevyčerpatelný. Díky této překypující (hojně) plnosti se dostává i nám (jsme i my napájeni, zajišťování, zásobování).

RH. 22. 08. 1889 (5BC 1085)

Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.

Izaiáš 60,1

Společenským stykem se křesťanství dostává do styku se světem. Každý, kdo přijal božské osvícení, má osvěcovat cestu těch, kdož ještě neznají Světlo života... Společenský styk, posvěcený milostí Kristovou by měl být využit pro získávání duší pro Spasitele. Necht' svět vidí, že se sobecky nestaráme jen o své vlastní zájmy, nýbrž že chceme, aby se i ostatní podíleli na našem požehnání a a na našich výsadách. Necht' všichni poznají, že naše náboženství z nás nečiní lidi protivné (lhostejné, nesoucitné) a přemrštěné. Necht' všichni, kdož tvrdí, že našli Krista, slouží tak, jak sloužil On pro blaho člověka.

Neměli bychom (nikdy) vzbuzovat dojem, že křesťané jsou lidé sklíčení a nešťastní. Upřeme-li svůj zrak na Ježíše, uzmíme soucitného Vykupitele a zachytíme světlo, jež vyzařuje Jeho tvář. Kde vládne Jeho duch, tam přebývá pokoj. A tam je také radost, neboť je tam klidná, svatá důvěra v Boha.

Kristus má zalíbení ve svých následovnicích, když projeví, že – ač jsou lidmi – jsou účastníky božského (božské přirozenosti). Takoví nejsou pouhými sochami, jsou to živí muži a ženy. Jejich srdce osvěžená rosou božské milosti, se otevírají Slunci spravedlnosti. Světlo, které je osvěcuje, vyzařují pak na druhé svým dílem, jež je prosvětleno láskou Kristovou.

DA 152-153

Vyznání víry, jež učinili svatí a mučedníci, bylo zaznamenáno pro blaho a k prospěchu (k užítku) dalších pokolení. Tyto živoucí příklady svatosti a neochvějné poctivosti nám byly zachovány, aby vzbudily odvahu v těch, kdož jsou nyní povoláni, aby svědčili (stáli) jako svědkové pro Boha. Dostalo se jim milosti a pravdy, ne aby si ji nechali pro sebe, nýbrž aby Bůh mohl skrze ně osvítit zemi. Dává Bůh světlo služebníkům tohoto pokolení? Pak je tedy mají nechat zářit světu.

GC 459

Máme být potrubím, skrze které by Pán mohl poslat světlo a milost světu... Celá církev, působící jako jeden muž, spojená v dokonalé jednotě, má být živým, (ú)činným (aktivním) misijním prostředkem (nástrojem), puzeným a ovládaným (řízeným) svatým Duchem.

RH 19.3.1908

Božit' jsme zajisté pomocníci (spolupracovníci).

1 Korintským 3,9

Bůh poctí a pozdvihne každou upřímnou, opravdovou duši, která touží (chce) kráčet před Ním v dokonalosti Kristovy milosti. On nikdy nezanechá ani neopustí ani jednu pokornou, chvějící se duši. Uvěříme tomu, že On chce (bude) působit v našich srdcích? A jestli Mu dovolíme, aby tak činil, uvěříme, že nás učiní čistými a svatými svou bohatou (hojnou) milostí nás uschopní, abychom byli Jeho spolupracovníky? Můžeme hlubokým, posvěceným vnímáním ocenit sílu Jeho zaslíbení a přivlastnit si je, ne proto, že jsme toho hodni, ale protože skrze živou víru požadujeme Kristovu spravedlnost?

MS 96.1902

Když ve starých dobách dával Bůh svému lidu světlo, nepůsobil jen prostřednictvím jedné společenské třídy. Daniel byl šlechticem (knížetem) z Judeje. Izaiáš pocházel rovněž z královského rodu. David byl pastýřským chlapcem (mladým pastýřem ovcí), Amos pastevcem, Zachariáš zajatcem z Babylona a Elizeus oráčem půdy (rolníkem). Pán vybral za své zástupce proroky a knížata, lidi vznešeného i nízkého původu, a učil je pravdám, které měly být předány světu. Každému, kdo se stane účastníkem Jeho (přijme Boží) milosti, přidělí Pán práci pro druhé...

MH 148

Všichni mají pěstovat své tělesné a duševní síly až k hranicím svých možností, aby mohli pracovat pro Boha tam, kam je povolá Jeho prozřetelnost. Táž milost, kterou dostali od Krista Pavel a Apollos a která je vyzbrojila vynikajícími duchovními vlastnostmi, bude i dnes vdechnuta (udělena) oddaným křesťanským pracovníkům (misionářům). Bůh si přeje, aby Jeho děti byly vybaveny moudrostí a znalostmi, aby Jeho sláva mohla být v našem světě zjevována s neklamnou jasností a mocí...

MH 149

Lidé s malým (neúplným) školním vzděláním a nízkého společenského postavení dosahují někdy Kristovou milostí podivuhodných úspěchů v získávání lidí pro Boha. Tajemství jejich úspěchu tkví v jejich důvěře v Boha. Učí se každodenně od Toho, jenž je úžasný v radách a mocný v síle.

MH 151

Každý, v jehož srdci přebývá Kristus, každý, kdo chce zjevit světu lásku Boží, je spolupracovníkem Božím v díle pro blaho (požehnaní) lidstva. Takový přijímá od Spasitele milost, aby ji uděloval jiným, a z celé jeho bytosti vychází proud duchovního života.

AA 13

I dí jim: Pojdte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.

Matouš 4,19

Boží milost v nově obrácené duši je postupující vpřed (vzrůstající podobu, vzestupná). Přináší (způsobuje) růst v milosti, která je přijata, ne aby byla ukryta pod kbelec, ale aby byla udělována, aby i jiní mohli mít (měli) z ní užitek (prospěch). Ten, kdo je skutečně obrácen, bude pracovat (působit) pro spasení jiných (druhých, ostatních), kteří jsou v temnotě.

Dopis 29, 1900; Ev 355

Dostaví-li se v životě některé duše krize, a vy se snažíte jí poradit nebo napomenout, vaše slova budou mít jen takový vliv k dobrému, jaký jste si získali svým vlastním příkladem a postojem k dané věci. Než budete moci konat dobro, musíte být sami dobří. Nemůžete svým vlivem měnit druhé, pokud milost Kristova neočistí vaše srdce a nenaplní je pokorou a soucitem (něžností). Když prožijete takovou změnu, stane se váš život požehnáním pro druhé právě tak přirozeně, jako růžový keř nese voňavé květy.

MB 127

Ten, jehož srdce je naplněno Boží milostí a láskou ke svým hynoucím spolublížním (přátelům), najde příležitost, ať je kdekoli (bude postaven), mluvit slovo v pravý čas těm, kteří jsou unaveni. Křesťané mají pracovat pro svého Mistra v tichosti a pokoře, zachovávajíce pevně svou bezúhonnost uprostřed hluku a shonu života.

1SM 89-90

Měli bychom se snažit pochopit slabosti druhých. Víme toho málo o zkouškách (zkoušených) srdcí těch (tom, jak v nitru trpí), kdo jsou spoutáni řetězy temnoty (tmy) a jimž se nedostává rozhodnosti a mravní (duchovní) síly...

MH 168; TSB 260

Příliš snadno (rychle) se necháme odradit (lámeme hůl nad) lidmi, kteří okamžitě nereagují na naše úsilí (snažení). Neměli bychom však ustávat v práci pro duši (člověka), pokus existuje jediný záblesk (nějaký paprsek) naděje. Drahocenné duše (lidé mají velkou hodnotu) stály našeho (sebe)obětavého Vykupitele příliš velkou cenu (stáli příliš mnoho), než aby (abychom je mohli) byly tak lehce ponechány moci pokašitele... Bez pomocné ruky se mnozí z nich sami nikdy neuzdraví, ale trpělivým, vytrvalým úsilím mohou být pozvednuti (povzneseni). Takoví potřebují slyšet něžná slova, (vidět) laskavé uznání (přístup, ohled), (a dostat účinnou) hmatatelnou pomoc... Kristus může pozvednout i ty nejhříšnější a postavit je tam, kde budou uznáni za Boží děti, za Kristovy spoludědice věčného (nesmrtelného) dědictví. Divem Boží milosti mohou být mnozí zmocněni (uschopněni) k užitečnému životu.

MH 129-130

Nebo doloží nejvyšší kámen s hlučným prokřikováním: Milost, milost jemu.

Zachariáš 4,7

Lidská síla (moc) nezrodila (neustanovila, nezaložila, neuvedla do chodu) Boží dílo a lidská síla ho nemůže ani zničit. Těm, kteří nesou Jeho dílo vpřed přes všechny těžkosti a protivenství (odpor), Bůh nabízí (zajišťuje) neustálé vedení a (bdělou, pečlivou) ochranu svých svatých andělů. Jeho dílo na zemi nikdy nepřestane (nezastaví, neskončí). Budování Jeho duchovního chrámu půjde vpřed, dokud nebude dokončen a nejvyšší kámen nebude doložen (vynesen) s hlučným prokřikováním (provoláváním): „Milost, milost jemu“ (Zach 4,7).

7T 170

Kristus ukládá (dává) církvi svatý úkol. Každý její člen by měl být nástrojem, jimž by Bůh mohl sdělovat světu poklady své milosti, nevyzpytatelné bohatství Kristovo. Nic si Spasitel nepřeje víc než mít pomocníky, kteří ukáží světu Jeho ducha a Jeho povahu. A není nic, čeho by svět tak potřeboval jako projevů Spasitelovy lásky v lidech...

Církev je nástroj Boží k hlásání pravdy; Bůh ji zmocnil, aby konala zvláštní dílo. Bude-li věrná Bohu a bude-li poslušna všech Jeho příkázání, bude v ní přebývat hojnost božské milosti. Neupustí-li od své oddanosti, bude-li ctít Pána Boha Izraele, není moci, která by se mohla postavit proti ní.

AA 600

Kristus chce plností své moci tak posílit svůj lid, že (aby) skrze něj bude celý svět obklopen ovzduším milosti. Když se Jeho lid celým srdcem odevzdá Bohu, tento záměr (plán, úmysl) bude splněn (uskutečněn)... . Kristus bude přebývat v lidech a lidé budou přebývat v Kristu. V celém díle bude zjevný (zjeven) ne charakter smrtelného člověka, nýbrž povaha věčného Boha...

Překrásná (nádherná) stavba charakteru, vybudovaná Boží mocí, obdrží světlo a slávu s nebe, a před světem bude stát jako svědek, poukazující na trůn živého Boha. Pak dílo půjde vpřed pevně (s pevností, rozhodností) a s dvojnásobnou silou.

7T 148

Kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věků,

2 Timoteova 1,9

Úmysl (předsevzetí) a plán (uložení) milosti existoval od celé věčnosti. Před založením (ustanovením) světa to bylo v souladu s (podle) rozhodnutím Boží rady, že bude stvořen člověk, obdařený (vybavený) mocí (schopností) konat (činit) božskou vůli. Avšak selhání (přestoupení, pád) člověka, se všemi jeho důsledky, nebylo skryto před Všemohoucím, přesto Ho to neodradilo od uskutečnění Jeho věčného úmyslu; protože Hospodin chtěl utvrdit svůj trůn v spravedlnosti. Bůh zná konec od počátku... Proto vykoupení nebylo dodatečným nápadem (řešením)... ale věčným úmyslem uskutečněným pro požehnání nejen tohoto zrnka světa ale pro dobro (blaho) všech světů, které Bůh stvořil.

ST 25.4.1892

Stvoření světů, tajemství evangelia, má jeden cíl, učinit zjevným (ukázat, dát najevo, zjevit) všem stvořeným bytostem, skrze přírodu a skrze (prostřednictvím) Krista, slávu božského charakteru (povahy). Podivuhodným (úžasným) projevem (představením) Jeho lásky, tím že dal „svého jednorozného Syna, aby každý, kdo v Něho věří nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16), je Boží sláva zjevena ztracenému lidstvu a také i bytostem jiných světů.

ST 25.4.1892

Ježíš svým lidským ramenem objal lidstvo, zatímco svým božským ramenem se uchopil nekonečnosti. On je „prostředníkem“ mezi svatým Bohem a naším hříšným lidstvem – Tím, který může „položít svou ruku na nás oba“ (Job 9,33).

Podmínky této jednoty (spojení) mezi Bohem a člověkem ve velké smlouvě vykoupení byly dohodnuty (stanoveny, sjednány, u(do)jednány) Kristem od celé věčnosti. Smlouva milosti byla zjevena patriarchům. Smlouva učiněna (uzavřena) s Abrahámem... byla smlouvou ut(s)vrzenou Bohem v Kristu, přesně to samé (totéž) evangelium, které (jež) je zvěstováno (kázáno) i nám... Pavel mluví o evangeliu a kázání Ježíše Krista jako o „zjevení tajemství od časů věčných skrytého, nyní pak zjeveného i skrze Písma prorocká, podle poručení věčného Boha, ku poslušnosti víry všechněm národům oznámeného“ (Řím 16,25.26).

ST 24.8.1891

Nakloňte ucha svého, a podťte ke mně, poslechněte, a buďte živa duše vaše; učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství Davidova přepevná.

Izajáš 55,3

Spasení lidského rodu (lidstva) je (bylo) neustálým (neustále) předmětem nebeských (po)rad. Smlouva milosti byla uzavřena před založením světa. Existovala od věčnosti, a je proto nazvána věčnou smlouvou. Tak jistě jakože nikdy nebyla (neexistovala) doba, v níž by nebylo Boha, tak jistě nikdy nebylo okamžiku (chvíle), v níž by nebylo potěšením (nepůsobilo radost) věčné mysli prokázat (projevovat) svou milost lidstvu.

ST 12.6.1901; 7BC.934

Od počátku (zahájení, vzniku) velkého zápasu (sporu) bylo satanovým úmyslem nesprávně představit (vylíčit) Boží charakter (povahu) a vyvolat vzpuru proti Jeho zákonu... Zatím co však zlo působí, uskutečňují se neustále Boží úmysly; všem rozumným stvořením (stvořeným bytostem) zjevuje Bůh svou spravedlnost a blahovůli (dobrodiní). Působením satanovým a jeho sváděním hřeší celé lidstvo (stává přestupníky, hříšníky) proti Božímu zákonu, avšak obětí Syna Božího se otevřela cesta, po níž se lidstvo může vrátit k Bohu. Milost Kristova umožňuje lidstvu, aby bylo opět poslušno zákonů Otcových. A tak v každé době, i v období odpadlictví a vzpoury, vybírá se Bůh z lidí ty, kteří jsou Mu věrni, ty, „v jejichž srdci jest zákon Jeho.“

PP 338

Dílo Boží nedoznává změn v čase, lze však poznat různé stupně vývoje a různé projevy moci Boží v závislosti na potřebách lidí v různých dobách. Od (počínaje) prvního zaslíbení evangelia, přes dobu patriarchů a dobu židovskou až po naše dny se zřetelně projevuje postupný rozvoj úmyslů Božích v plánu na vykoupení... Ten, který vyhlásil zákon ze Sinaje a sdělil (oznámil) Mojžíšovi předpisy obřadů (ceremoniálního, obřadního zákona), je týž, který kázal na hoře... V obou smlouvách je týž Učitel, jsou v nich tytéž požadavky Boží, tytéž zásady správy Boží (vlády).

PP 373

Až bude končit dílo Boží na zemi, bude korouhev zákona Božího opět vyzdvížena... Bůh nezruší svou smlouvu, ani nezmění, co vyšlo z Jeho úst. Slovo Boží bude stát pevně navěky, nepohnuté jako trůn Boží.

PK 186

Nad to, nepřítelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.

1Mojžíšova 3,15

Smlouva milosti byla uzavřena s člověkem v ráji, když mu po pádu bylo dáno božské zaslíbení, že semeno ženy potře hlavu hada. Tato smlouva nabízela všem lidem odpuštění a milost Boží, budou-li (v budoucnu) poslouchat skrze víru v Krista. Nabízela jim také věčný život za podmínky, že budou věrně zachovávat zákon Boží. Odtud čerpali patriarchové naději na spasení.

PP 370

Adam a Eva po svém stvoření znali zákon Boží; byli seznámeni s tím, co od nich zákon požaduje. Jeho předpisy byly vepsány v jejich srdcích.

PP 363

Zákon Boží existoval již před stvořením člověka. Byl přizpůsoben podmínkám (upraven do podmínek) svatých bytostí; (dokonce) i andělé se jím řídili. Po pádu se zásady spravedlnosti nezměnily. Nic nebylo ubráno ze zákona; ani jedno z jeho svatých předpisů nemohlo být vy(z)lepšeno. A tak jak to existovalo od počátku, tak to bude také existovat stále po celé nekonečné věky věčnosti.

ST 15.4.1886

Když (po Adamově) Adam padl do (spáchal) hříchu zásady zákona byly... definitivně upraveny (jasně stanoveny, uspořádány) a vysloveny (vyjádřeny) tak, aby vyhověly /vyšly vstříc) potřebám člověka v jeho padlém stavu. Kristus po poradě (v radě) se svým Otcem zavedl (ustanovil, zřídil) systém přinášení obětí; místo toho, aby smrt ihned dopadla (bezprostředně) na přestupníka, měla být přenesena na oběť, která měla symbolizovat (znázorňovat) velkou a dokonalou oběť Syna Božího... Prostřednictvím krve této oběti člověk pohlížel (se díval, hleděl) vírou do budoucna na krev Krista, který se stane usmířením za hříchy světa.

ST 14.3.1878

Kristovým posláním (úkolem, Kristus nepřišel) na zemi (proto, aby zrušil) nebylo zrušit zákon, ale aby člověka svou milostí uschoptil plnit jeho požadavky (přivedl zpět k poslušnosti jeho předpisů (požadavků)... Svou vlastní poslušností zákona Kristus dosvědčil jeho nezměnitelnou povahu (neměnitelnost) a ukázal, že v moci Jeho milosti ho mohou být všichni synové a dcery Adamovi dokonale poslušni (plně zachovávat).

MB 48-49

I mluvil Bůh k Noé... řka: Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem vaším po vás.

1Mojžíšova 9,8.9

Bezbožnost byla tak rozšířená, že Bůh řekl: „Vyhladím z země člověka, kteréhož jsem stvořil... Ale Noé našel milost před Hospodinem... Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé" (1Moj 6,7-9).

1SM 90

Noe měl kázat lidu a také připravovat archu podle toho, jak mu nařídil Bůh pro svou záchranu i záchranu své rodiny. Měl nejen kázat, ale svým příkladem při stavbě archy měl všechny přesvědčit, že věří tomu, co káže.

SR 62-63

Noe nezapomněl na Boha, který je tak milostivě zachránil, a ihned [po vyjití z archy] postavil oltář a ... přinesl zápalnou oběť na oltáři, kterou osvědčil svou víru v Kristovu velkou oběť a dal najevo svou vděčnost Bohu za jejich podivuhodnou záchranu. Oběť Noeho vystoupila k Bohu jako příjemná vůně. On (Bůh) ji přijal a požehnal jemu i jeho rodině.

SR 69

Aby kupící se mraky a padající déšť nenaplňovaly lidi stálým strachem a obavami..., Bůh milostivě povzbudil Noemovu rodinu zaslíbením: „Protož utvrzuji smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy... I řekl Bůh: Totoť bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všecky věky. Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí... Nebo když bude duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém těle, kteréž jest na zemi“ (1Moj 9,11-16).

SR 70

S ujištěním o potopě, které dal Noemovi, spojil Hospodin jedno ze svých nejskvělejších zaslíbení své milosti: „Jakož jsem přísáhl, že se nebudou více vylévatí vody Noé po zemi, tak jsem přísáhl, že se nerozohnévám na tě, aniž tobě přísně domlouvati budu. A byť se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovaly, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvůj Hospodin" (Iz 54, 9.10).

PP 107

Utvrđím také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich, za smlouvu věčnou, totiž abych byl Bohem tvým i semene tvého po tobě.

1Mojžíšova 17,7

Po potopě začal znovu na zemi narůstat počet obyvatel (se lidé začali znovu rozmnořovat) a spolu s ním narůstala i bezbožnost... Hospodin nakonec nechal zatvrzelé hříšníky, aby následovali svých zlých cest, zatímco On vybral Abraháma, z rodu Semova a učinil ho strážcem svého zákona pro budoucí generace

Ms 65,1906; 1BC 1092

Táž smlouva [smlouva milosti] byla obnovena Abrahámovi zaslíbením: „Požehnání budou v semeni tvém všickni národové země“ (1Moj 22,18). Toto zaslíbení naznačuje příchod Krista. Abrahám je tak chápal (viz Gal 3, 8. 16) a věřil v Krista, který přinese odpuštění hříchů. A právě pro tuto svou víru byl pokládán za spravedlivého. Smlouva s Abrahámem také udržovala moc zákona Božího. Hospodin se zjevil Abrahámovi a pravil: „Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodiž ustavičně přede mnou a budiž dokonalým.“ (1Moj 17, 1) Svědectví Boží o věrném služebníkovi Božím zní: „Uposlechl Abrahám hlasu mého, a ostříhal nařízení svých, ustanovení svých a zákonů svých“ (1Moj 26,5).

PP 370

Ačkoli tato smlouva byla učiněna s Adamem a obnovena s Abrahámem, mohla být potvrzena až po smrti Kristově. Smlouva vznikla zaslíbením Božím, když Bůh poprvé naznačil možnost vykoupení, a byla přijata vírou. Když pak byla potvrzena Kristem, byla nazvána novou smlouvou. Zákon Boží byl základem této smlouvy, která byla pouze opatřením, jak opět přivést lidstvo v soulad s božskou vůlí a vést je tak, aby mohli být poslušni zákona Božího.

PP 370

Kdyby nebylo možné pro lidské bytosti podle Abrahámovy smlouvy zachovávat Boží přikázání, každá duše by byla (z nás je) ztracena. Abraháмова smlouva je smlouvou milosti. „Milostí spaseni jste“ (Efez 2,8). Neposlušné děti? Ne! Poslušné všem Jeho přikázáním. Kdyby to nebylo pro nás možné, abychom byli zachovavateli přikázání, pak proč by Bůh činil z poslušnosti Jeho přikázání důkaz, že Ho milujeme?

Dopis 16,1892; 1BC 1092

Abraháмова neotřesitelná (neochvějná, bezpodmínečná) poslušnost je jedním z nejzřetelnějších (nejpozoruhodnějších) příkladů víry a spoléhání na (důvěry v) Boha, jaké se vyskytuje (můžeme nalézt) v Písmu svatém... Právě takovou víru a důvěru, jakou měl Abrahám, potřebují Boží poslové dnes.

4T 524

Jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi.

2Mojžíšova 19,5

Na počátku dal Bůh lidstvu (lidem) svůj zákon jako prostředek k dosažení štěstí a (získání) věčného života.

Těchto deset přikázání: Ty musíš (budeš) a ty nesmíš (nebudeš), je vlastně deset (zaručených) zaslíbení, která nám jsou zajištěna (zaručena), jestliže projevíme (se prokážeme) poslušnost vůči zákonu, kterým je řízen vesmír. „Milujete-li mě, zachovávejte má přikázání“ (Jan 14,15). Zde je shrnutí (jádro) a podstata Božího zákona. Jsou zde jasně vytyčeny podmínky spasení pro každého syna a dceru Adamovu.

Ms 41.1896; 1BC 1105...

Tento zákon deseti přikázání je zákonem největší lásky, jaká mohla být prokázána člověku, je hlasem Božím z nebe mluveným k duši v zaslíbení: „To čiň a nepřijdeš pod nadvládu a kontrolu (moc) satana.“ V tomto zákonu není nic záporného (zakazujícího), i když se to může takto zdát. To ČIŇ a budeš Žít!

Dopis 89.1898; 1BC 1105

Podmínka věčného života je dnes táž (právě taková), jaká byla vždy – zůstala táž (právě taková), jaká byla v ráji před pádem našich prvních rodičů – dokonalá poslušnost zákona Božího, dokonalá spravedlnost. Kdyby byl věčný život udělován za jiných (menších) podmínek, bylo by tím ohroženo blaho (štěstí) celého vesmíru. Otevřela by se cesta pro hřích, který by se stal se vším bídou a žalem (utrpením, strádáním) nesmrtelným (se všemi následky utrpení a bídy po celou věčnost).

SC 62

Kristus nesnížil požadavek zákona. Jednoznačně (neklamnou řečí) prohlásil, že podmínkou věčného života je poslušnost zákona. Táž podmínka platila pro Adama před pádem do hříchu... Požadavek smlouvy milosti je právě tak velký (obsáhlý, rozsáhlý, široký) jako požadavek představený v ráji – respektovat (soulad se) svatý, spravedlivý a dobrý Boží zákon.

COL 391

Starý zákon klade stejné požadavky na (úroveň) povahu člověka jako Nový zákon. Dosažení těchto požadavků (úrovně) se nevymyká našim možnostem. V každém Božím přikázání nebo nařízení je současně skryto určité zaslíbení. Bůh učinil opatření, abychom se Mu mohli podobat. Vykoná toto dílo v životě každého člověka, který se proti tomu nestaví svou vrácenou vůlí a nemaří Jeho milost.

MB 76

Odpověděl pak všecken lid společně, a řekl: Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti. A oznámil zas Mojžíš Hospodinu slova lidu.

2Mojžíšova 19,8

Jiná smlouva [jiná než Abraháмова smlouva] – která se v Písmě svatém nazývá „starou“ smlouvou – byla učiněna mezi Bohem a národem izraelským na Sinaji a potvrzena pak krví obětního zvířete. Abraháмова smlouva byla potvrzena krví Kristovou a nazývá se „druhou“ nebo „novou“ smlouvou protože krev, již byla zpečetěna, byla prolita po krvi první smlouvy.

PP 371

Krátce potom, co se Izraelští utábořili u Sinaje, byl Mojžíš vyzván, aby vystoupil na horu a setkal se tam s Bohem... Izrael se nyní měl dostat do úzkého a zvláštního vztahu k Nejvyššímu – měl být postaven jako církev a jako národ pod vládu Boží. Poselství, které měl Mojžíš od Boha vyříditi lidu, zněla:... „Jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všecky lidi, ačkoli má jest všecka země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý“ (2Moj 19,4-6).

Mojžíš se (na)vrátil do tábora, dal svolat starší Izraele a opakoval jim božské poselství. Jejich odpověď zněla: „Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti“ (2 Moj 19,8). Tak vstoupili v svatou úmluvu s Bohem, zavazující se, že Ho přijímají za svého Vládce a stávají se v určitém (zvláštním) smyslu poddanými Jeho moci.

PP 303

V době své poroby pozbyl národ izraelský do značné míry známost o Bohu a o zásadách Abrahámovy smlouvy... Život mezi modloslužebníky a uprostřed zvrhlosti (zkaženosti) způsobil, že správně nechápali svatost Boží a svou vlastní hříšnost, svou naprostou neschopnost podřídit se zákonu Božímu a svou potřebu Spasitele... Bůh je přivedl k Sinaji, kde jim zjevil svou slávu, dal jim svůj zákon a přislíbil jim velká požehnání za podmínky, že ho budou poslušni... Lidé si neuvědomovali... že bez Krista nedokáží zachovávat zákon Boží... Cítili, že mohou opět nabýt víry, a prohlašovali: „Cožkoli mluvil Hospodin, činiti a poslouchati budeme“ (2 Moj 24,7).

PP 371

Čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena.

Židům 8,6

Izraelští byli zvlášť upozorněni (zdůrazňováno) na to, aby nezapomínali (neztratili z očí, ze zřetele) na přikázání Boží, neboť jen v poslušnosti těchto přikázání najdou sílu a požehnání.

PK 294

Byli svědky toho, když Bůh ve svém strašném majestátu vyhlásil svůj zákon; třásl se při tom strachy pod horou Sinaj. A přesto za několik týdnů pošlapali svou smlouvu s Bohem a klaněli se rytině. Nemohli se kojit nadějí, že smlouva, kterou porušili, jim zajistí přízeň Boží. Uvědomili si svou hříšnost a potřebu odpuštění a pocítili potřebu Spasitele, kterého předvídá smlouva Abraháмова a kterého naznačují krvavé oběti. Víra a láska je nyní pudila k Bohu jako k vysvoboditeli ze jha (otroctví) hříchu. Nyní mohli ocenit požehnání nové smlouvy.

PP 371

Podmínky „staré smlouvy“ zněly: Poslouchej a žij. „Člověk ten, kterýž by je činil, živ bude v nich“ (Ez 20,11; 3 Moj 18,5), avšak „zlořečený, kdož by nezůstal v řečech zákona tohoto a nečinil jich“ (5 Moj 27,26). „Nová smlouva“ poskytovala „lepší zaslíbení“ – slib odpuštění hříchů a milosti Boží, která pozvedne člověka a přivede ho v soulad se zásadami zákona Božího.

PP 372

Požehnání nové smlouvy jsou čistě (zcela, plně) založena na milosrdenství ochotné odpouštět (odpustit) nespravedlnost a hříchy... Všichni, kteří pokoří svá srdce, vyznávající své hříchy, naleznou milosrdenství, milost a jistotu (ujištění).

Má (může snad) Bůh tím, že prokázal hříšníkovi milosrdenství, přestat být spravedlivým? Zneuctil (přestoupil, potupil, znevážil) snad svůj svatý zákon, a přejde od nynějška k jeho přestupování? Bůh je věrný a pravý. On se nemění. Podmínky spasení jsou stále stejné. Život – věčný život, je pro všechny, kteří jsou poslušni Božího zákona...

Podmínky, za kterých může být získán věčný život, jsou v nové smlouvě stejné jako ve staré, a to – dokonalá poslušnost... V nové a lepší smlouvě Kristus naplnil zákon za přestupníky zákona, jestliže (pokud) Ho jenom přijmou vírou jako osobního Spasitele... V lepší smlouvě jsme očištěni od hříchu krví Kristovou.

Dopis 276, 1904; 7BC 931

Po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíše jej... Milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na hřích jejich nevzpomenu více.

Jeremiáš 31,33.34

Týž zákon, který byl vryt do kamenných desek, zapsal Duch svatý do našich srdcí. Místo abychom stavěli na své vlastní spravedlnosti, přijímáme spravedlnost Kristovu. Jeho krev usmiřuje naše hříchy. Za nás je přijímána jeho poslušnost. A srdce osvěžené Duchem svatým ponese „ovoce Ducha“. Milostí Kristovou budeme žít v poslušnosti zákona Božího, vepsaného do našich srdcí. S duchem Kristovým budeme kráčet, jak kráčel On.

PP 372

Jsou dva omyly, před kterými se musejí dítky Boží – především ty, jež právě začaly věřit v milost Boží – zvláště ochránit. Prvním... je víra člověka ve vlastní síly a ve vlastní skutky; víra, že jimi se člověk může uvést do souladu s Bohem. Kdo se pokouší dodržovat zákon a stát se svatým vlastními skutky, pokouší se o nemožné...

SC 59

Druhý neméně nebezpečný omyl, je víra, že Kristus osvobodil člověka od zachování zákona Božího, že jen vírou se stáváme účastníci milosti Kristovy a že naše skutky nemají s naším vykoupením nic společného... A je-li (či) zákon za(ve)psán do srdce, (ne)bude utvářet život.(?)... Je to víra a jen víra, která nás místo osvobození od poslušnosti činí účastníky milosti Kristovy, která nám umožní (uschnout, učinit schopnými) být poslušnými (projevit poslušnost, poslouchat)...

SC 60

Kde je nejen víra ve slovo Boží, ale i podřízení své vůle Bohu, kde je Bohu poddáno srdce, kde jsou k Němu upřeny city, tam je pravá víra – víra, která působí láskou a očišťuje duši. Skrze takovou víru se obnovuje srdce k obrazu Božímu. A srdce, které v neobrozeném stavu není poddáno zákonu Božímu, a ani vpravdě nemůže, se nyní raduje z jeho svatých přikázání a volá spolu s žalmistou: „Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování“ (Žalm 119,97). A spravedlnost zákona se naplňuje v nás, „kteříž nechodíme podle těla, ale podle Ducha“ (Řím 8,1).

SC 63

Toho jest Bůh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravicí svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů.

Skutky 5,31

Pokání je jedním z prvních plodů spásné milosti. Náš velký Učitel, ve svých lekcích k bloudícímu, padlému člověku, představuje (zjevuje, předkládá) životodárnou moc své milosti, ukazující, že skrze tuto milost mohou muži a ženy žít novým životem svatosti a čistoty. Ten, kdo žije takovým životem, uskutečňuje (koná) zásady nebeského království. Učte (o Bohu), že Bůh (On) vede jiné (ostatní) po přímých stezkách. On nepovede chabé (kulhavé, chromé) po nejistých stezkách (cestách). Působením Ducha svatého ve svém životě prokáže (zjeví), že je účastníkem božské přirozenosti. Každá duše takto vedena (puzena) Duchem Kristovým přijímá tak hojné zásoby bohaté milosti, že když nevěřící svět spatří (uvidí) jeho dobré skutky, uzná, že je veden a podpírán božskou mocí a bude puzen (veden) velebit (oslavovat) Boha (1Petr 2,12)...

Čtete a studujte 34 kapitolu knihy Ezechiele. V ní je nám dáno (uděleno, poskytnuto) to nejvzácnější (nejdražší, nejdrahocennější) povzbuzení. „Vysvobodím stádo své, aby nebylo více v loupež," praví Hospodin... „A učiním s nimi smlouvu pokoje..." (Ez 34,22.25).

Nejpozoruhodnějším (nejzřetelnějším, nejjasnějším) rysem této smlouvy pokoje je nesmírné bohatství odpouštějícího milosrdenství projeveného (jež je prokázáno) hříšníku, jestliže činí pokání a odvrací se od svého hříchu. Duch svatý líčí evangelium jako záchranu skrze něžné (soucitné) milosrdenství našeho Boha. „Milostiv budu nepravostem jejich," říká Pán (Hospodin) těm, kteří činí pokání, „a na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více" (Žid 8,12). Odvrací se snad Bůh od spravedlnosti, když prokazuje (hříšníku) milosrdenství hříšníkovu? Ne! Bůh nemůže zneuctít (zbavit cti, znevážit, potupit) svůj zákon tím, že by strpěl (dovolil), aby byl beztrestně přestupován. Podle nové smlouvy je dokonalá poslušnost (je podle nové smlouvy) podmínkou života. Jestliže hříšník činí pokání (se kaje) a vyznává své hříchy, dojde odpuštění. Kristovou obětí přinesenou za něho (v jeho prospěch) je mu zajištěno (zaručeno) odpuštění. Kristus uspokojil požadavky zákona za každého pokání činícího, věřícího hříšníka...

(u)Smíření, které Kristus vykonal pro (za) nás, plně a hojně (bohatě, nadmíru, vydatně) uspokojilo Otce. Bůh může zůstat spravedlivým, a přesto ospravedlnit ty, kteří věří.

ST 28.6.1905; Ms 28,1905; 6BC 1071

Ty však, Bože, snadný k odpuštění, milostivý a lítostivý, dlouho shovívající a hojný v milosrdenství, neopustils jich.

Nehemiáš 9,17

Spravedlnost požaduje (se dožaduje, žádá), aby hřích byl nejenom odpuštěn, ale musí být vykonán (uskutečněn, potrestán) trest smrti. Bůh, v daru svého jednorozeného Syna, vyhověl (splnil) oběma těmto požadavkům. Umíraje na místě člověka Kristus vytrpěl (snášel) trest a přinesl (poskytl, zajistil) odpuštění.

Ms 50,1900; 6BC 1099

Bůh požaduje, abychom vyznávali své hříchy a pokoušeli před Ním své srdce; ale současně máme mít k Němu důvěru jako k něžnému Otci, který neopouští ty, kteří Mu důvěřují... Bůh se nás pro naše hříchy nevzdává. Můžeme se dopouštět chyb a zarmucovat Jeho Ducha; ale projevíme-li lítost a přijdeme k Němu se zkroušeným srdcem, neodvrátí se od nás. Překážky musí být odstraněny. Byly podporovány (pěstovány) špatné vlastnosti (zlé pocity, nálady), pýcha, samolibost, netrpělivost a reptání. Ty nás všechny oddělovaly od Boha. Hříchy musí být vyznány, musí být (dojít k) hlubší působení milosti v srdci...

1SM 350

Musíme se učit v Kristově škole. Nic jiného než Jeho ospravedlnění (spravedlnost) může nám přiznat (dát) právo na požehnání podle smlouvy milosti... Vzhlížíme k sobě, jako bychom měli moc sami se spasit, ale Ježíš za nás zemřel proto, že jsme bezmocní to udělat. V Něm je naše naděje, naše ospravedlnění, naše spravedlnost...

1SM 351

Ježíš je náš jediný Spasitel, ačkoliv milióny těch, kteří potřebují být uzdraveni, odmítají Jeho nabízenou milost, ani jeden, kdo věří v Jeho zásluhy, nebude ponechán, aby zahynul...

1SM 352

Vidíte přece, že jste hříšní a ztraceni a z těchto důvodů potřebujete Spasitele. Máte-li vyznat hříchy, neztrácejte čas. Každý okamžik je drahocenný. „Jestliže pak budeme vyznávat hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti" (1Jan 1,9). Ti, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, budou naplněni, protože Ježíš to zaslíbil. Drahý Spasitel! Jeho náruč (rámě) je otevřena k našemu přijetí a Jeho velké milující srdce čeká, aby nás učinilo šťastnými (nám mohlo udělit požehnání).

1SM 352

Všickni zajisté vy synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru.

Galatským 3,26

Mluvit o náboženství lhostejně, modlit se bez touhy duše a bez živé víry, nemá ceny. Formální víra v Krista, která Krista přijímá jako Spasitele světa, nemůže přinést duši uzdravení. Víra, která vede ke spáse, nespočívá v pouhém rozumovém souhlase s pravdou. Tomu, kdo čeká, až se dozví všechno, dříve než uvěří, nemůže se dostat požehnání od Boha. Nestačí věřit o Kristu; musíme věřit v Něho. Jediná víra, která nám prospěje, je zaková víra, která se přidržuje Krista jako osobního Spasitele, která si přivlastňuje Jeho zásluhy. Mnozí si myslí, že víra je názor. Spásná víra je smlouva, již ti, kdož přijímají Krista, vcházejí do smluvního vztahu s Bohem. Pravá víra je život. Živá víra znamená růst síly, naprostou důvěru, již se duše stává vítězí silou.

DA 347

Pravá víra (je ta, která) přijímá Krista za osobního Spasitele. Bůh dal svého jednorozeného Syna, abych já, když v Něho uvěřím, „nezahynul, ale měl věčný život“ (Jan 3,16). Přistupuji-li ke Kristu, mám podle Jeho slov věřit, že se mi dostává Jeho spásné milosti. Život, který nyní žiji, mám žít „ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne“ (Gal 2,20).

MH 62

Apoštol Pavel mluví jasně o vztahu mezi vírou a zákonem podle nové smlouvy. Praví: „Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista.“ „Což tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž zákon tvrdíme.“ „Nebo seč nemohl býti zákon (neboť co bylo pro zákon nemožné /nemohl učinit/), jelikož byl mdlý (slabý) pro tělo“ – nemohl soudit člověka, protože člověk při (ve) své hříšné povaze (přirozenosti) nemohl zákon zachovávat – „Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a příčinou hřícha, potupil hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podlé těla, ale podlé Ducha“ (Řím 5,1; 3,31; 8,3.4).

PP 373

Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a přikázání jeho ostříhej, nebo na tom všechno člověku záleží.

Kazatel 12,13

Ještě dříve než byly položeny základy země, byla učiněna (uzavřena) smlouva pro všechny, kteří budou poslušni, pro všechny, kteří skrze poskytnutou (nabídnutou) hojnou milost se stanou svatými ve své povaze (charakteru) a bez viny před Bohem si přivlastní tuto milost, budou dětmi Božími. Tato smlouva učiněna (uzavřena) od věčnosti, byla dána Abrahámovi devatenáct století před příchodem Krista. S jakým zájmem a s jakou silou (horlivostí) Kristus v lidské podobě (lidství) studoval (zkoumal) lidskou rasu (rod), aby viděl, zda mají užitek z (využívají, jim je co platné, prospěšné) poskytnuté (nabídnuté) jim opatření.

Ms 9,1896; 6BC 1114.

Ve svém učení Kristus ukázal, jak dalekosáhlé jsou základní požadavky (zásady) zákona oznámeného (vyhlášeného) na Sinaji. Přinesl živé uplatnění tohoto zákona, jehož zásady (požadavky) zůstávají navždy (navěky, stále) velkým vysokým měřítkem spravedlnosti, měřítkem, podle kterého (něhož) budou všichni souzeni v onom velkém dni, kdy soud zasedne a knihy budou otevřeny. On přišel, aby naplnil veškerou spravedlnost a jako hlava lidstva (lidského pokolení) ukázal člověku, že může v povinnostech dokázat (vykonat) totéž (dílo), vyhovět každému jednotlivému předpisu (údaji, pokynu) požadavků Božích. Svou obětavou (mírou opatřením, darem své) poskytnutou milostí ani jeden člověk nemusí minout (propást, přijít o, zmeškat) nebe. Dokonalost charakteru je dosažitelná pro každého, kdo o ni usiluje. To je pravým základem nové smlouvy evangelia. Zákon Boží je strom, evangelium vonící (voňavé, vonné) květ(y) a ovoce, které na něm roste (přináší).

RH 5.4.1898; 1SM 211

Boží zákon vyjadřuje Boží povahu (je vyjádřením Božího charakteru). Ztělesňuje zásady Jeho království. Kdo odmítá přijmout tyto zásady, připravuje se sám o Boží požehnání.

COL 305

Velkolepé možnosti, které se otevíraly před Izraelem, se mohly uskutečnit jen pod podmínkou poslušnosti Božích přikázání. Také my můžeme jen poslušností získat ušlechtilou povahu a plné požehnání – požehnání ducha (mysli), duše a těla, požehnání pro dům a pole, požehnání pro tento život i pro život věčný.

COL 305

Nesnižujme (nenechme snížit) korouhev (měřítko), ale držme ji vyzvednutou vysoko (vztyčenou), patříce na (s pohledem upřeným) Toho, který je (Pů)vodcem a Dokonavatelem naší víry (Žid 12,2).

Dopis 2.1912; 2SM 406

Vzav také knihu smlouvy, četl v uších lidu. Kteříž řekli: Cožkoli mluvil Hospodin, činíti a poslouchati budeme.

2Mojžíšova 24,7

Smlouva, kterou Bůh učinil (uzavřel) se svým lidem na Sinaji, je naším útočištěm a ochranou... Tato smlouva má dnes zrovna tak velký význam (právě takovou platnost, velkou sílu, působivost, účinnost), jako když ji Hospodin uzavřel se starověkým Izraelem....

SW 1.3.1904; 1BC 1103

Toto je slib, který má Boží lid učinit v těchto posledních dnech. Jejich přijetí Bohem závisí na věrném plnění podmínek jejich smlouvy s Ním. Bůh zahrne do své smlouvy všechny, kteří Mu budou poslušni. Všem, kteří činí spravedlnost a soud a zdržují svou ruku od konání zla, je dáno zaslíbení: „Že dám jim v domě svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synů a dcer. Jméno věčné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno“ (Iz 56,5). RH 23.6.1904;

1BC 1103

Otec umístil (vložil, poctil) svou lásku na svůj vyvolený lid, který žije mezi ostatními lidmi. To je ten lid, který Kristus vykoupil za cenu své vlastní krve; a protože oni odpověděli na Kristovo přitahování, skrze Boží svrchované (nejvyšší) milosrdenství, jsou vyvolenými pro spasení jako Jeho poslušné děti. Na nich se projevila hojná (bezplatná, nezištná) Boží milost, láska, jakou si je zamiloval (je On miluje). Každý, kdo se pokoří jako malé dítě, kdo s dětskou prostotou přijme a bude poslušný Božímu slovu, bude mezi (patřit k) Božími vyvolenými. ST 2.1.1893; 6BC 1114

Aby se Boží milost stala (mohla stát) naší vlastnictvím, musíme vykonat naši část. Hospodin nehodlá za nás konat ani chtění, ani činění. Jeho milost je nám dána proto, aby působila v nás chtění i činění, ale nikdy nebude náhradou za naše úsilí.

YI 20.8.1903; 4BC 1167

Nechť lidský nástroj porovnává svůj život s životem Kristovým... Nechť napodobuje vzor (následuje příklad) Toho, který zjevil svým životem zákon Hospodinův (žil zákonem Božím), a který řekl: Já přikázání Otce svého zachoval jsem" (Jan 15,10). Ti, kdo následují Krista, se budou neustále dívat na dokonalý zákon svobody a skrze milost danou jim Kristem, vytvoří charakter (povahu) podle božských požadavků.

YI 18.10.1894

Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.

Římanům 6,4

Kristus učinil křest vstupem (vstupní bránou) do Jeho duchovního království. Učinil to jasnou podmínkou, které musí vyhovět (podrobit, přizpůsobit) všichni, kteří chtějí být uznáni jako poddaní moci (na základě autority) Otce, Syna i Ducha svatého. Ti, kteří přijali (se podrobili) obřad křtu, tímto učinili veřejné vyznání, že se zřekli (vzdali) světa a stali se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále.

Kristus přikazuje (předpisuje, nařizuje) těm, kteří přijali (se podrobili) tento obřad, aby si pamatovali, že jsou zavázáni slavnostní smlouvou žít pro Pána. Mají používat pro Něho všechny jim svěřené schopnosti, a nikdy neztratit vědomí toho (ze zřetele skutečnost), že nesou Boží znamení (pečeť) poslušnosti – sobotu čtvrtého přikázání, a že jsou poddanými Kristova království, účastníky božské přirozenosti. Mají odevzdat všechno, co mají a čím jsou, Bohu, používající veškeré své dary k Boží slávě.

Ti, kteří byli pokřtěni v trojitým jménu Otce, Syna i Ducha svatého právě (hned) při (samotném) vstupu do jejich křesťanského života veřejně prohlašují, že přijali pozvání: „Vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí“ (2Kor 6,17.18). „Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení naše v bázni Boží“ (kap. 7,1)...

Nechť ti, kteří obdrželi Boží pečeť skrze křest, věnují pozornost (dbají) těmto slovům, pamatujíce, že na ně Pán umístil svůj podpis, prohlašujíce je za své syny a dcery. Otec, Syn a Duch svatý, nekonečné a vševědoucí mocnosti, přijmou ty, kteří opravdu (doopravdy, skutečně) vstoupili do smluvního vztahu (spojení) s Bohem. Oni jsou přítomni při každém křtu, aby přijali kandidáty, kteří se vzdali (zřekli) světa a přijali Krista do chrámu své duše. Tito kandidáti vešli (vstoupili) do Boží rodiny a jejich jména jsou zapsána do knihy života Beránka.

Ms 271-2,1900; 6BC 1075

Což pak? Hřešiti budeme, když nejsme pod zákonem, ale pod milostí? Nikoli.

Římanům 6,15

Je to satanova sofistika, že Kristova smrt přinesla milost, která má nahradit (být náhradou za) zákon. Ježíšova smrt nezměnila, nezrušila a ani v nejmenším nesnížila zákon deseti přikázání. Tato drahá (drahocenná, vzácná) milost, poskytovaná lidem skrze Spasitelovu krev, upevňuje (utvrzuje) zákon Boží. Od pádu člověka jsou Boží mravní vláda a Jeho milost neoddělitelné. Jdou ruku v ruce se všemi Božími ustanoveními.

RH 8.3.1881; FW 30

Evangelium Nového zákona nesnižuje měřítko Starého zákona, tak aby vyhovělo hříšníkovi a aby mohl být zachráněn (spasen) ve svých hříších. Bůh požaduje od všech svých poddaných poslušnost – úplnou (naprostou, dokonalou) poslušnost vůči všem svým přikázáním.

RH 21.10.1886; 6BC 1072

Ježíš byl pokoušen ve všem pokoušen podobně jako my (Žid 4,15), aby věděl (mohl poznat), jak má pomoci těm, kteří jsou pokoušeni. Jeho život je naším (pro nás) příkladem. Svou dobrovolnou (ochotnou) poslušností do(u)kázal, že člověk může zachovávat zákon Boží a že přestoupení zákona, jeho neposlušnost (vůči němu), jej (ho) přivede do otroctví...

Člověk, který vymazal obraz Boží ze své duše zkaženým životem (zkaženosti), nemůže, pouhým lidským úsilím učinit radikální (rozhodnou) změnu sám v sobě. Musí přijmout opatření evangelia; musí být usmířen s Bohem skrze poslušnost Jeho zákona a vírou v Ježíši Krista. Jeho život z od této chvíle musí být ovládán novou zásadou... Musí se postavit před zrcadlo, Boží zákon, poznat (postřehnout, uvidět) své vady (nedostatky) ve svém mravním charakteru (povaze), a odstranit své hříchy, a vyprat roucho svého charakteru v krvi Beránkově...

4T 294

Vliv evangelia naděje nepovede hříšníka k tomu, aby pohlížel na Kristovu záchranu (spasení v Kristu) jako na věc bezplatné milosti, zatímco stále žije v přestupování zákona Božího. Když světlo pravdy osvětluje jeho mysl a on plně pochopí Boží požadavky a uvědomí si šíři (velikost) svého přestoupení, napraví své cesty, stane se oddaným (věrným) vůči Bohu skrze sílu získanou od Jeho Spasitele, a povede nový a čistší život.

4T 295

Dílem (cílem, posláním) evangelia není oslabit požadavky Božího svatého zákona, ale přivést lidi tam, kde mohou zachovávat jeho nařízení předpisy, požadavky).

RH 5.10.1886; 6BC 1073

I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vsí duše své a ze vsí mysli své... A... milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

Matouš 22,37-39

Veškeré dílo milosti je ustavičnou službou lásky, sebeodříkavého a sebeobětavého úsilí. V každé hodině Kristova pobytu na zemi prýštila z Něho láska Boží v nezadržitelných proudcích. Všichni, kdož jsou prodchnuti Jeho Duchem (Kristovým), budou milovat tak, jak miloval On. Veškeré jejich jednání s druhými bude pronikat táž zásada, již byl prodchnut Kristus.

Tato láska je důkazem jejich uřednictví... Jsou-li lidé navzájem spojeni ne násilím nebo sobeckými zájmy, ale láskou, dokazují tím, že na ně působí vliv, který je nad veškerým lidským vlivem. Tato jednota, všude kde se vyskytne, je důkazem, že v lidech se obnovuje obraz Boží a že se uplatňuje nová zásada života. Je důkazem, že v božskosti (božské přirozenosti) je síla (moc), která dovede čelit (odolávat) nadpřirozeným mocnostem zla a že milost Boží si dovede podmanit sobectví, jež je přirozenému srdci vrozeno.

DA 678

Rozplyne-li se sobectví (vlastní já) v Kristu, vytryskne láska samovolně. Až zatoužíme nezištně pomáhat druhým a být jim požehnáním, až nebeská atmosféra (sluneční jas nebes) naplní naše nitro a srdce a projeví se v naší tváři, dosáhneme plnosti křesťanské povahy.

Srdce, ve kterém přebývá Kristus, nemůže zůstat bez lásky. Jestliže milujeme Boha, protože On prve miloval nás (1Jan 4,19), budeme milovat také všechny (lidi), za které On zemřel. Nemůžeme mít společenství s Bohem (vstoupit ve styk s božstvím), aniž bychom ho měli současně s lidmi (lidstvím). V Ježíši Kristu (protože v Tom), který sedí na trůnu, se pojí (je spojeno) božství s lidstvím. Jsme-li spojeni s Kristem, jsme spojeni také s bližními poutem nesobecké lásky. V našem životě se pak projeví Kristovo milosrdenství a soucit... Budeme sloužit potřebným a trpícím právě tak samozřejmě a ze srdce, jako sloužil Kristus (když Kristus chodil, dobře čině /činil, konal dobře/) (Sk 10,38).

COL 384

Boží zákon po(vy)žaduje, aby člověk miloval Boha nade všecko, a bližního svého jako sebe samého. Když skrze milost našeho Pána Ježíše Krista toto bude dokonale prožíváno (učiněno dokonalým), budeme doplněni v Kristu.

Dopis 11,1892; 5BC 1097

Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.

1Petrova 2,9

Poslušnost přikázáním Božím (Božího zákona) rozvíjí v člověku překrásný charakter, který je v souladu se vším, co je čisté, svaté a neposkvrněné. V životě takového člověka se zračí poselství Kristova evangelia, přijaté milosrdenství Kristovo a Jeho zhojení od moci hříchu, tak že člověk vstupuje do pravého spojení s Bohem. Jeho život, očištěný od marnivosti a sobectví, je naplněn Boží láskou. Jeho každodenní poslušnost zákona Božího mu udělí charakter, který mu zajistí věčný život v království Božím.

MS 49.1907

(Kristus nám však nedal žádné ujištění, že dosažení dokonalosti charakteru je snadnou věcí.) Pán Ježíš nám netvrdí, že je snadné získat dokonalou povahu. Vznešenou a ušlechtilou povahu nikdo nezdedil. Nezáskáme ji náhodou. Šlechtnou povahu získáváme osobním úsilím, přijímáním (skrze) zásluh a Kristovy milosti. Bůh dává nadání a rozumové schopnosti, ale my si vytváříme povahu. Vytváříme ji tvrdým, usilovným bojem s vlastním já. Musíme zápasit proti dědičným (zděděným) sklonům ke zlu. Musíme být přísní (kritičtí) sami na sebe a nesmíme nechat ani jediný povahový rys bez povšimnutí (neopraven).

COL 331

Pravda není pravdou pro toho (tomu), kdo (ji) nezjevuje (neprojevuje, neukazuje, neprozrazuje) svým vznešeným (povzneseným) duchovním charakterem tu (určitou, jako) sílu (moc), jež převyšuje vše, co může dát svět a vliv odpovídající svým posvěceným, zvláštním charakterem samotné pravdě. Ten, kdo je posvěcen pravdou, bude působit spásonosným (zachraňujícím), životodárným vlivem na všechny, s nimiž přijde do styku. To je biblické náboženství.

TM 378

Potřebujeme stále nové zjevení Krista, jako každodenní zkušenost, která je v souladu (shoduje, uvádí v soulad) s Jeho učením. Můžeme dosáhnout (získat) vysokých a svatých cílů (znalosti, vědomosti, poznání). Neustálý pokrok (růst) v poznání a ctnostech je Boží úmysl (který má Bůh) s námi (Božím záměrem s námi je, abychom neustále rostli v poznání a ctnosti). Jeho (Boží) zákon je ozvěnou Jeho vlastního hlasu, který všem dává pozvání (všechny zve): „Vystupte (pojdte) výš. Budte svatí, ještě svatější (a ještě víc se posvěťte).“ Každý den můžeme učinit pokrok v dokonalosti křesťanského charakteru (Náš křesťanský charakter se může každý den zdokonalovat).

MH 503; GW 274

Nebo nepovolal nás Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení.

1Tesalonickým 4,7

Život je Boží dar. Naše tělo nám bylo dáno (svěřeno) k tomu, abychom je po(vy)užili v Boží službě, a On si přeje (Pán chce), abychom se o ně starali (pečovali) a cenili si je (vážili si jej). Máme (vlastníme) tělesné i duševní schopnosti. Naše podněty a vášně mají své sídlo v našem těle, a proto nesmíme dělat nic, co by poskvrnilo tento svěřený nám majetek. Naše tělo musí být udržováno v co nejlepším (možném) tělesném stavu a pod nejlepšími duchovními vlivy, abychom mohli co nejlépe využít (zuzítkovat) naše hřivny (schopnosti, dary). (Čtěte 1Korinským 6,13).

CH 41

Naše tělo patří Bohu. On zaplatil cenu vykoupení (výkupné) za tělo i za duši... Bůh je velký správce (velmi staré) lidského mechanismu (organismu). V péči o naše tělo musíme spolupracovat s Ním. (Boží) Láska k Bohu je podstatná (nezbytná, důležitá) pro život a zdraví. Abychom mohli mít dokonalé zdraví, naše srdce musí být naplněno nadějí, láskou a radostí.

CH 586

Nízké vášně musí být přísně střeženy (pod přísnou kontrolou). Jestliže se vášním dovolí, aby jim byla popuštěna uzda, schopnosti vnímání se naruší, strašně naruší. Když se povoluje (dá volný průchod) vášním, krev, místo aby proudila (protékala) do všech částí těla, čímž by ulehčila práci srdci a očistila mysl, je odváděna v nepatřičném (nepřiměřeném) množství (na pomoc) k vnitřním orgánům. Následkem toho přichází nemoc. Člověk nemůže být zdravý, dokud zlo není postihnuto a odstraněno.

„Ten pak, jenž se připojuje Pánu“ – je spojen s Kristem smlouvou milosti – „jeden duch jest s ním. Utíkejte smilstva“ (1Kor 6,17.18). Ani na chvíli nepřestaňte uvažovat (vyjednávat, rozumovat). Satan by se radoval (těšil), kdyby vás viděl přemožené (poražené) pokušením. Nepřestaňte vyjednávat (předkládat případ) s vaším slabým svědomím. Odvráťte se od prvního kroku k přestoupení.

CH 587

Kéž by Josefův příklad následovali všichni, kteří tvrdí, že jsou moudří, kteří cítí, že jsou ve své vlastní síle schopni (vystačí) plnit (vykonávat) povinnosti života. Moudrý člověk nebude řízen (veden) a ovládán svými choutkami a vášněmi, ale bude je ovládat a řídit (usměřňovat, potlačovat, je mít pod kontrolou). Přiblíží se k Bohu a bude se snažit (vynasnaží se) připravit mysl i tělo k správnému (s)plnění (vykonání) povinnosti života... Satan je zhoubece; Kristus obnovitel.

CH 588

Kdo praví, že v něm zůstává, máť, jakž on chodil, i tento tak choditi.

1.Janova 2,6

Evangelium má být hlásáno ne jako neživé učení (teorie), nýbrž jako živá síla, která mění život. Bůh chce, aby ti, kdož přijímají Jeho milost, pocítili (dovzdělali, byli svědky) Jeho moc... Bůh chce, aby Jeho služebníci byli důkazem toho, že skrze Jeho milost mohou lidé nabyt Kristovy povahy a směřjí se radovat se z jistoty, že se těší Jeho velké lásce. Chce, abychom podávali svědectví o tom, že nemůže být spokojen, dokud se lidstvo nenapraví a nebude znovu uvedeno do svých svatých práv (výsad) jako Jeho synové a dcery.

DA 826

Boží lid se má vyznačovat tím, že Bohu slouží plně (bez výhrad), celým srdcem, ne pro vlastní slávu, a stále pamatuje, že se dobrovolnou smlouvou slavnostně zavázal sloužit jen a jedině Pánu.

9T 17; ChS 236

Bůh požaduje od svých dětí dokonalost. Zákon představuje Boží charakter a je měřítkem lidských (všech) povah. Bůh seznamuje všechny (představuje všem) s tímto věčným měřítkem, aby se nikdo nemýlil, jaký druh lidí chce mít ve svém království. Pozemský život Ježíše Krista dokonale zpřítkladnil (Kristův život na zemi byl dokonalým vyjádřením) Boží zákon. Když se (a když ti, kteří se považují za Boží děti) Kristovi následovníci budou povahou podobat Pánu Ježíši (Kristu), budou také zachovávat (poslušni) Boží přikázání. Pán je začleněn do nebeské rodiny. Přijali Krista, oblékli skvostné roucho Kristovy spravedlnosti, aby se mohli zúčastnit královské slavnosti. Mají právo připojit se k zástupu těch, které Pán Ježíš (Kristus) očistil svou krví.

COL 315

Všechno musí být viděno (posuzováno, pohlíženo) ve světle Kristova příkladu. On je pravda. On je to pravé světlo, které osvětluje každého člověka přicházejícího na svět (Jan 1,9). Naslouchejte Jeho slovům, napodobujte (následujte) Jeho příklad v sebezapření a v sebeobětování, a vzhlížejte k zásluhám Kristovým pro slávu charakteru, který On vlastní, a který chce udělit (propůjčit) i vám. Ti, kteří následují Krista, nežijí proto, aby se líbili sobě. Lidské vzory (korouhve, měřítko) jsou jako slabá třtina. Hospodinovou korouhví (měřítkem našeho Pána) je dokonalost charakteru.

TM 419

Dnes Hospodin Bůh tvůj přikazuje tobě, abys ostříhal ustanovení těchto a soudů; ostříhejž tedy a čiň je z celého srdce svého a ze vsí duše své.

5Mojžíšova 26,16

V Boží smlouvě s Jeho lidem ve staré době (za starých časů, ve starodávných dobách) byly dány (přesné) pokyny pro věrné rozpoznání milostivých a podivuhodných (zázračných, obdivuhodných) skutků (díla), které Hospodin pro ně vykonal (učinil). Bůh vysvobodil svůj lid izraelský z egyptského otroctví (poroby). Při(u)vedl je do jejich vlastní země a dal jim značné (hojné) dědictví a bezpečné přibytky. A požadoval (vybízal je) od nich, aby rozpoznali (uznali) Jeho podivuhodné skutky. První plody země měly být zasvěceny (odevzdány, věnovány) Bohu, a odevzdány Jemu zpět jako oběť vděčnosti, jako potvrzení (projev uznání) Jeho dobroty vůči nim...

Tyto pokyny, které Hospodin dal (udělil) svému lidu, vyjadřují (jsou vyjádřením) principy (zásady) zákona Božího království a ony jsou učiněné zvláštními tak, aby mysli (myšlení) lidí nebylo ponecháno v nevědomosti a nejistotě. Tato písmata představují neustálou (nikdy nekončící, nepřestávající) povinnost (závazek) všech, jimž Bůh požehnal (obdařil) životem a zdravím a přednostmi (výhodami, výsadami) v časných i duchovních věcech. Poselství se nemá stát oslabeným (slábnout s přibývajícími léty) v důsledku věku. Boží požadavky jsou stejně tak závazné dnes (nyní), stejně tak nové (svěží) ve svém významu, jako jsou Boží dary stále nové a nepřetržité (neustálé, nepřestávající).

Abyste někdo nezapomenul na (nemohly být někým zapomenuty) tyto důležité pokyny, Kristus je sám opakoval (opětoval) svým vlastním hlasem. On volá (vybízí, vyzývá) své následovníky k posvěcenému životu a sebezapření. Říká (praví): „Chce-li kdo za mnou přijít, zapřiz sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne“ (Mat 16,24). Míni tím (má ny mysli) to, co říká. Pouze sebezapřením a sebeobětováním můžeme do(u)kázat (dát najevo), že jsme pravými Kristovými učedníky.

Kristus považoval za podstatné (důležité, nezbytné) připomenout svému lidu, že poslušnost Božích přikázání je pro jejich nynější i budoucí dobro (blaho). Poslušnost přináší požehnání, neposlušnost prokletí. Ba co víc (kromě toho, nadto), když Pán prokáže zvláštním způsobem přízeň svému lidu, vyzve (vybídne) jej, aby veřejně uznal Jeho dobrotu. Tímto způsobem (takto) bude Jeho jméno oslaveno, protože takové uznání je svědectvím (důkazem), že Jeho slova jsou věrná a pravá. „I veseliti se budeš ve všech dobrých věcech, kteréž by tobě dal Hospodin Bůh tvůj“ (5Moj 26,11).

Dnes i ty připověděls se k Hospodinu, že jej budeš míti za Boha, a choditi budeš po cestách jeho, a ostříhati ustanovení jeho, a přikázání i soudů jeho, a poslouchati hlasu jeho. Hospodin také připověděl se k tobě dnes, že tě bude míti za lid zvláštní, jakož mluvil tobě, abys ostříhal všech přikázání jeho.

5Mojžíšova 26,17.18

Jestliže chceme splnit [podmínky] naší smlouvy (naplnit naši smlouvu) s Bohem, nesmíme na naší straně (nesmí z naší strany dojít k žádnému odepření naší služby nebo k zadržení našich prostředků) nic odmítat (odepírat, zadržovat) – ani službu, ani naše prostředky. [cit.5Moj.26,16]... Cílem všech Božích přikázání je zjevit (ukázat) člověku jeho povinnosti nejen vůči Bohu, ale i ke (vůči) svým bližním. V této pokročilé (pozdní) době světových dějin, nemůžeme kvůli sobectví našich srdcí zpochybňovat nebo diskutovat o Božím právu, zda můžeme zachovat tyto požadavky, neboť oklameme sami sebe a oloupíme naše duše o nejbohatší požehnání Boží milosti. Srdce, mysl i duše musí splynout s Boží vůlí. Pak smlouva vytvořená z příkazů Nekonečné Moudrosti a uzavřená mocí a autoritou (vládou) Krále králů a Pána pánů bude naší radostí (potěšením)... Stačí, že On řekl, že poslušnost Jeho ustanovením a zákonům je životem a blahobytem (prosperitou, úspěchem, zdarem) Jeho lidu.

Ms.67,1907; 1BC 1120

Požehnání Boží smlouvy jsou oboustranná (vzájemná) [cit.5Moj.26,18]... Bůh přijímá ty, kteří budou pracovat (působit) pro slávu Jeho jména, a vzdají Jeho jménu chválu v odpadlickém a modlářském světě. On bude vyvýšen (povznesen, zveleben) lidem zachovávajícím Jeho přikázáním, aby jej mohl „vyvýšit nade všechny národy, kteréž učinil, aby byl vzácnější, slovoutnější a slavnější nad ně“ (5Moj 26,19).

Naším křestním slibem jsme prohlásili (dosvědčili) a slavnostně dosvědčili (uznali, prohlásili), že Hospodin Bůh (Jehova) je naším Vládcem (Pánem). Ve skutečnosti jsme učinili slavnostní přísahu ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, že od nynějška bude náš život spojen (splyne) s životem těchto tří velkých Mocností, a že život, který nyní budeme žít v těle, budeme žít ve věrné poslušnosti Božího svatého zákona. Prohlásili jsme, že jsme zemřeli, a že náš život je skryt s Kristem v Bohu, že od nynějška budeme s Ním chodit v novotě života jako muži a ženy, kteří mají (získali, obdrželi) zkušenost znovuzrození (nového narození). Uznali (potvrdili, vzali jsme na vědomí) jsme Boží smlouvu s námi a slíbili (zavázali jsme se) jsme, že budeme hledat ty věci, které jsou (tam) nahoře, kde Kristus po pravici Boží sedí. Naším vyznáním víry jsme uznali Hospodina (Pána) jako našeho Boha a prohlásili jsme, že budeme poslušni Jeho přikázáním.

Ms.67,1907; 1BC 1120

Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a osutou dadít' v lůno vaše; touž zajisté měrou, kterouž měříte, bude vám odměřeno.

Lukáš 6,38

Bůh žehná dílu lidských rukou, aby Mu lidé mohli vrátit Jeho díl. Dává jim sluneční svit a déšť; dává kvěst rostlinám; dává zdraví a schopnost získávat prostředky. Všechna požehnání přicházejí z Jeho štědré ruky a On je žádá (muže a ženy), aby lidé projevovali svou vděčnost a vraceli mu část v desátkách a obětech – jako projev díků, jako dobrovolné oběti a oběti za hřích (přestoupení)... Mají projevovat nezištný zájem o budování díla Božího ve všech částech světa.

PK 707

Ve velkém díle hlásání varovného poselství světu, ti kteří mají pravdu v srdci a jsou touto pravdou posvěceni, budou konat (sehrají v něm) svou (jim) určenou úlohu. Budou věrní v placení desátků a obětí. Každý člen církev je vázán slibem vůči Bohu, že se zřekne (odřekne, odepře) každého přílišného (přemrštěného) vydávání (nebude příliš plýtvat) prostředků. Nechť potřeba (nedostatek správného) hospodaření v domácím životě nás neučiní neschopnými konat náš díl v upevňování díla již založeného, a v pronikání do nových oblastí...

RH 17.1.1907; CS 74

Naléhavě prosím (žádám) své bratry a sestry na celém světě, aby si uvědomili svou odpovědnost, která na nich spočívá, aby věrně platili (přinášeli) desátky...

RH 3.12.1901; CS 74

Mějte (udržujte) věrný (vyrovnaný) účet se svým Stvořitelem...

RH 3.12.1901; CS 74

Ten, který dal svého jednorozeného Syna, aby za vás zemřel, učinil (uzavřel) s vámi smlouvu. Dává vám své požehnání a na oplátku vyžaduje (chce), abyste Mu přinesli své desátky a oběti... Bůh vyzývá své lidské spolupracovníky (činitele, prostředníky, nástroje), aby byli věrní v plnění smlouvy, kterou s nimi uzavřel. „Sneste všechny desátky do obilnice," On říká (praví Pán), „aby byla potrava v domě mém" (Mal 3,10).

RH 3.12.1901; CS 75

Jak velký byl Boží dar daný člověku a jak rád to náš Bůh učinil (přinesl, dal)! On ho dal (přinesl) se štědrostí, která nikdy nemůže být překonána, aby mohl zachránit vzpurné lidské syny (člověka) a přivést je k tomu, aby pochopili Jeho úmysl (záměr, plán) a poznali Jeho lásku. Budete (Chcete) snad svými dary a obětmi ukázat, že nepřikládáte příliš velkou váhu (nemáte příliš dobré mínění o Tom) Tomu, který „dal svého jednorozeného Syna"?

RH 15.5.1900; CS 19

Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujte, dokavadž nepřijde.

1 Korintským 11,26

V ustanovení svátostní služby (Večeře Páně) namísto svátku Beránka (velikonoc), Kristus zanechal své církvi památku (připomínku) své velké oběti, kterou přinesl za člověka. „To čiňte,“ řekl, „na mou památku.“ Byl to bod přechodu mezi dvěma bohoslužebnými systémy a mezi jejich dvěma velkými slavnostmi (svátky). Jeden (systém) skončil navždy; druhý, který právě ustanovil Kristus, zaujal jeho místo (prvního) a bude existovat (trvat, pokračovat) po všechny časy (věky, celý čas) jako památka (připomínka) Jeho smrti...

RH 22.6.1897; Ev 273

V (při) tomto posledním aktu (činu) Kristus tím, že (když) jedl se svými učedníky chléb a pil víno, se jim (v) novou smlouvou zavázal, že je jejich Vykupitel, v níž bylo napsáno a zapečetěno, že všem, kteří přijmou Krista vírou, budou udělena (se dostane, poskytnuta, vylita, propůjčena, vložena) veškerá (všechny) požehnání, která může nebe poskytnout v tomto životě i v životě příštím (budoucím) nesmrtném. Tato smlouva měla (bude muset) být s(po)tvrzena (zpečetěna) Kristovou krví, kterou měl být úřad (služba) starodávných přinášení obětí uchovávan (udržován) před myšlemi myšlením, očima, v paměti) Jeho vyvoleného lidu. Kristus chtěl, aby tato večeře byla častěji připomínána (slavena), aby mohla vyvolat v našich vzpomínkách (paměti, připomenout) Jeho oběť tím, že dal svůj život na odpuštění hříchů všech, kteří v Něho uvěří a přijmou Jej.

RH 22.6.1897; Ev 276

Při (v smrti) Spasitelově smrti se zdálo (zdá, že zvítězily) jakoby moci temna zvítězily a jásaly nad svým vítězstvím (že Jeho smrt je jejich triumfem). Ježíš však z pronajatého (z propůjčeného, otevřeného) Josefova hrobu (však) vyšel jako vítěz (Ježíš).

DA 165

Ježíš odmítal přijímat pocty od svého lidu, dokud se Mu nedostalo ujištění, že Otec přijal Jeho oběť. Vystoupil do nebeských dvorů a od samého Boha slyšel ujištění, že Jeho výkupné za hříchy lidstva je dostačující a že skrze Jeho krev mohou všichni lidé získat (dosáhnout) věčný život. Otec potvrdil smlouvu učiněnou s Kristem, že přijme kajícího a poslušného a bude ho milovat tak, jako miluje svého Syna. Kristus měl dokončit (dokonal) své dílo a splnit (splnil) svůj slib, že způsobí to, „že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir“ (Iz 13,12).

DA 790

V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho.

Efezským 1,7

Kristus na kříži nejenom vede lidi k pokání vůči Bohu za přestoupení Jeho zákona – protože toho, komu Bůh odpouští, nejdříve činí kajícím – ale Kristus uspokojil (učinil zadost) spravedlnost; On se sám nabídl jako (oběť) usmíření. Jeho prolitá krev, Jeho zlámané (umučené) tělo, uspokojilo požadavky přestoupeného zákona, a takto přemostil (překlenul) propast, kterou způsobil hřích. Trpěl v těle, aby svým zhmožděným (zbičovaným, zraněným) a zlámaným (zmučeným) tělem mohl přikrýt bezbranného hříšníka. Vítězství získané při Jeho smrti na Golgotě zlomilo navždy obviňující moc satana před celým vesmírem a umlčelo jeho obvinění, že sebezapření není možné u (pro) Boha a proto není podstatné (je nepodstatné, nezbytné, neodmyslitelné) pro lidskou rodinu.

MS 50, 1900; 7BC 974; 1SM 341

Kristus byl bez hříchu, jinak by Jeho život v lidském těle a Jeho smrt na kříži neměly větší hodnotu (cenu) v (pro) udělení (obdržení, získání, opatření, poskytnutí) milosti (pro) hříšníkovi, než smrt jakéhokoliv jiného člověka. I když vzal na sebe lidství (lidskou podobu), Jeho život byl spojen s Božstvím. Mohl položit svůj život jako kněz i jako oběť... Obětoval (přinesl, předložil, nabídl) sebe Bohu jako neposkvřnou oběť.

MS 92, 1899; 7BC 933

Kristovo smíření navždy za(z)pečetilo věčnou smlouvu milosti. Bylo splněním (naplnění) každé podmínky, na základě které Bůh vložil (učinil závislé) bezplatné udělení milosti lidské rodině. Každá překážka, která bránila v cestě nejvolnějšímu průchodu (projevu) milosti, milosrdenství, pokoje a lásky pro nejvíce vinné (nejhříšnější) Adamovo potomstvo, byla pak (tehdy) zlomena (odstraněna, zbořena)

MS 92, 1899; 7BC 933

V nebeských dvorech prosí Kristus za svou církev, prosí za ty, za něž zaplatil výkupné svou krví. Staletí, ba věky nemohou snížit účinnost Jeho usmiřující oběti. Ani život ani smrt, ani výška ani hloubka nemohou nás odloučit od lásky Boží, jež je v Kristu Ježíši; ne proto, že bychom se Ho drželi tak pevně, ale proto, že On nás tak pevně drží. Kdyby naše spasení záviselo na našem úsilí, nemohli bychom být spaseni; záleží však na Něm, jenž stojí za všemi svými zaslíbeními. Může se zdát, že se nedržíme dost silně, avšak Jeho láska je láskou staršího bratra; pokud jsme s Ním ve styku (spojení), nikdo nás nemůže vyrvat z Jeho ruky.

AA 552

Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by nesla figúru (podobu) pravé, ale v samo nebe, aby nyní přítomný byl tváří Boží za nás.

Židům 9,24

Hřích Adama a Evy způsobil strašné rozdělení (odloučení) mezi Bohem a člověkem. A Kristus vstupuje mezi padlého člověka a Boha a říká člověku: „Ještě můžeš přijít k Otci; je vymyšlen plán, skrze který může být Bůh usmířen s člověkem a člověk s Bohem; skrze Prostředníka se můžete znovu přiblížit (přistoupit) k Bohu.“ A nyní stojí, aby konal za vás prostřednické dílo (službu, prostředníka). On je ten velký Velekněz, který prosí ve váš prospěch (za vás, ve vašem jménu, zájmu); a vy máte přijít a předložit svůj případ Otci skrze Ježíše Krista. Tak můžete najít přístup k Bohu.

2T 591

Ježíš Kristus je představen, jak neustále stojí před oltářem, aby v každé chvíli přinášel (každým okamžikem předkládal) oběť za hříchy světa. On je služebníkem toho pravého stánku, který Pán vystavěl (postavil, vzdělal), a ne člověk. Symbolické (předobrazné) stíny (předobrazy) židovského stánku nemají již více žádný význam (cenu). Každodenní a výroční symbolické smíření není již více konáno, ale usmiřující oběť skrze prostředníka je nezbytná kvůli neustálému páchání hříchu. Ježíš slouží v Boží přítomnosti, předkládá svou prolitou krev, jak tomu bylo při zabíjení beránka...

Ms 50,1900; 6BC 1077

Náboženské služby, modlitby, chvály, kající vyznání hříchu stoupají od pravých věřících jako kadidlo k nebeské svatyni, ale procházejí skrze narušené průduchy lidství, jsou tak poskvřené, že kdyby nebyly očištěny krví Kristovou, nikdy by neměly u Boha cenu... Veškeré kadidlo z pozemských stánků musí být prosáknuto (proniknuto) očišťujícími kapkami krve Kristovy. On drží před Otcem kadidelnici svých vlastních zásluh, v nichž není žádná poskvřina pozemské zkaženosti. Shromažďuje do této kadidelnice modlitby, chvály a vyznání svého lidu a k nim přikládá (přidává) svou vlastní neposkvřěnou spravedlnost. Potom (Pak), provoněné zásluhami Kristova smíření, přichází kadidlo před Boha zcela (úplně) a úplně (naprosto) přijatelné...

Ó, kéž by všichni mohli poznat, že všechno, co je z poslušnosti, z pokání, z chvály a z díkuvzdání musí projít žhoucím ohněm Kristovy spravedlnosti.

Ms 50,1900; 6BC 1078

Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné pastýře ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše. Učiniž vás způsobilé ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle své.

Židům 13,20.21

Pro mnohé je to tajemstvím, proč ve Starém zákoně bylo požadováno tolik přinášených obětí, proč tolik krvavých obětí bylo vedeno (pokládáno, přinášeno) na oltář. Avšak veliká pravda, která by měla být uchováвана (udržována) před lidmi, a vštípena do mysli a srdce, je tato (zněla, zní): „Bez prolití krve není žádného odpuštění“ (Žid 9,22). V každé krvácející (krvavé) oběti byl představen „Beránek Boží, který snímá hřích světa“ (Jan 1,29).

RH 21.9.1886; 7BC.932

Kristus sám byl původcem židovského (bohoslužebného) systému bohoslužeb, ve kterém předobrazy a symboly byly stínem duchovních a nebeských věcí. Mnozí zapomněli na (pustili ze zřetele) pravý význam těchto obětí; a tuto velkou pravdu, že pouze skrze sam(otn)ého Krista dochází (nastává) k odpuštění hříchu, ztratili ze zřetele (z dohledu). Množství přinesených obětí, krev býků a kozlů, nemohly shladit (odstranit) hřích...

V každé oběti bylo ztělesněno naučení, vštípené (vyryté, vytisknuté) v každém obřadu, slavnostně hláсанé knězem v jeho svatém úřadu, a hláсанé samotným Bohem – že pouze skrze Kristovu krev je odpuštění hříchů. Jak málo my jako lid pocítujeme (si uvědomujeme) sílu této velké pravdy! Jak zřídka kdy, skrze živou, činnou víru, vnášíme (uvádíme) do našich životů tuto velkou pravdu, že existuje odpuštění stejně tak za nejmenší hřích jako i odpuštění za největší hřích

RH 21. 9.1886; 7BC 933

Věřící ve staré době byli zachráněni (spaseni) stejným Spasitelem jako nyní, byl to však zahalený Bůh. Viděli Boží milosrdenství v symbolech... Kristova oběť je slavným naplněním celého židovského systému... Když Kristus jako bezhříšná oběť sklonil svou hlavu a zemřel, když Všemohoucí neviditelná ruka roztrhla chrámovou oponu ve dvě (na dvě části), byla otevřena nová a živá cesta. Nyní mohou všichni přistoupit k Bohu skrze Kristovy zásluhy. Právě proto (kvůli tomu) byla opona roztržena, aby se lidé mohli přiblížit (přijít blíže) k Bohu. Nemusí již spoléhat (být již závislími) na kněze nebo na ceremoniální oběť. Všem je dána svoboda, aby mohli (při)jít přímo (mít přímý přístup) k Bohu skrze osobního Spasitele.

Dopis 276, 1904; 7BC 932

Celá naše mysl, celá duše, celé srdce, a všechna (veškerá) naše síla jsou vykoupeny krví Syna Božího.

TM 130

Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost.

2Mojžíšova 31,16.17

Když Hospodin vysvobodil svůj lid izraelský z Egypta a dal mu svůj zákon, učil jej (snažil se jej naučit), že zachováváním (svěcením) soboty mají být odlišeni od modloslužebníků... 6T 349

Tak jako sobota byla znamením, které odlišovalo (označovalo) Izrael, když vyšel z Egypta, aby vstoupil do pozemského Kanaánu, tak je znamením, které odlišuje (označuje) Boží lid dnes, který vychází ze světa, aby vstoupil do nebeského odpočinku. Sobota je znamením spojení, jaké existuje mezi Bohem a Jeho lidem, znamením, že tento lid ctí Jeho (Boží) zákon. Ona odlišuje Jeho (Boží) věrné poddané (služebníky) od přestupníků... Sobota byla dána světu jako znamení, že Bůh je (jako) Stvořitel a také znamení Toho, který je Posvětitel. Síla, která vy(s)tvorila všechny věci, je táž síla, která proměňuje (obnovuje (znovu vytváří) v duši Boží podobu) duši v Boží obraz. Těm (pro ty), kdo zachovávají (světlí) svatou sobotu (sobotní den), je tento den znamením posvěcení. Právě posvěcení je soulad s Bohem, jednota s Ním v povaze (charakteru). Dosáhne se jí poslušností těch zásad, které jsou výrazem Jeho charakteru. A sobota je znamením poslušnosti. Ten, kdo ze srdce zachovává (je poslušný vůči) čtvrté přikázání, bude poslouchat (poslušný, zachovávat) celý zákon. Je (bude) posvěcen skrze poslušnost.

Stejně jako Izraeli i nám je sobota dána „jako (na) věčná smlouva.“ Pro ty (všechny), kteří ctí Boží svatý den, je sobota znamením, že Bůh je uznává za svůj vyvolený lid. Sobota je zárukou toho, že Bůh svou smlouvu s nimi dodrží (splní). Každá duše, která přijímá znamení Boží vlády, uzavírá (vchází) s Ním božskou, věčnou smlouvu. Připoutává se zlatým řetězem poslušnosti, jehož každý článek je zaslíbením.

Ze všech deseti přikázání pouze čtvrté obsahuje pečeť velkého Zákonodárce, Stvořitele nebe a země. Ti, kteří se podřizují (jsou poslušni, se řídí) tomuto přikázání, přijímají (berou na sebe) Boží jméno a od této chvíle jim patří všechna s tím spojená požehnání.

6T 350

Sobota neztratila (nepozbyla) nic ze svého významu (důležitosti). Je stále znamením mezi Bohem a Jeho lidem a zůstane jím (bude tomu tak) navždy.

9T 18

Pamatuje věčně na smlouvu svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení.

Žalm 105,8

Bůh stojí za každým svým zaslíbením, které dal. S Bibli ve svých rukou řekněte: „Učinil jsem, jak jsi řekl. Předkládám (odvolávám se na) Tvé zaslíbení: 'Proste a dánoť bude vám; hleďte a naleznete; tlucte a bude vám otevřeno' (Mat 7,7).“...

Duha kolem trůnu je ujištěním, že Bůh je pravdivý (pravdomluvný, věrný)(Jan 3,33); že u Něho není proměny ani stínu odvrácení se (proměnění, ani pro obrácení se jinam zastínění) (Jak 1,17). Zhřešili jsme proti Němu a nezasluhujeme si Jeho přízeň (milost); a přece On sám vložil v naše ústa nejobdivuhodnější (nejúžasnější, nejskvělejší, nejznamenitější) prosbu: „Nezamítejž pro jméno své, nezlehčuj stolice (trůn) slávy své, rozpomeň se, neruš smlouvy své s námi“ (Jer 14,21). On sám se zaručil, že vyslyší (bude dbát, věnovat pozornost) naše volání, když přijdeme k Němu s vyznáním své nehodnosti a hříchu. Čest Jeho trůnu je v sázce, když (pokud) jde o s(na)plnění Jeho slova při (na) nás.

8T 23

Každému, kdo se rozhodne (si zvolí) pro službu Boží, a nezadrží si nic, je bezvýhradně dána moc k dosažení nesmírných (bezmezných) výsledků. Pán Bůh je vázán věčným slibem (smlouvou), že udělí (poskytne) moc a milost každému, kdo je posvěcen skrze poslušnost pravdě.

7T 30

Nehemiáš se přimkl ke Králi králů a získal na svou stranu pomoc (moc, sílu), která může obracet srdce, jako se obracejí toky vod. (viz Nehemiáš 1 a 2).

Modlit se, tak jako se modlil Nehemiáš v hodině nouze, je útočištěm, k němuž se křesťan může uchýlit tehdy, když se nemůže modlit jinak. Ti, kdož jsou přetíženi prací a úkoly, kdož nevědí kudy kam (nabití (přeplnění) a téměř zaplavení starostmi), mohou takto vyslat prosbu Bohu o božské vedení... V okamžicích (čase) náhlé těžkosti nebo nebezpečí smí srdce vyslat své volání o pomoc k Tomu, jenž se zavázal zaslíbením, že přijde na pomoc svým věrným věřícím, kdykoli k Němu budou volat. Za všech okolností, za všech podmínek může duše, obtížená žalem a starostí nebo napadená silným pokušením, hledat bezpečí, podporu a pomoc v neselhávající lásce a moci Boha, který zachovává (dodržuje) smlouvu.

PK 631

Pojďte a připojte se k Hospodinu smlouvou věčnou, nepřicházející v zapomenutí.

Jeremiáš 50,5

Smlouva je dohoda, prostřednictvím (pomocí) které se strany zavazují mezi sebou navzájem k plnění určitých podmínek. Takto lidský nástroj uzavírá dohodu s Bohem, že dodrží (splní) podmínky stanovené (určené) v Jeho Slově. Jeho jednání ukáže, zda respektuje (dbá) tyto podmínky.

MS 148, 1897; 7BC 932

Člověk získává všechno, když (tím, že) je poslušný (podřízen) smlouvě zachovávajícího Boha. Boží vlastnosti jsou uděleny člověku, uschopňující ho k prokázání milosrdenství a slitování (soucitu). Boží smlouva nás ujišťuje o tom, že Jeho (Boží) charakter je neměnný... Musíme sami pro sebe znát (vědět), jaké jsou Jeho požadavky a naše závazky (povinnosti). Podmínky Boží smlouvy jsou tyto (zní): „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí mysli své, a bližního svého jako sebe samého" (Luk 10,27). Toto jsou podmínky života. „To čiň," řekl Kristus, „a budeš žít" (Luk 10,27.28).

MS 148, 1897; 7BC 932

Zákon Boží byl napsán Jeho vlastním prstem (rukou) na kamenných deskách, čímž ukazuje (tím je ukázáno, dává najevo), že nikdy nemůže být změněn nebo zrušen. Má (musí) být uchovávan po věčné věky nezměnitelný jako zásady Jeho (Boží) vlády... Kristus dal svůj život, aby umožnil člověku znovu získat (obnovit) Boží obraz. Je to moc Jeho milosti, která spojuje (přitahuje, pozvedává) lidi v poslušnosti vůči pravdě.

CT 248-249

Moji bratři, držte se (spojte se s) Hospodina, Boha zástupů. On budiž bázeň vaše i strach váš (Iz 8,13)... Před námi jsou nejisté (nepokojné, neklidné) časy (doba soužení); jestliže se však sjednotíme v křesťanském obecnství (společenství) a nebudeme usilovat o nadvládu, Bůh bude mocně působit v náš prospěch...

On zná všechny naše potřeby. On je všemohoucí (má veškerou moc). On může obdařit (dát, udělit) své služebníky takovou mírou zdatnosti (účinnosti, schopnosti), jak to potřebuje (vyžaduje jejich potřeba). Jeho nekonečná láska a soucit nikdy neochabuje (se nikdy neunaví). S majestátem všemohoucnosti se poji nejžnost a péče starostlivého pastýře. Nikdy se nemusíme bát, že své sliby nesplní. On je věčná pravda. Nikdy nezmění svoji smlouvu učiněnou s těmi, kdož Ho milují. Jeho zaslíbení církvi jsou věčná (stojí pevně navěky). On jí na věky oslaví k radosti mnohých pokolení. On jí způsobí (dá, učiní) věčnou důstojnost (pýchou), a veselí od národu do pronárodu (radostí po mnohá pokolení) (Iz 60,15).

8T 38

I řekl Bůh: Totoť bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všechny věky. Duha svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí.

1Mojžíšova 9,12.13

Jaký soucit /Boha/ s chybučím (omylným) člověkem, že umístil v oblacích nádhernou, pestrobarevnou duhu jako znamení smlouvy velkého Boha s člověkem!... Jeho úmyslem bylo, že když děti pozdějších pokolení uvidí duhu v oblacích... aby jim jejich rodiče mohli vysvětlit, že starý svět byl zničen potopou, protože lidé se oddávali všem druhům zkaženosti a že ruka Nejvyššího stvořila duhu a umístila ji do oblak jako znamení, že zemi již nikdy nezaplaví potopa. Tento symbol v oblacích má posílit víru všech a upevnit jejich důvěru v Boha, neboť je znamením Božího milosrdenství a dobroty k člověku...

SR 70

Duha je představena (zobrazena, představuje) v nebi kolem trůnu a také nad hlavou Krista jako symbol Božího milosrdenství, jež obklopuje zemi. Když člověk svou velkou bezbožností vyvolává Boží hněv, Kristus – příměluve člověka, prosí za něho, a (po)ukazuje na duhu v oblacích jako na důkaz Božího velkého milosrdenství a slitování (soucitu) s chybučím člověkem.

Andělé se radují, když se dívají na toto nádherné znamení Boží lásky k člověku. Vykupitel světa se dívá na ni, protože Jeho prostřednictvím byla tato duha učiněna, aby se ukázala na nebesích jako znamení nebo zaslíbení smlouvy vůči člověku. Bůh sám se dívá na duhu na oblacích a rozpomíná se na svou věčnou smlouvu uzavřenou mezi Ním a člověkem... Když se díváme na tuto překrásnou podívanou, můžeme se radovat v Bohu a být ujištěni, že On sám se dívá na toto znamení své smlouvy, a že když se dívá na ně, rozpomene se na děti země, kterým toto znamení bylo dáno. Jejich utrpení, nebezpečí a zkoušky nejsou před Ním ukryty. Můžeme se radovat v naději, že duha Božího smlouvy je nad námi. Bůh nikdy nezapomene na děti, o které pečuje.

RH 26.2.1880; 1BC 1091

Kterýž jsa v způsobu Božím,... podobný lidem učiněn... ponižil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže.

Filipenským 2,6-8

Abychom si mohli plně uvědomit (pochopit) cenu spasení, je nezbytné, abychom pochopili (musíme si uvědomit), co ono stálo. V důsledku omezených (pro slabou, chabou) představ (ponětí) o Kristově utrpení mnozí jen málo oceňují velké dílo smíření (vykoupení). Slavný plán spásy (spasení) člověka připravila (přinesla, způsobila, vymyslela) nekonečná láska Boha Otce. V tomto božském plánu je zjeven (patrný) nejpo(b)divuhodnější projev Boží lásky k padlému lidstvu. Taková láska, jaká se projevila v daru Božího milovaného Syna uvedla v úžas svaté anděly. „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdož v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Tento Spasitel byl odleskem slávy svého Otce a obrazem (vyjádřením) Jeho osoby (podstaty)(Žid 1,3). Měl (vlastnil) božský majestát, dokonalost a důstojnost (znamenitost, výtečnost). Byl rovný Bohu. „Poněvadž se zalíbilo Otcí, aby v něm všecka plnost přebývala“ Kol 1,19)...

Kristus se ochotně (dobrovolně) rozhodl (dal svolení) zemřít na místě (namísto, za) hříšníka, aby člověk životem poslušnosti mohl uniknout trestu Božího zákona.

2T 200

Ježíš byl majestátem nebes, milovaný velitel (vůdce) andělů, kterým působilo radost činit (plnit) Jeho vůli. Byl jedno s Bohem, „v lůnu Otce“ (Jan 1,18).18), přesto to nepovažoval za nic (aby toužil po tom) být rovný Bohu, pokud (zatímco) člověk bude ztracen v hříchu a utrpení (bídě, neštěstí). Sestoupil ze svého trůnu, opustil (odložil) svou korunu a královské žezlo a své božství (při)oděd lidstvím. Ponižil se až k smrti na kříži, aby člověk mohl být povýšen a seděl (aby se mohl posadit) s Ním na Jeho trůnu. V Něm máme dokonalou oběť, nekonečnou oběť, mocného Spasitele, který může dokonale spasit všechny, kteří skrze Něj přistupují k Bohu (Žid 7,25). V lásce přichází zjevit Otce, smířit člověka s Bohem, učinit jej novým stvořením obnoveným podle obrazu Toho, kterýž jej stvořil (Kol 3,10).

1SM 321

Náš nebeský Otec přinesl nekonečnou oběť tím, že (když) dal svého Syna, aby zemřel za padlého člověka. Cena zaplacená za naše vykoupení by nám měla dát vyšší pohled na to (plnější chápání toho), čím se můžeme stát skrze Krista.

4T 563

Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládařství smrti, to jest d'ábla.

Židům 2,14

Satan způsobil pád člověka a od té doby je jeho dílem (hlavní činností) vymazat v člověku Boží obraz a vtisknout do lidského srdce svůj (jeho) vlastní obraz... (RH.22.10.1895). Snaží se zadržet každý paprsek světla, který přichází od Boha k člověku a přivlastnit si uctívání (čest), které patří (pouze, jen) Bohu...

Pouze jednorozený Syn Boží pohlížel (se díval) na tento výjev, spatřil lidské utrpení a bídu (neštěstí)... Pohlížel (Viděl) na plány (úklady), kterými satan působí, aby vymazal (se snaží vymazat) z lidské duše každou stopu Boží podoby; jak je vedl k nestřídmosti, aby zničil (zkazil) mravní síly, které Bůh dal člověku jako nejdražší (nejdrahocennější, nejvzácnější), neocenitelné věno (dar). Viděl, jak povoláváním chuti byly síly mozku zkaženy a chrám Boží zničen... Smysly, nervy, vášně, ústrojí (orgány) člověka byly vedeny nadpřirozenými mocnostmi k oddávání se (holdování, poshovění) nejhrubším, nejnižším (nejsmyslnějším, nejodpornějším) chtíčům.. Pravá známka (skutečná pečeť) démonů byla vtisknuta do vzezření lidí a lidské tváře odrážely (vyzařovaly) obraz legií (zástupů) zla, kterými (jimiž) byli ovládáni. Taková byla podívaná (pohled, jež), na kterou se Vykupitel světa díval (viděl, naskýtal). Jaký to hrozný pohled (strašná podívaná) pro oči nekonečné čistoty k vidění!...

Velká blahosklonnost z Boží strany je tajemstvím, které je mimo (přesahuje) naše chápání. Velikost tohoto plánu nemůže být nikdy plně pochopena, aniž mohla nekonečná Moudrost vymyslet plán, který by ho převýšil (překonal, předčil, byl lepší). Tento plán mohl být úspěšným (zdařit) pouze tenkrát,... když se Kristus stane člověkem a vytrpí (zakusí, snese, nechá dopadnout na sebe, bude snášet, ponese) hněv, který vyvolal (způsobil) hřích následkem (kvůli) přestoupení Božího zákona. Skrze (díky, prostřednictvím) tento plán, velký a strašný Bůh může zůstat spravedlivým, a přesto ospravedlnit všechny (být spravedlností všem), kteří věří v Ježíše a přijímají Ho za svého osobního Spasitele. To je nebeská věda o vykoupení, o záchraně (vysvobození) člověka od věčné záhuby (zkázy)...

Dopis 43,1895; 5BC 1133

Bůh tak miloval svět že dal světu v Kristu samého sebe (sebe sama), aby nesl (snášel) trest za přestoupení člověka. Bůh trpěl spolu se svým Synem, tak jak mohla trpět pouze božská Bytost, aby svět mohl být (u)smířen s Ním (v Něm).

Jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně.

Jan 14,30

Od okamžiku (chvíle), kdy Kristus přišel na svět, celé (veškeré) sdružení (spolčení, spiknutí) satanských mocností (sil) se pustilo do díla (práce, vyvíjelo úsilí, snažilo se) oklamat a přemoci (porazit) Ho, tak jak by oklamán a přemožen (poražen) Adam...

Když se v Betlémě narodil Kristus, Boží andělé se ukázali pastýřům, kteří v noci hlídali svá stáda a (odevz)dali jim božské pověření (zvěst, zprávy, posudek) o autoritě (pravdivosti narození) novorozeného dítěte (nemluvnátka). Satan věděl, že Ten (On, Kristus) přišel na zem z božského pověření, aby zmařil (zpochybnil) jeho autoritu (moc). Slyšel, jak anděl oznamoval: „...Nebo narodil se vám dnes Spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově... (Luk 2,10.11).

RH 29.10.1895

Nebeští hlasatelé (poslové, zvěstovatelé) vzbudili (vyvolali) veškerý hněv satanovy synagogy. (pro)Následoval kroky (šlápěje, kročeje) těch, kteří měli péči o dítě (malého) Ježíše. Slyšel proctví Simeona na chrámovém nádvoří... „Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji. Neboť jsou viděly oči mé spasení tvé,... (Luk 2,29-32). Satan byl naplněn zuřivostí, když viděl, jak letitý (staříčkový) Simeon (roz)poznal (uznal) Kristovo božství.

Velitel (vládce) nebes byl napadán (ohrožován) pokušitelem... Již od chvíle, kdy se stal (se narodil jako) bezmocným dítětem v Betlémě, kdy pekelné mocnosti usilovaly o Jeho zničení (záhubu) během Jeho dětských let skrze Herodesovu žárlivost, až do doby (okamžiku), kdy přišel (dospěl) ke gologotskému kříži, byl neustále napadán (ohrožován) zlým (svým úhlavním) nepřítelem. V satanových radách bylo rozhodnuto, že musí být přemožen. Dosud žádná lidská bytost, která přišla na svět, neunikla moci svůdce. Všechny mocnosti zla se spikly (spojily) proti Ježíši (se Mu postavily do cesty)... Satan věděl, že musí zvítězit, nemá-li být sám poražen. Úspěch nebo neúspěch znamenal pro něho příliš mnoho, než aby mohl svěřit toto dílo některému ze svých činitelů (mocností, spřeženců) zla (zlých andělů). Kníže zla bude muset sám osobně vést tento boj...

RH 29.10.1895

Kristův život byl neustálým bojem proti satanským mocnostem. Satan shromáždil proti Synu Božímu všechny odpadlické síly.

RH 29.10.1895; 5BC 1080

Ani při jedné příležitosti nezareagoval (neodpověděl) na jeho různorodá pokušení. Ani jednou (v jednom případě) Kristus nevstoupil na satanovo území, aby mu poskytl nějakou výhodu.

Dopis 8,1895; 5BC 1129

Pres jsem tlačil sám, aniž kdo z lidí byl se mnou.

Izaiáš 63,3

Ježíš prožíval své dětství, své mládí i svůj mužný věk osamocen. Ve své čistotě a víře (věrnosti) tlačil vinný lis sám a nikdo z lidí nebyl s Ním. Sám nesl strašnou tíhu odpovědnosti za spásu lidstva. Byl si vědom toho, že nenastane-li rozhodná změna v zásadách, jimiž se lidstvo řídí, a v cílech, jež sleduje, všechno bude ztraceno. To bylo břímě, jež tížilo Jeho duši, a nikdo nemohl docenit tíhu, jež na Ném spočívala.

DA 92

Za celý Jeho život nepochopila Jeho matka, ani Jeho bratři Jeho poslání. Ani Jeho učedníci Ho nepochopili. Přebýval ve věčném světle, jsa jedno s Bohem, avšak svůj život na zemi musí prožít v osamocenosti. Jsa jedno s námi, musel nést břímě naší viny a bídy. Ten, jenž je bez hříchu, musel pocítit hanbu hříchu. Ten, jenž miluje pokoj, musel žít v rozbrojích, pravda musela žít se lží, čistota s neřesti. Každý hřích, každá neshoda, každý (znečišťující, nečistý) chtíč zplozený přestoupením, trýznil Jeho ducha.

Kristus bude muset sám kráčet svou cestou a sám bude muset nést své břímě. Na Něm, jenž odložil svou slávu a vzal na sebe lidskou slabost, bude spočívat vykoupení světa. To vše věděl a cítil, přesto zůstal pevný ve svém úmyslu. Na Jeho bedrech (ramenou) ležela záchrana padlého lidstva a Ježíš rozepjal náruč (vztahuje svou ruku), aby uchopil ruku Všemohoucí lásky.

DA 111

Učedníci nepochopili a patřičně neocenili osamělost, v níž Kristus žil svůj lidský život, oddělen od nebeských dvorů... Když už Ježíš s nimi nebyl... Začali si uvědomovat, jaké pozornosti Mu mohli prokazovat, jež by potěšily Jeho srdce...

Týž nedostatek se projevuje i v našem dnešním světě. Jen málokterí dovedou ocenit, čím vším je jim Kristus. Kdyby to lidé dovedli ocenit, vyjadřovali by svou velkou lásku, jako to učinila Marie [Mat 26,6-13], nešetřili by pomazáním... Nic by neměli (nepovažovali) za příliš drahé, aby to dali Kristu, žádné odříkání (sebezapření) nebo oběť by nebyly příliš velké, jen aby Mu je mohli přinést (je mohli pro Něho snášet, podstoupit).

DA 565

Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hřichu.

Židům 4,15

Po svém křtu odešel Syn Boží do bezútěšné pouště, aby tam byl pokoušen ďáblem... Po čtyřicet dnů nic nejedl a nepil... Uvědomil (poznal) si moc (sílu) chutě doléhající na člověka; a v zájmu hříšného člověka snášel (podstoupil) tu netěžší možnou zkoušku v tomto bodě. Zde získal vítězství, které jen málokterí dovedou ocenit (oceňují). Ovládající moc zvrácené chutě a ohavný (těžký) hřích povolování (holdování, oddávání se, neomezování, hovnění) jí, může být pochopen jen délkou půstu, který náš Spasitel podstoupil (snášel, vydržel), aby mohl zlomit její moc (sílu)... Kristus přišel na zem, aby spojil svou božskou moc s naším lidským úsilím, abychom skrze sílu a mravní moc (schopnost), Kterou nám On udělí, jsme mohli zvítězit v náš vlastní prospěch. ST.1879-08-07

Ó, jaká nesrovnatelná (nevýslovná) blahosklonnost pro Krále slávy, který sestoupil na tento svět, aby vydržel (snášel, podstoupil, zakusil) svíravou bolest (pocit) hladu a prudkých (nelítostných) pokušení Istivého nepřítele, aby mohl získat pro člověka neskonale (neomezené) vítězství. Zde je (nesrovnatelná) láska, která nemá obdoby...

Nebyl to jenom zžírající pocit hladu, který učinil utrpení našeho Vykupitele tak nesnesitelně (nevýslovně) těžkým. Byl to pocit viny, který vyplývá z (je výsledkem, přichází jako následek) uspokojování (zvrácené) chuti, jež přineslo takové strašné hoře na svět, který doléhal (trýznil, sužoval) tak těžce na Jeho božskou duši...

V lidské přirozenosti (člověka) a strašnou (nesmírnou) tíhou jeho hříchů, které na Něho doléhaly, náš Vykupitel odolal moci satana v tomto velkém čelním pokušení, které ohrožuje (vystavuje nebezpečí) duše lidí. Jestliže člověk zvítězí v tomto pokušení, zvítězí i v každém dalším bodu.

Nestřídmost leží u samého základu všech mravních zel (špatností, neštěstí), jež jsou známy člověku. Kristus začal své dílo vykoupení právě tam, kde začala zkáza. Pád našich prvních rodičů byl způsoben (způsobilo) uspokojováním (tím, že podlehli) chuti. Ve (díle) vykoupení první Kristovou činností je zapření (odolání chuti) chutě. Jakou úžasnou lásku Kristus projevil tím, že přišel na tento svět, aby nesl naše hříchy a slabosti (nemoci), a kráčel cestou utrpení, aby nám svým neposkrvněným životem mohl ukázat podstatu věci (způsob), jak bychom měli kráčet a zvítězit tak jako On zvítězil.

ST 7.8.1879

Nebo že jest i sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

Židům 2,18

Kéž bychom mohli pochopit význam slov: Kristus „trpěl, pokoušín byv.“ Zatímco (i když) byl zbaven (prost, oprostěn) poskvrny hříchu, zušlechtěné (čisté, zjemněné) city Jeho svaté přirozenosti učinily spojení se zlem pro Něho nevyslovitelně bolestným. Přesto s lidskou přirozeností na sobě (jež byla v Něm) se setkal a arciodpadlíkem tváří v tvář, a sám bez pomoci odolával nepříteli svého trůnu. Dokonce ani v myšlence nemohl být (nebyl) Kristus přiveden k tomu, aby podlehl moci pokušení.

RH 8.11.1887; 7BC 927

Jaký to pohled (podívaná) pro (se naskytla) nebesa! (Jaký pohled se to naskytl nebi!) Kristus, který ani v nejmenším nepoznal (skvrnu, zlo, nákazu, zkaženost) hřích anebo (jeho) poskvrnění, přijal naši přirozenost v jejím zvrhlém (zkaženém, porušeném) stavu. To bylo větší ponížení, než si člověk dovede vůbec představit (pochopit). Bůh byl zjeven v těle (1Tim 3,16). Ponížil se (Fil 2,8). Jaký to důvod k zamýšlení, k (hlubokému) opravdovému a upřímnému (vážnému) rozjímání! Byl tak nekonečně vznešeným Majestátem Nebesa a přesto se pokořil (sklonil) tak nízkou, aniž by ztratil sebemenší část své důstojnosti a slávy! Ponížil (pokořil) se do chudoby a do nejhlubšího pokoření (ponížení) mezi lidmi. Kvůli nám se stal chudým, abychom my mohli Jeho chudobou zbohatnout (2Kor 8,9).

ST 9.6.1898; 1SM 253

Svět ztratil svůj původní vzor (obraz) dobroty a klesl (upadl) do všeobecného odpadnutí a mravní zkaženosti (porušenosti, zkázy) a Ježíšův život byl životem namáhavého (pilného), sebezapíravého úsilí, aby mohl přivést člověka zpět do jeho počátečního (prvního) stavu tím, že mu vstípil ducha božské benevolence a nesobecké lásky. Ačkoli byl na světě, nebyl ze světa. Bylo Mu (to pro Něho) ustavičným (neustálým) utrpením (bolestí) přicházet do styku s nepřítelstvím, zkažeností a nečistotou, kterou přivodil satan. Měl vykonat určité dílo, aby člověka přivedl do souladu s Božským plánem a zemi spojil s nebesy, nepokládaje žádnou oběť za příliš velkou k dosažení tohoto cíle. „Ve všem byl podobně pokoušen jako my“ (Žid 4,15). Satan Ho pohotově (byl stále /na každém kroku/ připraven) pokoušel na každém kroku, stíhaje Ho nejprudším pokušením, přesto se však „nedopustil (neučinil) hříchu a v Jeho ústech nebyla nalezena lest“ (1Petr 2,22). „Sám trpěl, pokoušín byv,“ trpěl podle míry dokonalosti své svatosti. Kniže temnosti však na Něm nic nenašel, ani jedinou myšlenkou ani pocitem neodpověděl (nereagoval) na jeho pokušení.

5T 421

Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval...

Židům 5,7

Drahá mládeži, když se modlíte, abyste nebyli uvedeni do pokušení, pamatujte, že vaše práce modlitbou nekončí. Sami musíte odpovědět na svoji modlitbu odoláváním pokušení nakolik je to jen možné a to, co sami nemůžete vykonat, dejte Ježíši, aby vykonal za vás...

3T 378

Ráda bych připomenula mladým lidem, kteří (se nepatříčně) ozdobují svá těla... že pro jejich hříchy náš Spasitel na své hlavě nesl (nosil) potupnou trnovou korunu. Věnujete-li převzácný (drahocenný) čas ozdobování svých oděvů, pak pamatujte, že Král slávy nosil jednoduchý bezešvý plášť. Vy, kteří jste unaveni (všemožně usilujete o) ozdobováním svých těl, nezapomeňte, prosím, na to, že Ježíš byl často u(z)naven neustálou námahou, sebezapírá(ře)ním a sebeobětováním, aby byl požehnaním trpícím a potřebným. Celé noci strávil na modlitbách v osamělých horách (horské samotě), ne pro vlastní slabost a potřebu, ale proto, že viděl a poznal slabost vaší přirozenosti, že neodoláte pokušením nepřítelů právě v těch bodech (tam), kde jste nyní přemoženi (poraženi, prohráváte). Věděl, že budete lhostejně hledět (pohlížet) na svá nebezpečí a nebudete pociťovat potřebu modlitby. Pro vás (kvůli vám) vyléval (předkládal, obětoval) s velikým křikem a slzami své modlitby k svému Otci. Bylo to proto, aby nás zachránil právě od (té) pýchy a lásky k marn(iv)osti a radovánkám (zábavám), kterým nyní hovíme, a které vytlačují (vylučují) lásku k Ježíši; proto (že, kvůli čemu) proléval své slzy...

3T 379-380

Mladí přátelé, nechcete se probudit (povstat) a setřást ze sebe strašnou lhostejnost a netečnost (strnulost), která vás (jíž jste, se) přizpůsobuje světu? Budete naslouchat (věnovat pozornost) varovnému hlasu, který vám říká (připomíná), že na cestě těch, kteří jsou v této hodině nebezpečí klidní a bezstarostní (lhostejní), leží (tkví) záhuba?

3T 380

Mnozí z naší mládeže (mladých lidí) svou nedbalou (lhostejnou, bezohlednou) nevšímavostí (bezstarostnou lhostejností) k napomenutím a varováním, jichž se jim dostává, do široka otvírají dveře satanu, aby mohl vstoupit. Se Slovem Božím, jako se svým průvodcem a Ježíšem, naším nebeským Učitelem, nemusíme zůstat v nevědomosti, co se týče Božích požadavků a satanových svodů (úkladů)... Nebude to nepříjemná úloha poslušně plnit (podřídít se, být poslušnými vůči) Boží vůli, když se sami cele dáme vést (podřídíme, poddáme vedení) Duchem svatým.

3T 378

I stalo se v těch dnech, vyšel Ježíš na horu k modlení. I byl tam přes noc na modlitbě Boží.

Luk 6,12

Majestát nebes se v době, kdy vykonával svou pozemskou službu, modlil hodně (častokrát) ke svému Otci. Často byl celou noc skloněn na modlitbách... Hora Olivetská byla oblíbeným útočištěm (místem) Syna Boží k Jeho modlitbám. Často, když jej dav (zástupy) zanechal (opustil) k nočnímu odpočinku, neodpočíval, ačkoli byl vyčerpán (unaven) denní prací... Zatímco město bylo ponořeno (zahaleno) do ticha a učedníci se vrátili do svých domovů, aby spánkem získali (nabyli) občerstvení (odpočinek, nabyli nových sil), Ježíš nespal. Z hory Olivetské stoupaly k Jeho Otci Jeho božské prosby, aby Jeho učedníci mohli být uchováni (ochráněni, ušetřeni) od zlých vlivů, kterým byli na světě denně vystaveni a aby Jeho vlastní duše mohla být posílena a povzbuzena pro povinnosti a zkoušky nadcházejícího (nastávajícího) dne. Celou noc, zatímco Jeho následovníci (učedníci) spali, jejich božský Učitel se modlil. Rosa a (noční) mráz (chlad) noci (do)padaly na Jeho hlavu skloněnou v modlitbě. Jeho příklad je zanechán pro Jeho následovníky...

2T 508

Zvolil si ticho noci (noční klid), kdy nebyl vůbec rušen. Ježíš mohl léčit (zdravovat) nemocné a křísit mrtvé. Sám byl zdrojem požehnání a síly. Poroučel i bouřím a ony Ho poslouchaly. Nebyl potřísněn (poskvrněn), byl prost vší zkažeností a hřích Mu byl cizí; přesto se modlil, a to často s velikým pláčem a slzami. Modlil se za své učedníky a za sebe, a tak se ztotožňoval s našimi potřebami, našimi slabostmi a našimi selháními (pády, chybami, nedostatky), které jsou pro člověka (lidi, lidstvo) tak běžné (vlastní). Byl mocným žadatelem (prosebníkem), nevlastnil (neměl) vášně naší lidské padlé přirozenosti, byl však obklíčen podobnými nemocemi (slabostmi), pokoušen ve všem stejně tak jak jsme my. (Žid 5,2; 4,15). Ježíš vydržel (snášel) muka, která vyžadovala pomoc a podporu Jeho otce.

2T 508

Kristus je náš příklad. Jsou služebníci (kazatelé) Kristovi pokoušeni a prudce (nelítostně) bičováni (napadáni) satanem? Tak také byl On (Ten), který nepoznal hřích (2Kor 5,21). V těchto hodinách úzkosti se obracel ke svému Otci. Přišel na zem, aby nám mohl poskytnout (připravit, opatřit, zajistit, ukázat) cestu (způsob), skrze kterou (pomocí níž, na níž) bychom mohli najít milost a sílu k pomoci v každém čase potřeby, když budeme následovat Jeho příklad v častých a opravdových (vážných, horlivých) modlitbách.

2T 509

Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš.

Matouš 26,39

V zahradě Getsemane Kristus trpěl na místě člověka a lidská přirozenost Syna Božího zakolísala (se zachvěla) pod strašnou hrůzou viny hříchu, až Jeho bledé chvějící se rty musely ve smrtelné úzkosti zvolat (vyrazily bolestné zvolání): „Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento.“... Lidská přirozenost by v té době a na tom místě (tehdy a tam) zemřela pod hrůzou pocitu (hrozným vědomím) hříchu, kdyby Ho (nebýt) anděl z nebe neposílil, aby mohl vydržet (s/u/nést) tato muka (duševní trýzeň)... Kristus zakusil (snášel, vytrpěl, prošel) smrt, která je vyslovená (vynesená, dopadne, vyřčená) nad přestupníky Božího zákona.

Je strašnou věcí pro nekajícího hříšníka padnout do rukou živého Boha. To dokazují dějiny zániku starého světa potopou, záznam o ohni, který spadl z nebe a zničil obyvatele Sodomy. Nikdy to však nebyl dokázáno až v tak obrovské míře, jako v utrpeních (mukách) Krista, Syna nekonečného Boha, když snášel Boží hněv za hříšný svět. Bylo to následkem hříchu, přestoupení Božího zákona, že zahrada Getsemane se stala se výtečným (význačným, významným, předním, věhlasným) místem utrpení za hříšný svět. Žádná bolest, žádná muka, se nemohou měřit s těmi, které (musel) snášel Syn Boží.

Člověk není učiněn nositelem hříchu, a proto nikdy nepozná hrůzu prokletí hříchu, jež nesl Spasitel. Žádné utrpení nemůže snést nějaké srovnání s utrpením Toho, na něhož dopadl Boží hněv s ohromující (zdrucující) silou. Lidská přirozenost může vydržet (snést) jen omezené množství zkoušek a utrpení. Omezené může snášet jen omezenou míru, a pak lidská přirozenost podlehne; Kristova přirozenost však měla větší únosnost utrpení... Muka, která Kristus snášel, rozšiřují, prohlubují a podávají důkladnější (rozvinutější) představu o charakteru hříchu a charakteru odplaty (trestu), kterou Bůh přinese (nechá dopadnout) na ty, kteří pokračují v hříchu. Odplatou za hřích je smrt, ale Božím darem je věčný život skrze Ježíše Krista pro pokání činícího, věřícího hříšníka.

Meč spravedlnosti byl vytasen a hněv Boží (namířen) proti (vůči) nepravosti spočinul (dopadl) na zástupci člověka, Ježíši Kristu, jednorozeném od Otce.

Ms 35, 1895; 5BC 1103

Ale totoť jest ta vaše hodina a moc temnosti.

Lukáš 22,53

Když se Syn Boží sklonil v postoji modlitby (k modlitbě) v zahradě Getsemane, trýzeň Jeho ducha způsobila, že z Jeho potních dírek stékaly velké krůpěje krve. Obklopovala ho zde (tam) hrůza velké (strašné) temnoty. Spočinuly (dopadly, doléhaly) na Něm hříchy světa. Trpěl na místě člověka jako přestupník (Otcova) zákona Jeho Otce. Zde byl (se rozprostíral) výjev pokušení. Božské světlo Boha se vzdalovalo (ustupovalo, ztrácelo) Jeho zraku (pohledu) a On přecházel od rukou mocností temnoty. Ve své duševní úzkosti ležel (tváří) na chladné zemi. Uvědomoval si nelibost svého Otce. Vzal kalich utrpení od úst vinného (provinivšího se) člověka (lidstva) a rozhodl se ho sám vypít a místo něho dát člověku (lidem) kalich požehnání. Hněv, který měl dopadnout na člověka, dopadl nyní na Krista. Zde se v Jeho rukou chvěl tento tajemný kalich.

2T 203

Ježíš často chodil do (navštěvoval, uchyloval se) Getsemane se svými učedníky, aby zde rozjímal a modlil se... Nikdy předtím Spasitel nenavštívil toto místo se srdcem tak plným žalu (přeplněným zármutkem). Nebylo to tělesné utrpení, jež Syna Božího svíralo (tlačilo, sráželo k zemi, naplňovalo zděšením, jehož se lekal)... Hříchy ztraceného světa spočívaly (dopadaly) na Něm a přemáhaly (drtily) Ho. Bylo to vědomí nelibosti Jeho Otce (Otcovy nelibosti), jako důsledek hříchu, jež trhlo (roztrhlo, plnilo) Jeho srdce takovou pronikavou trýzní (bolestí) a jež způsobilo, že z Jeho čela stékaly velké (obrovské) krůpěje krve...

2T 203-204

Můžeme mít jen slabé (chabé) ponětí (představu) o nevýslovné úzkosti (mukách) Božího drahého Syna (Božího) v Getsemane, když si uvědomova(i)l své odloučení od svého Otce v (jako) důsledku hříchu (člověka), jež nesl za člověka (vzal na sebe). Stal se hříchem za padlé lidstvo. Vědomí odvrácení (odnětí) Otcovy lásky od Něho vyrazilo z Jeho úzkostné (stísněné, ztýrané) duše tato truchlivá (žalostná, bolestná, žalná) slova: „Smutnátť jest duše má až k smrti“ (Mat 26,38)...

2T 206

Božský Syn Boží slábl (omdlával), umíral. Otec po(vy)slal posla od své přítomnosti, aby posílil tohoto božského Trpitele a podepřel (povzbudil) Ho, aby mohl kráčet touto krví skropenou (potřísněnou, zbrocenou) cestou (stezkou). Kdyby smrtelníci mohli vidět úžas a zármutek andělských zástupů, jak v tichém žalu (mlčky smutně) pozorovali, když (jak) Otec odvracel své paprsky světla, lásky a slávy od lůna (nitra) svého milovaného Syna, lépe by pochopili, jak odporný je hřích v Božích očích.

2T 206

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

Matouš 27,46

On [Ježíš] byl zrazen políbením do rukou svých nepřátel a byl rychle (od)veden do soudní síně pozemského soudního dvora... Andělské zástupy hleděly s úžasem a žalem (zármutkem) na Toho, které byl Majestátem nebes a který nosil korunu slávy, nyní nesoucího korunu trnovou, jako krvácející oběť hněvu (běsnění, vzteku) rozzuřené lůzy (rozběsněného davu), podněcovaný chorobným šílenstvím (šílenou zuřivostí) satanova hněvu (zloby). Pohleďte na trpělivého Trpitele (Mučedníka)! Na Jeho hlavě je (jehož hlavu zdobí) trnová koruna. Jeho životodárná krev vytéká z každé rozdrásané žíly...

2T 206-207

Patřete na utiskovatele a utištěného! Obrovský dav kolem (obklopuje) Spasitele světa! Posměšky a úšklebky se mísí s hrubými rouhavými přísahami... Kristus, drahý Syn Boží, byl (od)veden dále (vydán) a na Jeho ramena (bedra, záda) byl vložen kříž...Tísňěn (tlačen) obrovským zástupem krutých nepřátel a bezcitných diváků je veden na místo ukřižování... Je přibit na kříž a pověšen (visí) mezi nebem a zemí... Slavný Vykupitel ztraceného světa snášel místo člověka trest za přestoupení Otcova zákona. Chtěl (rozhodl se) vykoupit svůj lid svou vlastní krví...

2T 207-208

Snášel kdy vůbec někdo takovou bolest a utrpení, jakou snášel umírající Spasitel! Byl to pocit (vědomí) Otcovy nelibosti, jež učinilo Jeho kalich tak hořkým (nesnesitelným). Nebylo to tělesné utrpení, které (jež) tak rychle ukončilo Kristův život na kříži. Byla to zdrcující tíha hříchů světa a pocit (vědomí) Otcova hněvu... Prudké pokušení, že Ho Jeho vlastní Otec navždy opustil, způsobilo (vydralo, vyrvalo Mu z Jeho úst) tento pronikavý (bolestný) výkřik z kříže: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

2T 209

Ve svém smrtelném zápase, když obětoval svůj drahocenný (předrahý) život, mohl jen vírou spolehnout na Toho, kterého (jehož) vždy bylo Jeho radostí poslouchat (rád poslouchal)... Vzdal se (zbaven) i jasné naděje a důvěry ve své budoucí vítězství, (hlasitě) volá velikým hlasem: „Otče, v ruce tvé poručím ducha svého“ (Luk 23,46). Zná povahu svého Otce, Jeho spravedlnost, Jeho milosrdenství a Jeho velkou lásku a v podřízenosti se (pokoře, s odevzdaností, odevzdaně) vkládá (poručí) do Jeho rukou.

2T 210

On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.

Izaiáš 53,5

Někteří mají (jen) velmi omezené náhledy (pohled, představu) na dílo smíření (vykoupení). Domnívají se, že Kristus vytrpěl jen nějakou nepatrnou část trestu za přestoupení Božího zákona; myslí si, že i když Jeho drahý Syn pociťoval (zakoušel) Boží hněv, že měl, ve všech svých bolestných utrpeních důkaz Otcovy lásky a Jeho přijetí (souhlasu, uznání, náklonnosti); že brány hrobu Mu osvěcovala jasná naděje a že měl trvalý důkaz o své budoucí slávě. Toto je velký omyl. Největší úzkost (muka) působil Kristu pocit (vědomí) Otcovy nelibosti. Jeho duševní zápas byl díky (kvůli, následkem toho) tomu tak prudký (silný), že člověk může mít o tom jen chabou (nepatrnou) představu. 2T 213

U mnohých příběh blahosklonnosti (vtělení), ponížení a oběti našeho božského Pána neprobouzí (nevyvolává) žádný hlubší (větší) zájem... než dějiny (mučnické) smrti Ježíšových mučedníků. Mnozí umírali v pomalých mukách, jiní byli ukřižováni. V čem se liší smrt Božího drahého Syna od (jejich) smrti těchto mučedníků?... Kdyby Kristova utrpení sestávala (spočívala v) jen z tělesné bolesti (mukách), pak by Jeho smrt nebyla o nic bolestnější (strašnější) než smrt některých mučedníků. Avšak tělesná bolest byla jen nepatrnou částí muk (utrpení) drahého Božího Syna. Hříchy světa spočinuly (dolehly) na Něm, také i (rovněž) pocit Otcova hněvu, když snášel trest (za) přestoupeného zákona hřešil. To bylo to, co rozdrtilo Jeho božskou duši... Nevinný trpícím Muž (Trpitel) z Golgoty si plně uvědomoval a nejpronikavěji (nejpalčivěji) pociťoval odloučenost (odloučení), kterou mezi Bohem a člověkem způsobuje (vytváří) hřích. Byl tísněn (sužován, trápen) mocnostmi temna. Ani jediný paprsek světla neosvěcoval Jeho budoucnost... To bylo v této strašné hodině temnoty, když Otec skryl svou tvář, kdy Ho obklíčily zástupy zlých andělů, kdy na Něm spočinula (dolehla) tíha hříchů světa, z Jeho úst vyšla (vyřkla) tato slova: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?" (Mat 27,46)...

Ve srovnání s úsilím o věčný život je každá jiná námaha bezvýznamná. 2T 213-214

Věduce, že ne těmi porušitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem,... ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista.

1 Petrova 1,18.19

„Věduce“, říká Petr, „že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste“ 1Pt 1,18. Ó, kdyby tyto věci stačily k zaplacení spasení člověka, jak snadno by to mohl vykonat Ten, který říká: „Mé jest stříbro a mé jest zlato“ Ag 2,9. Avšak přestupník svatého Božího zákona mohl být vykoupen jedině drahocennou krví Syna Božího.

4T 458

Skrze nekonečnou oběť a nevýslovné utrpení náš Vykupitel (Spasitel) nám dal (položil, umístil) naše vykoupení na dosah (učinil pro nás dosažitelné). Na tomto světě nebyl vážený (uctěn) a poznán, aby skrze svou obdivuhodnou blahosklonnost a ponížení, mohl vyvýšit člověka, aby získal věčné pocty a nesmrtelnou radost v nebeských dvorech. Během (po) 30 let života na zemi, Jeho srdce bylo svíráno nepochopitelnou (nepředstavitelnou) úzkostí. Jeho cesta od jeslí po Golgotu byla zastřena (zahalena) stínem bolesti (smutku) a zármutku (bolesti, žalu). Stal se (byl) mužem bolesti, poznal žal, snášel takový zármutek (bolest srdce), jaký lidskou řečí nelze vylíčit. „Pohledte a vizte, jestli bolest podobná bolesti mé“ (Pláč Jer 1,12). (Pojal) Nenáviděl hřích dokonalou nenávistí, přesto však snesl (shrnul) na svou duši hříchy celého světa. Bez viny, nesl trest viníků. Nevinný, přesto (a přece) se obětoval jako zástupce za hříšníka. Vina každého hříchu svou váhou doléhala (svírala, sužovala, tížila) na božskou duši Vykupitele světa. Zlé myšlenky, zlá slova, zlé skutky každého syna a dcery Adama, Ho vyzývaly k odplatě (volaly po odplatě na (u) Něm), protože se stal zástupcem člověka. I když vina hříchu nebyla Jeho (Mu nepatřila), přesto byl Jeho duch drásán a zraňován (drcen) přestoupením člověka a On (Ten), který nepoznal hřích, se za nás stal hříchem, abychom se my mohli stát spravedlností Boží v Něm (2Kor 5,21).

1SM 321

Jaká cena byla zaplacená za nás! Pohledte na kříž a na oběť vyvýšenou (vyzdviženou) na něm. Pohledte na ty ruce, jež byly probodnuty krutými hřeby. Pohledte na Jeho nohy, jež byly přibity ke dřevu. Kristus nesl naše hříchy na svém vlastním těle. Toto (Jeho) utrpení, tato muka jsou cenou za vaše vykoupení.

6T 479

Zdaliž nevíte, že... nejste sami svoji? Nebo koupeni jste za velikou mzdu.

1Korintským 6,19.20

Všichni lidé byli vykoupeni za tuto nekonečně velkou cenu. Tím, že (když) vydal (vydal) všechny nebeské poklady (nebes) na tento svět, tím, že (když) nám dal v Kristu celé nebe, Bůh vykoupil vůli, city, mysl (rozum) i duši (srdce) každého člověka. Věřící i nevěřící, všichni lidé jsou Božím vlastnictvím. (Bůh vykoupil všechny lidi za nekonečně velkou cenu. Když dal v Kristu celé nebe, vydal všechny nebeské poklady. Vykoupil vůli, city, rozum i srdce každého člověka. Věřící i nevěřící jsou Božím vlastnictvím.)

COL 326

Patříme Kristu (Jemu, Jsme Jeho) stvořením i vykoupením. Naše tělo není naším vlastnictvím, abychom s ním zacházeli, jak se nám líbí, abychom ho mrzačili (ochromovali, ničili, poškozovali) zlozvyky, které vedou ke zkáze. Když tak budeme činit, nebudeme moci (tako nemůžeme) přinést Bohu dokonalou službu. Náš život a naše schopnosti náležejí (patří) Jemu. V každém okamžiku o nás pečuje; udržuje živý stroj v činnosti; kdyby (tento mechanismus) byl na okamžik ponechán bez dohledu, zemřeli bychom. Jsme absolutně (naprosto) závislí na Bohu.

CD 56

Naučíme se velké lekci, když pochopíme (porozumíme) náš vztah (příbuzenství, spojení) k Bohu a Jeho vztah (spojení s) k nám. Slova „Nejste sami svoji! Nebo koupeni jste za velikou mzdu,“ by měla být pověšena v pamětní síni, abychom vždy mohli uznat Boží právo na naše schopnosti, na náš majetek, na náš vliv, na nás samotné. Musíme se naučit, jak bychom měli (máme) zacházet s tímto Božím darem, v myslí, v duši, v těle, abychom jako Kristovo vykoupené vlastnictví, mohli konat zdravou, libou (příjemnou) službu.

Bohatství země se ztrácí v bezvýznamnosti (je úplně bezvýznamné, bezcenné), když je srovnáváno (ve srovnání) s cenou jediné duše, pro níž náš Pán a Mistr zemřel. Ten, kdo „zvážil na váze hory a pahrbky na závaží,“ (Iz 40,12) vidí (spatřuje) v lidské duši nekonečnou hodnotu.

4T 261

Nechť si mladí lidé vštíplí myšlenku, že nejsou sami svoji (Vštěpujte mladým lidem, že nepatří sobě). Patří (náležejí) Kristu. Jsou vykoupeni Jeho krví, právem Jeho lásky (má na ně právo pro svou lásku). Žijí proto, že je svou mocí udržuje při životě. Jejich čas, síla a schopnosti patří Kristu a pro Něho je mají rozvíjet, cvičit a používat.

MH 396

Kristus vás vykoupil za drahou (velkou) cenu a nabízí vám milost a slávu, jestli (pokud) ji přijmete.

2T 289

A chodtež v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.

Efezským 5,2

Je to (životodárná) oběť daru života přinesena v náš prospěch, abychom se mohli stát vším, co si On (čím si nás) přeje (mít, abychom byli), abychom byli – Jeho představiteli, vyjadřujícími (udělujícími, vyzařujícími) vůni Jeho charakteru, Jeho vlastních čistých myšlenek, Jeho božských vlastností, jak se projevily v Jeho posvěceném lidském životě, aby Ho jiní mohli spatřit (vidět) v Jeho lidské podobě a... mohli být přivedeni k tomu, aby toužili být jako (podobnými) Kristus – čistí, neposkvrnění, zcela přijatelnými Bohu, bez poskvrny nebo vrásky, anebo cokoli takového (něčeho podobného) Ms.159,1903; 6BC 1118.

Jak horlivě (vážně, opravdově, usilovně) Kristus konal dílo naší záchrany (spásy, spasení)! Jakou oddaností svého života zjevil (ukázal), jak se snažil dát (vrátit, udělit) hodnotu (cenu) padlému člověku udělením (tím, že připočtením) každému pokání činícímu, věřícímu hříšníkovu zásluhy své neposkvrněné spravedlnosti! Jak neúnavně pracoval! V chrámu i v synagoze, na ulicích měst, na tržišti, v dílně, u moře, uprostřed hor (na vrších) kázal evangelium a léčil (uzdravoval) nemocné. Dal všechno, co sám měl, aby mohl uskutečnit plán vykupující milosti. RH 4.4.1912

Kristus obětoval své zlámané (zmučené) tělo (život), aby vykoupil zpět Boží dědictví a aby dal (udělil, poskytl) člověku lidem) ještě jednu zkoušku (příležitost). „A protože i dokonale spasití může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně“ (Žid 7,25). Kristus se přimlouval za ztracené lidstvo svým neposkvrněným (bezhříšným) životem, dokonalou (svou) poslušností i smrtí na kříži Golgoty. Dnes se za nás Vůdce našeho spasení (Spasitel) nejen přimlouvá jako prosebník, ale dělá si na nás nárok jako Vítěz (si činí nárok na své vítězství). Přinesl dokonalou oběť a nyní jako náš prostředník (Přímlovce) pokračuje v díle záchrany, které začal. Pozvedá před Otcem kadidelnici naplněnou svými dokonalými (neposkvrněnými) zásluhami, modlitbami vyznání a vděčnosti Jeho lidu. Ty pak přicházejí k Božímu trůnu (stoupají k Bohu) provoněné spravedlností Ježíše Krista jako příjemná vůně kadidla. Otec tuto oběť přijímá a odpouští lidem všechna přestoupení.

COL 156

Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir.

Izaiáš 13,12

(Hodnota duše, kdo ji může vyčíslit (ocenit, spočítat)? Chcete znát její cenu, jděte do Getsemanské zahrady, a tam bděte s Kristem během těch hodin úzkosti, kdy se potí velkými krůpějemi krve.) Kdo z lidí zná skutečnou hodnotu člověka? Chceme-li ji pochopit, jděme s Kristem do Getsemanské zahrady a prožijeme s Ním hodiny úzkosti, kdy mu z čela stékaly velké krůpěje potu jako krev. Pohleďme na Spasitele vyvýšeného na kříži a zaposlouchejme se do Jeho zoufalého volání: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil“ (Mar 15,34). Pohleďme na zkrvavenou (zraněnou) hlavu, probodený bok a poraněné nohy. Uvědomme si, že Kristus dal všechno v sázku. Celé nebe se pro naši záchranu vydalo v nebezpečí. Pod křížem si připomeňme, že Kristus by svůj život obětoval (položil) i pro jediného hříšníka. Jedině tak můžeme poznat hodnotu člověka.

Jsme-li spojeni s Kristem, budeme si každého člověka vážit (cenit), jako si ho váží (cení) Spasitel. Pocítíme k jiným podobnou (tutéž hlubokou) lásku, jakou Kristus prokazuje (cítí k) nám. Teprve potom budeme schopni zachraňovat (získávat), a ne odhánět, přitahovat, a ne odpuzovat lidi, za které On zemřel... Čím větší je jejich hřích a hlubší jejich bída, tím více (horlivěji, silovněji a něžněji /citlivěji/) bychom se měli snažit o jejich záchranu. Začneme si všimnout potřeb trpících lidí, kteří hřešili proti Bohu a jsou zdeptáni tíhou svých vin. Pocítíme k nim soucit a nabídneme jim pomocnou ruku.

COL 196-197

Kristus a jeho ukřižování by se mělo stát předmětem našich myšlenek a pohnout (probudit, vyvolat) nejhlubší emoce (city) našich duší... Pouze (jedině) skrze kříž můžeme ocenit hodnotu lidské duše. Taková je hodnota lidí, za které Kristus zemřel, že Otec je spokojen s nekonečnou cenou, kterou zaplatí za spásu člověka tím, že vydá svého vlastního Syna na smrt za jejich vykoupení. Jaká moudrost, milosrdenství (milost) a láska ve své plnosti se zde projevila! Hodnota člověka se pozná pouze cestou (když jdeme) na Golgotu. V tajemství Kristova kříže můžeme posoudit (odhadnout) cenu člověka.

2T 634

Jak slavné (skvělé, nádherné) jsou možnosti, jež leží před padlým lidstvem! Bůh skrze svého Syna zjevil (ukázal) dokonalost, kterou je člověk schopen (může) dosáhnout. Skrze Kristovy zásluhy je člověk povznesen ze svého zvráceného (porušeného) stavu, očištěn a učiněn dražším než (nad) zlato z Ofir.

ST 3.9.1902

V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše.

1Janova 4,10

Láska je základní zásadou (principem, základem) Boží vlády na nebi i na zemi a musí být také základem křesťanského charakteru... A láska se projevuje v oběti.

Plán vykoupení spočívá na oběti – oběti tak široké, hluboké a vysoké (velké), že ji nelze změřit. Kristus dal za nás vše a ti, kteří Jej přijímají, jsou (budou) ochotni (připraveni, hotovi) obětovat všechno pro svého Vykupitele.

COL 49

Když Adamův hřích ponořil (uvrhl) lidstvo do beznadějně bídy, Bůh se mohl odvrátit od padlých bytostí. Mohl naložit s nimi jako si hříšníci zaslouží, aby bylo s nimi naloženo. Mohl přikázat nebeským andělům, aby na náš svět vyliili koflíky Jeho hněvu. Mohl odstranit tuto temnou skvrnu ze svého vesmíru. On to však neučinil. Místo, aby je vykázal ze své přítomnosti, ještě více se přiblížil k padlému lidstvu. Dal svého Syna, aby se stal kostí z našich kostí a tělem z našeho těla...

Boží dar člověku převyšuje (přesahuje, je mimo) veškeré počítání (všechny výpočty). Nic nebylo odepřeno. Bůh by nedovolil, aby bylo řečeno, že mohl učinit více, anebo zjevit (projevit) lidstvu větší míru lásky. V daru Krista (oběti Ježíše Krista) dal celá nebesa.

MS 21.1900

Ti kteří tvrdí (vyznávají), že milují Krista, nechápou vztah (spojení), jaký existuje mezi nimi a Bohem, a přesto je to jen matně (nejasně) nastíněno jejich chápání. Oni jen nejasně chápou úžasnou Boží milost (projevenou) v daru (když dal) svého jednorozrozeného Syna pro záchranu (spasení) světa.

RH 30.1.1894

Aby získal (přitáhl k, spojil) člověka pro sebe a zajistil jeho věčné spasení, Kristus opustil královské dvory nebes a přišel na tuto zem, místo (na místě) člověka snášel (vytrpěl) muka (utrpení, bolesti, trýzeň, zápas) hříchu a hanby a zemřel, aby ho učinil svobodným. V pohledu (s ohledem na) nekonečně velké ceny zaplacené za vykoupení člověka jak se může někdo, kdo vyznává Kristovo jméno odvážit (pokusit, dovolit) zacházet s lhostejností (nevšimavostí) s jedním z Jeho maličkých?... Jak (s jakou) trpělivě, vlídně a laskavě by měli jednat (zacházet) s vykoupěnými Kristovou krví!

5T 614

Jedent' jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupení za všecky.

1Timoteova 2,5.6

Skrze Krista je člověku zajištěno (umožněno) obnovení i usmíření. Propast, která byla učiněna hříchem, je překlenuta golgotským křížem. Celé (plné a dokonalé) výkupné zaplatil Ježíš cenou, kterou je hříšníkovi odpuštěno a je přitom zachována spravedlnost zákona. Všichni, kdo věří, že Kristus je smírčí (usmiřující) obětí, mohou přijít a obdržet (získat) odpuštění svých hříchů, protože skrze Kristovy zásluhy bylo otevřeno spojení mezi Bohem a člověkem. Bůh mě může přijmout za své dítě a já se k Němu mohu hlásit (se Ho mohu dožadovat) a radovat se v Něm jako ve svém milujícím Otci. Musíme svou nebeskou naději soustředit pouze na Krista, protože On je naším Zástupcem a Ručitelem...

Nejlepší snaha (úsilí), kterou člověk může ve své vlastní síle vyvinout, je bezcenná, má-li se střetnout se (vyhovět, uspokojit) svatým a spravedlivým zákonem, který byl přestoupen. Avšak skrze víru v Krista si může činit nárok (dožadovat) na spravedlnost Syna Božího jako plně dostačující. Kristus uspokojil požadavky zákona ve své lidské přirozenosti. Nesl za hříšníka prokletí zákona, vykonal za (pro) něho smíření, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul...(Jan 3,16) Opravdová víra si přivlastňuje Kristovu spravedlnost a hříšník je učiněn vítězem spolu s Kristem, protože je učiněn účastníkem božské přirozenosti, a tak je spojeno božství s lidstvím.

RH 1.7. 1890; 1SM 363

Ten, kdo se snaží (pokouší) dosáhnout nebe svými vlastními skutky, tím, že zachovává zákon, se pokouší (snaží) o nemožné. Člověk nemůže být zachráněn bez poslušnosti, ale jeho skutky by neměly být z něho (jeho vlastními). Kristus by v něm měl působit chtění i činění podle dobře libé vůle své (Fil 2,13)... Vše, co člověk dělá (může vykonal) bez Krista, je poskvrněno sobectvím a hříchem. Ale to, co je konané vírou, může Bůh přijmout (přijímá). Snažíme-li (usilujeme-li) se získat nebe skrze Kristovy zásluhy, duše bude dělat (učiní) pokrok. Pohledem (patříce) na Ježíše, na Vůdce a Dokonavatele naší víry", můžeme jít od síly k síle, od vítězství k vítězství, protože skrze Krista Boží milost uskutečnila naše dokonalé (plné, úplné) spasení.

RH 1.7. 1890;1SM 364

Nemůžeme (d)oceníť drahocenné (převzácné) výkupné, zaplacené za vykoupení padlého člověka. Nejlepší a nejsvětější city srdce by měly být opětovány (projeveny) za tak obdivuhodnou lásku.

4T 119

Díka pak budiž Bohu z nevýmluvného daru jeho.

2 Korintským 9,15

Zjevení Boží lásky člověku se soustřeďuje v kříži. Jeho plný význam nedokáže jazyk vyjádřit, pero popsat (vylíčit) ani rozum (mysl) člověka pochopit... Kristus, který byl ukřižován pro (za) naše hříchy, Kristus, který vstal z mrtvých, a Kristus, který vystoupil na nebesa (vstoupil na výsost), to je věda o spasení, kterou se máme zabývat (poznat) a které máme učit druhé (studovat a zvěstovat). (MH 423-424)

Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže" (Fil 2,6-8). „Kristus jest, kterýž umřel za ně, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás" (Řím 8,3). „A protože i dokonale spasiti může všechny přístupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně" (Žid 7,25). (MH 424)

Zde je nekonečná moudrost, nekonečná láska, nekonečná spravedlnost, nekonečné milosrdenství – „hlubokost (hloubka) bohatství i moudrosti a umění (poznání) Božího" (Řím 11,33).

Každé požehnání dostáváme skrze dar Krista (Kristus je darem, z nějž plyne každé požehnání). Prostřednictvím tohoto daru k nám den co den (dennodenně) přichází (proudí mohutný proud) neustálý příliv Hospodinovy dobroty. Každá květina se svými jemnými barevnými odstíny (ve svých rozkošných barvách) a sladkou (líbeznou, příjemnou) vůní je dána k našemu potěšení skrze tento jedinečný Dar. Slunce i měsíc byli jím učiněny. Není hvězdy, která krásí oblohu (nebesa), kterou by On neučinil. Na svém stole nemáme pokrm (ani kousek jídla), který by On nebyl připravil k našemu životu. Na tom všem je Kristův podpis (napsáno Kristovo jméno). Všechno je dáno člověku (všeho se nám dostává) skrze Ten nevýslovný Dar, jednorozeného Syna Božího. Byl přibit na kříž, aby (se) všechny tyto (přehojné, štědré) dary mohly spočinout na člověku (dostaly Božímu stvoření).

8T 287

„Čehož oko nevidalo, ani ucho slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují" 1Kor 2,9). Zajisté žádný člověk (určitě nikdo, kdo spatří /hledí, se dívá na), který uvažuje o bohatství Jeho milosti, nemůže opomenout zvolat s apoštolem: „Díky pak Bohu z nevýmluvného daru jeho" (2Kor 9,15).

5T 730

Skrze ospravedlnění jednoho (zdarma) všickni lidé mohou přijít k ospravedlnění života.

Řím 5,18

Za peníze ho nelze koupit, rozumem pochopit, silou přikázat; ale všem, kteří ho přijmou, je dána (udělena) Boží slavná (nádherná) milost bezplatně (zadarmo, štědře udělována). Lidé však mohou (po)cítit svou potřebu a vzdát se veškeré závislosti (spoléhání) na sobě (vlastní já) a přijmout spasení jak dar. Ti, kteří vstoupí (vejdou) do nebe, nebudou měřit jeho zdi svou vlastní spravedlností, ani jim nebudou jeho brány otevřeny díky drahým obětem ze zlata či stříbra; ale oni získají přístup k mnohým přibýtkům Otcova domu skrze zásluhu Kristova kříže... RH 15.3.1887

Pro hříšné lidi je nejvyšší útěchou a největším důvodem k radosti, že nebe dalo Ježíše, aby byl (se stal) Spasitelem hříšníků... Rozhodl se projít územím, kde Adam klopýtnul a padl, aby se setkal (střetil, čelil) s pokušelem na bitevním poli a přemohl ho (zvítězil nad ním) v zájmu (zastoupení, jménem) člověka. Pohledte na Něho na poušti pokušení. Čtyřicet dnů a čtyřiceti nocí se postil a snášel nejprudší útoky (nájezdy) mocností temnoty. Tlačil „vinný lis sám, aniž kdo z lidí byl s Ním“ (Iz 63,3). Nebylo to kvůli Němu, ale proto, aby mohl zlomit pouto (přetrhnout řetěz), kterým (jímž) satan držel (bylo drženo) lidstvo v (satanově) otroctví.

RH 15.3.1887

Tak jako Kristus ve svém (v době, během svého) lidství hledal sílu u svého Otce, aby mohl být (byl) schopen vydržet (snášet, snést, obstát ve) zkoušky a pokušení, tak máme dělat (činit) i my. Máme následovat příklad bezhříšného Syna Božího. Denně potřebujeme (přijímat, získávat) pomoc, milost a sílu ze Zdroje veškeré moci (vší síly). Máme uvrhnout svou bezmocnou duši na Toho, který je ochoten pomoci nám v každém čase potřeby. Příliš často zapomínáme na Pána (Boha, Hospodina). Vlastní já dává přednost popudům a my ztrácíme vítězství, která bychom měli získat.

Máme-li (jestliže chceme) zvítězit, neodkládejme s pokáním a přijetím (obdržet, získat) odpuštění, které nás postaví (umístí) do výhodného postavení. Činíme-li pokání a věříme-li, Boží očišťující moc bude naše (patřit nám). Jeho spasitelná milost je nabízena zadarmo (bezplatně). Jeho odpuštění je dáno všem, kteří ho přijmou... Nad každým hříšníkem, který činí pokání se Boží andělé radují (jásají, plesají) písněmi radosti. Ani jeden hříšník nemusí být ztracen (zahynout). Dar spasitelné (spásné) milosti je úplný (dokonalý, hojný) a bezplatný (nabízen v plnosti a zdarma).

Děkuji Bohu svému vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši,

1 Korintským 1,4

Jsou mnozí, kteří doufají, že si svými vlastními skutky zaslouží Boží přízeň. Neuvědomují si svou bezmocnost. Nepřijímají Boží milost zdarma jako (nezasloužený) dar, ale pokoušejí se vybudovat svou vlastní spravedlnost).

COL 245

Požehnání (hodnota) vykupující (zachraňující) lásky náš Spasitel přirovnal k drahocenné perle [Mat 13,45.46]...

Podobenství nepředstavuje perlu jako dar. Obchodník ji koupil za cenu všeho, co měl. Mnozí lidé se ptají po smyslu tohoto přirovnání, vždyť Písmo hovoří o Ježíši Kristu jako o daru. Kristus je opravdu dar, ale jen pro ty, kdo mu bez výhrad odevzdají celou svou bytost – duši, ducha i tělo. Máme se Kristu odevzdat a ochotně žít životem ochotné poslušnosti všech Jeho požadavků. Vše, co jsme, všechno naše nadání a schopnosti patří Pánu a máme je zasvětit Jeho službě. Jestliže se takto plně odevzdáme Kristu, dá se Kristus se všemi nebeskými poklady nám. Získáme drahocennou perlu.

Spasení je nezasloužený (bezplatný) dar, a přesto má být kupován a prodáván. Na trhu, který řídí Boží milost, je drahocenná perla nabízena ke koupi bez peněz a bez placení...

(požehnání, bohatství) Kristovo evangelium je požehnáním, které mohou získat všichni. Spasení mohou dosáhnout nejchudší právě tak jako nejbohatší, nelze je zajistit žádným pozemským bohatstvím. Spasení dosahujeme, když se odevzdáváme Kristu jako Jeho vykoupené vlastnictví a když jej dobrovolně (ochotně) posloucháme.

Musíme hledat perlu nesmírné ceny, ne však na pozemských tržištích a světskými způsoby. Cenu, kterou za ni máme zaplatit, nelze vyčíslit hodnotou zlata a stříbra, protože to patří Bohu. Odložme názor, že nějaké časné nebo duchovní výsady nám mohou zajistit spasení. Bůh od nás požaduje ochotnou poslušnost.

COL 115-117

Všechny Jeho dary jsou zaslíbeny pod (za) podmínkou poslušnosti. Bůh má nebesa plná (Pán nabízí všechny nebeská) požehnání pro ty (těm), kteří s Ním spolupracují.

COL 145

Nebo poněvadž pro pád jeden smrt kralovala pro jednoho, mnohem více, kteříž by rozhojněnou milost a dar spravedlnosti přijali, v životě novém kralovati budou skrze jednoho Jezukrista.

Římanům 5,17

Bůh má hojnost milosti a moci, která čeká na to, že se jí budeme dožadovat (na náš požadavek, aby uspokojila naši potřebu, náš zájem). Důvod, proč necítíme její velikou potřebu, spočívá v tom, že hledíme (spoléháme, vzhlížíme) příliš na sebe a ne na Ježíše. Nevvyšujeme Ježíše a nespolečáme cele na Jeho zásluhu.

5T 167

Učiněná opatření jsou dokonalá a věčné ospravedlnění Kristovo je dáno, aby si ho vážila každá duše, která uvěřila. Nádherné (drahé), neposkvřené roucho, utkané na nebeském stavu jest připraveno pro kajícího (pokání činícího) a věřícího hříšníka, a proto může říct: „Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti“ (Iz 61,10).

1SM 393

Milost je přichystaná (byla poskytnuta, udělena) v přebohaté (hojné) míře, aby duše, která věří, mohla být uchráněna (zachována prosta) od hříchu. Neboť celé nebe s jeho (se svými) nekonečnými (neomezenými) zdroji bylo dáno k našim službám (nám dáno k dispozici). Můžeme čerpat ze studnice (zdroje, pramene) spasení... My sami jsme hříšníci, v Kristu jsme však spravedliví. Když jsme byli učiněni (stali) spravedlivými (ospravedlněni) skrze připočtenou spravedlnost Kristovu, Bůh nás prohlašuje za spravedlivé a jedná s námi jako se spravedlivými. Pohlíží na nás jako na své drahé děti. Kristus působí proti moci hříchu a kde se rozhojnil hřích, tam se ještě více rozhojnila milost. (Řím 5,20).

1SM 394

Můžeme činit každodenní pokrok ve vystupování vzhůru po cestě (na cestě vzhůru k) svatosti a přesto (stále) nenalezneme ještě větších výšek, než jaké mohou být dosaženy; ale každé natažení duchovních svalů, každý výkon (použití) srdce a mozku, přivede (vynese) na světlo hojnost přisunu (bohatství) milosti podstatné (nezbytné) pro nás, pokud postupujeme (abychom mohli postupovat) vpřed.

Čím více přemýšlíme o těchto bohatstvích, tím více se jich zmocňujeme (získáváme majetku) a tím více zjevujeme zásluhu Kristovy oběti, záštitu Jeho spravedlnosti, Jeho nepopsatelnou (nevýslovnou) lásku, plnost Jeho moudrosti a Jeho moc (schopnost) představit nás Otci bez poskvrny a vrásky nebo něčeho podobného (takového).

Žijeme ve dnech přípravy. Musíme získat (obdržet, obstarat si) plnou zásobu (hojnost) milosti z božské pokladnice (studnice). Pán učinil opatření (zajištění, zaopatření, zásobu) pro každodenní potřebu.

RH 31.5.1906

Pamatuj na mne, Hospodine, pro milost k lidu svému, navštěv mne spasením svým.

Žalm 106,4

Milost je nezasloužená přízeň a věřící je ospravedlněn bez jakýchkoliv svých zásluh, bez jakéhokoliv požadavku (nároku), aby obětoval Bohu. On je ospravedlněn skrze (díky) vykoupení, které je v Kristu Ježíši, který stojí v nebeských dvorech jako zástupce a ručitel hříšníka. Zatímco však je ospravedlněn pro Kristovy zásluhy, není zproštěn (zbaven možnosti) činit ne(s)prav(edli)vost. Víra působí skrze lásku a očisťuje duši. Víra pučí (klíčí, raší) a kvete a přináší (nese) úrodu (pře)vzácného (drahocenného) ovoce. Kde je (se objeví) víra, tam se objeví (projeví) i dobré skutky. Nemocní jsou navštěvováni, o chudé je postaráno (pečováno), sirotci a vdovy nejsou opomíjeni (není zapomínáno), nazí jsou přioděni (odíváni), strádající (nuzní, hladovějící) jsou nasyceni. 1SM 398

Kristus chodil a činil (konal) dobro (dobře) (Sk 10,38) a když lidé jsou spojeni s Ním, milují (budou milovat) ostatní Boží děti a tichost (pokora) a pravda provází (bude provázet) jejich kroky. Výraz jejich tváře (zevnějšku, vzezření) zjevuje jejich zkušenost (prožitok, obrácení) a lidé musí na nich poznat (vidět, poznají), že byli s Ježíšem a učili se od Něho. Kristus a věřící (Jeho následovníci) jsou spojeni v jedno (sjednocují) a krása Jeho povahy se projevuje (se zjevuje) v těch, kteří jsou životodárně (svým životem) spojeni se Zdrojem moci a lásky. Kristus je největší opatrovník (držitel, správce) ospravedlňující spravedlnosti a posvěcující milosti.

Všichni mohou přijít k Němu a obdržet Jeho plnost. Říká: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám“ (Mat 11,28)... Upří svůj pohled na Ježíše, který je Původcem a Dokonavatelem tvé víry. Hledíš na Toho, v němž je plnost pravdy a milosti? Přijal jsi pokoj, který může dát pouze (jedině) Kristus? Pokud ne, pak se Mu odevzdej a skrze (prostřednictvím, pomocí) Jeho milosti usiluj o povahu (charakter, povahové vlastnosti), která bude ušlechtilá a povznesená (povznášejší a zušlechťující). Usiluj (snaž se mít) o vytrvalého (věrného), rozhodného (pevného, odhodlaného) a radostného (přívětivého) ducha. Živ (syť) se Kristem, jenž je chlebem života a budeš pak projevovat půvab (krásu) Jeho povahy (charakteru) i Jeho ducha.

1SM 398

Ani tím nejlepším, co můžete učinit (byste mohli vykonat), si nezasloužíte Boží přízeň. Jsou to Ježíšovy zásluhy, které vás spasí, Jeho krev, která vás očistí.

1T 167

Jehožto Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů, v shovívání Božím.

Římanům 3,25

Kristus je nazýván „Hospodin naše spravedlnost," a skrze víru by měl (vírou může) každý říci: „Hospodin moje spravedlnost." Když vírou uchopíme (přijmeme) tento Boží dar, Boží chvála bude na (splývat z) našich rtech a budeme schopni říci ostatním (jiným): „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa" (Jan 1,29). Budeme pak schopni (moci) říci ztraceným o plánu spasení, že zatímco (i když) svět ležel pod prokletím hříchu, Hospodin představil (předložil) podmínky milosrdenství padlému a beznadějnému hříšníkovi a zjevil hodnotu a význam své milosti. Milost je nezasloužená přízeň... Byla to milost, která poslala našeho Spasitele, aby nás hledal jako poutníky a přivedl nás zpět do svého stáda...

1SM 331

Nikdo nemůže pohlédnout do sebe (svého nitra) a najít ve své povaze něco, co by ho mohlo doporučit Bohu, anebo mu zajistit jeho přijetí. Jedině skrze Ježíše, kterého Otec dal za život světa, může hříšník najít přístup k Bohu. Jedině (pouze) Ježíš je našim Vykupitelem, našim Obhájcem a Prostředníkem. V Něm je naše jediná (veškerá) naděje na odpuštění, pokoj (smíření) a spravedlnost. Působením (moci) krve Kristovy může být duše obtížená (zachvácená, zasažena, nemocná) hříchem obnovena (znovu navracena) k bezúhonnosti (znovu uzdravena)...

1SM 332

Oddělení od (mimo, bez) Krista nemáme žádných zásluh, žádnou spravedlnost. Naše hříšnost, naše slabost, naše lidská nedokonalost znemožňuje (činí nemožným), abychom se mohli ukázat (objevit) před Bohem, pokud nejsme přioděni (rouchem) Kristovou neposkvřenou (bezhříšnou) spravedlností...

1SM 333

Když odpovíte na Kristovo přitahování a spojíte se s Ním, projevíte spásnou víru... Víra se (obe)znamuje duši s existencí a přítomností Boha a životem zaměřeným (soustředěným) pouze na slávu Boží, stále více poznáváme krásu Jeho povahy a dokonalost (důstojnost, vznešenost) Jeho milosti. Naše duše sílí (v) duchovní mocí, neboť (protože) vdechujeme ovzduší nebes... Pozvedáme (povznášíme) se nad svět, hledíme na Toho, který je znamenitější nežli deset tisíců jiných, a všecken jest přežádostivý (Přísl 5,10.16), a tímto pohledem se měníme se (jsme proměněni) k Jeho obrazu.

ST 19.12.1892; 1SM 334

Já však v Hospodinu veselí se budu, plésati budu v Bohu spasení svého.

Abakuk 3,18

Každý, kdo miluje Boha, má (bude) svědčit o vzácnosti (drahocennosti, vznešenosti) Jeho milosti a pravdy. Ti, kteří přijali (obdrželi) světlo pravdy, mají mít (dávat, přijímat) poučení za poučením, aby je (se) naučili ne mlčet, ale mluvit často jeden k druhému. Mají mít na (udržovat, pamatovat na) paměti sobotní shromáždění, kdy ti, kteří milovali a báli se Boha a kteří myslí na Jeho jméno, měli příležitost vyjádřit své myšlenky tím, že mluvili jeden k druhému... (Mal 3,16).

RH 10.9.1895

Majestát nebes ztotožňuje své zájmy se zájmy těch věřících, bez ohledu na to, jak skromné mohou být jejich okolnosti. A kdekoli mají výsadu setkat se spolu, je to vhodná příležitost k tomu, aby často mluvili jeden k druhému, vyjadřující vděčnost a lásku, která je důsledkem přemýšlení o Hospodinově jménu. Takto bude Bůh oslaven, jako Ten, který slyší a vyslýchá a svědectví těchto setkání bude považováno za nejvzácnější ze všech setkání, protože tato mluvená slova jsou (budou) zaznamenána v knize pamětné...

RH 10.9.1895; Ms 32,1894; 4BC 1183

Nedělejte radost nepříteli rozmlouváním o temných stránkách vaší zkušenosti; důvěřujte plněji Ježíši, že vám pomůže odolávat pokušení. Kdybychom více přemýšleli a hovořili o Ježíši, a méně o sobě, měli bychom mnohem více z Jeho přítomnosti. Jestliže budeme zůstat v NĚm, budeme tak naplněni pokojem, vírou a odvahou, prožijeme takovou vítěznou zkušenost, abychom vyprávěli (s vyprávěním), když přijdeme na naše shromáždění, že jiní budou občerstveni (posílení) naším jasným a silným (mocným) svědectvím o Bohu. Tato drahocenná vyznání o chvále slávy Jeho milosti, když budou podepřena Kristu podobným životem, mají neodolatelnou moc, působící pro záchranu duší. Jasná a radostná stránka náboženství bude představována všemi, kteří se každodenně posvěcují Bohu. Neměli bychom zneuctvovat našeho Pána (smutným, truchlivým) líčením zkoušek (těžkostí), které se jeví jako bolestné. Všechny tyto zkoušky, když jsou přijímány jako výchovný prostředek, působí radost. Celý náboženský život bude povznesen, vyvýšen, zušlechtěn a provoněn dobrými slovy a skutky.

SW 7.3.1905

Hodent' jest ten zabítý Beránek vzítí moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání.

Zjevení 5,12

Nejsme hodni lásky Boží, avšak Kristus, naše záruka (ručitel), je jí hoden a může (hojně, dokonale, neskonale) spasit všechny, kdo k Němu přijdou.

MB 8

Kristus se těší, když bere do rukou zdánlivě beznadějný materiál – ty, které satan ponížil a skrze které působil (a ve své službě ztotočil) a učiní je poddanými (– a formuje z něho nádoby) své milosti. Těší (raduje, činí Mu radost) se, když je může vysvobodit (vyvádí, zachránit, oprostít, zbavit) z utrpení a od hněvu, který má dopadnout (přijít) na neposlušné.

6T 309

Podaří-li se nepříteli oči (z)malomysln(ě)ných (následovníků) odvrátit od Ježíše, aby hleděli na sebe a zabývali se svou nehodností, místo Ježíšovou vznešeností (namísto toho, aby přemýšleli o Ježíšově důstojnosti), Jeho láskou, Jeho zásluhami a Jeho velikým milosrdenstvím (milostí), odejme jim tímto jejich štít víry a dosáhne svého cíle (záměru). Tím budou vydáni (vystaveni) jeho silným (prudkým) pokušením. Ti, kteří jsou slabí, by se proto měli dívat (vzhlížet k, pohlížet) na Ježíše a důvěřovat (věřit) Mu, pak jejich víra poroste (tehdy budou cvičit a rozvíjet svou víru).

EW 73

Syn Boží dal (obětoval) vše – život, lásku a utrpení – za naše vykoupení. A je možné, abychom Mu my, kteří jsme nehodni tak velké lásky, nedali svá srdce? V každém okamžiku svého života přijímáme požehnání Jeho milosti, a proto nemůžeme plně pochopit hloubku nevědomosti a bídy, před kterou nás zachránil.

SC 45

Mnozí se ve svém náboženském životě dopouštějí vážné chyby tím, že udržují (mají) svou pozornost upřenou na své pocity a tak hodnotí (posuzují) své pokroky nebo pády. Pocity nejsou bezpečným měřítkem. Nemáme se dívat dovnitř (hledět do /na/ sebe, do svého nitra), abychom obdrželi (jako na) důkaz, že nás Bůh přijímá (našeho přijetí u Boha). Nenalezneme tam nic než to, co nás zbavuje (nám vezme, znechutí, zmalomyslní) odvahy. Naše jediná naděje je v „pohledu na původce a dokonavatele naší víry Ježíše“ (Žid 12,2). V Něm je všechno naplněno (co nás může naplnit, prosceno, prodchnuto) nadějí, vírou a odvahou. On je naše spravedlnost, naše útěcha a naše radost...

5T 199

Pocit (vědomí) naší slabosti a nehodnosti by nás měl vést k pokoře srdce, abychom se dovolávali (odvolávali na) usmiřující (smírčí) oběti Kristovy. Spoléháme-li na Jeho zásluhy, nalezneme klid (odpočinek), pokoj a radost. On dokonale spasí všechny, kteří skrze Něho přicházejí k Bohu.

5T 200

A v pravdě velikéť jest tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest ve slávu.

1Timoteova 3,16

Jaké tajemství všech tajemství! Je to těžké pochopit (vystihnout, obsáhnout) rozumem Kristův majestát (vznešenost), tajemství vykoupení. Potupný kříž byl vyzdvižen (vztyčen), hřeby probily Jeho ruce i nohy a kruté (ostré) kopí probodlo Jeho srdce, a cena vykoupení (výkupné) za lidstvo byla zaplácena...

RH 3.6.1890; 1SM 402

Vykoupení je nevyčerpatelným tématem, hodným našeho nejbedlivějšího (nejdůkladnějšího) uvažování (rozjímání). Přesahuje chápání (rozsah, šíři, obsáhlost) nejhlubších myšlenek, rozsah (možnosti) naší nejživější (nejpronikavější) představivosti...

Kdyby Ježíš byl dnes s námi, jistě by nám řekl jako kdysi svým učedníkům: „Ještěť bych měl mnoho mluvit vám, ale nemůžete snést nyní“ (Jan 6,12). Ježíšovým přáním bylo (toužil, chtěl) otevřít (odhalit, zjevit) myslím (před zraky) svých učeníků hluboké a živé pravdy, ale jejich pozemskost, jejich zatemněné (nejasné), nedostatečné chápání to znemožnilo (učinilo nemožným)... Potřeba (nedostatek) duchovního růstu uzavírá dveře před bohatými paprsky světla, které vyzařují od Krista...

1SM 403

Ti, kteří pilně (usilovně) pracují (hloubají) v dolech Božího Slova a objeví (naleznou) drahocennou rudu v bohatých žilách pravdy, v božských tajemstvích, která byla po celé věky skryta, vyvýší Pána Ježíše, Zdroj veškeré pravdy tím, že z(pro)jeví ve svých charakterech posvěcující moc toho, čemu věří (uvěřili). Ježíš a Jeho milost musí být uchována uvnitř (ve) svatyně duše. Pak bude Kristus zjeven (projeví) ve slovech, v modlitbách, v napomenutích (povzbuzeních), v předkládání (představování, hlásání) posvátné (svaté) pravdy.

RH 3.6.1890; 1SM 405

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, jež září z Golgoty, jsou vlastnosti Boží, které nás plnily strachem a posvátnou hrůzou, krásné a přitažlivé. Milost, něžnost a otcovskou lásku uvidíme spjatu se svatostí, spravedlností a mocí. Patříme na majestát trůnu Božího, vysokého a vyzdviženého (úctyhodného) a poznáváme Ho (Jeho charakter) v Jeho milostivých projevech a chápeme, jako nikdy předtím, význam onoho drahého jména: „Náš Otec“.

GC 652

Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvěstoval nestihlá bohatství Kristova.

Efezským 3,8

Není to způsobeno nějakým omezením ze strany Boha, že bohatství (Jeho) milosti Boží neplyne proudem na zem na lidi. Kdyby ho všichni byli ochotni (chtěli, toužili) přijmout, byli by všichni naplněni Jeho Duchem.

AA 50

Je výsadou každé duše (člověka), aby se stala živým prostředníkem, skrze něhož Bůh může předávat světu bohatství své milosti, nevyčerpatelné (nevystižitelné) bohatství Ježíše Krista. Není nic, co by si Kristus tolik přál (po čem by toužil více), než aby měl prostředníky, kteří by světu ukazovali (představili) Jeho ducha a Jeho povahu. Náš svět nepotřebuje nic tak naléhavě jako projevy Spasitelovy lásky prostřednictvím lidí. Celé nebe vyhlíží (čeká na) prostředníky, skrze které by mohl téci (vyléván) k lidským srdcím svatý olej (kteří by lidem zprostředkovali olej Ducha svatého), aby se pro ně stal zdrojem radosti a požehnání.

COL 419

„Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy... a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši" (Ef 2,4-7).

Tato jsou (těmito) slova, v nichž „starý Pavel," „vězeň Ježíše Krista," píše ze svého domácího žaláře (vězení) v Římě, a snaží se předložit (ukázat, položit na srdce, vyložit) svým bratřím to (skutečnost), co (kterou) není schopen v její plnosti vyjádřit slovy – „ta nevystižitelná bohatství Kristova," poklady (bohatství) milosti, jež jsou zdarma (štědře) nabízené padlým lidským synům.

5T 730

Zatouží-li vaše duše po Bohu, budete nacházet více a stále více z nevyzpytatelných (nevystižitelných) bohatství Jeho milosti. Zhloubáte-li se nad tímto bohatstvím, stanete se jeho vlastníky a budete zjevovat zásluhy Spasitelovy oběti, záštitu Jeho spravedlnosti, plnost Jeho moudrosti a Jeho moc představit vás Otci „bez poskvrny a bez úhony (hany)" (2 Petr 3,14).

AA 567

Pohledte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.

1Janova 3,1

Ze srdce Otcova vylévají se v Kristu zjevené proudy božského soucitu (lásky) na každého člověka (všechny lidi)... Bůh dopustil, aby Jeho milovaný Syn, plný milosti a pravdy, přišel ze světa nepopsatelné slávy (nádhery) na svět poskvrněný a zkažený hříchem, zatemněný stínem smrti a prokletím. Bůh Mu dovolil, aby opustil náruč Jeho lásky a zřekl se úcty andělů a vystavil se (podstoupil, snášel) hanbě, urážkám a ponižování, nenávisti a smrti... Byla to tíha hříchu a vědomí jeho strašného rozmachu (ohavnosti, odpornosti), jež odděluje duši (člověka) od Boha, která zlomila srdce Syna Božího...

Bůh trpěl se svým Synem. Ve smrtelném zápase (za smrtelných muk) v zahradě getsemanské (Getsemane), při smrtelném zápase na kříži Golgoty (smrti na Golgotě) zaplatilo srdce Věčné (Nekonečné) lásky cenu za naše vykoupení... Nic menšího než nekonečně velká oběť, kterou přinesl Kristus pro padlého člověka, nemohlo vyjádřit lásku Otcovu k ztracenému lidstvu...

Cena zaplacená za naše vykoupení, nekonečně velká oběť našeho nebeského Otce spočívající v tom, že dal svého Syna, aby zemřel za nás, by nám měla poskytnout vznešenou představu o tom, čím se můžeme stát skrze Krista. Když apoštol Jan pod vnuknutím Ducha svatého poznal výšku, hloubku a šířku lásky Otcovy k hynoucímu lidstvu, naplnil ho hluboký obdiv a úcta; nemohl nalézt vhodná slova, jimiž by vyjádřil velikost a něžnost takové lásky, a proto volal k světu, aby na ni pohleděl... Jak vysoce jsou zde lidé hodnoceni! Přestoupením se lidé stávají poddanými satana. Vírou v usmiřující oběť Kristovu se potomci Adamovi mohou stát opět syny Božími. Tím, že vzal na sebe lidskou přirozenost, pozvedl Kristus hříšné lidstvo. Lidé padlí do hříchu se spojením s Kristem vskutku mohou stát hodnými jména „synové Boží“.

Taková láska nemá obdoby. Stát se dítkami nebeského Krále! Jaké skvostné zaslíbení! Jaký námět pro nejhlubší úvahy! Nepřekonatelná (nesrovnatelná, neskonalá) láska Boží k světu, který Ho nemiloval!

SC 12-13.15

Já a Otec jedno jsme.

Jan 10,30

Sám Bůh byl ukřižován spolu s Kristem, protože Kristus byl (je) jedno s Otcem.

ST 26.3.1894

(jen) Málakteří (jen nemnozí) se zabývají myšlenkou (uvažují, přemýšlejí o) utrpení, jež hřích způsobil našemu Stvořiteli. Celá nebesa trpěla v Kristových mukách (v době Kristova smrtelného zápasu, s Kristem v Jeho mukách); toto utrpení však nezačalo ani neskončilo Jeho (Kristovým) zjevením v lidské podobě. Kříž zjevuje našim otupělým smyslům (pocitům, vědomí) bolest, kterou od samého (prvo)počátku působil hřích Božímu srdci. Každé odchýlení od spravedlnosti (pravdy, správného), každý skutek krutosti (krutý čin), každý selhání lidstva při dosahování Jeho (Božího) ideálu, mu působí zármutek. Když přišly (dopadly) na Izrael pohromy, které byly jistým ná(dů)sledkem jejich odloučení (odvracení se, odpadnutí) od Boha – podrobení jejich nepřáteli, krutost a smrt -je řečeno (napsáno), že „zželelo se duši jeho nad trápením Izraele.“ „Ve všelikém soužení jejich i on měl soužení;... a pěstoval je, i nosil je po všechny dny věků“ (Soud 10,16; Iz 63,9).

Ed 263

Jeho Duch „prosí za nás lkánými nevypravitelnými.“ Když „všecko stvoření spolu lká a spolu ku porodu pracuje“ (Řím 8,26.22), srdce věčného (nekonečného) Otce je dotčeno soucitem. Náš svět je jedním obrovským lazaretem (nemocnicí) a takovým jevištěm (dějištěm) bídy, že se ani neodvážíme dovolit svým myšlenkám, aby se tím zabývaly (neodvažujeme na to ani pomyslet). Kdybychom si uvědomili (pochopili) pravou skutečnost, bylo by to pro nás příliš hrozným (nesnesitelným) břemenem. Bůh to však všechno cítí (plně pociťuje).

Ed 264

Každé vzdechnutí, každý záchvěv bolesti, každý žal, jenž svírá duši, najde odezvu v srdci Otcově a rozechví je.

DA 356

Ten, kdo zná hloubky(u) bídy a zoufalství světa, ví, jaké (jakými) prostředky přinesou (lze /mohou/ přinést) úlevu... Přestože (i když) lidské bytosti zneužily milosrdenství (milost), promarnily své schopnosti (promrhaly své hřivny) a ztratily důstojnost Bohu podobného lidství, Stvořitel bude oslaven jejich vykoupením.

Aby zničil hřích a jeho následky dal svého Nejmilovanějšího (velmi Milovaného) a dal nám moc (zmocňuje nás), abychom ve spolupráci s Ním ukončili toto ubohé dějiště bídy (a utrpení).

Ed 263

Jak brzy by mohlo být poselství o ukřižovaném, zmrtvýchvstalém a brzy přicházejícím Spasiteli rozneseno (přineseno) do celého světa, s takovou armádou pracovníků jako je naše mládež, správně vycvičená a mocně vyzbrojená! Jak brzy by mohl přijít (nastat) konec – konec utrpení, zármutku a hříchu!

Ed 271

Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzení jsouce, mluvili svatí Boží lidé.

2Petrova 1,21

Sláva evangelia spočívá na zásadě obnovení božského obrazu v padlém lidstvu neustálým (ustavičným) projevem laskavosti (blahovůle, shovívavosti). Toto dílo začalo v nebeských dvorech... Božství bylo pohnuto lítostí vůči lidskému rodu a Otce, Syn a Duch svatý se pustili do vypracování (začali, uskutečnění) plánu vykoupení. 7T 146; CH 222

Než se objevil hřích, mohl Adam přímo obcovat se svým Tvůrcem; když se však člověk přestoupením sám odloučil od Boha, bylo lidské pokolení připraveno o tuto vysokou výsadu. Plánem vykoupení se však otevřela cesta, po níž mohou obyvatelé země zůstat nadále ve spojení s nebem. Bůh je ve styku s lidmi prostřednictvím svého Ducha a světu se dostává božského světla skrze zjevení učiněná Jeho vyvoleným služebníkům (Božím).

GC 00v

Od začátku působí Bůh svým Duchem svatým skrze lidské nástroje, aby uskutečnil svůj záměr s padlým lidstvem. To se projevilo v životech patriarchů. Také církvi na poušti, v době Mojžíšově, dal Bůh „Ducha svého dobrého k vyučování jich“ (Neh 9,20). A za dob (ve dnech) apoštolů vykonal Bůh mocné věci pro svou církev skrze nástroje (působení) Ducha svatého. Táž síla, která pomáhala patriarchům... a která přinesla dílu apoštolské církve úspěch, pomáhá věrným dítkám Božím v každé době. Byla to moc Ducha svatého, která v dobách temné (během temného středověku) pomohla valdenským křesťanům připravit cestu k reformaci. A byla to táž moc, které přinesla zdar snahám ušlechtilých mužů a žen, kteří razili cestu k založení moderních misíí...

(dnes) Hlasatelé kříže dnes... připravují cestu pro druhý příchod Kristův... A když dávají svému světlu stále zářit, jako to činili ti, kteří byli pokřtěni Duchem o letnicích dostává se jim stále víc a více z moci Ducha. Tak má být země osvěcena (ozářena) slávou Boží.

AA 53

A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy.

Jan 14,16.17

Kristus dříve než položil svůj život jako smírčí oběť, dal svým učedníkům poučení o nejdůležitějším a nejdokonalejším daru, který udělí svým následovníkům, o daru, který jim přinese na dosah nezměrné zdroje Jeho milosti. „Já budu prositi Otce," pravil, „a on vám dá jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti (přijmouti). Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá a ve vás bude" (Jan 14,16-18).

AA 47

Již předtím byl Duch na světě; hned od (samého) počátku díla vykoupení působil na lidská srdce. Pokud však byl na zemi Kristus, učedníci netoužili po jiném pomocníku. Teprve až budou připraveni o Jeho přítomnost, pocítí potřebu Ducha a tehdy přijde.

DA 669

Duch svatý je zástupce Krista, nemá lidský zjev (podobu) a je na něm nezávislý. Kristus, obtížený svou lidskou schránkou (lidstvím), nemohl být osobně na každém místě. Proto bylo v zájmu učedníků, že odejde k Otci a pošle Ducha, aby byl Jeho nástupcem na zemi. Nikdo se pak nebude těšit výhodě, že se může osobně setkat s Kristem. Prostřednictvím Ducha bude Spasitel přístupný všem. V tomto smyslu bude všem bližší, než kdyby nebyl vstoupil na nebesa.

DA 669

Tento příslib nám dnes patří tak určitě (přesně, stejně, zrovna tak), jako patřil učedníkům... Nechť každý člen církve poklekne (padne na svá kolena) před Bohem a prosí vážně (opravdově, vroucně, usilovně, horlivě) o udělení Ducha. Nechť volá: „Pane, přispoř (přidej) mi víry (Luk 17,5). Dej mi porozumět Tvému slovu, protože vstup (otevření, začátek) tvého slova dává světlo (osvětčuje) (Žalm 119,130). Občerstvi mě svou přítomností. Naplň mé srdce svým Duchem."

Vždy a všude, při všech strastech a v každém utrpení, když vyhlídky jsou temné a budoucnost nejistá, když se cítíme bezmocní a opuštění, bude k nám vy(po)slán Utěšitel jako odpověď na modlitbu víry.

DA 669

A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti.

Lukáš 24,49

Učedníci budou zakrátko připraveni o Kristovu viditelnou přítomnost, budou však vybaveni (nadáni, vyzbrojeni) novou mocí. Dostane se jim Ducha svatého v jeho plnosti, jenž je vyznačí pro jejich dílo.

AA 30

Uposlechli Kristova příkazu a čekali v Jeruzalému na splnění Otcova zaslíbení – vylítí Ducha. Nečekali nečinně. Písmo praví, že byli „stále v chrámě, chválíce a dobrořečíce (žehnajíce) Boha“ (Luk 24,53). Také se spolu scházeli, aby se zejména Ježíšově modlili k Otci... Výše a stále výše napřahovali ruku víry s tímto pádným (mocným) důkazem: „Je to Kristus, který umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás“ (Řím 8, 34)...

AA 35

Učedníci se s opravdovou vážností modlili, aby jim byla dána schopnost jednat (setkat se, vyjít vstříc) s lidmi a promlouvat k nim v běžném styku taková slova, jež přivedou hříšníky ke Kristu. Zapomněli (dávali pryč) na všechny rozpory (rozdíly), na touhu po nadvládě a semkli se v křesťanském společenství. Přibližovali se se stále víc a více Bohu...

Tyto dny přípravy byly dny hlubokého zpytování srdce. Učedníci pociťovali svůj duchovní nedostatek a prosili Pána o svaté pomazání, jež by jim dalo schopnost pracovat na záchraně duší. Neprosili o požehnání jen pro sebe. Leželo na nich břímě záchranu lidí. Uvědomovali si, že evangelium musí být přineseno světu, a žádali, aby se jim dostalo moci, kterou jim Kristus při(za)slíbil.

Za časů patriarchů se vliv Ducha svatého často projevil význačným způsobem, neprojevil se však nikdy ve své plnosti. Nyní, poslušni slova Spasitelova, prosili učedníci snažně o tento dar a na nebesích je Kristus podporoval svou přímlovou. Prosil o dar Ducha, aby ho mohl vylít na svůj lid.

AA 37

A když přišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom místě. I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli.

Skutky 2,1.2

Duch sestoupil na čekající a modlící se učedníky v takové plnosti, že naplnil všechny srdce. Věčný se projevil v moci své církvi. Bylo to, jakoby po staletí byl tento vliv zadržován a jakoby nyní se nebe zaradovalo, že může vylít na církev bohatství milosti Ducha. A pod vlivem Ducha nastalo pokání a vyznávání hříchů, do něhož se mísilo díkyvdání (chvalozpěvy) za odpuštění hříchů. Byly slyšet chvalozpěvy (díkůvdání) a prorocká slova. Celé nebe se sklonilo, aby vidělo a obdivovalo moudrost bezmezné, nekonečné lásky. Jati údivem apoštolové zvolali: „V tom je láska.“ S dychtivostí přijali udělená dar. A co se pak stalo (následovalo)? Meč Ducha, čerstvě nabroušený mocí a zakalený blesky nebes, prořal nevěru. Tisíce lidí bylo obráceno v jednom dni.

AA 38

Kristovo nanebevstoupení bylo znamením, že Jeho následovníkům se dostane zaslíbeného požehnání. Na ně museli čekat, než zahájí své dílo. Když Kristus ve(pro)šel nebeskou branou, byl dosazen jásajícími anděly na trůn. Jakmile skončil tento obřad, sestoupil Duch svatý na učedníky v hojných proudech, a Kristus byl v pravdě oslaven, a to slávou, kterou měl u Otce od věčnosti. Vylití Ducha o letnicích bylo sdělením nebes, že Vykupitel byl slavnostně dosazen na trůn. Podle svého zaslíbení poslal pak svým následovníkům Ducha svatého z nebe jako znamení, že přijal jako Kněz a Král všechnu moc na nebi a na zemi a že je Pomazaným svého lidu.

AA 38

Bůh je ochoten nám dát podobné (stejně totéž) požehnání, když budeme po něm tak opravdově toužit. Pán nezavřel pokladnici (bohatství, zdroje, zásobárnu,) nebes po vylití svého Ducha na první učedníky. Také i my můžeme obdržet plnost Jeho požehnání. Nebe je plné pokladů Jeho milosti a ti, kteří přicházejí k Bohu ve víře, mohou požadovat všechno, co On zaslíbil.

RH 4.6.1889; 3BC 1152

A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu.

Jan 16,8

Duch byl dán jako oživující (obnovující) činitel; bez něho by oběť Kristova byla marná (zbytečná). Moc zla po staletí sílila a podřízení člověka satanově otroctví bylo úžasné (udivující, ohromné). Hříchu bude možné odolat a nad ním zvítězit jen s mocnou pomocí třetí božské osoby, která nepřijde v omezené síle, ale v plnosti božské moci. Je to Duch, který tomu, co vykonal Vykupitel světa dává účinnost. Je to Duch, který očišťuje srdce. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božské přirozenosti. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny zděděné i vypěstované sklony ke zlému a aby vštípil své církvi svou povahu.

DA 671

Staneme-li (poddáme-li) se (jako) nástroji (k působení, pro práci) Ducha svatého, bude v nás působit Boží milost, abychom se zřekli starých návyků (náklonností, zálib), překonali přirozené sklony ke zlému a osvojili (vytvořili) si nové z(ná)vyky.

COL 353

Vstoupí-li Duch Boží do duše, oživí všechny její schopnosti. Pod vedením Ducha svatého se mysl, jež se bezvýhradně od(vez)dá Boha, rozvíjí vyrovnaně a získává schopnosti porozumět požadavkům Božím a plnit je. Slabá, kolísavá povaha se mění v silnou a pevnou...

DA 251

Je to Duch, který způsobuje, že do zatemnělých myslí zazáří jasné paprsky Slunce spravedlnosti a že se lidská srdce (uvnitř) rozhoří (vzplanou) v nich probuzeným vědomím (uvědoměním si, poznáním) věčných pravd. Je to Duch, který představuje (ukazuje) před mysl velké měřítko spravedlnosti a přesvědčuje ji o hříchu. Je to Duch, který vzbuzuje (vyvolává) víru (důvěru) v Toho, který jedině může zachránit před hříchem a který způsobuje (uskutečňuje) změnu charakteru tím, že odvádí (lidské) city (náklonnosti, sklony, záliby, lásku) lidí od věcí časných a pomíjitelných (pomíjejících) a upíná (soustředí) je k věčnému dědictví. Duch obnovuje, zjemňuje a posvěcuje lidské bytosti a uschopňuje je, aby se mohly stát členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále.

GW 286

Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám.

Jan 16,7

Utěšitel, kterého Kristus zaslíbil poslat po svém nanebevstoupení, je Duch v celé plnosti Božství. Všem, kteří přijímají Krista a věří v Něho jako osobního Spasitele, prokazuje moc božské (Boží) milosti.

Ev 615

S každým Bohu posvěceným pracovníkem, ať je na jakémkoliv místě (kdekoliv), zůstává (přebývá) Duch svatý. (V zasvěceném pracovníku pro dílo Boží, ať působí na kterémkoli místě, přebývá Duch svatý). Slova pronesená učedníkům jsou pronesena také i nám (Slova, která Kristus pravil učedníkům, pronesl i k nám). Utěšitel je stejně náš jako jejich.

AA 51

Není (neexistuje) utěšitel jako Kristus, tak něžný a tak věrný. On (sou)cítí s našimi slabostmi (Žid 4,15). Jeho Duch promlouvá k srdci. Okolnosti nás mohou oddělit od našich přátel; širý, neklidný oceán se může rozléhat mezi námi a jimi. I když jejich upřímné přátelství může stále (ještě) existovat (trvat), mohou (nemusí být schopni) být neschopnými ho projevit (dát najevo)... Ale žádné okolnosti ani žádná vzdálenost nás nemůže oddělit od nebeského Utěšitele. Ať jsme kdekoli, ať jdeme kamkoli, vždy je tam Ten, který je dán místo Krista, aby jednal místo Něho (na Jeho místě). On je vždy po naší pravici, aby pronášel lahodná, něžná slova; aby pomáhal, podpíral, povzbuzoval (posiloval) a potěšoval. Vliv (působení) Ducha svatého je Kristův život v duši. Tento Duch působí uvnitř každého člověka, který přijímá Krista (a také skrze něho). Ti, kteří znají (mají) tohoto uvnitř přebývajícího Ducha, zjeví (projeví) jeho ovoce – lásku, radost, pokoj, tichost (trpělivost), dobrotivost (laskavost), dobrotu, věrnost.

Duch svatý vždy (stále) zůstává (přebývá) v tom, kdo se usiluje o (touží po) dokonalost křesťanského charakteru. Duch svatý uděluje (dává) čisté pohnutky, živou účinnou zásadu, jež udržuje (pomáhá, povzbuzuje, posiluje) bojující, zápasící, věřící duši v každé nouzi a při každém pokušení. Duch svatý udržuje (pomáhá, povzbuzuje, podpírá, posiluje) věřícího uprostřed nenávisti světa a nepřátelství přibuzných, uprostřed zklamání, uvědomění si nedokonalosti a (životních) omylů života. V závislosti na nesrovnatelné čistotě a dokonalosti Kristově, vítězství je jisté (zajištěno) pro toho (tomu), kdo patří (upírá svůj pohled, hledí, vzhlíží k) na Původce a Dokonavatele naší víry... On nesl naše hříchy, abychom skrze Něho mohli mít mravní důstojnost (vznešenost, dokonalost) a dosáhnout dokonalosti křesťanského charakteru.

RH 30.11.1897

A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen.

Matouš 28,20

Když Kristus vystoupil k Otci, nenechal své následovníky bez pomoci. Duch svatý jako Jeho zástupce a nebeští andělé jako služební duchové, jsou posíláni, aby pomáhali (na pomoc) těm, kteří bojují proti velkým přesilám dobrý boj víry. Vždy si pamatujte, že Ježíš je váš pomocník. Nikdo nezná tak dobře jako On zvláštnosti vašeho charakteru. Bdí nad vámi a jestliže budete ochotni dát se Jím vést, obklopí vás takovými dobrými (trvalými) vlivy, která vám umožní (vás uschopní) vykonat (splnit, uskutečnit) všechnu (celou) Jeho vůli pro vás.

MYP 17

Křesťanský život je boj. „Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko“ (Ef 6,12). V tomto boji spravedlnosti proti nespravedlnosti (nepravosti) můžeme být úspěšní (zvítězit) jen s božskou (s Boží) pomocí. Naše omezená vůle musí být přivedena do podřízenosti vůle Nekonečného (Věčného); lidská vůle musí být smíšena (spojena, spojit) s božskou. Toto přiměje (přivede, pohne) Ducha svatého k tomu, aby nám pomohl (naši pomoci)...

MYP 55

Pán Ježíš působí skrze Ducha svatého, protože On je Jeho zástupce. Skrze Něho vlije duchovní život do duše, oživí (podnítl) její síly (schopnosti) ke konání dobra, očistí ji od mravní poskvrny (znečištění) a dává (uděluje, činí ji způsobilou) jí způsobilost pro své (Boží) království. Ježíš může udělit (uděluje) velká požehnání a rozděljuje (dává) lidem bohaté dary. On je podivuhodný (předivný) Rádce, nekonečný v moudrosti a síle; a jestliže uznáme (jsme-li vědomi) moc Jeho Ducha, a podvolíme (podřídíme) se, abychom jí byli přetvořeni, budeme v Něm doplněni. Jaká je to myšlenka (jaké je to pomyšlení)! V Kristu „přebývá všechna plnost božství tělesně. A v něm jste doplněni“ (Kol 2,9.10). Lidské srdce nikdy nepozná štěstí, dokud se nepodvolí (neodevdá, nepodřídí, nepokoří), aby bylo přetvořeno Božím Duchem. Duch pak přizpůsobí (utvoří) obnovenou duši (podle) vzoru, Ježíši Kristu. Vlivem Ducha je (se) nepřítelství proti Bohu je změněno (mění) na víru a lásku a pýcha na pokoru. Duše si všímá (uvědomuje, chápe) krásu pravdy a Kristus je ctěn v znamenitosti (důstojnosti, vznešenosti) a dokonalosti charakteru. Když tyto změny jsou uskutečněny, andělé propuknou v nadšené (úchvatné) písní a Bůh a (i) Kristus se radují nad dušemi u(pře)tvořenými podle (k) božské podobnosti (podoby).

MYP 55

Budu jako rosa Izraelovi, zkvétne jako lilium, a hluboce vpustí kořeny své jako Libán.

Ozeáš 14,5

Z téměř (mezi) nesčíslných poučení, které nám poskytují (jež lze zachytit z průběhu) různé procesy růstu, jsou nám dána (se ta nejcennější (nacházejí) ve Spasitelově podobenství o růstu semene...

Semeno má samo v sobě zákon klíčení, zákon, který do něho vložil sám Bůh; kdyby však bylo odkázáno (ponecháno) samo na sebe, nemělo by sílu (ztratilo by schopnost) vyrašit (vzklíčit). I člověk má (sehrává) svou roli při podporování (pomáhání) růstu zrnka; je zde však jistá hranice (mez), za kterou už nemůže vykonat nic (překročit). Musí se spoléhat na Toho, který spojil setí a žeň úžasnými (obdivuhodnými) články své vlastní všemohoucí síly (všemohoucnosti).

V seménku (semeni) je život a v půdě síla, avšak pokud dnem i nocí nepůsobí nekonečná moc (síla), semeno nepřinese žádný užitek. Sprška deště musí občerstvit (osvěžit, zvlážit) žíznivá pole a slunce musí udělit (dát) teplo; elektrická (životodárná) energie (síla) musí být vložena (přivedena) do zahrabaného (skrytého, pohřbeného) semene. Život, který do něho zasadil (vštípil, vložil) Stvořitel, může vyvolat jen On sám. Každé semeno roste a každá rostlina se rozvíjí (vyvíjí) Boží mocí...

Ed 104

Klíčení semene představuje začátek duchovního života a vývoj rostliny je obrazem rozvoje charakteru. Bez růstu nemůže být život (Život nemůže existovat bez růstu).

Rostlina musí buď růst (roste) nebo u(za)hynout (odumřít, uhyne). (tak jako je) Její růst je tichý a nepostřehnutelný, ale nepřetržitý (neustálý, ustavičný), tak je to i s růstem charakteru. Náš život může být na každém stupni svého vývoje dokonalý a pokud (když) se splní Boží úmysl (záměr) s námi, bude tam neustálý (ustavičný) pokrok.

Ed 105

Rostlina roste přijímáním toho, co jí Bůh poskytl k udržení jejího života. Tak i duchovní růst se dosahuje (je dosažen) spoluprací s božskými prostředky. (stejně jak) Jako se rostlina zakořeňuje (zapouští kořeny) v půdě, tak se i my máme zakořenit (být zakořeneňi) v Kristu. Tak jako rostlina přijímá sluneční svit, rosu a déšť, tak i my máme přijmout Ducha svatého. Jsou-li naše srdce zakotvena v Kristu, přijde k nám „jako déšť jarní a podzimní na zemi“ (Oz 6,3). Vzejde nad námi (nám) jako Slunce spravedlnosti „a zdraví bude na paprscích jeho“ (Mal 4,2). Budeme „růst (zkvétat) jako lilie“ (Oz 14,5,7).

Ed 106

Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všecky věci, i hlubokosti Božské.

1 Korintským 2,10

Bohu se zalíbilo sdělit svou pravdu světu skrze lidské prostředníky a sám svým Duchem svatým zvolil lidi a dal jim schopnost, aby toto dílo mohli vykonat. Bůh vedl jejich mysl, aby vybrala to, o čem budou mluvit a o čem budou psát. , kvalifikovaný lidé a dovolili jim abys to udělali práci. Poklad byl svěřen hliněným nádobám, přesto však je z nebes. Svědectví je podáváno nedokonalým výrazem (vyjádřením, projevem) lidské řeči, přesto je to svědectví Boží; a poslušné, věřící dítko Boží spatřuje v něm slávu božské moci, plnou milosti a pravdy.

GC 0vi

(Bůh) Ve svém slově poskytuje Bůh lidem vědomosti potřebné pro spásu (ke spasení). Písmo svaté nutno (je) proto (třeba) přijímat jako směřodaté (autoritativní), neomylné zjevení vůle Boží. Je v něm ukázán vzor (měřítko) povahy (je měřítkem charakteru), jsou v něm obsaženy poučky a zkušenosti (zjevuje věrouku a je zkušebním kamenem pro posuzování zkušeností)...

Skutečnost (tím), že Bůh zjevil lidem svou vůli skrze (prostřednictvím) své slovo, ovšem neznamená, že je už zbytečná stálá přítomnost a pomoc (vedení) Ducha svatého (nestala se ovšem stálá přítomnost a pomoc Ducha svatého zbytečnou). Naopak, náš Spasitel přislíbil Ducha, aby sděloval slovo služebníkům Božím, aby objasňoval Jeho učení a učil (ukazoval), jak je užívat (aplikovat).

GC vii

Ti, kteří kopou pod povrchem, objevují (naleznou) skryté drahokamy (klenoty) pravdy. Duch svatý je s tím, kdo opravdu hledá. Jeho osvětlení (světlo) ozařuje (osvětluje) Slovo, (tak že) a vštěpuje do mysli nový, svěží (čerstvý, živý) význam. Ten, kdo hledá (badatel) je naplněn pocitem pokoje a radosti, jaký nikdy předtím (dříve) nezakusil (nepoznal). Uvědomuje si jako (ještě) nikdy předtím převzácnost (drahocennost) pravdy (dříve, jako ještě nikdy předtím). Nové nebeské světlo ozařuje Slovo, (pr)osvětluje je, jakoby každé písmeno bylo pozlaceno (lehce zbarveno zlatem). Bůh sám promluvil k mysli a srdci a učinil Slovo duchem a životem.

Dopis 132, 1900; 2SM 39

Duch svatý vštěpuje milost Kristovu do srdce mnohého šlechtného hledače pravdy a vzbuzuje v něm soucit, který nevychází z jeho povahy (přirozenosti) a neodpovídá jeho dosavadní výchově (oživuje jeho chápání v rozporu (v protikladu) s jeho přirozeností, v rozporu s jeho dřívější výchovou). „Světlo, které osvětluje každého člověka, který přichází (přicházejícího) na svět" (Jan 1,9), svítí (září) v jeho duši; a toto Světlo bude řídit (vést) jeho kroky do království Božího, bude-li ho dbát.

PK 376

Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu.

Jan 16,13

Utěšitel je nazván „Duchem pravdy“. Jeho posláním (dílem, úkolem) je stanovit (vymezovat) pravdu a zachovávat (udržovat) ji. Nejprve přebývá v srdci jako Duch pravdy, a tím se stává Utěšitelem. V pravdě je útěcha a pokoj; pravý pokoj ani pravou útěchu nelze najít ve lži. Lživými názory (teoriemi) a nesprávnými tradicemi získává satan nadvládu nad lidskou myslí. Přivádí lidi k nesprávným názorům (standardům, pravidlům), a tím znetvořuje jejich povahu. Duch svatý působí skrze Písmo (promlouvá k) na mysl a vštěpuje pravdu do srdce. Tak odhaluje blud a vypuzuje ho z duše. Skrze Ducha pravdy působícího slovem Božím přitahuje (si podmaňuje) Kristus svůj vyvolený lid k sobě.

DA 671

Bůh chce (má zájem), aby se pravdy Jeho Slova odhalovaly Jeho lidu již v tomto životě (nyní). Je jen jeden způsob, jak lze získat tuto znalost. K pochopení slova Božího můžeme dospět (dosáhnout) je tehdy, budeme-li osvíceni tím Duchem, jenž slovo dal. „Takt' i Božích věcí nezná žádný (nikdo), jedině Duch Boží;“ „Nebo Duch zpytuje (zkoumá) všechny věci, i hlubokosti Božské“ (1Kor 2,11.10).

SC 109

Od Boha, studnice (zdroje vši) moudrosti, pochází veškerá znalost (poznání), která má cenu (je důležitá) pro člověka, vše, co může rozum pochopit nebo podržet (zachytit). Ovoce stromu představující (ztělesňující, znázorňující, symbolizující) dobro a zlo nemá být chtivě trháno, protože ho doporučuje ten, který byl kdysi zářivým andělem slávy. Řekl (pravil), že budou-li z něho lidé jíst, budou vědět (poznají) dobré i zlé; nechte ho však na pokoji. Pravá znalost (poznání) nepřichází od nevěřících (bezvěrců) ani od bezbožných lidí. Slovo Boží je světlem a pravdou. Pravé světlo vyzařuje (vychází z) od Ježíše Krista, který „osvěcuje každého člověka, který přichází (přicházejícího) na do svět“ (Jan 1,9). Od (z) Ducha svatého po(vy)chází božské poznání. On ví, co lidstvo potřebuje, aby podporovalo (hájilo, působilo, prosazovalo, napomáhalo) mír (pokoj), štěstí a klid zde na tomto světě, a aby si zabezpečilo (zajistilo, získalo, dosáhlo) věčný odpočinek v království Božím.

CT 360

Nikdy bychom Bibli neměli studovat bez modlitby. Než otevřeme její stránky, měli bychom prosit o osvícení Duchem svatým, a obdržíme ho... Duch pravdy je jediným opravdovým (účinným, působivým, právoplatným) učitelem božské pravdy.

SC 91

Že tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, a že on vůdce náš bude až do smrti.

Žalm 48,15

Žádnou pravdu neučí Bible jasněji než tu, že Bůh skrze svého Ducha svatého (zvláštním způsobem) řídí (vede) své služebníky na zemi, aby vyvolávali (pomocí) velká hnutí, jež by šířila (úspěšně pokračovali v, nesli) dílo spásy. Lidé jsou nástroji v rukou Božích a Bůh je používá k tomu, aby uskutečňovali Jeho milostivé (a milosrdné, láskyplné) záměry (uskutečnil záměry své milosti a svého milosrdenství).

GC 343

Jsem velmi povzbuzena a šťastná, když si uvědomím, že Bůh Izraele stále (nadále) vede svůj lid, a že (ho) bude s ním (vést) stále, a to až do konce...

LS 437

Pokud byl vůbec kdy čas, kdy jsme potřebovali zvláštní vedení (pomoc) Duchem svatým, pak je to právě nyní. Potřebujeme (musíme se cele) být úplně (dokonale) posvěceni. Je čas, kdy máme podat světu plný důkaz (ukázkou, projev) o Boží moci v našich vlastních životech a v naší službě.

Pán si přeje (chce, touží) vidět, jak dílo hlásání třetího andělského poselství jde vpřed (postupuje vpřed) s narůstající (rostoucí) účinností. Tak jak působil v každé době, aby dal vítězství svému lidu, tak i v této době touží přivést k vítězoslavnému splnění (dokončení) své úmysly (plány, záměry) se svou církví. Vyzývá své věřící svaté aby v jednotě (sjednoceně, svorně) postupovali vpřed, aby šli (kráčeli) od síly k ještě větší síle, od víry k narůstající jistotě a důvěře v pravdu a spravedlnost Jeho věci (díla).

Máme se držet pevně (být pevní) jako skála zásad Božího slova a pamatovat (uvědomit si), že Bůh je s námi, aby nám dal (udělil) sílu setkat se (čelit) s každou novou zkušeností... Máme se držet tak velice (moc, pevně) posvátné (svaté) víry, která byla podložena (potvrzena, dokázána) poučením (/na/učením) a uznáním (schválením) Božího Ducha od naší nejrannější zkušenosti až do dnešní (nynější) doby (podnes). Máme udržovat v sobě (uchovávat, mít v lásce) tak velice vzácné (drahé, nádherné) dílo, které Pán nesl vpřed (hlásal) skrze svůj lid zachovávající Jeho (Boží) přikázání a který se skrze moc Jeho milosti postupem času stane silnějším a účinnějším (jak bude postupovat /ubíhat/ čas. Nepřítel se snaží zatemnit soudnost (schopnost rozeznání) Božího lidu a oslabit jeho účinnost (užitečnost), bude-li však pracovat, jak ho Boží Duch povede (podle pokynů), otevře mu dveře příležitosti... Jeho zkušenost bude jedním neustálým růstem, dokud Pán nesešoupí z nebe s moci a velikou slávou, aby nevloží svou konečného vítězství na svůj věrný lid.

LS 438

A ušima svýma slychati slovo tobě po zadu řkoucích: Toť jest ta cesta, chodte po ní, bud' že byste se na pravo neb na levo uchýlili.

Izaiáš 30,21

Nemám větší touhu (většího přání), než vidět naši mládež naplněnou tím (proniknutou oním) duchem čistého náboženství, které je povede k vyzdvižení (nesení, vyvýšení) kříže a k následování Ježíše. Vyjděte, mladí učedníci Kristovi, vedení (ovládání) zásadou, oděni rouchem čistoty a spravedlnosti! Spasitel vás povede na to místo, které nejlépe odpovídá vašim darům (schopnostem) a kde můžete být nejužitečnější.

5T 87

„Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá; i budeť jemu dána“ (Jak 1,5). Takové zaslíbení má větší cenu (hodnotu) než zlato nebo (a) stříbro. V každé těžkosti a problému hledejte s pokorným srdcem Boží vedení (pomoc). Jeho slovo je zárukou, že obdržíte laskavou (milostivou) odpověď. A Jeho slovo nikdy nezklame.

5T 427

Jak se přibližujeme (budeme přibližovat) konci času, faleš (lež, klam, podvod) bude tak smíšená s pravdou, že jen ti, kteří budou vedeni Duchem svatým, budou schopni odlišit pravdu od bludu. Musíme vynaložit veškeré úsilí, abychom zůstali (se přidrželi) na cestě Páně. Nesmíme se v žádném případě odvrátit od Jeho vedení, abychom vložili naši důvěru na člověka. Boží andělé byli určeni (ustanoveni), aby drželi přísnou stráž nad těmi, kteří vložili svou víru na Pána a tito andělé mají být (jsou) našimi zvláštními pomocníky v každém čase potřeby (nouze). Každý den máme přicházet k Pánu s plnou jistotou víry a očekávat (hledat u, obracet se k Němu o) od Něho moudrost...Ti, kteří se nechají vést (budou vedeni) slovem Páně, budou umět s jistotou rozlišit (jistě učinit rozdíl) mezi falší (klamem, lží, bludem) a pravdou, mezi hříchem a spravedlností.

MS 153, 1898; 7BC 907

„Emmanuel, Bůh s námi“ (Mat 1,23). To pro nás znamená všechno. Jaký široký základ to položilo (je tím položen) pro naši víru! Jakou velkou nadějí spojenou s nesmrtností to staví (klade, předestírá, je tím postavena) před věčící duší! Bůh s námi v Ježíši Kristu nás doprovází na každém kroku na cestě k nebesům! Duch svatý s námi jako Utěšitel, Průvodce v našich těžkostech (nesnázích, starostech, problémech), aby mírnil naše utrpení (zármutek, bolest, žal) a chránil nás v pokušení!

Dopis 31.1892

Kdo činí vůli Boží, kdo kráčí po cestě, kterou vyznačil Bůh, nemůže klopýtnout a (ani) padnout. Světlo řídicího Ducha Božího mu dává jasné chápání (osvěcuje) jeho povinnost a vede ho přímo až na konec (do ukončení) jeho díla.

DA

527

Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujtež srdcí svých.

Židům 3,7.8

Svědomy je hlas Boží, ozývající se (slyšen) uprostřed zápasů (bojů) lidských vášní; když je mu odoláváno (se mu odporuje), Duch Boží je zarmoucen.

5T 120

Lidé mají moc uhasit Ducha Božího, možnost volby je ponechána (závisí) na nich. Mohou (se) svobodně jednat (rozhodovat). Ve jménu našeho Vykupitele a skrze Jeho milost mohou být poslušnými anebo neposlušnými, a uvědomit si dů(ná)sledky.

3T 427

Pán od nás vyžaduje (žádá), abychom byli poslušni (poslechli) hlasu povinnosti, zatímco všude kolem nás mohou být jiné hlasy, které nás pobízí (nutí, vybízí, pudí, naléhají na), abychom si zvolili zcela opačný směr (cestu). Vyžaduje to od nás soustředěnou (vážnou) pozornost, máme-li rozeznat hlas, který mluví (přichází) od Boha. Musíme odolávat sklonům a přemáhat je (zvíťzit nad nimi), a být poslušni hlasu svědomí bez vyjednávání nebo (a) kompromisů (ústupků), aby jeho výzvy nepřestaly a neovládla nás (nezačala nám vládnout) vůle a popudy. Slovo Páně přichází k nám ke všem, kteří jsme neodporovali (nevzdorovali, nevzpírali, neprotivili) Jeho Duchu tím, že jsme se rozhodli neslyšet a být neposlušnými (nechtěli slyšet a poslouchat). Tento hlas zaznívá (je slyšen) ve varováních, v radách i pokáráních (napomenutích). Je to Hospodinovo (Boží) poselství světla Jeho lidu. Čekáme-li na hlasitější volání (výzvy) nebo lepší příležitosti, světlo nám může odňato, a my budeme ponecháni v temnotě...

5T 68

Úpěnlivé prosby (výzvy) Ducha, zanedbané (opomíjené) dnes kvůli (pro) zálibám (zábavám) a sklonům (zálibám) vede opačným směrem, mohou být (jsou) bezmocné (neschopné) přesvědčit, nebo dokonce zapůsobit (učinit dojem), zítra (během zítřka). (Zanedbání výzev Ducha dne pro záliby a pobavení vede opačným směrem a ochromuje přesvědčivost pro zítřek.) Jediný způsob (jak pro) růstu v milosti a poznání pravdy je využití přítomných příležitostí s pohotovým a ochotným srdcem. Vždy bychom měli pěstovat vědomí, že jednotlivě (každý sám) stojíme před Hospodinem zástupů a neměli bychom strpět žádné slovo, žádný čin nebo myšlenku, které by urážely (ranily) oko Věčného... Kdybychom si uvědomovali, že na každém místě (všude) jsme služebníky Nejvyššího, byli bychom mnohém obezřetnější, (a) celý náš život by měl (získal) pro nás význam (smysl) a svatost (posvátnost), kterou pozemské pocity nemohou nikdy dát.

5T 69

Myšlení srdce, slova rtů, a každý čin (skutek) života, učiní náš charakter hodnotnější, jestliže si stále uvědomujeme Boží přítomnost. Řečí srdce by mělo být (nechť je): „Hle, Bůh je zde.“ Pak život bude čistý, charakter neposkvrněný a duše bude ustavičně (neustále) povznášena (vyvyšována, pozdvihována) k Bohu.

5T 70

Jáť jsem Hospodin posvětitel jejich.

3Mojžíšova 22,9

Jedině (pouze) Ten, kdo stvořil člověka, může učinit změnu v lidském srdci... Lidská soudnost (úsudek) a názory (myšlenky, představy) i těch nejzkušenějších mohou být snadno (jsou) nedokonalé a (o)mylné, a křehký nástroj, poddán (podřízen, podroben, ovládán) svým vlastní dědičným (zděděnými) rysům charakteru, se potřebuje (musí) podřizovat každodennímu posvěcení svatého Ducha, jinak vlastní já převezme otěže (řízení) a chce řídit (vládnout).

Mysl, vycvičená (vyškolená, vychovaná) pouze ve světském vědě (vědění, poznání) nemůže chápat (nechápe) věci Boží; ale ta stejná (avšak tatáž) mysl, obrácená a posvěcená, uzří (spatří, uvidí) v tomto slově Boží moc. Jen mysl a srdce očištěné posvěcením Ducha může rozeznat (poznat, postřehnout, vidět, postihnout) nebeské věci.

8T 301

Pozemský rodič nemůže dát svému dítěti posvěcený charakter. Nemůže přenést svůj charakter na své dítě. Pouze (jedině) Bůh nás může proměnit. Kristus dechl na své učedníky a řekl: „Přijměte Ducha svatého“ (Jan 20,22). Toto je velký (nebeský) dar nebes. Kristus jim udělil skrze Ducha své vlastní posvěcení. Naplnil je svou mocí, aby mohli získávat duše pro (věc) evangelium. Od této chvíle chtěl Kristus žít (žil) v jejich schopnostech a mluvit (promlouvat) skrze jejich slova... Musí pěstovat Jeho zásady a být vedeni (ovládáni) Jeho Duchem. Již více nešli (neměli jít, nenásledovali) svou vlastní cestou a nemluvili (neměli mluvit) svá vlastní slova. Slova, která mluvili vycházela z posvěceného srdce a splývala (vycházela) z posvěcených rtů.

Potřebujeme obměkčující, podmaňující a zušlechťující vliv Ducha svatého, aby (který by) pře(u)tvořil (zformoval) naše charaktery a přivedl každou myšlenku do podřízenosti Krista. Je to Duch svatý, který nás uschopňuje k tomu, abychom zvítězili, který nás vede (puďí) (k tomu), abychom se posadili u Ježíšových nohou, jako Marie a učili se Jeho tichosti a pokoře srdce. Potřebujeme být posvěceni Duchem svatým v každou denní hodinu (dne), abychom nebyli polapeni nepřítelem a naše duše nebyla ohrožena (vystavena nebezpečí).

TM 223

Světlo pravdy má zářit do všech končin (až na konec) země. Větší a stále větší světlo má svým nebeským jasem (jasností) zářit z Vykupitelovy tváře na Jeho zástupce, aby proniklo (se šířilo, kteří by rozptýlili) temnotu nevědomého (neosvíceného) světa. Jako Jeho spolupracovníci prosme o posvěcení Jeho Duchem, abychom mohli stále více (více a více) jasněji svítit.

8T 40

A po tomť poznáváme, že zůstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.

1 Janův 3,24

Zaslíbení Ducha svatého není určeno (není omezeno) jen lidem určitého věku nebo určité rasy. Kristus prohlásil, že božský vliv Jeho Ducha bude působit na Jeho následovníky až do konce. Od oněch památných letnic až po současnou dobu je Utěšitel poslán ke všem, kdož se plně oddali Pánu a Jeho službě. Ke všem, kdož přijímají Krista za svého osobního Spasitele, přichází Duch svatý jako rádce, posvětitel, vůdce a svědek. Čím blíže kráčeji věřící s Bohem, tím jasněji a mocněji svědčí o lásce svého Vykupitele a o Jeho spásné milosti. Za dlouhých staletí pronásledování a zkoušek se vyskytli mužové a ženy, kteří za svého života pocítili ve značné míře přítomnost Ducha; ti pak byli ostatním na světě jako znamení a div. Před anděly a lidmi zjevovali přetvářející moc vykupitelské lásky.

Ti, kdož byli o letnicích nadáni mocí shůry, nebyli tím osvobozeni od dalšího pokušení a dalších zkoušek. Když podávali své svědectví o pravdě a spravedlnosti, byli znovu a znovu napadáni nepřitelem vší pravdy, který se pokoušel připravit je o jejich křesťanské zážitky. Byli nuceni nasadit do boje všechny své síly, jichž se jim dostalo od Boha, aby dosáhli úrovně mužů a žen v Kristu Ježíši. Denně se modlili o novou milost, aby se směli přiblížit vyšší a stále vyšší dokonalosti. Vliv Ducha svatého způsobil, že i ti nejslabší se vírou v Boha naučili rozmnožovat schopnosti jim svěřené a stávali se posvěcenějšími, čistšími a ušlechtilějšími. Když se v pokoře poddávali přetvářejícímu vlivu Ducha svatého, přijímali z plnosti Boží a měnili se k božskému obrazu..

AA 49

Duch svatý odvrátí náklonnosti od věcí tohoto světa a naplní duši touhou po svatosti... Je-li člověk ochoten dát se přetvořit, dochází k posvěcení celé bytosti. Duch vezme z věcí Božích a vtiskne je duši.

AA 52

Protož činite pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvážení od tváři Páně,

Skutky 3,19

Třetí andělské poselství (třetího anděla) přechází v hlasité volání a vy se nesmíte cítit svobodnými, abyste zanedbali nynější povinnost, a přitom pěstovali (chovali) představu (myšlenku, názor), že v nějaké budoucí době (teprve někdy v budoucnu) se stanete příjemci velkého požehnání, kdy bez jakéhokoliv úsilí z vaší strany dojde k úžasnému (podivuhodnému) oživení. Dnes se musíte odevzdat Bohu, aby vás mohl učinit nádobami ke cti a připravit (vyhovět) pro Jeho službu. Dnes se musíte sami zasvětit (poddat, oddat, obětovat, odevzdat) Bohu, abyste mohli být zbaveni (oproštěni) vlastního já (sobectví), oproštění závisti, žárlivosti, zlých domněnek, sporů, všeho, co je zneuctěním (zneuctuje) Boha. Dnes musíte mít svou nádobu očištěnou (stát očištěnými nádobami), abyste mohli být tím připraveni pro nebeskou rosu, připraveni na přijetí spršky (vylití) pozdního deště; protože pozdní déšť přijde a Boží požehnání naplní každou duši, která je očištěna od každé poskvrny. Dnes je naší povinností (úkolem, dílem) podřídit naši duši Kristu, abychom mohli být připraveni na čas (dobu) rozvážení od tváře Páně – připraveni pro křest Duchem svatým...

RH 22.3.1892; 1SM 190

Bůh nám nezjevil čas, kdy toto poselství (třetího anděla) bude uzavřeno (ukončeno) nebo kdy skončí doba zkoušky... Naší povinností je bdít, pracovat a čekat, pracovat každým okamžikem pro duše lidí, kteří jsou připraveni zahynout (jdu na zahynutí). Neustále máme kráčet ve šlépějích Ježíšových, pracovat v Jeho liniích (podle Jeho příkladu, plánu), rozdělovat Jeho dary jako dobří správci rozličné milosti Boží (1Petr 4,10).

RH 9.10.1894; SM 191

Slovo Hospodinovo (Boží) zjevuje skutečnost, že konec všech věcí je blízko (nablízku) a jeho svědectví je velmi rozhodné, že pro každou duši je nanejvýš nezbytné (důležité), aby měla pravdu vštípenou (zasazenou) v srdci, tak že bude ovládat život a posvětit charakter. Duch Páně spolupůsobí při přijetí pravdy (že vezme pravdu) inspirovaného Slova a vstěpuje jí do duše, tak že ten, kdo se prohlašuje (veřejně hlásí, tvrdí, že je) za následovníka Kristova, má (bude mít) svatou, posvěcenou (posvátnou, svatou) radost, kterou bude moci udělit (předat) jiným (druhým, ostatním).

RH 9.10.1894; 1SM 191

Naše jediná jistota spočívá v tom, abychom byli připraveni pro nebeské rozvážení (osvěžení) a abychom měli naše (své) lampy ozdobené (připravené) a hořící... Den co den máme prosit (žádat) o osvěcení Duchem Božím, aby ono (to) mohlo vykonat své dílo na (v) duši a charakteru (povaze).

RH 29.3.1892; 1SM 192

Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.

Žalmy 51,12

Pán očišťuje srdce tak mnohokrát, jak my větráme místnost. Nezavíráme dveře a okna a nepouštíme tam některé očišťující látky; ale otevřeme dveře a okna dokořán a necháme, aby čisté ovzduší nebes proudilo dovnitř... Okna impulsů, naše pocity musí být otevřené směrem k nebi a prach sobectví a pozemskosti musí být vymeten. Milost Boží musí zasáhnout komůrky mysli, obrazotvornost (představivost) musí přijmout nebeská témata k rozjímání a každá částička přirozenosti musí být očištěna a oživena Duchem Božím.

MS 3.1892

Ten, kdo žije podle zásad biblického náboženství, nebude nalezen (nestane se) slabým v mravní síle. Pod zušlechťujícím vlivem Ducha svatého se záliby (vkus) a sklony (náklonnost) stanou čistými a svatými. Nic neuchopí tak silně city, nic nedosáhne (nepronikne) tak plně (v takové plnosti) nejhlubších pohnutek jednání, nic neučiní (nevykoná) tak silný vliv na život, a nedá (neudělí povaze) tak velkou pevnost a neochvějnost charakteru, jako Kristovo náboženství (Ježíše Krista). Ono vede jejího vlastníka vždy vzhůru (stále výše), naplňuje ho vznešenými (ušlechtilými) úmysly, učí ho správným způsobům (zdvořilosti v chování) a uděluje (vštěpuje) mu (každému jeho činu) patřičnou (náležitou) důstojnost v každém činu (jednání).

GW 127

Církev je předmětem Boží nejněžnější lásky a péče. Pokud Mu to členové dovolí, zjeví (projeví) skrze ně (jejich prostřednictvím) svůj charakter (povahu). Říká jim: „Vy jste světlo světa“ (Mat 5,14). Ti, kteří chodí a hovoří s Bohem, uplatňují Kristovu laskavost. V jejich životech je trpělivost, tichost a zdrženlivost (sebeovládání) spojena se svatou upřímností a horlivostí. Jak postupují (kráčeji) směrem k nebi, ostré a hrubé rysy (hrany) charakteru jsou odstraněny (obroušeny) a je patrná (zjevena, viděna, viditelná) zbožnost. Duch svatý, plný milosti a síly (moci) působí na mysl a srdce.

Srdce, v němž Ježíš učiní(il) svůj příbytek, bude oživováno, očišťováno, vedeno (řízeno) a ovládáno (řízeno) Duchem svatým a lidský nástroj pak bude činit vytrvalé úsilí, aby u(při)vedl svůj charakter do souladu s Bohem. Vyvaruje se všeho, co je v rozporu se zjevenou Boží vůlí a Božím myšlením (Jeho myslí). (Bude se vyhýbat všemu, co se přičí zjevené vůli a myšlení Božímu).

YI 7.6.1894

Spravedlivý z víry své živ bude.

Abakuk 2,4

Mnozí se necvičí (neprojeví) ve víře, jak je to jejich předností (výsadou) a povinností a často čekají na pocity, které může dát jenom víra. Pocit není víra, jsou to dvě rozdílné věci. Cvičit se ve víře je naší věcí (povinností), ale udělit radostné pocity a požehnání je Boží věcí (nám dá Bůh, může jen). Milost Boží přichází do duše skrze živou víru a v naší moci je tuto víru (se) cvičit (prokazovat, používat, projevovat).

EW 72

Pravá víra se chápe a dožaduje (přijímá) zaslíbených požehnání dříve, než jsou vyplněna a pocítěna (než je lze pocítit, si je uvědomí a pocítí). Své prosby musíme vysílat ve víře vzhůru za druhou oponu a nechat naši víru, aby se (ve víře se) chopila zaslíbených požehnání, a přivlastnit si je (jako kdyby byla naše vlastní). Potom (pak) můžeme věřit, že požehnání obdržíme, protože naše víra je přijala (se jich chopila jako) za své vlastní podle slov Písma: „Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete a stanete se vám.“ Mat.11,24. Zde je potřeba víry, prosté víry, abychom věřili, že obdržíme požehnání dříve, než si je uvědomíme (pocítíme, zakusíme, vyplní)... (avšak) Mnozí se však domnívají... Že nemohou mít (nemají) víru, dokud necítí moc Ducha. Takoví (tito) lidé zaměňují (si pletou) víru za požehnání, které přichází skrze víru. Pravý čas k prokazování víry nastává (je) tehdy, když se cítíme pozbaveni (opuštěni) Ducha svatého. Když se zdá, že nad námi visí husté mraky temnoty, tehdy je čas, abychom živou vírou tuto temnotu prolomili (pronikli) a rozptýlili mračna. Pravá víra spoléhá (spočívá, se opírá o) na zaslíbení, která jsou obsažena ve Slově Božím a jen (pouze) ti, kteří jsou tohoto (řídí) Slova poslušni, se mohou dožadovat jeho nádherných (slavných) zaslíbení.

EW 72

Mohl by někdo podobně zneuctit Boha tím, že by se již předem domníval, že Bůh neodpoví na volání svých dítek (Má tedy právo hanobit Boha tím, že Ho představuje jako někoho, kdo nemůže vyslyšet volání svých dětí)?... Duch svatý představitel samotného Boha, je největší ze všech darů. V Něm jsou obsaženy všechny „dobré dary“. Sám Stvořitel nám nemůže dát nic většího, nic lepšího. Prosíme-li Boha, aby se v naší bídě (úzkosti) nad námi slitoval a vedl nás svým svatým Duchem, nikdy neodmítne (se odvrátí od) naší modlitbu.

MB 131-132

Míra Ducha svatého, kterého máme přijmout (přijmeme, obdržíme), bude úměrná míře naší touhy a víry pro toto prokázané (projevené)... Můžeme si být jisti (ujištění), že obdržíme Ducha svatého, jestliže (pokud) osobně zkusíme (pokusíme, snažíme) podrobit zkoušce (vyzkoušet) Boží slovo.

Vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha a u víře pravdy.

2Tesalonickým 2,13

V tomto textu jsou zjeveni (ukázáni) dva činitelé (prostředky, prvky) v díle záchrany – božský vliv a silná (mocná, pevná, neochvějná) živá víra těch, kteří následují Krista. Posvěcením Ducha a vírou v pravdu se stáváme Božími spolupracovníky. Kristus očekává od své církve spolupráci (čeká, že Jeho církev bude s Ním spolupracovat, čeká na ... se svou)... Krev Ježíše Krista, Duch svatý a Boží slovo, to vše naše (patří nám). Cíl všeho tohoto nebeského opatření leží před námi (je nám představen) – spasení duší, za které Kristus zemřel; a na nás záleží, jestli (zdali) se chopíme zaslíbení, které Bůh dal a staneme se Jeho spolupracovníky. Božské a lidské nástroje musí spolupracovat v tomto díle...

Kristus ukřižovaný pro naše hříchy; Kristus vzkříšený z mrtvých; Kristus, který vystoupil na nebesa (výsost) jako náš Přímluvce (Obhájce, Prostředník) – to je věda spasení, kterou potřebujeme studovat a vyučovat.

CT 22

Je to Božím úmyslem (záměrem, Bůh chce), aby Jeho lid byl posvěceným, očištěným (čistým), svatým lidem, předávajícím (šířícím) světlo všude (všem) kolem sebe. Je to jeho záměr (Bůh chce), aby představením (zpříkladněním) pravdy ve svém životě, byl chválou na zemi. Kristova milost je dostačující (dostatečná, pro to), aby toho dosáhl (mohl uskutečnit).

8T 14

Užitečnost toho (člověka), jenž (který) odloží všechno sobectví, nechá na své srdce působit Ducha svatého a žije životem plně zasvěceným Bohu, je bez mezí (hranic, omezení). Všichni (všem), kteří (kdo) zasvětili tělo, duši, i ducha Jeho službě (Bohu), budou neustále přijímat (se bude neustále dostávat nové) nový přísun (obdarování) tělesné, duševní a duchovní moci (síly). Takovým jsou otevřeny (k dispozici) nevyčerpatelné zásoby nebe. Kristus jim dává dech svého vlastního Ducha, život svého vlastního života. Duch svatý uděluje svou nejvyšší energii (síly), aby působila v mysli a srdci. Milostí, které se nám dostává, můžeme dosáhnout vítězství, o němž se zdálo, že ho pro naše falešné názory a představy, pro naše povahové kazy a pro naši malověrnost nelze dosáhnout.

MH 159

Každý, kdo se cele odevzdá Pánu do služby a nic si nenechá (nezadrží) pro sebe, dostane sílu k dosažení nezměrných výsledků.

MH 160

*Když se přivalí jako řeka nepřítel, jež duch Hospodinův přeč
zažene (pozdvihne proti němu svou korouhev).*

Izaiáš 59,19

Bůh připravil (poskytl) božskou pomoc pro všechny situace (případy), na níž naše lidské zdroje nestačí. Dává svatého Ducha, aby pomáhal (na pomoc) v každém tísni, posílil naši naději a jistotu (důvěru), osvětlil naši mysl (naše myšlení) a očistil naše srdce. 6T 414; GW 66

Vaším úkolem je postavit svou vůli na Kristovu stranu. Když svou vůli podřídíte Jemu, on se vás ihned zmocní, a působí ve vás chtění i činění podle dobré libé vůle své. Vaše přirozenost je přivedena pod kontrolu (vládu, vedení) jeho Ducha. Dokonce i vaše myšlenky jsou Mu poddány (podřízeny). Jestliže nedokážete ovládat své podněty, své emoce (pocity), jak si možná přejete (jak byste si přáli), můžete ovládnout vůli, a tak nastane ve vašem životě úplná (naprostá, rozhodná) změna. Když podřídíte svou vůli Kristu, váš život je (bude) skryt s Kristem v Bohu (Kol 3,3). To (On) je spojeno se silou, která je nade všemi knížactvy a mocnostmi. Máte od Boha sílu, která vás pevně drží (poutá) k Jeho síle; a je vám umožněn (žít, dán) nový život, a to život víry.

Nikdy se vám nepodaří povznést (nebudete mít úspěch v povznesení samých sebe, nikdy se nepovznesete), nebude-li vaše vůle na straně Kristově ve spolupráci s Duchem Božím. Nemějte pocit (nedomnívejte se), že nemůžete; ale řekněte: „Já mohu, já chci (budu).“ A Bůh za(při)slíbil svého svatého Ducha, aby vám pomáhal v každém rozhodném (odhodlaném) úsilí.

Te 113

(přidělená nám) Životní dílo (práce), které je nám dáno (bylo svěřeno), je oním dílem přípravy pro život věčný. Jestliže vykonáme toto dílo (tuto práci), jak si přeje Bůh (podle Boží vůle), pak bude každé pokušení působit (napomáhat) pro náš pokrok (naše povýšení); protože když odoláme jeho pokušením (vábení), učiníme pokrok v božském (duchovním) životě. V zápalu (žáru) konfliktu (sporu) budou po našem boku neviditelné mocnosti, kterým nebe poručilo (přikázalo), aby nám pomáhaly v našich zápasech; a v rozhodném okamžiku (krizi) nám udělí sílu a pevnost (neochvějnost) a energii a budeme mít víc než smrtelnou sílu... CT 237

Ti, kteří mají být vítězi, musí se účastnit sporu (vést boj) s neviditelnými mocnostmi... Duch svatý stále působí, snaží se očistit, zušlechtit a ukáznit (vychovat) duše lidí, aby se mohli být připravenými (stát způsobilými) pro společenství svatých a andělů.

Ne za tyto' pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne. Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.

Jan 17,20.21

Po vylití Ducha Svatého šli učedníci zvěstovat vzkříšeného Spasitele, jejich jedinou touhou bylo spasení (záchrana) duší. Těšili (radovali) se blahému (ze sladkého) obecenství (společenství) svatých. Byli něžní, uvážliví (přemýšliví, hloubaví, ohleduplní), sebezapíraví, ochotní přinést jakoukoli oběť pro pravdu. Ve svém každodenním obecenství (vzájemném styku, společenství) jednoho s druhým zjevovali lásku, kterou jim Kristus přikázal projevovat...

8T 241

Soulad a jednota mezi lidmi různých sklonů (povah, smýšlení, náklonností) je nejmocnějším svědectvím, které může být přineseno, že Bůh poslal svého Syna na svět, aby hříšné spasil (hříšníky). Je naši předností (výsadou) přinášet takové svědectví. Abychom to však mohli konat, musíme se podrobit (podřídit) Kristovu příkazu. Naše povaha musí být u(pře)tvořena v souladu (podle, podobná) s Jeho povahou. Naše vůle musí být podřízena Jeho vůli.

8T 242

Všichni máme stejnou víru, všichni jsme členové jedné rodiny, dětmi jednoho Otce nebeského, a máme stejnou blahoslavenou nadějí (na) nesmrtnosti. Jak pevné (těsné) a něžné mělo by být pouto, které nás obepíná (spojuje). Lidé ze světa nás pozorují, aby viděli, zda naše víra má posvěcující vliv na naše srdce. Oni rychle rozeznají (poznají, postřehnou) každý nedostatek v našem životě a každou nedůslednost v našem jednání. Nedávejme (nedejme) jim proto žádnou příležitost (k pomlouvání,) k pohanění (činění výčitek) naší víry (vyznání)...

8T 242

Nepatrné (malé) rozdíly, které (jež) se usídlily (nad kterými se pozastavujeme, soustředíme pozornost, zabýváme se, u kterých prodléváme), povedou k činům (jednání), které zničí křesťanské obecenství (společenství). Nedovolme nepříteli, aby získal takto nad námi převahu. Usilujme vždy o těsnější obecenství s Pánem a jeden s druhým. (Přidržte se těsněji (přiblížte se více k) Boha a sebe navzájem (k sobě, jeden druhého)... Spasitelovo srdce se upíná (je upřeno, se soustředí) na Jeho následovníky, kteří vyplňují Boží záměr (úmysl) v celé jeho výši i hloubce. Oni mají být jedno v něm, i když jsou rozptýleni po celém světě... Kdyby Boží lid plně věřil Kristově modlitbě (když bude plně uvěřeno)... jednota úsilí (v činu, ve skutcích, jednání) bude patrná (zjevná,se projeví) v našich řadách. Bratr bude spojen s bratrem zlatými pouty Kristovy lásky. Jedině Duch Boží může způsobit (uskutečnit) tuto jednotu. Ten, kdo (se sám) posvětil sám sebe, může posvětit své učedníky. Spojení s Ním, budou spojeni jeden s druhým (mezi sebou navzájem) v nejsvětější víře.

8T 243

Protož prosímť... abyste hodně chodili, jakž sluší na povolání vaše, kterýmž povolání jste, se vši pokorou, tichostí, i s snášlivostí, snášejíce se vespolek v lásce, usilující zachovávatí jednotu Ducha v svazku pokoje.

Efezským 4,1-3

Pavel naléhá na (naléhavě žádá, vybízí) Efezské, aby si uchovali (zachovali) jednotu a lásku... Rozdělení v církvi (zneuctuje) působí hanbu Kristovu náboženství před světem a skýtá (dává) nepřítelům pravdy příležitost, aby svůj způsob života (své jednání) ospravedlňovali.

5T 239

Spojení (jednota) věřících s Kristem bude tak (jako) přirozeným důsledkem vedoucím ke spojení (jednotě) mezi sebou navzájem, neboť pouto jednoty je nejtrvalejším na zemi. Jsme (máme být) jedno v Kristu, jako Kristus je jedno s Otcem... Jenom (pouze) osobním spojením s Kristem, každodenním společenstvím s Ním, ba každou hodinu můžeme přinášet ovoce Ducha svatého... Náš růst v milosti, naše radost i užitečnost, všechno závisí na našem spojení s Kristem a na míře (stupni) víry, kterou zjevujeme (projevujeme /cvičíme, uplatňujeme/v Něm).

5T 47

(když) Slovo a Duch pravdy přebývající v našich srdcích, nás odloučí (oddělí) od světa. Ne(z)měnitelné zásady pravdy a lásky poutají srdce spolu (budou poutat srdce k srdci), a síla tohoto spojení (společenství) bude odpovídat míře milosti a pravdy, které se těšíme.

5T 537

Vinná réva (kmen) má mnoho větví (ratolestí), ale i když jsou všechny ratolesti (větvě) jsou odlišné (rozmanité, jiné, rozdílné), nehádají (neprou, nemají mezi sebou spory) se. V rozmanitosti je zde (tam) jednota. Všechny větve (ratolesti, úponky) dostávají (získávají) svou výživu z jednoho zdroje. Toto je obrazem (názorný příkladem, znázornění) jednoty, jaká (jež) má existovat mezi Kristovými následovníky. Ve svých rozmanitých (různých) liniích (oblastech) díla mají všichni jen jednu Hlavu. Různými způsoby působí skrze ně ten stejný (tentýž) Duch. Zde je harmonická činnost (působení), přestože (i když) dary jsou různé... Bůh volá (vyzývá) na každého... aby konal svou určenou práci podle schopností, jichž se mu dostalo (které mu byly dány, obdržel) ho.

Dopis 19,1901; 6BC 1090

Máme si zachovat charakter, avšak (ale, a to) charakter Kristův. Máme-li Kristovu povahu, pak také můžeme konat společně dílo Boží. Kristus přebývající v nás, potká se (se setká) s Kristem přebývajícím v srdci našich bratří (bratřích). Duch svatý vytvoří onu jednotu srdcí a jednání, která dosvědčí světu, že jsme dítkami (dětmi) Božími...

9T 187

Svět potřebuje vidět před sebou vykonaný (uskutečněný) zázrak (div), který spojuje (pojí, a to spojení) srdce Božího lidu spolu (dohromady) v křesťanské lásce.

9T 188

Ti zajistě, kteříž jsou podle těla živi, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž jsou živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha.

Římanům 8,5

Kristus zaslíbil své církvi dar Ducha svatého a toto zaslíbení patří nám stejně tak jako patřilo prvním učedníkům. Ale jako každé jiné zaslíbení, je dáno (uděleno) za (určitých) podmínek. Jsou mnozí, kteří tvrdí (prohlašují), že věří Božím zaslíbením a dožadují se jich, mluví o Kristu a Duchu svatém, avšak nedosahují (nedostává se jim) žádného užitku (požehnání), protože nepodřizují svou duši vedení a řízení (vládě, moci) božských mocností.

GW 284

Nemůžeme používat Ducha svatého; Duch má (může, musí) použít nás. Skrze Ducha působí Bůh ve svém lidu „chtění i skutečné činění podle dobře libé vůle své“ (Fil 2,13). Mnozí však nechtějí být vedeni. Chtějí (sami) vést (řídít, ovládat, vládnout) sami. To je důvod, proč nedosahují (nepřijímají, neobdrží, nedostává se jim) nebeského daru. Pouze těm, kteří pokorně očekávají na Boha, kteří vyhlížejí Jeho vedení a milost, bude dán Duch svatý. Toto vírou požadované zaslíbené požehnání přináší s sebou všechna ostatní požehnání. Je dáno (uděleno) podle bohatství Kristovy milosti a on je připraven (ochoten) obdařit jím (udělit ho) každou duši podle toho, jak je schopná ho přijímat (přijmout).

GW 285

Udělení Ducha svatého je udělením (propůjčením) života Kristova. Pouze ti, kteří jsou takto poučeni o Bohu (vyučeni Bohem), pouze ti, kteří mají uvnitř působícího Ducha a v jejichž životě se zračí (je patrný) Kristův život, se mohou postavit jako (stát, být) praví představitelé Spasitele...

GW 285

Kristus zaslíbil, že Duch svatý bude přebývat (dán, zůstat s) v těch, kteří bojují o vítězství nad hříchem, aby se projevila (zjevila, ukázala) síla božské moci tím, že obdaří (vybaví) lidský nástroj nadpřirozenou silou a poučí nevědomé (neznalý, neobeznámené) o tajemstvích Božího království...

GW 286

Když se člověk úplně (je zcela oprostěn) zbaví (zřekne, vyprázdí od) vlastního já, když všichni falešní bohové jsou vypuzeni z duše, tato (vzniklá) prázdnota je pak vyplněna přílivem (vylitím) Ducha Kristova. Takový člověk má víru, která očišťuje duši od veškerého poskvrnění (každé poskvrně). On je podřízen (žije v souladu s, žije podle) Duchu a přemýšlí (pečuje, hledí si, myslí na, dbá) o věcech Ducha. Nechová (nemá) důvěru v (nespoléhá na) sebe. Kristus je mu vším ve všem.

GW 290

Darmo jste vzali, darmo dejte.

Matouš 10,8

Když vám Duch svatý ukáže (otevře, odhalí, zjeví) pravdu, prožijete mnoho cenných zkušeností a zatoužíte vyprávět druhým o radostné naději (povzbudivé, utěšené, potěšující) věci, které vám Duch svatý odhalil. Když se s nimi sejdete (přijdete do styku), seznámíte je s novými poznatky (oznámíte je s novou myšlenkou) o povaze nebo díle Ježíše Krista. Budete umět říci něco nového (mít nějaké nové zjevení) o soucitné lásce Spasitele těm, kdo Ho milují, i těm, kdo Ho nemají rádi...

Srdce, které jednou okusilo lásku Kristovu, chce ji mít co nejvíc (touží po stále větších doušcích) a jak vy udělí vy přijme v bohatší a hojnější míře. Dostane ji v bohatší a hojnější míře, když ji bude rozdávat. Každé Boží zjevení člověku zvětšuje schopnost poznávat a milovat. Srdce jakoby ustavičně volalo: (ustavičnou touhou srdce je): „Chci Tě mít více," a Duch vždy odpovídá: „Dostaneš víc"... Pán Ježíš, který se všeho vzdal (samého sebe zmařil), aby spasil ztracené lidstvo, obdržel Ducha svatého v plnosti (neomezené míře). Podobně obdrží (bude dán) Ducha svatého každý následovník Kristův, odevzdá-li Mu celé srdce (aby v něm přebýval). Sám náš Pán dal příkaz (příkázal): „Budte naplněni Duchem (svatým)" (Ef 5,18). Tento příkaz je současně zaslíbením, že se tak stane (obsahujícím vyplnění). Otec si přeje (Otcí se zalíbilo), aby v Kristu přebývala „veškerá (všecka) plnost" a „v něm jste doplnění" (Kol 1,19; 2,10).

MB 20

Čím více Ducha Božího je (bude) při(u)vedeno do naší každodenní zkušenosti, tím více Jeho milosti a tím méně neshod (třenic, sporů) tam bude, tím více štěstí budeme mít a tím více budeme udělovat jiným (druhým, ostatním).

Kristus je velký střed, zdroj veškeré síly... I nejmoudřejší a nejduchovnější lidé mohou dávat jen tolik, kolik přijímají. Sami ze sebe nemohou uspokojit žádnou z potřeb duše. Můžeme dávat jen to, co přijímáme od Krista; a přijímat můžeme jen tolik, kolik dáváme druhým. Když stále dáváme, stále dostáváme, a čím více dáváme, tím více dostáváme. Tak smíme stále věřit, důvěřovat, přijímat a dávat.

DA 370

Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými.

Matouš 25,4

Dvě skupiny družiček (strážných) [v podobenství o deseti pannách] představují dvě třídy lidí, kteří prohlašují, že očekávají příchod svého Pána. Družičky jsou nazývány také panny, protože představují lidi, kteří mají (vyznávají) čistou víru. Lampy znázorňují Boží slovo... Olej je symbolem Ducha svatého.

COL 406

V podobenství vyšlo všech deset družiček vstříc ženichovi. Všechny měly lampy a nádobky na olej. Po určitou dobu mezi nimi nebylo vidět žádný rozdíl. Tak je tomu i s církví (která žije) před druhým příchodem Pána Ježíše. Všichni znají Písmo, všichni slyšeli poselství o (Kristově) brzkém druhém příchodu Spasitele a všichni s důvěrou očekávají, až se Kristus vrátí. Avšak právě tak jako v podobenství, je tomu i ve skutečnosti (nyní, v současnosti). Žijeme v době očekávání, naše víra je podrobována zkoušce. Když zazní volání: „Hle, ženich přichází! Vyjděte mu vstříc!“, mnozí budou nepřipraveni... Nepřijali (nemají) Ducha svatého. Bez Božího Ducha (svatého) nám znalost Bible (Božího Slova) nepomůže (nebude nic platná, prospěšná). Pouze teoretická znalost pravdy bez Ducha svatého nemůže člověka oživit (duši), ani posvětit jeho srdce... Pokud jej Duch svatý neosvítí, nebude s to rozeznat pravdu od bludu a neodolá (padne pod) mistrovským pokušením satana.

COL 408

Bůh nabízí svou milost každému člověku (duši)... Povaha je ovšem nepřenositelná. Nikdo nemůže věřit za druhého... Nikdo nemůže přenést na druhého povahu, která je výsledkem (ovocem) působení Božího Ducha...

COL 411

Nebudeme připraveni na setkání s Pánem, jestliže procitneme až na volání: „Hle (Aj), ženich je zde (tu)“ a začneme sbírat prázdné lampy, abychom je naplnili... Prozíravé družičky (rozumné, opatrné panny) v podobenství měly v nádobkách u svých lamp olej. Jejich lampy hořely nezmenšeným plamenem po celou noc čekání... Podobně mají také následovníci Ježíše Krista šířit světlo v temnotách světa. Prostřednictvím Ducha svatého se Boží slovo stává světlem, protože v životě příjemce působí jako přetvořující síla. Duch svatý vstěpuje do srdce lidí zásady Božího slova, a tím v nich rozvíjí Boží vlastnosti. Světlo Boží slávy – Jeho povaha – má vyzařovat z Jeho následovníků.

COL 413

Žádejte (proste) Boha, aby vám dal (udělil) hojnost oleje Jeho (své) milosti.

RH 22.12.1904

Protož pravím vám: Všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno lidem.

Matouš 12,31

At' jde o jakýkoli hřích, smyje se vina v krvi Kristově, jestliže se duše kaje a věří; ten však, kdo odmítá dílo Ducha svatého, ocitá se tam, kam pokání a víra nemohou za ním přijít. Právě skrze Ducha působí Bůh na srdce; když lidé svévolně odmítají Ducha a prohlašují o něm, že přichází od satana, přerušují spojení, jimž s nimi může Bůh obcovat. Když člověk Ducha nakonec zavrhne, nemůže Bůh pro něho už nic učinit...

DA 321

Není to Bůh, kdo zaslepuje lidi a zatvrzuje jejich srdce. Bůh posílá lidem světlo, aby jim pomohlo napravit jejich bludy a aby je vedlo po bezpečných cestách; odmítnutí tohoto světla zaslepuje zrak a zatvrzuje srdce. Často se tak děje pozvolna a téměř nepozorovaně. Světlo přichází do duše skrze slovo Boží, skrze Jeho služebníky nebo přímým působením Ducha svatého; nechá-li však člověk jediný paprsek světla bez povšimnutí, otupí poněkud svou duchovní vnímavost, takže druhý příliv světla pozná již méně jasně. Tím přibývá tmy, až nakonec je v duši úplná noc...

DA 322

Nemusíme se ani záměrně rozhodovat pro službu království temna, abychom se dostali pod jeho nadvládu. Stačí, abychom se opomněli spojit s královstvím světla... Nejběžnějším projevem hříchu proti Duchu svatému je ustavičné odmítání výzvy nebes k pokání. Každé nové odmítání Krista je krokem k odmítnutí spásy a ke hříchu proti Duchu svatému.

DA 324

Když se duše odevzdá Kristu, zmocní se nového srdce nová moc. Nastává změna, kterou si člověk nemůže sám přivodit. Je to nadpřirozený zásah, který do lidské povahy vnáší nadpřirozený prvek. Duše, která se odevzdala Kristu, se stává tvrzí Kristovou v tomto odbojném světě a Kristus požaduje, aby v ní nebyla uznávána žádná moc kromě Jeho moci. Duše, které takto vládou nebeské síly, je jistá před satanovými útoky.

DA 324

A nezarmoučujte Ducha svatého Božího, kterýmžto znamenání jste ke dni vykoupení.

Efezským 4,30

Pochybujeme-li o Boží lásce a nedůvěřujeme-li (nevěříme-li) v zaslíbení Boží, zneuctíváme tím Boha a zarmoučujeme Jeho svatého Ducha... A co si (jak) může náš nebeský Otec myslet o (na) nás (hledět), když nevěříme (nedůvěřujeme) v Jeho lásku, jež Ho vedla k tomu, aby dal svého jednorozenného Syna, abychom my mohli žít? Apoštol píše: „Ten, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám spolu s ním nedaroval všechny věci (všecko)” (Řím 8,32)? A přesto tak mnozí říkají, i když ne slovy, ale svými činy: „Pán nemyslí (tím nemíní) mne. Snad miluje druhé, ale mne nemiluje.”

SC 118

Víra bere (chytá, chápe) Boha za slovo, neprosí (nežádá) o to, aby rozuměla (chácala) významu těžkých zkoušek (zkušeností), které přicházejí. Mnozí však mají jen malou víru.... A těžkosti, se kterými se setkávají (které je potkávají, kterým musí čelit), je odlučují od Boha, místo aby je k Němu přiváděly blíže, a vyvolávají (vzbuzují) v nich nepokoj a reptání. Učinili správně, že byli tak nevěřící? Ježíš je jejich přítel. Celé nebe se zajímá o jejich zdar (blaho) a jejich strach (obava) a reptání (nespokojenost) zarmoučují Ducha svatého. Nemáme věřit proto, že vidíme nebo cítíme, že Bůh nás slyší. Máme důvěřovat (věřit v) Jeho zaslíbením... Když (jestliže) jsme prosili (žádali) o Jeho požehnání, měli bychom věřit, že ho obdržíme a děkujeme Mu za to, že ho máme. Pak máme konat naše povinnosti s jistotou, že požehnání nám bude posláno (uděleno) tehdy, když to budeme (nám toho bude) nejvíce potřebovat (zapotřebi).

GW 261

Je to vážná věc (velmi vážné) zarmoucovat (zarmoutit) Ducha svatého, a On je zarmoucen tehdy, když lidský nástroj (se člověk) se snaží (chce) pracovat (konat dílo) sám a odmítá (nechce) vstoupit do Boží (Pánovy) služby proto, že kříž je příliš těžký anebo (a) sebezapření příliš velké. Duch svatý chce přebývat v každé duši. Je-li přivítán jako vážený (čestný) host, pak ti, jež ho přijímají, budou doplněni v Kristu (Kol 2,10).

Ms 18. 47; CH 561

Snažíme se ze všech svých sil dosáhnout míru postavy mužů a žen v Kristu? Usilujeme o Jeho plnost, stále směřující k předloženému nám cíli – dokonalosti Jeho charakteru? Když Pánův lid dosáhne tohoto cíle, bude zapečetěn na svých čelech. Naplněn Duchem, bude doplněn (dokonalým) v Kristu a zapisující anděl oznámí: „Je dokonáno.”

RH 10.6.1902; 6BC 1118

Nebo já jsem Hospodin Bůh váš; protož posvěťtež se, a svatí budte, nebo já svatý jsem.

3Mojžíšova 11,44

Patří k (je to součástí) Boží slávě, že dává svým dítkám své ctnosti. Bůh chce, aby muži a ženy dosahovali nejvyššího stupně. A když se ve své víře uchopí moci Kristovy, když prosí o Jeho neselhávající zaslíbení a přivlastňují si je, když s neodbytností, již nelze odmítnout, hledají pomoc Ducha svatého, budou učiněni dokonalými (doplněni) v Kristu (Kol 2,10)...

AA 530

Před věřícím se otevírá podivuhodná možnost být podoben Kristu, poslušnému všech zásad zákona. Sám od sebe je však člověk naprosto neschopen dosíci (dosáhnout) tohoto stavu. Svatost, o níž slovo Boží praví, že ji musí mít, dříve než může být spasen, je výsledkem působení božské milosti, již se mu dostává, když se podrobí kázni a omezením pod vlivem Ducha pravdy. Člověk může být dokonale poslušný jen kadidlem Kristovy spravedlnosti, která dodává božskou vůni každému skutku poslušnosti. Úlohou křesťana je vytrvat v přemáhání každého nedostatku. Má neustále prosit Spasitele, aby léčil poruchy (neduhy, vady) jeho hříšné duše. Nemá moudrost ani sílu, aby je přemohl; moudrost a sílu má Pán a udělí je těm, kdož v pokoře a v pokání hledají u Něho pomoc.

AA 532

Duch svatý bude dán těm, kteří hledají (žádají o) jeho moc a milost, a bude pomáhat v našich slabostech, když budeme mít (obdržíme, získáme) slyšení u Boha (v Boží audienci). Nebe je otevřeno k naším prosbám, a my jsme po(vy)zváni, abychom přistoupili „směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný“ (Žid 4,16). Máme přijít v důvěře, věříce, že obdržíme právě to, o co Ho prosíme.

ST 18.4.1892; 5BC 1078

Cítíte-li (pocitujete-li) potřebu ve své duši, že něco potřebujete, hladovíte-li a žízníte po spravedlnosti, je to důkaz, že Kristus působí na vaše srdce, abyste Ho hledali. Prostřednictvím Ducha svatého pro vás vykoná to, co vy sami pro sebe nejste schopni (nemůžete) vykonat.

MB 19

A mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všechněm jim.

Skutky 4,33

Jaký následek mělo vylítí Ducha o letnicích? Radostná zvěst o vzkříšeném Spasiteli se dostala do nejzazších končin obydleného světa. Když učedníci ohlásili poselství o spásné (vykupující) milosti, moc tohoto poselství zapůsobila na lidská srdce. A do církve proudili obrácení ze všech stran. Odpadlíci (ti, kteří odpadli) byli znovu obráceni na víru. Hříšníci spolu s věřícími začali hledat perlu nezměrné ceny. Někteří z těch, kdož byli nejzarputilejšími odpůrci evangelia, se stali jeho obhájci a obránci... Každý křesťan spatřoval ve svém bratru zjevení božské lásky a blahovůle. Všichni měli jen jeden zájem, jemuž ustoupilo všechno ostatní. Věřící začali usilovat o to, aby nabyli Kristovy povahy a začali pracovat na rozšíření Kristova království.

AA 48

„Apoštolové pak velkou mocí vydávali svědectví...” Jejich působení vedlo k tomu, že k církvi se připojili vyvolení mužové, kteří přijavše slovo pravdy, zasvětili své životy poslání poskytovat druhým naději, jež splnila jejich srdce pokojem a radostí. Nedali se odradit nebo zastrašit hrozbami. Skrze ně mluvil Pán, a jak chodili z místa na místo, dostávalo se chudým zjevení evangelia a divů božské milosti. Tak mocně může Bůh zapůsobit, když se lidé poddají vedení Jeho Ducha.

AA 48

Nám dnes zrovna (stejně) tak jako prvním učedníkům patří zaslíbení Ducha. Bůh i dnes obdaří (vybaví) muže i ženy mocí z výsosti, tak jako obdařil ty, kteří o letnicích slyšeli slovo spasení. I v této chvíli Jeho Duch a milost jsou pro všechny, kdo je potřebují a vezmou (chytnou) Ho za slovo (uvěří Jeho slovu)...

8T 20

Horlivost pro Pána vedla učedníky k nesení svědectví pravdy s velikou mocí. Neměla by tato horlivost zapálit naše srdce rozhodnutím svědčit o vykupující lásce, o Kristu, o Tom ukřižovaném? Neměl by Duch Boží přijít dnes jako odpověď na vážné (opravdové), vytrvalé modlitby a naplnit muže mocí k službě?

8T 22

Poněvadž tedy vy, zlí jsouce, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?

Lukáš 11,13

Náš Pán je bohatý v milosti, mocný v síle. On hojně dělí (uděluje, udílí, poskytuje) tyto dary všem, kteří ve víře přicházejí k Němu... Měli bychom prosit tak opravdově (horlivě) o seslání Ducha svatého jako se učedníci modlili v den letnic. Jestliže to oni potřebovali v (tam)té době, mnohem víc to potřebujeme my dnes. Mravní temnota jako těžký příkrov (smrti) přikrývá (zahaluje) zemi. Lidi (lidské mysli, myšlení) svádí všechny druhy falešného učení, bludy a satanské svody. Bez Božího Ducha a Jeho moci bude naše úsilí (práce, dílo) zvěstovat přítomnou pravdu marné.

5T 157-158

Milostí Kristovou byli apoštolové tím, čím byli. Byla to upřímná odevzdanost a pokorná, opravdová modlitba, která je přivedla do úzkého obecenství (společenství) s Ním. Seděli spolu s Ním v nebeských příbytcích. Uvědomovali si velikost svého dluhu, (jaký mají vůči Němu) který Mu dluží. Opravdovou, vytrvalou modlitbou přijali (obdrželi) dar Ducha svatého a pak šli za(ob)tížení břemenem spasení (záchranu) duší... Budeme (máme být) méně horlivými než byli apoštolové?

7T 32

Proč nehladovíme a nežízníme po daru Ducha, když je to ten jediný prostředek, kterým se nám dostává moci? Proč o tom (něm) nemluvíme, proč o to (něj) neprosíme, proč o tom (něm) nekážeme?... Každý pracovník by měl prosit Pána o každodenní křest Ducha. Měly by se shromažďovat skupinky křesťanů a prosit o zvláštní pomoc, o nebeskou moudrost, aby dovedly plánovat a tyto plány moudře provádět (uskutečňovat).

8T 22

Den za dnem ubíhá do věčnosti a přivádí nás blíže ke konci doby milosti. Musíme prosit (se modlit) jako nikdy předtím (než kdy jindy) o Ducha svatého, aby nám byl udělen v hojnější míře a pak musíme čekat, aby jeho posvěcující vliv sestoupil na Jeho (Boží) pracovníky (služebníky)...

GW 288

Ti, kteří jsou (se nacházejí) pod vlivem Ducha Božího, nebudou fanatičtí (blouzniví), ale klidní a stálí (neochvějní, pevní), prostí (zbaveni) výstřednosti (přemrštěnosti) v myšlení (myšlenkách), slovech, či v skutcích. Uprostřed zmatku klamných učení, bude Duch Boží vůdcem a štítem (pavézou) těm, kteří neodporovali důkazům pravdy a umlčí každý další hlas kromě toho, který přichází (vychází z) o Toho, jenž (který) je pravdou.

GW 289

Žádejte od Hospodina deště v čas příhodný, i způsobí Hospodin pršku, a dá vám déšť hojný, a každému bylinu na poli.

Zachariáš 10,1

Podobenstvím (obrazem, symbolem) raného a pozdního deště, jenž ve východních zemích padá v době setí a v době žní, předpověděli židovští proroci, že církvi Boží se dostane duchovní milosti v mimořádné míře. Vylití Ducha za dnů apoštolů bylo začátkem raného deště a slavný byl jeho účinek (výsledek)... Době před ukončením žní na zemi je však zaslíbeno zvláštní udělení duchovní milosti, která má připravit církev na příchod Syna člověka. Toto vylití Ducha je zpodobeno padáním pozdního deště; a právě o tuto rozmnoženou (přidanou, rozšířenou) moc mají křesťané vysílat prosby k Pánu žní „v čas příhodný“.

AA 54

Tak jako byl Kristus oslaven ve dnech letnic, má být také (rovněž, tak bude) znovu oslaven v závěrečném díle zvěstování evangelia, kdy (Bůh) bude připravovat (připraví) lid, aby obstál v poslední konečné zkoušce závěrečného konfliktu (boje) velkého sporu.

Mnozí... budou viděni, jak spěchají sem a tam, puzení Duchem Božím, aby přinesli světlo ostatním. Pravda, slovo Boží, je jako oheň v jejich kostech, naplní je horoucí (vroucí, planoucí, horlivou) touhou osvětit (poučit) ty, jež sedí v temnotách (Luk 1,79). Mnozí, dokonce mezi nevzdělanými, nyní hlásají (zvěstují) slova Páně (Hospodinova). Děti jsou puzeny Duchem, aby šly a zvěstovaly poselství z nebe. Duch je vylit na všechny, kteří se podvolili (podřídili, podrobili) jeho výzvě a ... tito budou zvěstovat pravdu s mocí a silou Ducha.

Jestliže (pokud, nemají-li) však členové (dnešní) Boží církve nemají dnes živé spojení se Zdrojem veškerého duchovního růstu, nebudou připraveni pro dobu (čas) žní. Pokud neudrží (nebudou mít) své lampy ozdobené a hořící, neobdrží (nepřijmou) přidanou milost v čase (době) zvláštní potřeby.

Božská milost je potřebná na začátku, božská milost na každém kroku (stupni) postupu vpřed (rozvoje) a pouze (jedině) božská milost může dokončit dílo. Neexistuje (není) pro nás žádného místa, kde bychom mohli s(od)počinout v (zaujmout) bezstarostném postavení (postoj, poloha)... Modlitbou a vírou se máme neustále usilovat (hledat, požadovat, žádat) o více (větší míru) Ducha.

Čemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem svatým.

Židům 2,4

Kristus nevykonal žádný div na přání farizeů. Nevykonal žádný div na poušti, a nevyhověl výzvě satanově (jako odpověď na satanovo našeptávání). Nevybavuje nás mocí, abychom se mohli ospravedlnit nebo abychom mohli uspokojit přání nevěřících a nadutých. Evangelium však nepostrádá znamení svého božského původu. Což není div, že můžeme být vytrženi ze satanova otroctví? Nepřátelství k satanu není lidskému srdci vrozeno; to je nám dáno milostí Boží. Když někdo, kdo je ovládán neústupnou, scestnou vůlí, se osvobodí a celým srdcem se odevzdá působení nebeských sil Božích, stal se zázrak. Stejně tak, když člověk, který žil v (silném) klamu, pojednou pochopí mravní pravdu. Po každé, když se duše obrátí a naučí se milovat Boha a zachovávat Jeho přikázání, plní se zaslíbení Boží: „Dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich“ (Ez 36,26). Změna, k níž dochází v lidských srdcích, proměna lidských povah je zázrak, který zjevuje věčně živého Spasitele působícího k záchraně duší. Důsledný život v Kristu je velkým zázrakem. V hlásání slova Božího je znamení, jež se projevuje dnes a bude se projevovat vždy, totiž přítomnost Ducha svatého, jenž ze slova činí moc, která obnovuje ty, kdož je poslouchají. To je svědectví Boží před světem o božském poslání Jeho syna.

DA 407

Mnozí jsou naprosto znechuceni... Pohlíží se na ně jako na neschopné pochopit nebo přijmout evangelium Kristovo. A přece divem božské milosti mohou být změněni (proměněni). Pod působením Ducha svatého zmizí i otupělost, která jejich duchovní stav (povznášející projev) dělá téměř (činí tak) beznadějný... Zločinnost (neřest) vymizí (rozplyne, ztratí se) a nevědomost bude přemožena (překonána).

7T 229

Řetěz, který byl spuštěn od trůnu Božího je dostatečně dlouhý, aby za(do)sáhl (pronikl) do nejnižších hlubin. Kristus má moc pozvednout i toho nejhříšnějšího (člověka) z hlubin ponížení, a postavit ho tam, kde by byl uznán za Boží dítě a Kristova spoludědice (dědice spolu s Kristem na) v nesmrtelném dědictví.

7T 228

Nebo učiněni jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem.

1 Korintským 4,9

Pán Ježíš zkušuje lidská srdce zjevením Svého milosrdenství a přehojné milosti. Uskutečňuje tak úžasné proměny, že satan se vším svým vítězným vychloubáním se vším svým spiknutím zla spojeným proti Bohu a zákonům Jeho vlády, vidí v nich nedobytné pevnosti i pro svou vychytralost a své podvody. Jsou pro něho nepochopitelnou záhadou. Andělé Boží, serafíni a cherubíni, mocnosti určené ke spolupráci s lidskými nástroji, hledí s údivem a radostí, že padlí lidé, kdysi děti hněvu, rozvíjejí pod Kristovým vedením charakter podle božské podobnosti, aby se stali Božími syny a dcerami, a aby hráli důležitou roli v práci i radostech nebeských.

TM 18

Své církvi dal Kristus neomezené možnosti, aby mohl získat velký užitek slávy od Svého vykoupeného a zaplaceného vlastnictví. Církev, nadaná spravedlností Kristovou je Jeho klenotnicí, ve které se má zjevit v konečné přehlídce plnost bohatství Jeho milosti, Jeho lásky, Jeho milosrdenství. V Jeho prostřednické modlitbě je prohlášení, že Otcova láska k nám je stejně tak veliká jako k Němu, jednorozenému Synu a že budeme s Ním tam, kde je On, navěky jedno s Kristem a Otcem. To je divem pro nebeské zástupy a jejich velikou radostí. Dar Jeho Svatého Ducha, bohatý, plný a přehojný, má být pro Jeho církev ochranou a ohnivou zdí, kterou mocnosti pekla nepřemohou. Ve Své neporušené čistotě a neposkrvněné dokonalosti pohlíží Kristus na Svůj lid jako na odměnu za všechno Své utrpení, ponížení, lásku a dovršení Své slávy – Kristus je velikým středem, z kterého vyzařuje všechna sláva.

TM 18

Celé nebe pozoruje tyto nástroje, které jsou jako ruka uskutečňující Boží záměr (vůli) na zemi, činíce (konajíce) tak vůli Boží v nebesích. Takovou spolupráci se uskutečňuje (se dovršuje, koná) dílo, které přináší (vzdává, je) Bohu poctu, slávou i majestát. Ó, kdyby všichni dovedli milovat tak, jako miloval Kristus, aby hynoucí lidé mohli být zachráněni od záhuby, jaká změna by nastala na světě!

6T 457

Obnoviti se pak duchem myslí vaší, a obléci nového člověka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.

Efezským 4,23.24

Kristus byl věrným (spravedlivým) karatelem... Už jen samotná Jeho přítomnost kárala všechno nízké a nepravé (nepravdivé, nesprávné). Ve světle Jeho čistoty lidé viděli (spatřovali) svou vlastní nečistotu a své nízké a klamné (nepravé) životní cíle. Přesto je však přitahoval. Ten, který stvořil člověka, chápal (znal) cenu lidstva...

Ed 79

V každé lidské bytosti (člověku) objevoval nekonečné možnosti. Viděl, jakými by se lidé mohli stát, kdyby byli proměněni Jeho milostí – „ke slávě Hospodina Boha našeho“ (Žalm 90,17).

Ed 80

Všechny vady (nedostatky) charakteru mají svůj původ v srdci. Pýcha, ješitnost (marnivost), podrážděnost (zlé nálady, sklony) a chamtivost (žádostivost) pocházejí z tělesného srdce neproměněného (neobnoveného) Kristovou milostí.

RH 1.9.1885

Podobně působí i Boží milost, obnovuje srdce a tím mění (přetvořuje) celý život. Žádná pouhá vnější změna není dostačující k tomu, aby nás přivedla do souladu s Bohem. Někteří lidé se snaží reformovat (přetvořit, napravit) napravením (opravou) toho či onoho zlozvyku. Doufají, že se tímto způsobem stanou křesťany, berou však věc za nesprávný konec (začínají však na nesprávném místě). Změna musí začít v srdci...

COL 97

Písmo svaté je velkým činitelem v této proměně charakteru. Kristus se modlil: „Posvětiž jich v pravdě své; slovo tvé pravda jest“ (Jan 17,17). Když studujeme a jsme poslušnými, Slovo Boží působí v srdci a podmaňuje si každou bezbožnou (nesvatou, hříšnou) vlastnost. Duch svatý přichází k tomu, kdo je usvědčen z hříchu, a víra která, pramení (vzniká vyprýští) v srdci působí skrze lásku ke Kristu, a přizpůsobuje (podřizuje) nás, naše tělo, duši i ducha Jeho vůli...

Nešetřme se (nebuďme shovívaví vůči sobě, neostýchejme se), ale pokročme (postupme vpřed) v důkladném díle reformy, která musí být vykonána v našich životech. Ukřížujeme vlastní já (své sobectví). Bezbožné (hříšné) návyky dožadující se (volající po) nadvlády, můžeme přemoci jen ve jménu Ježíše a skrze Jeho sílu přemoci (zvíťžit nad). Tomu, kdo se denně usiluje (snaží) o to, aby chránil své srdce se vší horlivostí (příčinlivostí) (Přísl 4,23), je dáno zaslíbení: „ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem“ (Řím 8,38.39).

RH 7.7.1904

Já Hospodin, kterýž ji ostrhám, každé chvíly budu ji svažovati, a aby jí někdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostrhati.

Izaiáš 27,3

Mysl mužů a žen neklesne v okamžiku (náhle) ze stavu čistoty a svatosti (a nepropadne náhle) do mravní zkázy (zkaženosti, neřesti), porušenosti (zkaženosti) a zločinnosti. Je zapotřebí jisté doby, aby člověk mohl být proměněn (přetvořen) k božské podobě, anebo než ti, kdož byli stvořeni k obrazu Božímu, klesnou tak, že se přiblíží zvířeti nebo satanovi. Stačí uzříti, a už se měníme. (Pozorováním /pohledem/ se měníme.) Ačkoli (i když) stvořen k obrazu svého Tvůrce (Stvořitele), může člověk tak vychovat svou mysl, že hřích, který se mu kdysi oškřivil, se mu začne zdát (stává) příjemným. Když přestane bdít a modlit se, přestane střežit hradby svého srdce... Musí být veden (musíme vést) neustálý boj proti tělesnému smýšlení (Řím 8,7); musí nám (přítom) pomáhat zušlechťující vliv Ducha svatého, který pozvedá mysl a navyká ji rozjímat (přemýšlet, prodlévat u) o čistých a svatých věcech.

Charakter (se) nezískáme náhodou (nevytvoříme, není dílem náhody). Není to určeno (podmíněno, nevzniká) jedním vzplanutím nálad (temperamentu, hněvu), jediným krokem (v) nesprávným směrem. Je to opakování činů (skutků, jednání), jež způsobuje, že se stávají (přerůstají v) návyk z(ná)vykem, a utváří charakter buď k dobrému nebo k zlému (špatnému). Správný charakter může být utvořen jen vytrvalým a neúnavným úsilím, zdokonalováním každé svěřené hřivny (vlohy, schopnosti) a schopnosti k slávě Boží.

YI 27.7.1899; CG 164

Bůh od nás očekává, že budeme budovat (utvářet) charaktery podle vzoru, který nám předložil (před nás postavil, představil, ukázal). Máme přikládat (klást) cihlu k cihle, přidávat milost k milosti, objevit (vyhledat, zjistit, nalézt) naše slabé stránky (slabiny) a opravi(ova)t je podle (napravit, uvádět je na pravou míru, daných nám) pokynů (rad), jež nám byly dány.

YI 25.10.1900; CG 165

Bůh nám dává sílu, rozumové schopnosti i čas, abychom si mohli vybudovat (vytvořit) charaktery, na které by mohl umístit pečeť svého uznání (schválení). Přeje si, aby každé Jeho dítě si vytvořilo ušlechtilý charakter, konáním ryzích (pravých), šlechetných skutků (činů), a aby nakonec mohl představit souměrnou stavbu, krásný chrám, ctěný (pocťen, uznán, ke cti) člověkem i Bohem...

YI 16.5.1901; CG 165

Ten, kdo se chce stát krásnou stavbou Pána, musí rozvíjet každou (lidskou) sílu (schopnost) své bytosti. Je to možné pouze správným používáním (využitím) schopností, aby se charakter mohl (vyváženě) rozvíjet harmonicky. Takto my při(v)neseme (vložíme) do základu to, co Boží slovo představuje (uvádí) jako zlato, stříbro, drahé kamení – materiál, který bude vystaven zkoušce (vyzkoušen) Božím očišťujícím ohněm.

YI 16.5.1901; CG 166

Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to ještě toho ukřižovaného.

1 Korintským 2,2

Mnozí jsou přitahováni krásou Kristovou a slávou nebes, kteří však ustupují před podmínkami, za kterých se jediné tato může stát jejich vlastní (vlastnictvím)... Odevzdání (zřeknutí se) své vlastní vůle, svým vyvoleným objektům (předmětům) citu nebo činnosti (zábav, povolání, práce), vyžaduje oběť, při které (níž) se zdráhají (váhají) a váhají a před kterou se odvracejí... Přejí si dobro, a tak vyvíjejí nějaké (určité) úsilí, aby ho získali; oni si ho však nevyvolili (nechtějí, nepřejí); oni nemají jasný cíl, aby si ho zajistili (získali) za (každou) cenu všech věcí (všeho).

Pokud chceme zvítězit, pak jedinou naší nadějí je spojit naši vůli s vůlí Boží a pracovat (působit, konat, jednat) ve spolupráci s Ním hodinu co hodinu a den co den. Nemůžeme si ponechat vlastní já a přesto vstoupit (vejít) do království Božího. Pokud (jestliže vůbec) kdy dosáhneme svatosti, pak to bude skrze zřeknutí se vlastního já (sebezapření) a přijetím myslí Kristovy. Pýcha a soběstačnost musí být ukřižovány. Jsme ochotni zaplatit cenu požadovanou od nás? Jsme ochotni přinést svou vůli do dokonalé shody (souladu, podřízení) s vůlí Boží? Dokud (pokud) nechceme být proměněni, Boží milost se nemůže na (v) nás projevit (viditelná, patrná, zjevná).

Když se důkladně seznámíme sami se sebou (poznáme), a pak spojíme naše pevné rozhodnutí s Boží milostí, můžeme být vítězi a stát se dokonalými ve všech věcech, nemajíce v ničem nedostatku (Jak 1,4).

Těžké okolnosti nás mají vést k pevnému rozhodnutí, abychom je překonali. Vítězství nad jednou překážkou ti dodá více schopnosti a odvahy jít vpřed. Postupuj odhodlaně správným směrem a okolnosti se stanou tvými pomocníky, nikoli překážkami. COL 331

Pravý křesťanský charakter se vyznačuje jedinečností úmyslu (cíle), nezdolnou (neochvějnou, neoblomnou, nezkratnou) odhodlaností (rozhodnutím, rozhodností), která odmítá (nechce) podlehnout (podřídít, podvolit se, uznat) světským vlivům, které budou směřovat (snažit) ke snížení biblického standardu (úrovně)... Posvěcení (odevzdání) Kristova následovníka musí být úplné (dokonalé, plné)... Musí být ochotný snášet trpělivě, spokojeně (srdečně) a radostně všechno, co z Boží prozřetelnosti může být povolán trpět (snášet). Jeho konečnou odměnou bude podíl (sdílet, sedět) spolu s Kristem na trůnu nesmrtelné slávy.

ST. 30. 06. 1881; 2BC 1003

Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj.

Skutky 16,31

Misijní dílo má být konáno v domově. Zde ti, kteří přijali Krista, mají prokázat, co milost učinila pro ně. Božský vliv ovládá právě věřící v Krista a tento vliv se projevuje (je pociťován) v celém domově a je příznivý (má vliv, napomáhá k) pro dokonalost charakteru všech doma (kteří se nacházejí /jsou/ v tomto domově)...

Církev potřebuje veškeré (všechny) vypěstované (rozvíjené) duchovní síly, jaké mohou být získány, aby mohla pečlivě chránit (střežit, hlídat, starostlivě bdít nad) všechny, a zvláště pak mladší členy Boží rodiny. Pravda prožívaná v domově, se projevuje (je pociťována) v nezištné práci do mimo domov (v širokém okolí). Ten, kdo prožívá křesťanství doma, bude jasným a zářícím (zářným, zářivým) světlem všude.

ST 1.9.1898; AH 38

Bůh chce (si přeje), aby se děti a mládež připojili k armádě Páně... Musí se cvičit (učit) odolávat pokušení a bojovat dobrý boj víry. Obratě jejich mysl k Ježíši, jakmile mohou (jsou schopni) chápat vaše naučení v jednoduchých slovech, snadno pochopitelných. Učte je sebeovládání. Naučte je začít (pustit se do) dílo přemáhání, když jsou mladí (ve své mladosti) a obdrží drahocennou pomoc, kterou Ježíš může a chce dát, spojenou se zbožným úsilím rodičů. Potěšte (povzbudte, posilňte) je povzbudivými slovy pro boje, které bojují (vedou, snášejí) při odolávání pokušení a odtrhnutí (vymanění se z rukou) se od dobyvatele (přemožitele, vítěze) skrze milost danou jim v Ježíši Kristu.

Soulad domácího (rodinného) kruhu je často narušen ukvapeným slovem a hanlivým jazykem (hrubou řečí /nemístným/, nevhodnými slovy). Jak mnohem lepší (lépe) by bylo nechat ho nevyřčené. Jeden radostný (milý, příjemný) úsměv, jedno klidné (mírumilovné), přívětivé slovo vyslovené (vyřčené) v duchu pokory (tichosti), je mocí (sílou) k utišení, povzbuzení (potěšení) a požehnání... Mnozí omlouvají svá ukvapená slova a popudlivou (prchlivou) povahu slovy: „Já jsem přecitlivělý; Já mám prchlivou (prudkou) povahu.“ To nikdy nevyléčí (nezahojí) rány způsobené prudkými (ukvapenými), vášnivými (popudlivými, prchlivými) slovy... Přirozený (tělesný) člověk musí zemřít, a nový člověk, Ježíš Kristus, se zmocní duše... Svým životem můžete ukázat (pr/do/okázat), co může učinit (vykonat) moc a milost Boží v proměně přirozeného člověka na duchovního člověka v Ježíši Kristu.

4T 348

Vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem.

Izaiáš 43,12

Živý křesťan bude nést (ponese, bude vydávat) živé svědectví. Jestliže následujete (jste následovali) Ježíše krok za krokem, budete mít určité právo vypravovat o cestě, kterou vás vedl. Můžete říci, že jste zkoušeli Jeho zaslíbení a našli (zjistili jste, že) jste to právě zaslíbení (pravdy). Můžete poukázat na živé body (okamžiky) ve vaší zkušenosti, aniž byste museli jít (vrátit) o několik let zpět do minulosti. Kéž bychom mohli často slyšet jednoduché, upřímné (horlivé) svědectví srdečných (odvážných, statečných) bojů (zápasů srdce) a vítězství...

RH 20.12.1881

Každý opravdový (skutečný, pravý) křesťan bude vést boj o uplatňování zásad pravdy v životě, stejně jako o jejich souhlas... Vůdce našeho spasení povolává nové svědky z bitevního pole. Ti, kteří byli prudce (nelítostně) napadeni odpůrci (protivníky) pravdy a nepřítelem duší, a kteří se zachovali tak, jak se zachoval Ježíš v hodině Jeho zkoušky, ponесou svědectví, které nadchne (uchvátí, rozechvěje) srdce posluchačů. Oni budou vskutku Ježíšovými svědky.

RH 20.12.1881

Ne vždy si uvědomujeme moc (sílu) příkladu. Máme být přivedeni (musíme vejít ve) do styku s ostatními. Setkáme se s osobami (lidmi), kteří jsou chybující (v bludu), kteří různým způsobem konají (činí) zlo; mohou být nepřijemní, prudcí, vznětliví a pánovití. Při jednání s nimi musíme být trpěliví, shovívaví, laskaví a vlídní... Všichni z nás (se) musí čelit (setkat se) zkouškám a těžkostem (složitě situace, zmatkům), protože jsme (se nacházíme) na světě starostí, obav a zklamání. Ale těmto neustálým obtížím (mrzutostem) musíme čelit v Kristově duchu. Skrze milost se můžeme povznést nad své okolí a zachovat svého ducha tichého a nevzrušeného (klidného, pokojného) uprostřed mrzutosti (trápení, podrážděnosti, hněvu, rozmrzelosti) a starostí každodenního života. Takto máme představovat (představíme) Krista světa.

ST 1.1.1885; OHC 243

Kristus se snažil spasit svět, ne přizpůsobením se mu, ale tím, že světu zjevil proměňující moc Boží milosti, která formuje a přetváří lidský charakter k podobnosti charakteru Krista.

RH 22.1.1895

Milost Kristova působí podivuhodnou změnu v životě a charakteru jejího příjemce; a pokud jsme skutečně Kristovými učedníky, svět pozná (uvidí), že božská moc vykonala pro nás určité dílo; protože i když jsme na světě, nejsme z něho (ze světa).

RH 2.7.1889

I řekl jim Ježíš: Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniiti nikdy.

Jan 6,35

Bůh k nám promlouvá ve svém Slově (svým Slovem). Zde máme v jasných obrysech zjevenu Jeho povahu (V něm se nám jasně zjevuje Jeho povaha), Jeho jednání s lidmi a velké dílo vykoupení. Zde se před námi otevírají (jsou v něm vylíčeny, zaznamenány) dějiny patriarchů a proroků a dalších (jných) svatých mužů z dávných dob. Byli to lidé „poddaní stejným bídám jako my“ (Jak 5,17). Vidíme (poznáváme), jak se probojovávali (zápasili se) (podobnými) zklamáními (jako my), která jsou stejná jako ta naše, jak podléhali pokušení, jak podléháme my, jak se přesto vzchopili a milostí Boží zvítězili; uvažujeme-li o tom, dostává se nám povzbuzení v našem úsilí o spravedlnost. Čteme-li o vzácných zkušenostech, které mohli zažít, o světle, lásce a požehnání, jichž se jim dostalo, a o díle, jež vykonali milostí jim udělenou, zažehne duch, jenž je povzbuzoval, i v našich srdcích plamen svatého nadšení a touhu podobat se jim povahou a kráčet s Bohem jako oni.

SC 87

Ježíš pravil (řekl) o Písmech Starého zákona – a oč více to platí o Písmech Nového Zákona – „ona (Písma) svědčí o mně“ (Jan 5,39)... Chceš-li poznat Spasitele, zkoumej (studuj) Písmo svaté. Naplň své srdce výroky Božími (slovy). Jsou živou vodou, která uhasí tvou palčivou žízeň. Jsou živým chlebem z nebe... Naše těla jsou budována a rostou z toho, co jíme a pijeme; a jak je tomu v oblasti hmotné (přírodní, tělesné), tak je tomu i v oblasti duchovní: z toho, o čem přemýšlíme, roste a sílí náš duchovní život (přirozenost).

SC 88

Duchovní život musí být udržován společenstvím s Kristem skrze (prostřednictvím) Jeho Slovo. Mysl musí přebývat (prodlévat) u něho, srdce musí být jím naplněno. Slovo Boží uložené v srdci a posvátně uchovááno a posloucháno (uposlechnuto), může skrze moc milosti Kristovy učinit člověka spravedlivého a za(u)chovat ho spravedlivým.

Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě,

2Mojžíšova 34,6

Všechno světlo, jež zářilo v minulosti a všechno světlo, které svítí v přítomnosti a rozlévá se (proniká) až do budoucnosti, (tak) jak je zjeveno v Božím slově, je pro každou duši, která ho chce přijmout (přijme). Sláva tohoto světla (která) je vlastní (skutečnou, samotnou) sláva podstaty Kristovy (povahy, charakteru) a má se odrážet (se má projevit, má být zjevena) v životě každého křesťana, v rodině, v církvi, v kazatelském úřadu (ve službě Slova) a v každém ústavu založeném lidem Božím. Podle Boží vůle má všechno toto být příkladem (symbolem, obrazem) toho, co lze pro (může být pro) svět vykonat. Tyto ústavy mají být předobrazem (představiteli, symboly) spásné moci pravd evangelia...

6T 11

Když spatří (tím, že uvidí, spatří, pohledem, pohlížejíce na) dobrotu, milosrdenství, spravedlnost a lásku Boží pro(z)jevenou v církvi, světu se dostane představení (má být představen, zjevení, znázornění, zpodobení) Jeho charakteru (Svět má získat představu o Jeho povaze tak, že uvidí dobrotu, spravedlnost a lásku Boží, jak se projevuje v církvi)...

6T 12

Abychom mohli zjevit Boží charakter... musíme osobně znát Boha. Máme-li společenství (obecenství) s Bohem, jsme Jeho služebníky (kazateli), třebaže (i když) nikdy nemusíme kázat ve (k, před) shromáždění. Máme být (jsme) Božími spolupracovníky představujícími (zjevujícími) (lidem) dokonalost Jeho charakteru lidstvu.

Bůh přikázal (uložil) svým lidským prostředníkům povinnost, aby oznámili (představili) Boží charakter, dosvědčující (dokazující, svědčící o) Jeho milosti, Jeho moudrost a Jeho blahovůle, zjevením Jeho čisté, něžné a soucitné lásky...

Naším dílem (úkolem, posláním) je obnovit mravní obraz Boží v člověku skrze hojnou milost danou nám Bohem skrze Ježíše Krista...Ó!, jak mnoho potřebujeme znát Ježíše a našeho nebeského Otce, abychom Ho mohli představovat svou povahou!

Duše, která je proměněná (člověk přetvořený) milostí Kristovou, bude obdivovat Jeho božský charakter... Čím méně si myslíme o sobě, tím více oceňujeme nekonečnou čistotu a půvab (krásu, laskavost) našeho Spasitele. Pohled na naši (vlastní) hříšnost nás pudí k tomu, jenž nám může odpustit; a chopí-li se člověk (duše), uvědomující si svou bezmocnost, Krista, zjeví mu Kristus svou moc. Čím více nás k Němu a k Slovu Božímu pudí pocit potřeby, tím plněji poznáme (vznešenější pohled /představy/ budeme mít na) Kristovu povahu a tím dokonaleji budeme zrcadlit Jeho obraz.

SC 65

Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.

Matouš 5,48

Když Bůh dal světu svého Syna, umožnil mužům a ženám, aby se po(vy)užitím každé schopnosti své bytosti k slávě Boží, se mohli stát dokonalými. V Kristu jim dal bohatství své milosti a poznání Jeho vůle. Kdyby se lidé zbavili (oprostili) vlastního já a naučili se kráčet (chodit) v pokoře, a spoléhali se na Boha, aby je vedl, byli by uschnouti (schopni) (s)plnit (uskutečnit, vykonat) Boží vysoký záměr (cíl) stanovený pro ně (určený).

Dokonalost charakteru je založena na tom, čím je (cozn.) Kristus pro nás. Jestliže neustále spoléháme na zásluhy našeho Spasitele, a jdeme (kráčíme) v Jeho šlépějích, staneme se Mu podobnými, čistými a neposkvrněnými.

Náš Spasitel nežadá nemožné od nějaké (žádné, jakékoliv, po nikom) duše. Neočekává nic od svých učedníků, kterým chce (je ochoten) dát milost a sílu ke konání. Nevyzýval (nevybízel) by je, aby byli dokonalými, kdyby neměl k dispozici (nemohl na svůj rozkaz, povel, pokyn) udělit každou (veškerou) dokonalost milosti těm, na kterých (nichž) by chtěl vložit (světit, prokázat, projevit) tak vysokou a svatou výsadu...

Naším dílem (úkolem) je snažit se dosáhnout (usilovat o dosažení) v naší oblasti (sféře, okruhu) působnosti (působení) dokonalost, kterou (jakou) Kristus dosáhl ve svém životě na zemi v každém stupni (úrovni) svého charakteru. On je náš příklad. Ve všech věcech (všem) se máme snažit vzdát Bohu čest svou povahou... Máme se zcela spolehnout na moc, kterou nám za(při)slíbil dát (udělit).

Ježíš nezjevil (neukázal) žádné vlastnosti a nepoužil žádné schopnosti, které lidé nemohou (by nemohli) mít (získat, obdržet, vlastnit) skrze víru v Němu. Jeho dokonalé lidství je (znamená) tím, co všechno Jeho následovníci mohou mít (vlastnit, obdržet, získat), jestliže se podřídí (budou v takové podřízenosti vůči) Bohu tak, jako byl (podřízen) On.

Náš Spasitel je (dokalým) Spasitelem pro dokonalost celého člověka. On není Bohem pouze určitou (nějakou) částí své bytosti. Milost Kristova vede ke kázní (k ukázněnosti) celou lidskou stavbu (tkanivo, bytost). On učinil všechno. On vykoupil všechny. On učinil (stvořil) mysl, sílu, tělo stejně (právě) tak jako (i) duši účastníkem božské přirozenosti a všechno (všichni jsou) je Jeho vykoupeným vlastnictvím. Jemu musí být slouženo celou myslí, srdcem, duší i silou. Pak (tehdy) Pán bude oslaven ve svých svatých dokonce i v běžných, časných (pomíjitelných) věcech (záležitostech), s kterými (s nimiž) jsou spojeni (do nichž jsou zapojeni, přicházejí do styku). „Svatost Hospodinu“ bude stát na nápisu (nadpisu) umístěném na nich.

YI 14.4.1898

Ve všech věcech sebe samého vydávaje za příklad dobrých skutků, a zachovávaje v učení celost, vážnost, slovo zdravé bez úhony.

Titovi 2,7.8

Kristův život svým dalekosáhlým (bezbřehým) vlivem spojil celou lidskou rodinu s Bohem. Bůh nás prostřednictvím Krista ovlivnil natolik, že už nemůžeme žít jen pro sebe. Jako jednotlivci jsme spojeni se členy velké Boží rodiny. Váží nás vzájemné povinnosti. Nikdo nemůže žít naprosto nezávisle na svých bližních, vzájemně se ovlivňujeme. Podle Božího plánu si má každý uvědomit, že má přispívat k dobru druhých a že má usilovat o jejich štěstí.

Atmosféra, která nás obklopuje, má vliv na každého, s nímž přicházíme do styku, ať si to uvědomujeme, nebo ne.

COL 339

Naše slova, činy, oděv, chování, dokonce i výraz tváře působí svým vlivem... Jestliže druhým pomůžeme svým příkladem v rozvoji dobrých zásad, povzbudíme je ke konání dobra. Oni budou působit na druhé podobným vlivem a ti zase na další. Vliv, který nevědomky působíme, se může stát požehnáním pro tisíce...

COL 339

V charakteru je moc. Tiché svědectví, pravý, nesobecký, zbožný život působí tichým a téměř neodolatelným vlivem. Jestliže ve svém životě ukazujeme (projevujeme) povahu Ježíše Krista, spolupracujeme s Ním na záchraně lidí. Čím šířeji působí náš vliv, tím více dobra můžeme vykonat. Budou-li se Kristovi následovníci (ti, kteří tvrdí, že slouží Bohu) řídit (Kristovým) příkladem svého Pána, promítnou zásady Jeho zákona do svého každodenního života a svými činy prokáží, že milují Boha nade všechno a své bližní jako sebe sama. Církev získá moc, která pohne světem.

COL 340

Nikdy nezapomeňme, že náš vliv může stejně tak vést i (neméně mocí) ke zlému. Ztratit vlastní život (duši) je hrozné, ale mnohem horší je mít na svědomí (ztráta jiných duší) životy jiných... Jedině Boží milost nás (může) uschopní, abychom správně využívali svůj vliv.

COL 340-341

A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.

1 Janův 3,3

Zde je pro (má) člověka k vykonání určité dílo (práce). Musí se postavit (zahledět, podívat) před zrcadlu Božího zákona, poznat defekty (nedostatky, vady) ve svém mravním charakteru a odstranit své hříchy, tím, že vypere roucho svého charakteru v krvi Beránkově. Závist, pýcha, zlomyslnost (zloba), podvod, svár a zločinnost bude vypuzena (odstraněna) ze srdce toho, kdo je příjemcem (přijímá) Kristovy lásky a kdo živí v sobě (udržuje v sobě, se kojí) naději, že Mu budeme podobni, když Ho uvidíme takového, jaký je (1Jan 3,2). Kristovo náboženství očišťuje (zušlechťuje) a pozvedává (povyšuje) jejího vlastníka, bez ohledu na to (ať jsou jacíkoliv) jací (jaké) jsou jeho (sdružení, společenství, společnosti, styky) nebo postavení v životě. Lidé, kteří se stanou osvícenými křesťany se povznesou nad úroveň svého dřívějšího (bývalého) charakteru (postavení) k větší duševní a mravní síle. Tito padlí a zkažení (porušení, ponížení, poznamenání) hříchem a zločinností (zločinem) mohou skrze zásluhu Spasitele být povýšení (povznesení, vynesení) do postavení, které je jen o málo menší, než postavení andělů (Žalm 8,6; Žid 2,7).

4T 294

Ale vliv naděje evangelia (však) nepovede hříšníka k tomu, aby se na Kristovo spasení díval jako na věc pouhé milosti (projevu Boží miosti), zatímco bude pokračovat v životě plném přestupování Božího zákona. Když v jeho mysli zazáří (svítne) světlo pravdy a on plně pochopí Boží požadavky a uvědomí si rozsah svých přestupků (přestoupení, hříchů), pak změni způsob svého života (na/o/praví své stezky); skrze sílu získanou od svého Spasitele se stane věrným Bohu a povede nový (a) čistý život.

4T 295

Máme vykonat (určitou) práci (dílo) (a to) pře(u)tvořit (přetvoření) charakter podle božského Vzoru. Všechny zlé (špatné, nesprávné) zvyky (návyky) musí být zanechány (opuštěny). Ti, kteří jsou nečistí (poskvrnění) se musí stát čistými v srdci; sobecký člověk musí odstranit své sobectví; pyšný člověk se musí zbavit své pýchy; samolibý (soběstačný) člověk musí překonat svou sebedůvěru (zvítězit nad, přemoci, zdolat své sebevědomí, sebejistotu) a uvědomit si, že bez Krista je ničím... Musíme mít živé spojení s Bohem.

RH 17.11.1885

Tvrdošíjně (nepoddajně) a vzpurné (odbojně) srdce se dovede uzavřít (dveře) všem sladkým vlivům Boží milosti a vši (veškeré) radosti v Duchu svatém; avšak cesty moudrosti jsou cesty utěšené, a všechny stezky její pokojné (Přísl 3,17). Čím těsněji jsme spojeni s Kristem, tím více budou naše slova a činy (skutky) svědčit o podmaňující, proměňující moci Jeho milosti.

4T 625; MYP 431

My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřujeme, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.

2 Korintským 3,18

Dílo přeměny od nesvatosti k svatosti je nepřetržité. Den za dnem působí Bůh pro posvěcení člověka a člověk má s Bohem spolupracovat a vytrvale usilovat o (má vynakládat (vyvíjet) vytrvalé úsilí pro) vypěstování správných návyků. Má nabývat (přidávat) ctnost) za ctnosti; a když takto přidává jednu ctnost k druhé, Bůh způsobí, že se mu znásobí (pracuje podle plánu sčítání, Bůh pracuje pro něho podle plánu násobení). Náš Spasitel je vždy ochoten vyslechnout a vyslyšet modlitbu kajícího srdce, a znásobit (rozhojnit) svým věrným milost a pokoj. S radostí jim poskytne (udělí) požehnání, jichž potřebují ve svém boji proti zlům, jež na ně dotírají (je obklopují).

AA 532

Jan a Jidáš jsou představiteli těch, kdož vyznávají, že jsou Kristovými následovníky. Oba tito učedníci měli stejnou možnost (příležitost) vidět (studovat, zkoumat, pozorovat) a následovat božský Vzor. Oba žili v těsné blízkosti (spojení) s Ježíšem a oba se těšili výsadě, že mohli naslouchat Jeho učení. Každý z nich měl vážné povahové nedostatky a každý měl přístup k božské milosti, jež přetváří povahu. Avšak zatím co první se v pokoře učil od Ježíše, ten druhý prokázal, že se neřídí slovem (není činitelem Slova), nýbrž je jen vyslechně (ale jen posluchač). První, každodenně odumíraje světu (svému vlastnímu já, sobectví) a přemáhaje hřích, byl posvěcován pravdou, druhý odoláváje proměňující síle (moci) milosti a hově sobeckým choutkám, upadal do satanova područí.

AA 558

Taková změna povahy, jaká se projevovala v Janově životě, je vždy výsledkem spojení s Kristem. Člověk může mít v povaze výrazné nedostatky, stane-li se však věrným učedníkem Kristovým, moc božské milosti ho přetvoří (promění) a posvěť. Patře jako v zrcadle slávu Páně, mění se (je proměňován) od slávy k slávě, až je podoben Tomu, jehož zbožňuje...

AA 559

Bůh může být ctěn svými vyznavači (těmi, kteří tvrdí (vyznávají), že věří v Něho,) jen když se připodobňují Jeho obrazu a dávají se ovládat (vést) Jeho Duchem. Tehdy mohou jako svědkové pro Spasitele zvěstovat, co pro ně božská milost učinila.

AA 559

A tak sumou, všichni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví.

1 Petrova 3,8

Kristus přišel, aby přinesl spasení všem na dosah. Na kříži Golgoty zaplatil nesmírnou (nekonečně velké výkupné) cenu za vykoupení ztraceného světa... Jeho poslání bylo určeno (platilo) pro hříšníky, (pro všechny) hříšníky všeho druhu (služba platí hříšníkům – všem hříšníkům) každého jazyka a národu (každé země)... Neprošel kolem těch (nepominul ty), kteří byli nejvíce chybuujícími, kteří nejvíce zhřešili (byli nejvíce hříšnými). Jeho úsilí platilo (patřilo, bylo zaměřeno na ty) zvláště těm, kteří nejnaléhavěji (nejvíce) potřebovali spasení (záchranu), jež přinášel. Čím více potřebovali (jim bylo zapotřebí nápravy) přetvoření (větší byla jejich potřeba nápravy), tím větší byl Jeho zájem, soucit a horlivější (opravdovější) úsilí. Jeho velké láskyplné srdce bylo až do hloubi pohnuto pro ty, jejichž stav byl nejvíce beznadějný, a kteří nejvíce potřebovali Jeho proměňující milost...

5T 603

Musíme mít (pěstovat, rozvíjet) toho ducha, jimž (kterým) se Kristus snažil (usiloval) zachránit bloudící. Oni jsou Mu tak drazí jako jsme my. Mohou být (se) stejně tak (stát vítěznou) kořistí Jeho milosti a dědici Jeho království. Ale oni jsou vystaveni osidlům Istivého (prohnaného) nepřítel, nebezpečí a poskvrnění (zneuctění). Bez spasitelné (spásné) Kristovy milosti přijdou (upadnou) na jisté zahynutí (do jisté záhuby). Kdybychom se dívali (pohlíželi) na tuto věc ve správném světle, oživila (jak) by se (ožila) naše horlivost. Naše vážné, sebeobětavé úsilí by se znásobilo (vzrostlo, rozmnožilo, zmnohonásobilo), (mohli bychom se) přiblížili bychom se k těm, kteří potřebují naši pomoc, naše modlitby, soucit a lásku... Když naše srdce budou obměkčena a podmaněna Kristovou milostí, když zahoří pocitem dobroty a lásky, tehdy zcela přirozeně poplyne z nich (bude vytékat) láska, soucit a něžnost k ostatním (druhým).

5T 606

Přiblížte se k velikému srdci plnému soucivé lásky a nechte proud Božího slitování (soucitu, milosrdenství) plyne do vašeho srdce a odtud do srdcí jiných (ostatních). Nechte něžnost (soucit) a milosrdenství, jež Kristus projevoval ve svém vlastním drahocenném (vzácném, drahém) životě, je pro nás příkladem (vzorem) způsobu, jak máme zacházet (jednat) s našimi bližními, zvláště s těmi, kteří jsou (se stali) našimi bratry v Kristu Ježíši... Nikdy, ani na okamžik (za žádnou cenu, nikdy) nebuďte necitelní (bezcitní), chladní, nelitostní (nesoucivní) a hanliví (přisní, kritičtí). Nikdy nezanedbávejte (nepromeškejme) příležitost říci povzbudivé slovo nebo přinést (vzbudit) naději. Nemůžeme předvídat (vypovědět, říci), jak dalekosáhlý vliv mohou mít naše něžná (soucivní) laskavá (přátelská) slova, naše křesťanské úsilí, abychom ulehčili nějaké břemeno. Žádným jiným způsobem nemůžeme obrátit (uzdravit, obnovit) bloudící (chybuující), než duchem tichosti, laskavosti (přívětivosti) a něžné (soucivní) lásky.

5T 612

Odkudžto veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského přirození účastníci učiněni byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech zlých.

2 Petrův 1,4

Jaká krása (působ) charakteru vyzařovala v každodenním životě Krista! On je naším vzorem. Je velké dílo (práce) k vykonání (máme vykonat velké dílo), které spočívá v utvoření charakteru (povahy) podle božské podobnosti. Milost Kristova musí přetvořit celou bytost, a její vítězství nebude úplné, dokud (se) nebeský vesmír nebude (nestane) svědkem (neuvidí, nespatří) přirozenou (běžnou) soucinnou něžnost, Kristu podobnou lásku a svatě činy (skutky) v chování (jednání) Božích dětí.

YI 3.8.1899

Každý člověk musí získat (nabýt) zkušenost sám pro sebe. Nikdo nemůže být závislý (spoléhat) v záležitosti (ve věci) svého spasení na zkušenosti nebo jednání (způsoby, zvyklosti, chování) jiného člověka. Každý z nás musí (osobně) znát (seznámit s) Krista, aby Ho mohl správně představit světu. Jakož nám od jeho Božské moci všechno, což potřebí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti" (2Petr 1,3). Nikdo z nás nesmí omlouvat svou prchlivou (prudkou, vznětlivou) povahu (náladu), svůj znetvořený (deformovaný, porušený) charakter, své sobectví, závist, žárlivost, či nějakou (každou) nečistotu duše, těla a ducha...

Musíme se učit od Krista. Musíme vědět (poznat, znát), čím On je pro ty, které vykoupil. Musíme si uvědomit (pochopit), že je naší výsadou skrze víru v Něho, že se můžeme stát účastníky božské přirozenosti, a tak uniknout zkaženosti, která je na světě v žádostivosti (2Petr 1,4). Tehdy (pak, potom) budeme očištěni (zbaveni) od veškerého hříchu, od všech nedostatků (vad) charakteru. Nemusíme mít ani jediný (jeden) hříšný sklon...

Když jsme (se podílíme na, účastníme) (se stali) účastníky božské přirozenosti, pak zděděné a vypěstované sklony ke zlu jsou z charakteru (povahy) odstraněny a my se stáváme živou mocí pro dobro. Když se stále učíme od božského Učitele, když se denně účastníme (podílíme) na Jeho přirozenosti, tehdy (pak) spolupracujeme s Bohem ve zdolávání (v přemáhání) satanových pokušení. Bůh působí, a člověk působí, aby člověk mohl být jedno s Kristem tak jako je Kristus jedno s Bohem. Pak budeme sedět (tehdy sedíme) spolu s Kristem v nebeských místech. Mysl spočine (odpočívá) v pokoji a jistotě (důvěře) v Ježíši... V něm je nevyčerpatelná plnost...

Bůh nám dal každou schopnost (prostředek, vlastnost), každou ctnost (milost). On nám poskytl (udělil, opatřil, připravil, zajistil, dal) bohatství z nebeského pokladu (pokladnice, statků), a je naší výsadou, abychom (že můžeme) neustále čerpali z tohoto kapitálu (vkladu, jmění, pokladu, statku).

RH 24.4.1900

Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti své žádostem. Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, o vy svatí ve všem obcování budžte

1Petr 1,14.15

Proměňující moc Kristovy milosti přetváří toho, kdo se cele odevzdává Boží (Jeho) službě. Naplněn duchem Vykupitele, je ochoten zapřít sám sebe, hotov vzít svůj (na sebe) kříž a připraven přinést jakoukoliv oběť pro svého Mistra. Nemůže být dlouho (již déle) lhostejný k hynoucím duším kolem sebe (které jsou kolem něho /v jeho okolí, ho obklopují/). Je povznesen nad službu samému sobě (sloužení sobě samému). Je novým stvořením v Kristu a služba vlastnímu já (sobě) nemá místa v jeho životě. Uvědomuje si, že každá část (kousek) jeho bytosti patří Kristu, který ho vykoupil z otroctví hříchu; aby každá chvíle (okamžik) jeho budoucnosti byla vykoupena předrahou (drahocennou) krví jednorozeného Syna Božího.

7T 9

Kristus je našim vzorem, a ti, kteří následují Krista, nebudou kráčet (chodit) v temnotě, protože nebudou vyhledávat své vlastní potěšení. Oslavování (chválení) Boha bude neustálým cílem (smyslem) jejich života. Kristus představoval charakter Boží (povahu) světa. Pán Ježíš tak vedl (řídil, spravoval) svůj život, že lidé byli nuceni (museli) uznat, že dělal všechny věci dobře (správně). Vykupitel světa byl světlem světa, protože Jeho charakter (povaha) byl prost omylů (neměl nedostatky, bez vad). I když byl jednorozeným Božím Synem a dědicem všech věcí (všeho) na nebi i na zemi, nezanechal příklad lhostejnosti a sebeuspokojování (oddávání se, hovění sobě)...

YI 18.10.1894

Kristus nikdy nikomu (žádnému člověku) nelichotil. Nikdy nikoho nepodvedl (neobelhal) ani neošidil (neoklamal), nikdy nezměnil své přímé (poctivé, čestné) jednání jen proto, aby získal přízeň nebo uznání (pochvalu). Vždy vyjadřoval (mluvil) pravdou. Zákon dobroty byl v Jeho ústech (na Jeho rtech) a v Jeho ústech nebyla (nalezena) žádná lest. Nechť lidský nástroj srovnává svůj život se životem Kristovým a skrze milost, kterou Ježíš uděluje těm, kdo Ho učiní svým osobním Spasitelem, dosáhnou míru (úrovně) spravedlnosti... Ti, kteří následují Krista, budou neustále (ustavičně) hledí do dokonalého zákona svobody, a skrze milost danou (kterou) jim (dal) Kristus, utvoří charakter podle božských požadavků (božího požadavku).

YI 18.10.1894

Příkázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého. Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.

Jan 13,34.35

Zlatý řetěz (pouto) lásky spojuje srdce věřících v jednotě, pouty přátelství (bratrství) a lásky, a v jednotě s Kristem a Otcem, učiní dokonalé spojení a nese (podává) světu svědectví o moci křesťanství, která nemůže být vyvracena (popřena, nelze popřít)... Satan rozumí (chápe, zná) síle tohoto svědectví jako svědectví světu o tom, co může milost učinit (vykonat) pro (v díle) proměnu charakteru... On bude působit každým možným podvodem, aby přetrhl tento zlatý řetěz, který pojí (spojuje) srdce k srdci těch, kdo (kteří) věří pravdě a pojí je v těsném (úzkém) spojení (poutem) s Otcem a Synem.

Ti, kteří nikdy neo(za)kusili něžnou, vítěznou (podmanivou) lásku Kristovu, nemohou vést jiné (druhé) ke zdroji života. Jeho láska v srdci je pudící silou, která vede lidi k tomu, aby Ho zjevovali ve svém hovoru, v něžném a soucitném duchu, v povznesení životů těch, s nimiž se stýkají (jsou ve styku, ve spojení)

V srdci obnoveném božskou (Boží) milostí je láska (převládající) vládnoucí zásadou jednání (činnosti). Ona mění charakter, řídí popudy, ovládá vášně a zušlechťuje city. Tato láska, pěstovaná v duši, osladí (zpříjemní) život, a šíří zušlechťující vliv na všechny kolem.

Ten, kdo miluje Boha nade všechno a svého bližního jako sebe samého, bude pracovat s neustálým uvědoměním si (vědomím), že je divadlem světu, andělům i lidem. Činíce (konajíce) Boží vůli svou vůlí zjeví (projeví) ve svém životě proměňující moc Kristovy milosti.. Za všech životních okolností bude brát (vezme, učiní) Kristův příklad za svého průvodce.

Každý opravdový (věrný), sebeobětavý dělník Boží (pracovník, služebník) je ochoten strávit čas a být vyčerpán (nasazen) pro jiné (druhé)... Opravdovým (horlivým), pečlivým (promyšleným, uváženým, pozorným) úsilím pomáhat tam, kde je pomoc potřebná, pravý křesťan projeví svou lásku k (vůči) Bohu a vůči svým bližním. On může ztratit svůj život ve službě. Když však Kristus přichází, aby shromáždil své klenoty (drahokamy) pro sebe, znovu je nalezne (objeví je znovu).

9T 56

Bohu pak budiž díka, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě. Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, jenž k spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou.

2 Korinským 2,14.15

V nepřekonatelném daru své Syna (jímž byl Jeho Syn) obklopil Bůh celý svět ovzduším milosti, které je právě tak skutečné jako vzdušný obal, jenž obklopuje zeměkouli. Všichni, kdo se rozhodnou dýchat toto životodárné ovzduší, budou žít a růst v dospělé (v míru postavy) muže a ženy v Kristu Ježíši.

SC 68

Všechna (veškerá) krása umění se nedá srovnat s krásou povahy, jakou mají projevat Kristovi následovníci (Pána Ježíše). Bůh zahrnuje (obklopuje duši) věřícího svou milostí, Duch svatý působí na jeho mysl a srdce tak, že se stává „vůni života k životu“ a Bůh pak může požehnat jeho dílu.

COL 298

Pro(z)měna charakteru (povahy) má být (přinést, podat) před světem svědectvím o tom, že láska Kristova v nás přebývá. Pán očekává od svého lidu důkaz, že vykupující (obnovující) moc milosti může působit na nedokonalý (porušený) charakter a může jej podnítit (přimět) k tomu, aby se rovnoměrně (souměrně, vyváženě) rozvinul a (při)nesl hojné ovoce...

Když milost Boží panuje (vládne) v nitru (srdci), duše bude obklopena ovzduším víry, odvahy a Kristu podobné (křesťanské) lásky, ovzduším, který posiluje (oživuje, povzbuzuje) duchovní život všech, kteří ho vdechují... Ty, kteří jsou pokorného srdce, Pán použije k dosažení (proniknutí, získání) duší, k nimž i vysvěcení kazatelé nemohou najít přístup (přiblížit). Oni budou puzeni mluvit slova, jež zjevují zachraňující (spásnou) milost Kristovu.

Když (tím, že) přinášíme požehnání jiným, budeme sami přijímat požehnání (požehnání). Bůh nám dává příležitost, abychom podávali (udělovali, předávali) dále milost, aby nás znovu naplnil milostí větší. Pracuje-li dítko Boží (nástroj) s dary a schopnostmi, jež mu Bůh propůjčil (poskytl), naděje a víra budou posíleny. Ve své práci (díle, poslání) bude mít božskou podporu (pomoc, sílu, vliv).

6T 43

Od těch, kteří byli posvěceni pravdou, má na svět (do světa) vycházet (vyzařovat) svatý vliv. Svět má být obklopen ovzduším milosti. Duch Svatý má působit na lidská srdce, má vzít (přijmout) věci od Boha (Boží věci) a zjevovat je lidem.

9T 40

Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla.

Jan 16,24

Modlitba je nebesy nařízený (ustanovený) prostředek, jak vést úspěšný boj s hříchem a rozvíjet křesťanskou povahu. Božské vlivy, které se dostávají po modlitbě víry, splní v duši prosícího vše, oč se modlí. Smíme prosit o odpuštění hříchu, o Ducha svatého, o Kristovu pokoru, o moudrost a sílu ke konání díla Božího, o každý dar, který nám Bůh zaslíbil; a zaslíbení zní: „Bude vám dáno.“

AA 564

Ježíš je náš pomocník; v Něm a skrze Něho musíme vítězit (můžeme vítězit)... Kristova milost čeká na to, až budeme o ní prosit (žádat). On vám dá milost a sílu podle vaší potřeby, jestliže Ho budete o ni prosit... Kristovo náboženství spoutává a potlačuje (krotí) každou nesvatou (bezbožnou, nečistou) vášeň, podněcuje k čínorodosti, sebekázni a pílí, a to i ve věcech (pokud jde o) domácího (obyčejného, všedního), každodenního života, vede nás k uvědomění si (naučení se) šetrnosti (hospodárnosti), ohleduplnosti a sebezapření(odříkání) a trpělivému snášení i nedostatku (strádání) bez reptání (naříkání). Duch Kristův v srdci se projeví v povaze, rozvine v něm ušlechtilé vlastnosti a síly (schopnosti, rysy). „Dostí máš na mé milosti (má milost ti stačí)“ (2Kor 12,9), říká Kristus.

MS 42, 1890

Snaž se ze všech sil udržovat stále spojení mezi Ježíše a svou vlastní duší (svým srdcem)... Měli bychom se modlit v rodinném kruhu; především však bychom neměli zanedbávat modlitbu v soukromí; neboť to je podstatou duchovního života (ta je životem duše). Je nemožné, aby člověk (duše) vzkvétala, dařilo se jí rosti a prospíval, když se nemodlí. Modlitba v rodinném kruhu nebo na veřejnosti nestačí. V samotě otevři své nitro (svou duši) sledujícímu (zkoumavému) oku Božímu. Modlitbu v ústraní má slyšet jen naslouchající (modlitby vyslychající) Bůh. Žádné zvědavé ucho nemá slyšet obsah takových proseb. V soukromé modlitbě cítíme, že jsme prosti okolních vlivů, ničím nevyrušováni (prosti jakéhokoli vzruchu)... Pokojnou (klidnou), prostou (jednoduchou) vírou člověk (duše) udržuje spojení s Bohem a shromažďuje paprsky božského světla, které mu propůjčí sílu a vytrvalost (podporu, podpírat, pomoc) v boji se satanem...

Modlí se ve svém koutku (soukromí, komůrce), a při své každodenní (když konáte svou) práci, pozvedni (povznášej) své srdce často k Bohu. Tak kráčel (chodil) s Bohem i Enoch. Tyto tiché modlitby stoupají jako vůně vzácného kadidla k trůnu milosti. Satan nemůže zvítězit nad tím, jehož srdce je takto zakotveno v Bohu.

SC 98

Aj, jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! A protož káráním Všemohoucího nepohrdej.

Job 5,17

Zkoušky a překážky jsou metody, které Pán zvolil, aby je naučil kázni, a které stanovil jako podmínky úspěchu... Ví, že někteří mají sílu a schopnosti, které by mohly být použity k šíření (rozvoji) Božího díla, kdyby byly správně usměrněny. Ve své prozřetelnosti je Bůh přivádí (tyto osoby) do různých postavení a okolností, aby mohli ve své povaze objevit nedostatky, o kterých zatím nevěděli (které byly skryty jejich vlastní poznání, vědomí). Dává jim příležitost, aby tyto nedostatky napravili a stali se tak vhodnými (způsobilými) pro Boží službu..

Skutečnost, že jsme podrobováni zkouškám (povolání snášet zkoušky), ukazuje, že Pán Ježíš v nás vidí něco vzácného, co chce rozvinout. Kdyby v nás neviděl nic, čím by mohl oslavit své jméno, neztrácel by čas, aby nás tříbil (čistil, zušlechťoval). Nehází do své pece bezcenné kameny. Zušlechťuje jen hodnotnou rudu. Kovář dává železo a ocel do ohně, aby poznal, o jaký druh kovu jde (oni jsou). Pán dopouští, aby se Jeho vyvolení dostali do pece utrpení, aby se projevilo, jakou mají povahu a zda jsou způsobilí pro Boží dílo.

MH 471

Může se nám zdát, že máme zkoumat naše vlastní srdce a (přízpusobit) srovnávat naše vlastní jednání (skutky) s nějakým svým vlastním měřítkem; ale to (však) není náš případ (naše věc). Toto by však způsobilo pouze znetvoření místo nápravy (Toto dílo bylo však znetvořeno, místo aby bylo napraveno). Toto dílo musí začít v srdci a tehdy (pak) duch, slova, výraz tváře a skutky života, budou jasně ukazovat, že nastala (došlo ke) změna. Poznáváním Krista skrze milost, kterou On vylil v hojnosti, jsme proměňováni... V pokoře napravíme každou chybu a vadu charakteru (nedostatek povahy); protože Kristus přebývá v srdci, budeme připraveni (způsobilými) stát se členy nebeské rodiny (pro nebeskou rodinu tam nahoře).

YI 31.8.1893

Křesťan si nemůže ponechat své hříšné z(ná)vyky a pěstovat své vady (svého) charakteru (nedostatky své povahy)... (ať jsou) Vaše povahové nedostatky mohou být jakékoli, Duch Páně vás (však) uschopní je rozeznat a dá vám milost, abyste je mohli překonat.

Bez data MS 51

Protož jakož jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chodte,

Kolosenským 2,6

To znamená, že máme (máte) studovat život Kristův. Musíte jej studovat s mnohem větší vážností, než s jakou se studují světské obory vědy (poznání), tak jako věčné zájmy jsou mnohem důležitější než dočasné a pozemské usilování (záležitosti). Jestliže oceňuješ hodnotu a posvátnost věčných věcí, pak své nejbystřejší (největší, nejchytřejší) myšlenky a tvou nejlepší sílu použiješ k rozřešení problémů, na nichž závisí tvé věčné blaho, neboť každý jiný zájem (záležitost) je v porovnání s tím pouhou nicotností.

Máte před sebou vzor – Ježíše Krista; kráčejte (chodte) v Jeho šlépějích.

Yl 17.5.1894

„Připojte (přičinějte k) ke své víře (své) ctnost“ (2 Petr 1,5). Není žádné zaslíbení dané tomu, kdo nepostupuje vpřed (je zpátečnický, vrací zpět). Apoštol se ve svém svědectví snaží (chce, zamýšlí) věřící podnítit (pohnout, povybudit) k růstu v milosti a svatosti. Oni se již hlásí se (vznávají) k živé pravdě (životu v pravdě), mají poznání drahocenné (drahé, vzácné) víry, byli učiněni (stali se) účastníky božské přirozenosti. Ale jestliže (pokud) se zde (u toho) zastaví, ztratí milost, kterou dostali (obdrželi)...

Pravda je (ú)činná, působivá zásada, utvářející naše srdce a život tak, že je zde neustálý pohyb vzhůru... Při každém kroku směrem vzhůru naše vůle získává (dostává, nabývá, dosahuje) nové pohnutky (popud, podnět, motiv) k činnosti (jednání). Naše myšlení (mysl) a povaha se stávají stále více podobnější morální (mravní) úrovni (povaze) Ježíše Krista. Křesťan, který postupuje vpřed, má (v sobě) (vlastní) milost (ctnost) a lásku, která převyšuje poznání, neboť (protože) božský pohled (proniknutí) do Kristovy povahy se hluboce zmocňuje (dotýká) jeho citů. Boží sláva odhalená (zjevená) nad žebříkem může být oceněna pouze tím, kdo se po něm snaží neustále postupovat vzhůru (postupuje vzhůru) a je přitahován stále výše ke vznešeným (k ušlechtilým) cílům, které Ježíš odhaluje (zjevuje).

MS 13, 1884

Kroky vzhůru k nebesům musí být učiněny jeden po druhém; každý krok vpřed nám dodává sílu k dalšímu. Působení (dílo) proměňující moci Boží milosti na lidském srdci je dílem, které je jen málokterí (nemnozí, někteří) chápou, protože jsou příliš lhostejní (líní, pohodlní) vykonat (vyvinout) nezbytné (nutné) úsilí (potřebnou námahu)...

4T 444

Je to nad síly (přesahuje to schopnosti) člověka (nedokáže), aby pochopil (dosáhl) vysoké a vznešené cíle (pravdy, poznání), které jsou v jeho dosahu, i když spojí lidské úsilí s milostí Boha, který je Zdrojem veškeré (vší) moudrosti a síly. A nad tím vším (to, co přesahuje) je věčné břímě slávy (2Kor 4,17).

4T 446

Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se.

2 Korintským 12,9

Tedy řekl Samuel: Zdali jsi nebyl maličký sám u sebe? A předce učiněn jsi hlavou pokolení Izraelských, a pomazal tě Hospodin za krále nad Izraelem" (1Sam 15,17). Zde Samuel poukazuje (ukazuje, upozorňuje) na důvod (proč byl) Saulova dosazení na trůn Izraele. Měl skromné mínění o svých schopnostech a byl ochotný nechat se poučit. Když padla na něho Boží volba, neměl (trpěl nedostatkem, postrádal) poznání a zkušenosti, a kromě mnoha dobrých vlastností měl vážné nedostatky charakteru... Kdyby však zůstal pokorným a stále usiloval o to, aby byl řízen (veden, usměrňován) Boží moudrostí,... byl by uzpůsoben (mohl by) vykonat (splnit) povinnosti svého vysokého postavení (úřadu) s úspěchem (se zdarem) a ctí (pocout, slávou, hodností). Pod vlivem Boží milosti každá dobrá vlastnost nabývala na síle (zesilovala, sílila), zatímco zlé rysy postupně ztrácely svou moc (sílu).

ST 7.9.1882; 2BC 1016

To je dílo, které Hospodin (Pán) chce, aby konali všichni, kteří se Mu zasvětili (odevdzají)... Všem, kteří přijmou Jeho poučení, udělí milost a moudrost... On jim odhalí (zjeví) nedostatky (vady) jejich charakteru a udělí všem, kteří hledají Jeho pomoc, sílu k napravení jejich chyb. Jakýkoli může být hřích, který obklopuje (sužuje, trápí) člověka, jakékoli hořké a zhoubné vášně mohou usilovat o nadvládu, může je přemoci (zdotat, zvítězit), jestli bude bdít a bojovat proti jim ve jménu a síle Pomocníka Izraele. Děti boží by měly mít (pěstovat, rozvíjet) bystrou (horlivou, pronikavou, mimořádnou, neobvyklou, silnou, velkou) citlivost na hřích... Jedním ze satanových nejúspěšnější svodů (triků, výmyslů, nápadů, klamů), je vést člověka ke spáchání malých hříchů, k zaslepení (otupení) mysli vůči nebezpečí malých požitků (slabostí, nestřídmosti, bezuzdnosti), malých úchylek (odchýlení se) od jasně uvedených (stanovených) požadavků Božích. Mnozí, kteří by se s hrůzou odvrátili od nějakého velkého přestoupení (hříchu), jsou vedeni k tomu, aby se dívali na hřích v malých (nepatrných) záležitostech jako na bezvýznamný ve svých následcích (důsledcích). Ale tyto malé hříchy vyhlodají zbožný život v duši. Nohy (kroky), které vstoupí (vejdou) na stezku odchylnou se od pravé cesty, jsou vedeny (vedou, směřují) směrem na širokou cestu, která končí (vede) k smrti.

ST 7.9.1882; 2BC 1017

Ať se nacházíme v jakémkoliv postavení, do kterého nás Bůh umístil, ať jsou jakékoliv naše zodpovědnosti nebo hrozící nám nebezpečí, měli bychom pamatovat, že On se sám zavázal (zaručil, slíbil), že udělí potřebnou milost každému opravdovému (vážnému) badateli. Ti, kteří se cítí neschopnými (nezpůsobitelnými, nedostatečnými) pro jejich postavení, a přesto ho přijímají, protože jim to přikázal Bůh, společně na Jeho moc a moudrost, půjdou dál (budou pokračovat) od síly síle.

ST 7.9.1882; 2BC 1017

Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě; a svatý posvětiž se ještě.

Zjevení 22,11

Všechno dobré, čemu se člověk těší, přichází prostřednictvím (z) Božího milosrdenství (milosti). Bůh je veliký a štědrý Dárce. Jeho láska ke všem se projevuje v (pře)hojném opatření učiněném (přinesené, způsobené) pro člověka. On nám dal zkušební dobu (čas zkoušky), ve kterém utvořit (rozvinout) charakter pro nebeské dvory.

6T 385

(neochvějně) Věříme bez pochybnosti, že Kristus brzy přijde. Není to pro nás žádná báje (výmysl, pohádka), je to (pro nás) skutečnost... Při svém příchodu nás již nebude očišťovat od našich hříchů a odstraňovat nedostatky našeho charakteru, ani léčit vady našich povah či sklonů. Jestliže má být toto dílo pro nás vykonáno, pak musí být dokončeno ještě před Jeho příchodem. Až Pán přijde, svatí zůstanou svatými. Ti, kteří zachovali své tělo a ducha ve svatosti, posvěcení a cti, obdrží pak konečný dotek nesmrtnosti. Avšak nespravedliví, neposvěcení a nečistí, zůstanou takovými navždy. Potom už nic neodstraní jejich nedostatky a neudělí jim svatý charakter. Potom už Orodovník nebude pokračovat ve své přímělné službě (tavič /čistič/ neusedne a nebude pokračovat ve svém očištném /čisticím, zušlechťujícím/ procesu) a neodstraní jejich hříchy a porušenost. Toto všechno má (musí) být vykonáno v těchto hodinách času milosti. Nyní má být toto dílo pro nás vykonáno (dokončeno)"

2T 355

Během životní zkušební doby Bůh každému člověku (duši) nabízí milost, jestliže však lidé promrhají nabídnuté příležitosti uspokojováním sama sebe, oddělují se od zdroje věčného života. Další zkušební lhůtu už nedostanou. Vlastní volbou vytvořili mezi sebou a Bohem nepřekonatelnou propast.

COL 260

Mnozí (se sami) klamou samých sebe, když si myslí, že charakter bude proměněn až při příchodu Kristově, když se však z(ob)jeví (ukáže) (při Jeho příchodu) nebude již možná žádná pro(z)měna srdce. Naše nedostatky charakteru musí být olitovány (odčiněny) zde a nyní, a milostí Kristovou je musíme překonat (přemoci, zvítězit nad nimi, zdolat), dokud trvá doba zkoušky (čas milosti). Toto je (zde na zemi je, se máme připravit) místo pro přípravu pro nebeskou rodinu.

ST 14.11.1892; AH 319

Doba zkoušky (čas milosti) je téměř u konce... Připravte se! Připravte se! Pracujte, dokud je den, neboť přichází noc, kdy už žádný (nikdo) nebude moci pracovat (Jan 9,4).

2T 401

A aj, přijduť brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho.

Zjevení 22,12

Ve svém božském opatření (z moci svého božského nařízení (úmluvy)), skrze svou nezaslouženou přízeň, Pán ustanovil, že dobré skutky budou odměněny. Jsme přijati pouze skrze Kristovu zásluhu; a skutky (činy) milosrdenství, skutky dobročinnosti (lásky), které konáme, jsou ovocem víry; a ony se stanou pro nás požehnáním; protože lidé mají být odměněni podle svých skutků. Je to příjemná vůně Kristových zásluh, která činí naše dobré skutky Bohem přijatelné, a je to milost, která nás uschopňuje konat tyto skutky, za které nás Bůh odmění. Naše skutky samy o sobě nemají žádných zásluh... Nezasloužíme (nejsme hodni) si žádné díky od Boha. Vykonalí jsme pouze to, co bylo naší povinností, a naše skutky nemohly být (nebyly) vykonány v síle naší vlastní hříšné přirozenosti.

RH.29.01.1895; 5BC 1122

Potřebujeme (musíme)... vnášet světlo a milost Kristovou do všech našich skutků. Potřebujeme (musíme se) pevně uchopit (držet) Krista a držet se Ho (ponechat si naše držení Jeho, trvale se Jej přidržet), dokud (až) nepoznáme (nevíme, nebudeme vědět, si nejsme jisti), že moc jeho proměňující milosti se v nás projevila se. Musíme mít víru v Krista, máme-li odrážet (vyzařovat, zrcadlit) Boží (božský) charakter... Víra v (toto) Boží Slovo a v moc Kristovu, která je schopná (může) změnit náš život, uschopní věřícího konat Jeho skutky.

9T 278

Kristus svěřuje svým služebníkům „svůj majetek“, který má být použit v Jeho prospěch... Tak jako je jisté, že máme připravené místo v nebeských příbytcích, tak je také jisté, že nám Bůh na zemi určil zvláštní místo, kde máme pro Něj pracovat...

COL 326

Kristus za nás zaplatil mzdu svou krví a utrpením, abychom Mu (mohli) ochotně sloužili (nám zajistil ochotnou službu). Přišel na naši zem (naš svět), aby nám dal příklad, jak a z jakých pohnutek máme pracovat (jakého ducha bychom měli vnést do našeho díla). Přeje si, abychom uvažovali, jak co nejvíce rozšířit Boží dílo a oslavit Jeho jméno ve světě.

COL 330

Posvěcení duše působením Ducha svatého znamená vštěpení Kristovy přirozenosti do našeho lidství (člověka) (Duch svatý posvěcuje duši (člověka), vštěpuje (nám) Kristovou přirozenost do člověka). Náboženství podle evangelia znamená Kristus v životě, Kristus jako živá působivá zásada (proměňující princip). Je to Kristova milost projevená v povaze a (konána, uskutečněna) v dobrých skutcích.

COL 384

On pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.

1 Tesalonickým 5,23

Posvěcení, o němž mluví Písmo svaté, zahrnuje celou bytost – ducha, duše a tělo... Křesťanům se přikazuje, aby „přinášeli svá těla v živou, svatou, Bohu milou obět“ (Řím 12,1). Aby to mohli učinit, musí být všechny jejich síly uchovávány v nejlepšímu stavu. Každý čin (zvyk, jednání), který oslabuje tělesnou nebo duševní sílu, činí člověka neschopným pro službu jeho Stvořiteli... Kristus pravil (řekl): „Miluj svého Pána Boha celým srdcem (Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého)“ (Mat 22,37). Ti, kdož milují Boha celým svým srdcem, budou Mu chtít dát nejlepší službu svého života a stále usilovat ze všech sil o to, aby byli v souladu se zákony, jež zvýší jejich schopnost činit vůli Boží. Nebudou hověním choutkám a vášním oslabovat nebo poskvřňovat obět, kterou přinášejí svému nebeskému Otci.

GC 473

Bůh chce, abychom si uvědomili, že On má právo na naši mysl, duši, tělo i ducha – na všechno, co máme (vlastníme). Jsme Jeho (patříme Mu) stvořením i vykopením. Jako náš Stvořitel po(vy)žaduje (si činí nárok na) celou naši službu. Jako náš Vykupitel má právo (si činí nárok) na lásku stejně tak jako právo – na lásku, jež nemá obdoby... Naše těla, naše duše i naše životy patří Jemu nejenom proto, že jsou Jeho bezplatným (nezištným) darem, ale protože nás stále obdaňuje (opatřuje) svými dobrodiními a dává nám sílu používat naše schopnosti...

Neměli bychom tedy (pak) odevzdat Kristu to, co vykoupil svou smrtí? Jestliže to učiníte, On oživí vaše svědomí, obnoví vaše srdce, posvěti vaše city, očistí vaše myšlenky, a vloží všechny vaše síly do práce (díla) pro Něho (svého díla). Každá pohnutka a každá myšlenka bude poddána (uvedena do zajetí) Ježíši Kristu.

Ti kteří, jsou Božími syny, budou představovat Krista svou povahou. Jejich skutky budou provoněné nekonečnou něžností, soucitem (slitováním), láskou a čistotou Syna Božího. A čím dokonaleji bude mysl a tělo poddána (podrobena) Duchu svatému, tím větší (vznešenější, nádhernější) bude vůně našeho obětování se Jemu.

RH 24.11.1896; 7BC 909

A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti jasné, podle obrazu toho, jenž jej stvořil.

Kolosenským 3,10

Když Adam vyšel z ruky Stvořitele, nesl ve své tělesné, duševní i duchovní přirozenosti podobu svého Tvůrce...

Ed 15

Božská (Boží) podoba byla hříchem poskvrněna (zmařena) a téměř vymazána (smazána, setřena). Tělesné síly člověka byly oslabeny, jeho duševní schopnosti byla zmenšeny (sníženy) a jeho duchovní obzor se zatemnil (zamlžil, zakalil). Stal se zajatcem (otrokem, poddaným) smrti. Lidský rod (lidstvo) však nebyl beznadějně opuštěn (ponechán bez naděje). Nekonečná láska a milosrdenství (milost) vymyslela (připravila) plán spasení a poskytla (udělila) celoživotní zkušební dobu (život na zkoušku). Dílo vykoupení mělo (bylo) obnovit v člověku obraz jeho Tvůrce, přivést ho zpět k původní dokonalosti, v níž (které) byl stvořen, podporovat rozvoj těla, mysli a duše, aby božský úmysl při jeho stvoření mohl být uskutečněn.

Ed 15

I když (ačkoli) Boží morální (mravní) obraz byl Adamovým hříchem téměř vymazán, skrze Ježíšovy zásluhy a Jeho moc může být znovu obnoven. Člověk se může postavit (stát, obstát) s Božím morálním obrazem ve svém charakteru (povaze), protože Ježíš mu ho chce dát.

RH 10.6.1890; 6BC 1078

Bylo to úžasnou (podivuhodnou, obdivuhodnou Boží) věcí pro Boha stvořit člověka, a dát mu (vybavit, obdařit ho) mysl. Boží sláva je (byla) zjevena ve stvoření člověka k Božím obrazu a v jeho vykoupení. Jedna duše má větší cenu (hodnotu) než celý svět... Pán Ježíš Kristus je tvůrcem (původcem) našeho bytí (existence), a On je také původcem našeho vykoupení, a každý, kdo vejde do Božího království rozvine charakter, který je kopií (protipólem) Božího charakteru.

Dopis 55, 1895; 6BC 1105

Pán, přesnými (přiléhavými) a ostrými (jasnými) pravdami pro tyto poslední dny, odděluje lid ze světa a očišťuje ho pro sebe. Pýcha a nezdravá móda, láska k okázalosti, láska k pochvalám (milování uznání) -všechno musí být zanecháno (opuštěno) spolu se světem (ve světě), chceme-li být obnoveni v známosti (poznání) podle obrazu Toho, který nás stvořil.

3T 52; CH 106

Proměňujícím působením (silou) Jeho milosti se v učedníku vytváří Boží obraz; učedník se stává novým stvořením.

DA 391

Je to Duch svatý, Utěšitel, o kterém Ježíš řekl, že ho pošle na svět, který z(proto)mění náš charakter k obrazu Krista; a když to bude vykonáno, budeme jako v zrcadle odrážet slávu Páně.

RH 28.4.1891; 6BC 1097

Vy svědkové moji jste, praví Hospodin, a služebník můj, kteréhož jsem vyvolil.

Izaiáš 43,10

Život, který Kristus žil na tomto světě, mohou muži a ženy žít skrze Jeho moc a pod Jeho vedením (podle Jeho po(na)učení (pokynů)). Ve svém boji se satanem mohou obdržet veškerou pomoc, kterou měl (i) On...

9T 22

Život vyznávajících (zdánlivých, domnělých) křesťanů, kteří nežijí Kristovým životem, je výsměchem náboženství. Každý, jehož jméno je zapsáno ve sborové knize, je povinen představovat Krista zjevením vnitřní ozdoby krotkého (tichého) a pokojného ducha (1Petr 3,4). Mají být Jeho svědky, uvedením ve známost (oznamující) přednosti (výhody) kráčení a pracujíce (žijíce a počínající si) tak, jak jim Kristus dal příklad. Pravda pro tuto dobu má se ve své plné síle ukázat (projevit) v životě těch, kdož v ní věří a má být zvěstována (oznámena) světu. Věřící musí ve svém životě zjevovat (představit) moc této posvěcující a zušlechťující pravdy... Mají ukázat (projevovat, zjevovat) moc milosti, kterou Kristus vydobyl lidem svou smrtí... Mají být lidmi víry, lidmi odvahy, oddanými (horlivými) lidmi, kteří bezvýhradně důvěřují v Boha a Jeho zaslíbení...

9T 22

V životě těch, kteří mají zvěstovat (povolání nést, hlásat) tak svaté a slavné poselství jako my, nesmí být jenom zdání (žádné předstírání). Svět pozoruje (sleduje) adventisty s. d., protože zná (ví) něco z (o) jejich vyznání víry (věrouky) a z jejich vysoké úrovně, když však vidí ty, kteří (že) nežijí podle svého vyznání, ukazuje na ně s pohrdáním.

9T 23

Ti, kdož (kteří) milují Ježíše, uvedou vše ve svém životě do souladu (ve shodu) s Jeho vůli... Milostí Boží jsou uschopněni zachovat bez poskvrny čistotu svých neposkvrněných zásad. Svatí andělé jsou jim těsně po pravici (vedle nich, po jejich boku) a Kristus zjevuje se v jejich pevném přidržení se (lnutí, oddanost, věrnost) pravdy. Každou chvíli jsou Kristovi (hotovi k službě Kristově, patří Kristu) a jako praví (věrní) svědkové vydávají (nesou) rozhodné svědectví o pravdě. Osvědčují (u/do/kazují), že existuje duchovní moc, která muže i ženy činí schopnými (dovede uschopnit) neustoupit (neod/u/chýlit se) ani o píď od pravdy a spravedlnosti pro všechny dary, které lidé mohou poskytnout (udělit, dát, ušetřit). Takoví služebníci, ať jsou kdekoliv, budou poctěni nebesy, neboť podřídili (přízpůsobili) svůj život vůli Boží a nestarají se o to, jaké oběti se od nich budou žádat (povolání přinést).

9T 23

Na všech cestách svých snažuj se jej poznávatí.

Přísloví 3,6

Biblické náboženství není kus oděvu (roucho), které si můžeme obleknout a svléci, jak se nám líbí. Je to vše pronikající vliv, který nás vede k tomu, abychom byli trpělivými, sebeodříkavými následovníky Kristovými, konajícími (jednajícími) tak, jak On konal (jednal), kráčejícími tak, jak On krácel...

Jestliže nikdo nikdy nepřišel pod vaši pozornost (nikdy nevěnovali pozornost nikomu, nevšimli nikoho, nepadl do oka), kdo potřeboval váš soucit (vaši spoluúčasť), vaše slova soucitu (slitování) a lítosti, pak byste byli před Bohem nevinní že jste zanedbali používat tyto vzácné dary; ale každý následovník Kristův nalezne vhodnou příležitost projevít (prokázat) křesťanskou dobrotu (vlídnost, laskavost) a lásku; a tím, že tak bude jednat, do(pro,u)káže, že je vlastníkem (držitelem) náboženství Ježíše Krista.

Toto náboženství nás učí uplatňovat (používat, vynakládat) trpělivost a dlouhoshovivavost, když jsme přivedeni na místa, kde se nám dostane (musíme snášet) krutého a nespravedlivého zacházení... „Neodplacujíce zlého za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději dobrořečíte, věduce, že jste k tomu povoláni, abyste požehnaní dědičně obdrželi" (1Petr 3,9)... Když Kristu zlořečili (bylo spíláno), nezlořečil (neodplácel spíláním) zase (1Petr 2,23)... Jeho náboženství přináší s sebou krotkého (tichého) a pokojného ducha...

Při uplatňování biblického náboženství existuje neustálá potřeba trpělivosti, laskavosti (něžnosti, vlídnosti), sebezapření a sebeobětování. Jestliže (je-li) však je slovo Boží je učiněno trvalou zásadou v našem životě, všechno s čím máme co do činění (s čím přicházíme do styku), každé slovo, každý všední (obyčejný, malicherný) čin zjeví (ukáže), že jsme podřízeni (poddáni) Ježíši Kristu... Jestliže je slovo Boží přijato do srdce, zbaví (oprotí) duši soběstačnosti a spoléhání na sebe (vlastní závislosti). Náš život bude pak mocí k dobrému, protože Duch svatý naplní naši mysl Božími věcmi (statky, majetkem, vlastnictvím)...

Sami nemůžeme ani získat (obdržet, dostat, nabýt, obstarat si, opatřit) ani uplatnit (v životě, prožívat) náboženství Kristovo, protože naše srdce je nejlistivější nade všecko (Jer 17,9); ale Ježíš... nám ukázal, jak můžeme očistěni od hříchu. „Dosti máš na mé milosti (má milost ti stačí)" (2Kor 12,9, On říká (praví)... Patřice na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, zachytíme (budeme zasaženi /proniknuti/ světlem) světlo Jeho tváře, budeme odrážet (vyzařovat) Jeho obraz a dorosteme do plné míry postavy mužů a žen v Kristu Ježíši (Ef 4,13). Naše náboženství bude přitažlivé, protože bude mít vůni Kristovy spravedlnosti. Budeme šťastní, protože naším duchovním pokrmem a nápojem (nám, pro nás) bude spravedlnost, pokoj a radost.

RH 4.5.1897

Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho. Každé údolí bude vyplněno, a každá hora a pahrbek bude poníženo; i budou křivé věci spraveny a ostré cesty budou hladké.

Lukáš 3,4.5

Dílo reformace (nápravy), které Jan zde přináší našemu pohledu (ukazuje), očistění srdce a mysli i duše, je tím dílem, které potřebují mnozí z těch, kteří dnes prohlašují (tvrdí), že mají víru Kristovu. Špatné jednání (zvyklosti, zlozvyky), kterému bylo hověno, musí být odstraněno (odloženo, dáno stranou); křivé stezky musí být učiněné přímými (napříměny), a ostrá (hrbolatá, nerovná) místa hladkými (vyhlazena). Hory a pahorky samolibosti (sebeúcty, sebelásky) a pýchy musí být sníženy. Zde musí být přinášeno (neseno) „ovoce hodné pokání“ (Mat 3,8). Když toto dílo je učiněno (vykonáno) ve zkušenosti (v životě) Božího věřícího lidu, pak „všeliké (veškeré) tělo uzří (spatří) spasení Boží“ (Luk 3,6)...

Skutečnost, že naše jména jsou zapsána ve sborových knihách, nám nezajistí (nezaručí) vstup do nebeského království. Bůh se zeptá (otáže): Využili jste své příležitosti ke službě a k rozvoji (rozvinutí, zdokonalení) křesťanského charakteru? Obchodovali (těžili, vyměňovali) jste věrně (poctivě) s Hospodinovým majetkem? Když znáte vůli Boží pro vás, víte, jak (že) máte být poslušni této vůli? Snažili jste se přinášet prospěch (užitek, pomoc) a požehnání těm, kteří potřebovali pomoc a povzbuzení?...

Neexistuje (není) lidská bytost (tvor, člověk) na světě, který by nenesl nějakého ovoce, buď dobré nebo špatné (zlé); a Kristus umožnil každé duši, aby nesla (mohla nést, přinášet) to nejvzácnější ovoce. Poslušnost vůči božím požadavkům, podřízení se vůli Kristově, přinese (vydá) v životě pokojné ovoce spravedlnosti. Obyvatelé tohoto světa jsou vzácnými (drahými) v očích Boží rodiny... Bůh dal nejbohatší dar, jaký nebesa mohla vůbec udělit (poskytnout, dát), aby se muži a ženy mohli vrátit ze své vzpoury k Jeho zákonu a přijmout ho do svého srdce a žít (prožívat) zásadami nebes. Jestliže lidé uznají tento Dar a přijmou Jeho oběť, jejich přestoupení jim bude odpuštěno a bude jim udělena Boží milost, aby jim pomohla přinášet ve svém životě drahocenné (vzácné) ovoce (ke) svatosti.

„Každý dobrý strom nese dobré ovoce“ (Mat 7,17). Máme představit (ukázat) světu čisté zásady, svaté tužby (ctižádosti, cíle), šlechetné (vznešené) cíle, které nás budou odlišovat od všech ostatních lidí, a učiní nás odděleným národem, zvláštním lidem.

RH 22.4.1909

Každý kdož by koli vyznal mne před lidmi, i Syn člověka vyzná jej před anděly Božími.

Lukáš 12,8

Myšlenka (pomyšlení), že Bůh může vzít ubohou (bídnu, mizernou), hříšnou, politováníhodnou (zarmoucenou, žalostnou) lidskou bytost (člověka), a tak ji proměnit svou milostí, že se může stát dědicem Božím a spoludědicem s Ježíšem, je téměř příliš velká pro naše chápání (pochopení)...Kristus vezme na sebe hříchy přestupníka a připočítá (připočte, udělí) mu svou spravedlnost a svou proměňující milostí ho učiní schopným (uschopní) pro společenství (spojení) s anděly a obcování s Bohem.

YI 19.1.1893

Zušlechťující vliv Boží milosti z(pro)mění přirozenou (vrozenou, tělesnou) povahu člověka. Nebesa by nebyla žádoucí pro tělesnou mysl (tělesně smýšlejícího člověka); jejich přirozené, neposvěcené srdce by nepocíťovalo žádnou přitažlivost vůči tomuto čistému a svatému místu, a kdyby jim bylo umožněno, aby tam vstoupili, nenalezli by tam nic, co by bylo příjemné (vhodné, vyhovující pro ně). Sklony, které ovládají přirozené srdce musí být podmaněny (potlačeny, přemoženy, zdolány) milostí Kristovou, dříve než padlý člověk bude způsobilý (připraven, moci) vstoupit do nebe a těšit se ze společenství čistých a svatých andělů. Když lidský umírá (zemře) hříchu a je oživen k novému životu v Kristu, božská láska naplní (vyplní) jeho srdce; jeho rozum (chápání) je posvěcen; pije z nevyčerpatelného zdroje radosti a poznání a světlo věčného dne svítí (září) na jeho cestu, protože je s ním (neu)stále Světlo života.

Bůh chce (si přeje), aby byl skutečně nebeský plán a (aby) nebeský božský řád a soulad převládal (vládl, zvítězil) v každé rodině, v každém sboru a v každém ústavu. Kdyby tato láska pro(na)kvasila společenství, měli (uviděli) bychom vidět vnější působení vznešených zásad v křesťanské jemnosti a zdvořilosti a v křesťanské dobročinnosti vůči vykoupeným (vlastnictví) krví Kristovou. Duchovní proměna by byla viděna (patrná) ve všech našich rodinách, v našich ústavech, v našich sborech. Když se tato proměna uskuteční (nastane), tyto prostředky (činitelé) se stanou nástroji, skrze které Bůh udělí nebeské světlo světu a tak skrze božskou kázeň a výchovu, připraví muže a ženy pro (nebeské) společenství nebes.

Ježíš (ode)šel připravit příbytky pro ty, kteří se připravují skrze Jeho lásku a milost pro (nebeské, blažené) příbytky blaženosti.

Žádostiva jest a velice touží duše má po síňcích Hospodinových; srdce mé, i tělo mé pléše k Bohu živému.

Žalmy 84,3

Ó! kéž by byl projeven (oceněn) velký zájem o svět, který má přijít! Proč lidé projevují takový nezájem o spasení duše, když (která) byla vykoupena za takovou cenu Synem Božím?

Srdce člověka (se) může být (stát) příbytkem svatého Ducha. Kristův pokoj, který převyšuje rozum (Fil 4,7) může spočívat ve vaší duši, a proměňující moc Jeho milosti může působit ve vašem životě a připravit (uschopnit) vás pro dvory slávy. Jestliže (pokud) však mozek, nervy a svaly jsou všechny zaměstnány (upotřebeny, použity) ve službě vlastnímu já, tehdy nečiníte Boha a nebe prvním přemýšlením (myšlenkou, důležitostí) vašeho (svého) života...

Jestliže (když) oko je prosté (čisté) (Luk 11,34), jestliže (když) je nasměrované (směřuje) do nebe, pak nebeské světlo naplní duši a pozemské věci se budou jevit bezvýznamnými a nepřítažlivými. Úmysl srdce bude změněn a Ježíšovo napomenutí (pokárání, varování) bude dbáno (věnována pozornost)... Vaše myšlenky se budou soustředit (zaměří) na velkou (nádhernou) odměnu věčnosti. Všechny vaše plány budou učiněny s ohledem (se zřetelem) na budoucí, nesmrtelný život... Biblické náboženství bude vetkáno do vašeho každodenního života.

Mnozí, kteří tvrdí (prohlašují), že mají pravé náboženství smutně (velice) zanedbali (přehlédli) průvodce daného Bohem, který ukazuje cestu do nebe. Mohou číst Bibli, ale pouze čtení Božího Slova, jakoby (jako když) někdo četl slova napsána lidským perem, dá (poskytne, udělí) jen povrchní poznání (vědomost, vzdělání)...

Jestli že (pokud) nepřijmeme Kristovo náboženství Kristus požíváním (jezením) Božího slova, nebudeme mít právo na (ke) vstup do města Božího. Tím, že se živíme žil pozemským pokrmem, že vychováváme naši chuť (vkus, záliby), aby milovaly světské věci, bychom se nehodili (způsobilými, připraveni) pro nebeské dvory; nemohli bychom ocenit čistý, nebeský proud (tok), který protéká v nebi. Hlasy andělů a hudba (melodie, tony) jejich harf by nás neuspokojily. Věda nebe by byla jako hádanka (záhada) pro naši mysl. Potřebujeme (musíme) hladovět a žíznit po spravedlnost Kristově; potřebujeme (musíme) být formováni a utvářeni (a přetvořeni) proměňujícím vlivem Jeho milosti, abychom mohli být připraveni (způsobili) pro společenství nebeských andělů.

Abychom mohli být (žít) v nebeském domově, musíme mít nebe uložené (uchované) v našich srdcích již zde na zemi.

A myť jsme viděli, a svědčíme, že Otec poslal Syna svého spasitele světa.

1 Janův 4,14

Jako svědek pro Krista se Jan nepouštěl do rozprav a do neplodných sporů. Hlásal, co věděl, co viděl a slyšel. Pobýval s Kristem v těsném společenství, poslouchal Jeho učení, byl svědkem Jeho mocných činů. Jen nemnozí mohli poznat krásu Kristovy povahy tak, jak ji poznal Jan. Pro Jana zmizela tma, na něho svítilo pravé světlo. Jeho svědectví o životě a smrti Spasitelově bylo jasné a pádné. Mluvil z hojnosti srdce, překypujícího láskou ke Spasiteli; a žádná síla ho nemohla umlčet (jeho slova).

AA 555

On mohl dosvědčit (vypovídal slova, podával svědectví, slavnostně prohlásil, pravil): „Což bylo od počátku, což jsme slyšali, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života, (nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli jej, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám,) což jsme viděli a slyšeli, to vám zvěstujeme, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem" (1Jan 1,1-3).

A tak může každý jeden ze své vlastní zkušenosti „zpečetiti to, že pravdomluvný jest" (Jan 3,33). Může svědčit o tom, co sám viděl a slyšel a z moci Kristovy pocítil. Může svědčit: „Potřeboval jsem pomoc a našel jsem ji v Ježíši. Každá potřeba byla splněna (uspokojena), hlad mé duše ukojen; Bible (Písmo) mi je zjevením Krista. Věřím v Ježíše, neboť On je mým božským Spasitelem. Věřím Bibli (Písmu), neboť jsem zjistil (poznal), že je Božím hlasem, promlouvajícím k mé duši."

8T 321

Jak z vlastní zkušenosti poznáme (jak máme sami poznat) Boží dobrotu a Jeho lásku? Žalmista nám neříká: Slyšte a poznejte, čtete a poznejte, nebo věřte a poznejte, nýbrž: „Okuste a vizte jak dobrý je Hospodin" (Žalm 34,8). Místo spoléhání na slova jiných, zkoušejte sami. Zkušenost je poznání odvozené (vyplývající, pocházející) z pokusu (ze zkoušení). (zkušeno, vyzkoušeno) Náboženství zkušeností je to, co nyní (dnes, nejvíc) potřebujeme. „Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin."

5T 221

Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své.

Filipenským 2,13

Milost Boží v Kristu je základem křesťanovy naděje a tato milost se projevívá v poslušnosti.

GC 256

Kristus je soucitný (chápatel), lftostivý (soucitný) Vykupitel. V Jeho udržující moci se muži a ženy stávají silnými k odolávání zlu. Když se přesvědčený hříšník dívá na hřích, tento se mu stává nesmírně hříšným... Vidí, že jeho chyby (vady, nedostatky) musí být přemoženy, a že jeho záliby (choutky) a vášně musí být podřízeny Boží vůli... účastníkem Božské přirozenosti, když přemohl pokušení, které je ve světě skrze žádostivost. Když se kál (učinil pokání) ze svého přestoupení Božího zákona, usilovně (vážně, horlivě) se snaží zvítězit nad hříchem (překonat, zdolat hřích). Snaží se zjevit (být svědkem) moc Kristovy milosti a být přiveden do osobního styku (spojení) se Spasitelem. Ustavičně (neustále) hledí na (má, udržuje) Krista (před sebou, svými očima). V modlitbě u víře přijímá Jeho požehnání, které potřebuje, přistupuje blíže a blíže (přibližuje se stále více) Božímu měřítku (míře) stanovené (která bylo) pro něho (stanoveno, určené).

Nové ctnosti se objevují v jeho povaze, když zapírá sebe, a nese kříž a jde tam, kam jej Kristus vede. Celým svým srdcem miluje Pána Ježíše a Kristus se stává jeho moudrostí, jeho spravedlností, posvěcením a jeho vykoupením.

9T 151

Zázraky dělající (divy konající, divotvorná) moc Kristovy milosti je zjevena (se projevívá) ve (při) s(vy)tvoření člověka s novým srdcem (nového srdce v člověku), vyšším životem a svatějším nadšením. Bůh říká: „A dám vám srdce nové“ (Ez 36,26). Zdaž toto obnovení člověka není největším zázrakem, který (jaký) může být uskutečněn (vykonán)? Co vykoná (/všechno/ může vykonat lidský nástroj) člověk, který se vírou chopí božské moci (Boží moc)?

9T 152

Lidské úsilí nedosáhne bez božské pomoci ničeho (není nic platné); a bez lidského příspěví je božské usilování u mnohých bez užitku. Abychom pocítili milost Boží, musíme se sami přičinit (vykonat naši část). Milost Boží je udělována, aby v nás vyvolala vůli i čin (chtění i činění), není však náhradou za naše úsilí... Ti, kdož kráčejí po cestě poslušnosti, narazí na četné překážky. Silné (jemné, důvtipné, chytré, lstivé, zákeřné) vlivy je mohou spoutat se světem; Bůh však může zneškodnit každého činitele, který by mohl porazit vyvolené; v síle Boží mohou překonat každé pokušení, přemoci každou potíž.

PK 486

Pokoušení vás nezachvátílo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokoušením také i vysvobození, abyste mohli snéstí.

1 Korintským 10,13

Chopí se člověk božské síly (moci) a se vší rozhodností a vytrvalostí odolá satanovi, tak jak Kristus mu podal (představil, ukázal) příklad ve svém boji s nepřítelem na poušti pokoušení? Bůh nemůže zachránit člověka proti jeho vůli z moci satanských úskoků (Istí, svodů). Člověk musí působit (jednat) svou lidskou silou, podpíranou (podporovanou) božskou mocí Kristovou, aby za každou cenu odolal a zvítězil nad sebou samým. Zkrátka (krátce řečeno), člověk musí zvítězit tak, jak Kristus zvítězil. A pak skrze vítězství, které je jeho výsadou získat (má výsadu dosáhnout) v (skrze) Ježíšově všemohoucím jménu, se může stát dědicem Božím a spoludědicem s Ježíšem Kristem. Toto by nemohl být tak (tento případ), kdyby Kristus učinil (vykonal) pro toto vítězství všechno sám. Člověk musí učinit (vykonat) svou část; musí být vítězem na svůj vlastní účet (ve vlastním zájmu), skrze (v) sílu a milost, kterou mu dává Kristus. V úsilí o (při dosahování) vítězství musí člověk musí být Kristovým spolupracovníkem v usilování o vítězství.

4T 32

(Oběti zlých návyků (zlovyků) musí být vyburcovány (probuzeny) k nezbytnosti konání úsilí pro sebe.) Lidé, kteří propadli (stali oběťmi) nějakému zlovyku, musejí být povzbuzeni k tomu, aby sami vyvíjeli úsilí. Můžeme se co nejusilovněji snažit pozvednout je, Boží milost jim může být (štědře) nabízena v hojnosti, Kristus se za ně může přimlouvát a Jeho andělé jim mohou být nápomocni. To vše však bude nadarmo, nevzchopí-li se, aby sami bojovali (boj v jejich vlastním zájmu prospěch)...

MH 174

Ti, kdo svou důvěru vkládají v Krista, se nemusejí dát zotročit žádným zděděným ani získaným (vypěstovaným) zlovykem či sklonem. Nemusejí zůstat v otroctví své hříšné (nízké, padlé) přirozenosti, nýbrž mohou ovládat každou svou choutku nebo vášeň. Bůh neponechává, abychom se zlem bojovali svými slabými silami (ve své omezení síle). Ať jsou naše zděděné nebo získané (vypěstované) sklonu ke zlu jakékoli, můžeme nad nimi zvítězit silou, kterou nám Bůh ochotně daruje (je ochoten udělit).

MH 175

Ani nejsilnější pokoušení nemůže ospravedlnit hřích. Ať je naše duše vystavena sebevětšímu tlaku, hřích padá vždy na náš vrub (přestoupení je našim vlastním činem). Není v moci země nebo pekla, aby nás donutily konat zlo. Satan vyhledává naše slabé stránky a útočí na naše slabá místa, nemusíme mu však podlehnout. Ať je útok sebeprudší a sebeneočekávanější, Bůh stojí při nás a v Jeho síle můžeme zvítězit.

PP 421

Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení mítí budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.

Jan 16,33

Musejí mít odvahu, rozhodnost a vytrvalost. I když se jim v cestu stavějí věci, zdánlivě nepřekonatelné, mají kráčet vpřed provázeni milostí Kristovou. Jsou povoláni k tomu, aby nesnáze překonávali, ne aby nad nimi naříkali. Nad ničím si nesmějí zoufat, ale musejí věřit (doufat), že dosáhnou všeho. Zlatým řetězem své neposkvrněné lásky je Kristus spojuje s trůnem Božím. Chce, aby nabyli nejvyššího vlivu, jenž existuje ve vesmíru a jenž vychází ze Zdroje vší moci. Mají získat sílu, která odolá zlu, sílu, kterou nezdolá ani země, ani smrt, ani peklo, sílu, která jim umožní zvítězit, jako zvítězil Kristus.

DA 679

Písmo svaté věrně zaznamenává chyby těch, kdož byli vyznamenáni přízní Boží. Jejich chyby uvádí vskutku mnohem podrobněji než jejich ctnosti...

PP 238

Muži, jimž Bůh věnoval svou přízeň (kteří byli Bohem poctěni) a jimž svěřil velkou odpovědnost, často podlehli pokušení a zhřešili, právě tak jako i my dnes bojujeme, kolísáme a často se dopouštíme omylů. Bible líčí jejich životy se všemi jejich chybami a pošetilostmi, a to k našemu povzbuzení i pro výstrahu. Kdyby je bible vylíčila jako lidi bez chyb, museli bychom si při své hříšné přirozenosti zoufat nad svými vlastními nedostatky a nezdary. Vidíme-li však, že jiní bojovali s malověrností právě tak jako my, že podléhali pokušení právě tak jako my a přesto se vzchopili a zvítězili milostí Boží, dodává nám to odvahy v našem spravedlivém úsilí (usilování o spravedlnost). Jako ti, kteří se po porážce znovu vzchopili a Bůh jim požehnal, můžeme i my zvítězit silou Ježíšovou.

PP 238

Život Kristových učedníků (následovníků) má být podobný Jeho životu, řadou nepřetržitých vítězství, neviděných (který nyní nejsou považovány, nepovažovaných za) takovými zde, nýbrž uznaných (budou teprve uznány) za takové ve velké (až v nádherné, ve slavné) budoucnosti.

6T 307

Lepší jest zpozditý k hněvu než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou nežli ten, kterýž dobyl města.

Přísloví 16,32

Nejvyšším důkazem ušlechtilosti křesťana je sebeovládání. Ten, kdo zůstane nepohnutelný (neochvějný, klidný) uprostřed bouří (náporu) urážek (spílání, nactiutrhaní, špatného zacházení), je jedním (patří mezi) z Božích hrdinů (bohatýrem). Ovládat ducha (vládnout, panovat nad myslí, sebou) znamená za(u)chovat (udržet) vlastní já v ukázněnosti (sebekázní, držet na uzdě); odolávat zlu; usměřňovat (ovládat, řídit) každé slovo a skutek (čin) podle Božího velkého měřítka spravedlnosti. Ten, kdo se naučil ovládat (vládnout, panovat nad sebou) svého ducha (svou mysl), povznese se nad pohrdání (opovržení, malichernosti), překážky a nepříjemnosti (obtíže), kterým (jímž) jsme denně vystavováni, a tyto skončí, aby uvrhly (při své skončení uvrhnou) temnotu (smutek, beznaděj, sklíčenost) na jeho ducha (duši).

Je to Boží vůle (úmysl, Bůh chce), aby královská síla (moc) posvěceného rozumu, ovládána božskou milostí, vládla (panovala) v životě lidských bytostí. Ten, kdo ovládá svou mysl (vládne, panuje nad sebou) má ve svém vlastnictví (vlastní) tuto moc (sílu).

MYP 134

Nanejvýš důležité prostředí (nejdůležitějším prostředkem) k vytváření povahy, v němž se vyvíjí mysl a duše, je tělo. Proto nepřítel duší zaměřuje svá pokušení tak, aby oslabil a poškodil tělesné síly... Tělo musí být podřízeno vyšším silám bytosti. Vášeň musí být řízeny (ovládány) vůlí, jež sama musí být podřízena Bohu... Síla rozumu, tělesná síla a délka života jsou závislé na neměnných zákonech. Poslušností těchto zákonů může člověk zvítězit nad sebou, nad svými sklony, nad „démonskými vládami a vrchnostmi (knížatstvy a mocnostmi)", nad vládci světa (světovládci) nynější temnoty" (světa pány temnoty věku tohoto) a „duchovními silami v oblasti nebeské (duchovním) zlostem vysoko" (Ef 6,12)...

PK 488

Danielova ducha by měli mít i dnešní mladí lidé; mohou čerpat z téhož zdroje síly, mohou dosáhnout téhož sebeovládání a mohou projevovat tutéž krásu (milost, ctnost) ve svých životech, a to i za okolností třeba nepříznivých. Ačkoli na ně doléhá pokušení ukojovat své choutky, zvláště ve velkých městech, kde je snadný přístup ke všem způsobům ukájení smyslových požitků, mohou zůstat působením božské milosti pevní ve svém úmyslu ctít Boha. Pevným odhodláním a neustálou (ostrážitou, pozornou) bdělostí mohou odolat každému pokušení, jež doráží (útočí) na jejich duše.

PK 489

Aj, dávám' vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřitele, a nic vám neuškodí.

Lukáš 10,19

Padlý člověk je satanovým právoplatným (zákonitým) zajatcem. Kristovým posláním bylo osvobodit jej z moci jeho velkého protivníka. Člověk je od přírody (přirozenosti) náchylný (nakloněn) následovat satanova našeptávání a nemůže úspěšně odolávat tak hroznému nepříteli, dokud Kristus, mocný vítěz (přemožitel, dobyvatel), nepřebývá v něm, neřídí (neusměrňuje) jeho tužby (přání) a nedává mu sílu. Jedině Bůh může omezit (zbrzdit, potlačit) moc satanovu...Satan zná lépe než Boží lid moc, kterou by nad ním mohli mít, kdyby jejich síla byla v Kristu. I ti nejslabší věřící pravdě, spoléhající (kteří se pevně spoléhají na) se pevně na Krista, když pokorně prosí mocného Vítěze o pomoc, mohou úspěšně odrazit (zahnat) satana a celý (všechny) jeho zástupy (vojsko)...

1T 341

Satan zavolá na (požádá o) pomoc zástupy svých andělů, aby zabránili v rozvoji (zdokonalení, pokroku) byt' i jediné duše, a pokud možno (a jestliže to bude možné, aby) ji vyrvali z ruky Kristovy... Jestliže (pokud) však ten, který je v nebezpečí (ohrožený) vytrvá, a ve své bezmocnosti se vrhne na zásluhy krve Kristovy, náš Spasitel vyslyší tuto opravdovou (upřímnou, vroucí) modlitbu víry a pošle posilu těch andělů, kteří vynikají (jsou mocní) v síle, aby ho vysvobodili (Jak 5,16; Žalm 103,20). Satan nemůže snést, aby se někdo dovolával jeho mocného soupeře (protivníka), protože se bojí se a třese (chvěje) před Jeho silou a majestátem. Při zvuku (zaznění, vyslovení) vroucí (horlivé) modlitby se třesou všechny satanovy zástupy.

1T 345

Nic než Kristův milující (láskyplný, milosrdný) soucit (slitování), Jeho božská milost, Jeho všemohoucí síla (moc) nás nemůže uschopnit k tomu, abychom porazili nelítostného nepřitele a přemohli odpor našich vlastních srdcí. Co je naší silou? Radost v Pánu (Hospodinova radost, Radost z Hospodina) (Neh 8,10). Necht' lásku Kristova naplní naše srdce a pak budeme připraveni přijmout sílu (obdržet moc), kterou On má pro nás...

RH 31.3.1904

Hleděním (pohledem) (když badatel pravdy hledí /vzhlíží/) na Krista (proto, za tím účelem), aby se stal podobným Jemu, ten, který hledá pravdu (badatel pravdy), vidí dokonalost zásad Božího zákona, a stává se nespokojeným se vším kromě (s výjimkou) dokonalosti... Bitva musí být vybojována vlastnostmi, které satan posiluje (podporuje, upevňuje) pro své vlastní použití (užitku)... Lidský nástroj vidí, jak (že) musí bojovat proti cizí moci, která je protichůdná (opačná než představa o) myšlence dosažení dokonalosti, kterou nabízí Kristus. Avšak on ví, že ve Vykupiteli je spásná moc, která mu v tomto boji dobude (získá) vítězství. Spasitel ho posílá a pomůže mu, když přijde k Němu s prosbou o milost a účinnost (moc, sílu, schopnost, uschopnění)

RH 31.3.1904

A v ruce tvé jest moc a síla, a v ruce tvé také jest i to, kohož chceš zvelebiti a upevniti.

1 Paralipomenon 29,12

Mysl je utvořena tak, že musí být zaměstnána (uchváčena, upoutána, zabývat) buď dobrem nebo zlem. Pokud se smíří s nízkou úrovní, je to většinou proto, že byla ponechána, aby se zabývala všedními věcmi (tématy)... Člověk má moc ovládat a řídit (usměrňovat) pochody své mysli a dát směr proudu (toku) svých myšlenek. To však vyžaduje větší úsilí, než můžeme (jsme schopni) vyvinut ve své vlastní síle. Máme-li mít správné myšlenky a vhodná témata (náměty) k rozjímání (přemýšlení), musíme se svou myslí prodlévat u Boha.

Jen nemnozí (málokteří) si uvědomují, že jejich úkolem (povinností) je vládnout (ovládat) nad svými myšlenkami a představami. Je těžké udržet (neukázněnou, nevyvíčenou) neposlušnou mysl zaměřenu (aby se soustředila, upula) na prospěšné (užitečné) věci (témata). Když ale myšlenky nejsou používány náležitým (správným) způsobem, víra (náboženství) nemůže (vzkvétat, prospívat, dařit se, žít) mít v duši dobré podmínky ke svému rozkvětu. Mysl musí být upoutána (zaujata, uchváčena) náboženskými (posvátnými, svatými) (a věčnými) věcmi, věcmi s věčnou platností, jinak bude (pěstovat, se zabývat) zaujata (nicotnými) věcmi malichernými a povrchními (myšlenkami). Rozumové (i mravní) schopnosti (síly) i mravní vlastnosti (musí být ukázněny, vyvíčeny) je nutno stále cvičit, aby se správným používáním postupně zdokonalovaly a sílily (upevňovaly).

Málokdo si uvědomí že to je povinnost pro provádět kontrolu nad jejich myšlenkami a představivostmi. To je těžké držet neukázněnou mysl fixovanou na ziskových předmětech. Ale jestli myšlenky jsou ne pořádně zaměstnané, náboženství nemůže kvést v duši. Mysl musí být zamyšlený s posvěcenými a věčnými věcmi, nebo to bude ochraňovat nicotné a povrchní myšlenky. Oba intelektuál a mravní síly musí být disciplinovaný, a oni posílí a zlepšit cvičením.

Abychom tuto věc správně pochopili, musíme si uvědomit, že naše srdce je od přírody mravně zkažené a sami od sebe nejsme schopni udržovat správný směr. Vítězství můžeme získat pouze díky Boží milosti spojené s neupřímnějším (nejhorlivějším) úsilím na naší straně.

Rozum, i srdce musí být zasvěcen (Boží) službě Bohu. On má nárok (právo) na vše, co máme...

Požitkářství, lehkomyšlnost, duševní a mravní hýření (rozptýlení) zaplavují svět svým demoralizujícím (zkázonosným, znemravňujícím) vlivem. Každý křesťan by se měl snažit potlačovat příliv zla, a oprostít (ušetřit) naši mládež od vlivů, které by je při(u)vedly do záhuby. Kéž nám Bůh pomůže (pomáhá) tlačit se (razit si, jít) cestou proti proudu!
RH 4.1.1881

Bez (po)moci Boží milosti a Ducha nemůžeme dosáhnout vysoké úrovně, kterou před námi postavil. Zde je božská dokonalost charakteru, ke které musíme dospět (dosáhnout) a ve snaze vyhovět (uspokojit) nebeské úrovni (měřítku), nás budou pudit (pobízet) božské stimuly (popudy, povzbuzení, pohnutky), mysl se stane vyváženou a neklid duše bude vypuzen (rozptýlen, zaplašen, zanikne) Kristovým klidem (odpočinkem, pokojem).
RH 22.9.1891

Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho.

Efezským 6,10

Mnozí jsou duchovně slabými, protože se dívají na sebe namísto na Krista... Kristus je velkou studnicí (pokladnicí), z které můžeme při každém příležitosti čerpat sílu a štěstí. Proč tedy odvracíme náš zrak od Jeho dostatečnosti, abychom pohlíželi (se dívali, vzhlíželi, přemýšleli o) na naše slabosti a truchlili nad nimi? Proč zapomínáme na to, že On je ochoten (připraven) pomoci nám v každém čase potřeby? Zneuctujeme Ho, když mluvíme (hovoříme) o naší neschopnosti. Místo abychom se dívali se (hleděli) na sebe, dovolme, abychom neustále vzhlíželi k Ježíši, každý den (denně) se stávali Jemu stále více podobní, stále více schopnějšími (způsobitelnými) hovořit o NĚm, lépe připravenými využívat (mít užitek) z Jeho laskavosti (dobrot) a prospěšnosti (užitečnosti) a přijmout (obdržet, nechat dopadnout) nám nabízené požehnání. Když žijeme ve společenství (spojení) s Ním, stáváme se silnými (sílime) v Jeho síle, pomoci a požehnání pro ty, kteří jsou kolem nás. RH 1.10.1908

Kristus učinil pro nás každé (veškeré) opatření, abychom mohli být (se stali) silnými. Dal nám svého svatého Ducha, jehož úkolem je připomínat nám všechna zaslíbení, jež dal Kristus, abychom mohli mít (dosáhnout, obdržet, zakusit) pokoj a sladký (příjemný) pocit odpuštění. Udržíme-li (máme-li) naše zraky (oči) upené na Spasitele a spoléháme-li na Jeho moc (sílu), budeme naplnění pocitem jistoty (bezpečí), protože Kristova spravedlnost se stane naší spravedlností... RH 1.10.1908; MYP 107

Přepadnou-li vás pokušení, jako že jistě přijdou, když vás obklopí (obklíč-li, tíži-li vás) starosti a zmatek, cítíte-li se sklíčení (nešťastní) a malomyslní, jste-li téměř hotovi (připraveni) podlehnout (propadnout) (na pokraji) zoufalství, vzhlédněte (pohledte) tam, kde jste okem víry naposled viděli světlo a temnota, která vás zahaluje (obklopuje), bude rozptýlena (se rozptýlí) jasnou vyzařující z Jeho slávy. Když hřích bojuje (usiluje) o nadvládu ve vaší duši (nitru, srdci) a obtěžkává svědomí, když nevíra (nedůvěra) zatemňuje mysl, běžte k Spasiteli. Jeho milost stačí k tomu, aby přemohla (zvítězila nad) hřích. On nám odpustí a tím nás učiní radostnými v Bohu.

RH 1.10.1908; MYP 107

Bůh chce rozšířit (zvětšit obzor) naše mysl (myšlení, chápání, vědomí, paměť). Přeje si (touží) nám dát svou milost... Máme být jedno s Kristem, tak jako je On jedno s Otcem a Otec nás bude milovat, jako miluje svého Syna. Můžeme přijmout (obdržet) stejnou (po)moc, jakou přijal (obdržel, dostal) Kristus, můžeme obdržet sílu pro každou naléhavou potřebu (případ nouze, naléhavost), protože Bůh bude naší přední i zadní stráž. Obklopí nás ze všech stran.

RH 18.2.1890; 1SM 416

Protož ty, synu můj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši.

2Timoteova 2,1

Lekce (naučení) obsažené v Pavlových slovech adresovaných Timoteovi jsou věci největšího významu (důležitosti) pro nás dnes. Přikazuje mu snad, aby „byl silným (se zmocnil)“ ve své vlastní moudrosti? Ne (nikoli), nýbrž „v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši.“ Kdo chce být Kristovým následovníkem, ten nemá (nesmí) spoléhat na své vlastní schopnosti, nebo pociťovat důvěru sám v sebe (projevovat sebedůvěru, sebejistotu). Nikdo nemá (nesmí) být zakrnělým (ochabovat) ve svém zbožném (duchovním) úsilí, vyhýbat se odpovědnosti (povinností) a zůstat ne(ú)činný (neschopný, nevykonný, neužitečný) v Boží věci (Božím díle)... Jestliže (uvědomuje-li si) křesťan pociťuje svoji slabost a svoji neschopnost, tím, že vloží svou důvěru na Boha, najde (nalezne) Kristovu milost postačující pro každý (naléhavý) případ nouze (každou kritickou situaci).

Kristův voják (bojovník, voják) se musí setkat (čelit) s mnoha formami (všemožným druhům) pokušení, má jim odolávat (klást odpor) a přemáhat je (vítězit nad nimi). Čím prudší (krutější) je boj, tím větší (hojnější) zásoba (přísun, hojnost) milosti (uspokojí, naplní, pokryje) potřebu duše... Pravý křesťan pochopí, co znamená procházet (projít, zakoušet) krutým bojem a zkouškami (těžkými zkušenostmi zkouškami); bude však neustále růst v Kristově milosti a úspěšně čelit nepříteli své duše... Jeho duši bude občas tísnit (svírat, sužovat, trápit, tížit) temnota, ale právě světlo zazáří a jasné paprsky Slunce spravedlnosti rozptýlí mrak; a... skrze Kristovu milost bude moci (může být) věrným svědkem (podat věrné svědectví) věcí (pravd), které slyšel od inspirovaného posla Božího... Oznamující (tím, že zvěstuje) pravdu jiným, Kristův dělník (služebník) získává jasnější pohled na hojně opatření (zásoby), učiněné pro všechny, dostatečného množství Kristovy milosti pro každý čas (všechny období) boje, zármutku (soužení, utrpení) a zkoušky. Skrze (díky, prostřednictvím) tajemný (tajuplný) plán vykoupení byla udělena (poskytnuta, darována) milost, tak, že nedokonalá práce (dílo) lidského nástroje (prostředníka) může být přijata ve jménu Ježíše našeho Obhájce.

Člověk má malou sílu a proto může vykonat jen nepatrné (nevelké) dílo pro své vlastní dobro... Bůh je všemohoucí a v každé situaci, kdy potřebujeme božskou pomoc a hledáme ji (žádáme o ni) v upřímnosti, bude nám dána (obdržíme ji). Bůh zaslíbil (se zaručil) ve svém slově, že Jeho milost bude postačující (dostatečná, stačit) pro vás ve vaší největší nouzi (potřebě), ve vaší nejbolestnější (nejžalostnější) úzkosti (bídě, tísní, nouzi). Kristus vám dá (nabídne, pošle, poskytne, daruje) pomoc, pokud (jestliže, když) si přivlastníte (přijmete) Jeho milost.

RH 16.6.1896

Pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný (silný) budeš.

5Mojžíšova 33,25

Není nám dáno zaslíbení, že dnes budeme mít (se nám dostane) sílu pro budoucí obtížné (těžké, tísnivé, kritické) situace, že na (dobu) budoucí předvídané potíže (problémy, soužení) budeme připraveni (zajištění, zaopatření) dříve, než se dostaví (předem, než na nás přijdou). Pokud chodíme vírou (2Kor 5,7), můžeme sílu a naše zajištění (zaopatření) očekávat tak rychle, jak to budou vyžadovat okolnosti. Žijeme vírou (z víry, skrze víru), ne viděním (skrze vidění) (2Kor 5,7). Hospodin učinil pro nás opatření (určil, rozhodl, vůle, plán pro nás), abychom Ho žádali (prosili) právě o ty věci, které potřebujeme. Zítřejší milost (pro zítřejší den) nám nebude dána dnes. Lidská potřeba (nouze) je Boží příležitostí... Boží milost není nikdy (poskytována) dána na to, aby byla promarněna (jí bylo plýtváno), aby byla nesprávně použita nebo zneužita, anebo aby nepoužíváním zchátrala cháttrala nevyužívána)...

Když budete snášet (plnit, ponese) své každodenní povinnosti (zodpovědnost, úkoly) s láskou a v bázní Boží jako poslušné děti kráčející v naprosté (ve vši) pokoře myslí, dostanete (obdržíte) od Boha sílu a moudrost, abyste mohli čelit každé obtížné (spletité) situaci...

Každý den (denně) musíme pře(o)bývat blízko (v těsné blízkosti) Zdroje naší síly, a když se nepřítel přivalí jako řeka, Duch Hospodinův pozdvihne v našem zájmu (kvůli nám, pro nás) proti němu korouhev (ho pryč zažene) (Iz 59,19). Boží zaslíbení nás ujišťuje, že síla bude úměrná (úměrně přizpůsobena, rozdělena poměrně mezi) naším dnům. Do budoucnosti si můžeme být jisti (společně) pouze v síle, která je nám dávana pro dnešní potřeby... Nepropůjčete (nedělejte) si (budoucí) obavy o budoucnost (které patří do budoucnosti). Dnes (dnešní den je to, co) máme potřebu (to potřebujeme, nouzi).

MS 22, 1889

Mnozí jsou sklánějí (přitlačeni) k zemi (sklíčeni), protože si budoucí potíže vybírají předem. Neustále se pokoušejí (snaží) přenést starosti zítřka na dnešek. Velká část jejich zkoušek spočívá proto na domněnkách (jsou jen zdánlivé, neskutečné, pomyslné, domnělé). Na toto Ježíš (pro to) neučinil žádné opatření. On zaslubuje milost jen pro tento (dnešní) den. Prikazuje nám (vybízí, vyzývá nás, abychom se nezatěžovali starostmi a nesnáze) (problémy, těžkostmi) zítřka...

Pán od nás žádá (požaduje), abychom plnili (vykonávali, konali) povinnosti dnešního dne a (trpělivě) snášeli jeho zkoušky. Denně musíme se chránit (hlídat, bdít, střežit, sledovat, dávat pozor), abychom nechybovali (nepochybili, nehřešili) slovem nebo (ani) skutkem. Dnes máme chválit a ctít Boha. Dnes máme užitím (používáním) živé víry zdolat (přemoci, porazit) nepřítel. Dnes musíme hledat Boha a být rozhodnutí, že se nespokojíme bez Jeho přítomnosti. Měli bychom bdít, pracovat a modlit se, jako by to byl (dnes) poslední den, který je nám poskytnut (propůjčen, dopřán). Jak neobyčejně vážný (svědomitý, horlivý, opravdový) by pak byl náš život. Jak svědomitě (důkladně, přísně, věrně, pozorně, bedlivě) bychom následovali (uposlechli, poslouchali) Ježíše ve všech našich slovech a skutcích.

5T 200

Bůh jest síla má i vojska mého, onť působí volnou cestu mou.

2Samuelova 22,33

Máme jen nepatrnou (malou) představu o síle, která by mohla patřit nám (jakou sílu bychom mohli mít), kdybychom se spojili se Zdrojem vší (veškeré) síly. Padáme znovu a znovu (neustále) do hříchu a myslíme si, že to musí být tak navždy (stále). Lpíme na našich slabostech, jako na něčem, na co bychom mohli (měli) být pyšní. Kristus nám říká, že musíme nastavit svou tvář, jako kdyby byla z křemene, jestliže (pokud) chceme zvítězit (být vítězi) (Iz 50,7). On vnese (vnesl) naše hříchy na svém vlastním těle na dřevo (1Petr 2,24); a skrze moc, kterou nám dal, můžeme odolat (vzepřít, vzdorovat, klást postavít se na odpor) světu, tělu i ďáblůvi. Nehovořte (nemluvte) tedy o své slabosti a neschopnosti, ale o Kristu a Jeho síle. Když mluvíme o satanově síle (moci), nepřítel pevněji (rozhodněji) soustředí (přilne, upne, připoutá) na nás svou moc. Když hovoříme o moci Nejsilnějšího (Všemohoucího), nepřítel je zahnán zpět (odražen). Když se přiblížíme k Bohu, On se přiblíží k nám (Jak 4,8).

YI 4.1.1900

Slovo věčného Boha je naším průvodcem. Skrze toto slovo máme být učiněni (toto slovo nás činí) moudrymi ke spasení (2Tim 3,15). Toto slovo má být vždy (stále) v našich srdcích a na našich rtech. Naší kotvou má být: „Psánoť jest (je psáno)“. Ti, kteří učiní (mají) Boží slovo svým rádcem (za svého rádce), si uvědomují slabost lidského srdce a moc milosti Boží schopné podřídit si (podmanit, potlačit) každou neposvěcenou, nesvatou (bezbožnou, zkaženou) pohnutku (podnět, popud). Jejich srdce je vždy připraveno k modlitbě (zbožné) a jejich (mají stráž) strážci jsou svatí andělé. Když se nepřítel přivalí jako řeka, Duch Hospodinův ho pryč zažene (pozdvihne proti němu korouhev) (Iz 59,19). V srdci je soulad, neboť tu vládou vzácné mocné vlivy pravdy.

6T 160

Musíme se lépe seznámit (znát, poznat) s naší Bibli. Mohli bychom zavřít dveře mnoha pokušením, kdybychom se naučili nazpaměť (celé, určité) pasáže (části) Písma svatého. Zahradme (postavme hradbu, zabraňme v přístupu, zajistěme, uzavřeme, zabezpečme přístup, zatarasme, zastavme přístup) cestu satanovým pokušením slovy: „Jest psáno.“ Budeme čelit bojům, které mají vyzkoušet naši víru a odvahu, ale ony nás učiní silnými jestli dobudeme vítězství (zvítězíme) skrz Ježíšovu milost, kterou nám je ochotný dát (udělit). Musíme však věřit; musíme se chopit zaslíbení bez pochybnosti (pochybování).

RH 13.5.1884

Vybídněte pokoušeného, aby nehleděl na okolnosti, nedíval se vlastní slabost a nezabýval se silou pokušení, nýbrž aby se opřel o moc Božího Slova. Veškerá moc tohoto slova patří nám.

MH 181

Milost Boží budiž se všemi milujícími Pána našeho Jezukrista v neporušitelnosti.

Efezským 6,24

Mnozí mají za to (se s naprostou samozřejmostí považují za), že jsou křesťany prostě (jen, pouze) proto, že uznávají určité teoretické zásady (teologické, náboženské názory). Nevnášejí (neuvádějí) však pravdu do každodenního (praktického) života. Nevěří (neuvěřili jí) v pravdu a nemilují ji, a proto se jim nedostává moci a milosti, které přicházejí z posvěcování pravdy. Lidé mohou předstírat (vyznávat), že věří v pravdu; nečiní-li je však upřímnými, lakavými, trpělivými, shovívavými a povznesenými (zbožnými), je pravda kletbou pro své vyznavače (svého vlastníka) a jejich vlivem kletbou pro svět.

DA 309

Světu je zapotřebí (potřebuje dostat /jasné, pádné/ důkazy) důkazu upřímného (pravého, skutečného, opravdového) křesťanství. Vyznávající (vyznávané, zdánlivé) křesťanství(o) můžeme (lze) vidět všude; když (bude-li) však moc Boží milosti bude viděna (patrná) v našich sborech, budou i členové konat (činit) Kristovy skutky. (při)Vrozené a zděděné (dědičné povahové vlastnosti) rysy charakteru bude proměněny (doznají změny). Přebývání Jeho Ducha v nich (jejich srdcích) jim umožní zjevovat Kristovu podobu a podle (úměrně k) čistoty jejich zbožnosti bude jejich dílo (skutky) provázet zdar (se dostaví úspěch).

SPTA 11,19; TM 416

Važme si našeho vyznání víry. Ozdobme naše životy krásnými rysy charakteru (povahovými vlastnostmi). Tvrdost (přísnost, nevlídnost, odpudivost) v řeči a jednání není (nepochází) z Krista, ale od satana. Máme snad tím, že budeme lnout k našim nedokonalostem a deformacím (porušenostem, zkaženostem) způsobit, aby Kristus byl z nás zahanben? Je nám (za)/při/slíbena Jeho milost. Jestliže (když) ji přijmeme, okráší (ozdobí) naše životy... Deformita (porušenost, zkaženost) bude vyměněna za dobrotu a dokonalost. Naše životy budou ozdobeny ctnostmi, které učinily Kristův život tak (pře)krásným (obdivuhodným)...

RH 14.1.1904

Pravý (opravdový), milý (láskyplný, milosrdný, líbezný) křesťan je nejmocnějším důkazem, který může být předložen ve prospěch biblické pravdy. Takový člověk je Kristovým představitelem (zástupcem). Jeho život je nejpřesvědčivější (nejpádnějším) důkazem, jaký může být podán o moci božské milosti.

Každý den našeho života je obtížen (zatížen, obtěžkán) povinnostmi, které musíme snášet (nést). Každý den naše slova a jednání (činy, skutky) dělají (činí) dojmy na ty, s nimiž se stýkáme (přátelíme)... Věrný následovník Kristův podpoří dobré úmysly (plány) všech, s nimiž přichází do styku. Před nevěřícím, hřích milujícím světem zjeví moc Boží milosti a dokonalost Jeho (Božího) charakteru (povahy).

Ať nám oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po níž bychom jítí, a co činití měli.

Jeremiáš 42,3

Prodléváním (hovořením o) u krásy, dobroty milosrdenství a lásky Ježíšovy sílí (se utužují, upevňují) duševní a mravní síly, a když je vaše mysl stále vychovávána (vedena, udržována cvičením) k tomu, abyste činili skutky Kristovy a byli poslušnými dítkami, budete zvyklí se tázat: Je toto cesta Páně? Bude Ježíš spokojen (potěšen, se líbit, učiním mu radost), když budu toto činit?...

Mnozí musí učinit rozhodnou změnu v průběhu (toku, obsahu) svých myšlenek a svého jednání, jestliže chtějí potěšit (učinít radost, zalíbit) Ježíše. Můžeme zřídka vidět naše hříchy v žalostném (špatném, politováníhodném) světle, tak jak je vidí Bůh. Mnozí si navykli soustavně páchat (jít, následovat cestu, hříšné jednání) hřích a jejich srdce se zatvrdila pod vlivem moci satana...

Dopis 43,1892; 3BC 1150

Když se však v síle a milosti Boží po(na)staví své myslí (svou mysl) proti pokušením satana, jejich myslí (myšlení) se stanou jasnějšími, jejich srdce a svědomí budou ovlivněna Duchem Božím a stanou se citlivými, a pak se hřích bude jevit takovým, jakým ve skutečnosti je – neobyčejně hříšným.

Každý čin, kterým dokazujeme poslušnost Kristu (projev poslušnosti vůči Kristu), každý projev (skutek) sebezapření pro Něho, každá zkouška, v níž jsme obstáli (dobře snášená zkouška), každé vítězství (získané, dosažené, vydobyté) nad pokušením, je krokem v pochodu (postupu) k slávě konečného vítězství. Přijmeme-li (zvolíme-li) Krista za svého průvodce (vůdce), povede nás bezpečně. Ani (ten) největší hříšník nemusí sejít z cesty (minout cíle). Ani jeden chvějící se ba(ž)a datel (hledáč) nemusí zanedbat (opomenout, selhat, ochabnout) kráčet v čistém a svatém světle. Ačkoli je cesta tak úzká a tak svatá, že na ní nelze trpět hřích, může na ni vstoupit každý (přesto přístup byl (však) zajištěn všem) Žádný, kdo se trápí pochybnostmi, nemůže prohlásit (a ani jedna pochybující, chvějící se duše nemusí říci: „Bůh o mne nepečuje (nedbá).“ ...

A podél celé cesty vzhůru – strmé (příkré) cesty, která vede (– vedoucí) k věčnému životu, jsou prameny radosti pro osvězení unavených. (Ti) Lidé, kteří kráčejí cestou moudrosti, zůstanou i v soužení (nesmírně) radostní, protože (Ten) Spasitel, kterého milují, jde s nimi, i když jej nevidí (jde kráčí neviditelný vedle nich). Při každém dalším kroku (vzhůru) poznávají zřetelněji dotyk Jeho ruky a na jejich cestu dopadají stále jasnější paprsky slávy Neviditelného. a Jejich chvalozpěvy zní stále lépe (dosahují stále vyššího tónu) a stoupají vzhůru, aby se spojily se zpěvem andělů před Božím trůnem. „Stežka spravedlivých je jako světlo jasné, kteréž se rozmáhá a svítí až do pravého dne“ (Přís 4,18).

MB 140

A protože z víry jde dědictví, aby šlo podle milosti.

Římanům 4,16

Bez Kristovy milosti je (se) hříšník (nachází) v beznadějném stavu (zoufalé situaci), nic pro něj nelze vykonat. Ale skrze božskou milost je mu (člověku) udělena nadpřirozená moc... Tímto propůjčením Kristovy milosti je hřích rozpoznán ve své hrozně podstatě a nakonec (posléze, konečně) vypuzen z chrámu duše. Touto milostí jsme byli u(při)vedeni do přátelství (společenství) s Kristem a byli (jsme) s Ním spojeni v díle záchrany. Víra je podmínkou, za které (níž) Bůh (uznal za vhodné slíbit) slibuje hříšníkům odpuštění, ne proto, že by ve víře byla nějaká ctnost, skrze níž (čímž) by spasení bylo (mohlo být, mohli) zaslouženo, ale proto, že víra (se) může pevně uchopit (chopit) Kristovy zásluhy – lék (prostředku poskytnutého) na hřích.

Dopis 33, 1889; 1SM 366

„Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost. Kožť skutky činí, tomuť odplata nebývá počtena podlé milosti, ale podle dluhu. Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost“ (Řím 4,3-5). Spravedlnost je poslušnost zákona. Zákon požaduje spravedlnost, a tu hříšník zákonu dluží. Ale je neschopen je splatit. Jediným způsobem, jakým může dosáhnout spravedlnosti, je víra. Vírou může přinést Bohu Kristovy zásluhy a Pán (Hospodin) klade (dává, ukládá, vkládá) poslušnost svého Syna na účet hříšníka. Kristova spravedlnost je přijímána na místo hříšníkova nezdaru (selhání, pádu). Bůh kající se (kajícnou, pokání činící), věřící duši přijímá, odpouští jí, omilostňuje (ospravedlňuje) jí, nakládá s ní, jako by byla spravedlivá, a miluje ji, jako miluje svého Syna. Tak je víra počtena za spravedlnost a duše, které bylo odpuštěno, postupuje (jde) od milosti k milosti, od světla k většímu světlu.

Dopis 33, 1889; 1SM 367

Dotek víry nám otvírá božskou pokladnici (studnici) moci a moudrosti; a takto skrze hliněné nádoby Bůh koná divy své milosti. Tato živá víra je naší velkou potřebou dneška. Musíme vědět že Ježíš je vskutku náš (skutečně patří nám); že Jeho Duch očišťuje a zušlechťuje naše srdce. Kdyby Kristovi následovníci měli pravou (skutečnou, opravdovou) víru, spolu s tichostí (pokorou) a láskou, jaké dílo by mohli vykonat! Jaké ovoce by bylo viděné (projevilo, objevilo, přineseno) k boží slávě!

5T 228

Tak abyste nebyli líní, ale následovníci těch, kteříž skrze víru a snášlivost obdrželi dědictví zaslíbené.

Židům 6,12

Musíme se pevně držet Božího slova. Potřebujeme jeho varování i povzbuzení, jeho hrozby i zaslíbení. 5T 197

Písmo svaté máme přijímat jako Boží slovo pro nás, a to nejen slovo psané, ale i mluvené. Když nemocní přicházeli ke Kristu, viděl v nich nejen ty, kdo žádají o pomoc, ale spatřoval v nich všechny, kdo k Němu přijdou v budoucnu se stejnými potřebami a s touž vírou. Když řekl ochrnutému: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy“ (Mat 9,2)..., řekl to i všem ostatním nemocným, hříchem obtíženým lidem, kteří budou vyhledávat Jeho pomoc. Tak je tomu se všemi zaslíbeními Božího slova. Bůh jimi promlouvá ke každému z nás. Mluví přímo k nám, jako bychom mohli naslouchat Jeho hlasu. Právě v těchto zaslíbeních nám Kristus představuje svou milost a moc. Tato zaslíbení jsou listy z toho stromu, který je (slouží) „ke zdraví národů“ (má „léčivou moc pro všechny národy) (Zj 22,2). Přijmeme-li Boží milost a moc a přivlastníme-li si jeho zaslíbení, budou silou pro naši povahu. Budou nás inspirovat a udržovat nás při životě. Nic nemá takovou uzdravující moc.

MH 122

Bůh miluje své(á) stvoření láskou, která je něžná (soucitná) a silná (něžnou a silnou láskou). On určil (ustanovil, vytvořil) přírodní zákony, ale Jeho (tyto) zákony nejsou žádnými svévolnými požadavky. Každé „nebudeš“ v přírodním nebo v mravním zákoně obsahuje (nebo naznačuje, zahrnuje, začleňuje, předpokládá, vyjadřuje, znamená) určité zaslíbení. Jestliže je uposlechneme (jsou uposlechnuty), naše kroky bude (do)provázet požehnání (bude náš život požehnaný), když neuposlechneme, výsledkem bude (přinese nám) nebezpečí a neštěstí. Boží zákony mají (za cíl) Boží lid přivést blíže k Bohu. On ho (je) chce zachránit od zlého a vést ho (je), když (pokud) se ochotně dá (dají) vést k dobru (blahu, prospěchu, vítězství), ale nikdy je nebude vést (nepovede) násilím (bez násilí).

5T 444

Jsme příliš nevěrní (nevěřící, málo víry, příliš postrádáme víru). Ó, jak si přeji (bych si přála), abych mohla přivést náš (svůj) lid k tomu, aby měl víru (k víře) v Boha! Nedomnívejme se (nesmí si myslet), že když chceme projevit víru, musíme být uvedeni do stavu silného vzrušení. Vše, co musíme učinit, je věřit Božímu Slovu, stejně tak, jako když věříme slovům jednoho k druhému. On to řekl, a Svě slovo splní. Tiše spoléhejme na Jeho zaslíbení, protože On, všechno, co praví, myslí vážně (také i míní). Řekněte: On ke mně hovořil (mluvil, promlouval) skrze (ve) Svě Slovo a On splní také každý slib (každé zaslíbení), který učinil (jež dal). Nebudte nedůvěřiví (nestaňte se neklidnými, nedočkavými, nepokojnými). Důvěřujte (Bud'te důvěřivými). Boží Slovo je pravé (věrné, pravda). Jednejte tak, abyste mohli důvěřovat svému nebeskému Otci (jako by váš nebeský Otec byl hodný vaší důvěry).

Dopis 32, 1903; 1SM 83

Aby víra vaše nebyla založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží.
1 Korintským 2,5

Ježíš měl konat své dílo,... ne s okázalostí a vnější nádherou, ale měl oslovit lidská srdce životem plným milosrdenství a sebeobětování...

MH 36

Kristovi následovníci mají být světlem světa. Bůh jim však nepřikazuje, aby svítili vlastním světlem. Nechce (nesouhlasí s tím), aby samolibě vystavovali na odiv svou dobrotu. Přeje si, aby se ztotožnili se (jejich duše byly prodchnuty) zásadami nebes. Až se setkají (když pak přijdou do styku se světem) s jinými lidmi, budou vyzařovat Boží světlo, které je v nich. Jejich neochvějná věrnost v každém životním činu (jednání), bude prostředkem světla...

MH 36

Světská okázalost, i když vzbuzuje úctu, nemá v Božích očích žádnou cenu. Pán Bůh si více (výše) cení hodnot neviditelných a věčných než viditelných a časných. Viditelné a časné věci mají cenu, pokud nám přibližují neviditelné a věčné skutečnosti. Ani nejvybranější umělecké díla však nemůžeme srovnávat (nemají žádnou krásu v porovnání s) s krásou povahy, kterou v člověku (duši) vytváří (je ovocem) Duch svatý...

MH 36

Lidské úsilí je v Božím díle účinné natolik, nakolik je člověk (pracovník, služebník) oddaný (posvěcené oddanosti) Ježíši Kristu a nakolik Kristova milost proměnila jeho život. Svět má poznat, že jsme jiní (Máme být odlišnými od světa), protože Bůh nám dal svou pečeť, protože v nás zjevuje svou vlastní povahy lásky. Náš Vykupitel nám uděluje (nás přikrývá) svou spravedlností.

MH 37

Když Bůh vybírá muže a ženy (lidi) pro svou službu, neptá se, zda mají (vlastní) světské bohatství, vzdělání nebo výřečnost. Ptá se: „Kráčejí v takové pokoře, abych je mohl vyučit své cestě? Mohu vložit svá slova do jejich úst? Budou mě správně představovat?“ (nakolik) Bůh může použít každého člověka jen do té míry, nakolik může vložit (naplnit, dát) svého Ducha do chrámu jeho duše. Přijme jen takovou službu (dílo), ve které se odráží Jeho obraz (rysy charakteru). Kristovi následovníci mají nést (podat, hlásat, zvěstovat) světu jako své pověřovací (doporučující) listy nesmazatelné rysy Božích nesmrtelných zásad.

MH 37

Ježíš poznal bezcennost pozemské (světské) nádhery (okázalosti), a proto nevěnoval žádnou pozornost jejímu projevu (ukazování na odiv, nádheře). Důstojností (důstojným chováním) své duše, vznešeností svého charakteru (své povahy) a ušlechtilostí svých zásad daleko převyšoval (byl příliš vzdálen) světské(y) způsob(y) života.

RH 22.12.1891; 1SM 259

Milost vám a pokoj rozmnožen bud' skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho. Jakož nám od jeho Božské moci všecko, což potřebí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.

2 Petrova 1,2.3

V první kapitole druhé Petrovy epištoly nacházíme zaslíbení, že milost a pokoj bude rozmnožen, jestliže budete přidávat „k víře své ctnost, a k ctnosti umění a k umění pak zdrženlivost a k zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost. Ku pobožnosti pak bratrstva milování a k milování bratrstva lásku" (2Petr 1,5-7). Tyto ctnosti jsou obdivuhodným (úžasným) pokladem...

Nebudeme usilovat (snažit) o to, abychom své schopnosti v tento krátký čas, který je nám ponechán v tomto životě, použili k tomu (pro to) nejlepšímu, abychom přidávali k milosti milost, k síle sílu a osvědčovali to, že v nebi je zdroj naší síly? Kristus říká: „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi" (Mat 28,18). Pro koho mu byla dána tato moc? – Pro nás. On chce, abychom věděli, že On se vrátil do nebes jako náš starší Bratr a že obdržel nesmírnou (nezměrnou, bezmeznou) moc pro nás...

Máme představovat Krista ve všem, co říkáme a konáme. Máme žít Jeho životem. Zásady, jimiž se On řídil, mají utvářet (formovat, upravovat) naše jednání k (vůči) těm, s nimiž žijeme (přicházíme do styku, se stýkáme, ve spojení). Jsme-li bezpečně zakotveni v Kristu, máme moc, kterou nám žádný člověk nemůže vzít.

9T 186

Nestrojený, neúmyslný vliv svatého života je nejpřesvědčivějším kázáním, které může být přineseno ve prospěch křesťanství. Důkaz, i když je nevyvratitelný, může vzbudit jen odpor; avšak zbožný příklad má moc, jíž je zcela nemožné vzdorovat.

AA 510

Bůh prostřednictvím svého Syna zjevil dokonalost (ušlechtilost), kterou je člověk schopný (může) dosáhnout. A před světem nás Bůh staví (rozvíjí, utváří, zvelebuje, vyjevuje, zjevuje, odhaluje) jako živé svědky toho, čím se člověk může stát skrze Kristovu milost...

Jakou poctu nám Bůh prokazuje tím, že nás vybízí, abychom byli (se stali) svatí v naší sféře (oblasti), tak jako je Otec svatý ve své sféře (oblasti). A skrze Jeho moc to jsme schopni učinit (dosáhnout), protože (neboť) On prohlašuje (praví, říká): „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi" (Mat 28,18). Vaší výsadou je pak činit si nárok na tuto neomezenou moc.

Dopis 20, 1902

Nebo ty jsi má naděje, Pane; Hospodine, v tebeť doufám od své mladosti.

Žalm 71,5

Mezi námi je mnoho mladých mužů a žen, kteří nejsou neznalými (neobeznámení s) naší víry, jejichž srdce se však nikdy nedotkla (nebyla zasažena) moc božské milosti. Jak můžeme my, kteří tvrdíme (prohlašujeme, se považujeme), že jsme Božími služebníky zůstat den po dni, týden po týdně lhostejnými k jejich stavu? Jestliže zemřou (necháme-li je, budou muset zemřít) bez varování (nevarování) ve svých hříších, jejich krev bude požadována z rukou strážných, kteří jim opomenuli (zanedbali, zapomněli, nedali) dát varování.

Proč by se mělo (má) pohlížet na práci pro mládež v našem sousedství (okolí) jako na misijní práci (činnost, dílo) nejvyššího druhu (významu)? Právě (práce s) mládež vyžaduje nejněžnější takt (ohleduplnost), nejpozornější (nejbdělejší, nejvšímavější) uznalost (úctu, uznání), nejvážnější (nejopravdovější, nejhorlivější, nejvroucnější) prosby o nebeskou moudrost. Hlavně (zejména) mladí lidé jsou předmětem zvláštních satanových útoků; ale laskavost, zdvořilost a soucit, který vytéká (vychází) ze srdce naplněného Ježíšovou láskou, si získá jejich důvěru a ochrání (zachrání) je před mnohými nástrahami nepřitele.

GW 207

Mládež potřebuje více než příležitostnou pozornost, více než sem tam (občas, příležitostně) pronesené (vyřčené, vyslovené) slovo povzbuzení. Potřebuje pilné (snaživé, příčinlivé), zbožné, pečlivé úsilí (starostlivou péči)... Často ti, kolem nichž procházíme (obcházíme, přehlížíme) s lhostejností, protože je posuzujeme podle vnějšího zdání, mají v sobě ty nejlepší předpoklady stát se Božími služebníky (pracovníky), a tak splatí (oplatí, vynahradí, vrátí, opětuji) veškeré úsilí, jež jim bylo věnováno (prokázáno, vynaloženo).

GW 208

Rodiče, adventisté sedmého dne, by si měli mnohem plněji uvědomit svou (z)odpovědnost (své povinnosti) jako stavitelé (tvůrci) charakteru. Bůh jim dá (udělí) výsadu posilovat (upevňovat, podpořit) Jeho dílo posvěcením a prací (úsilím) svých dětí. Přeje si (touží, chce) vidět mimo domovy našeho lidu shromážděné velké společenství (společnost, skupinu) mladých lidí, kteří zásluhou (díky) zbožného vlivu svého domova Mu odevzdali svá srdce a rozhodli se, že Mu věnují (prokážou, zasvětili, obětují) tu největší službu svého života. Řízení (usměrňování, vedení) a vychovávání zbožným návodem (poučením, pokyny, vyučováním, učením) domova, vlivem panních a večerních pobožností, důsledným příkladem rodičů, kteří milují a bojí se Boha, byli učeni, aby se poddali (podřídili) Bohu jako svému Učiteli a byli připraveni prokázat Mu přijatelnou (vítanou, vhodnou) službu jako oddaní (věrní) synové a dcery.

CT 131

Pokořtež se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým.

1 Petrův 5,6

Být pokorným (oděni pokorou) neznamená duševně (rozumově) zakrnět (že máme být duchovními trpaslíky), ztratit odvahu (postrádající cíl), bát se odpovědnosti (zbabělými v našich životech), vyhýbat se břemenům (starostí), kdybychom je nedokázali nést úspěšně (zdárně snášet). Pravá pokora uskutečňuje Boží záměry a přitom se opírá o Boží sílu.

Bůh působí prostřednictvím, koho chce. Někdy volí nejskromnější nástroj k vykonání největšího díla, protože v lidské slabosti se projevuje Boží moc. Lidé mají svá měřítká, podle kterých označují jednu věc za velkou a druhou za malou. Bůh však věci neměří podle našich měřítek. Nesmíme si myslet, že to, co se nám zdá velké, musí být velké i pro Boha, nebo co se jeví nám malé, musí být malé i z Božího hlediska.

COL 363

Každé vychloubání vlastními zásluhami je nemístné... Pán nás neodmění za naše skutky, aby se někdo nechlubil. Odměnu dostaneme (bude celá z) jen z milosti...

COL 401

Sebevyvyšování nepatří do náboženství. Jestliže někdo usiluje pouze o (učiní) sebevyvýšení (svým cílem, zjistí, že se mu nedostává), postrádá milost, která (jedině) mu může přinést úspěch (učinit užitečným) ve službě Kristu. Kde se usadí pycha a samolibost, tam trpí práce (zmařena)...

COL 402

Křesťan, který se v soukromém životě chová jako křesťan, denně se podřizuje Kristu (vzdává vlastního já), má upřímné pohnutky (plány, čestné úmysly) a čisté úmysly (myšlenky), projevuje tichost, i když je provokován, vykazuje zbožnost a věrnost i v maličkostech, který i v rodinném prostředí (životě) představuje (Kristovu) povahu Pána Ježíše, může být v Božích očích cennější než světoznámý misionář nebo mučedník...

COL 403

Tajemství úspěchu nespočívá ve vzdělání, v postavení, v našem počtu, v množství přijatých hřiven nebo v síle lidské vůle. Máme si uvědomovat svou nedostatečnost a vzhlížet ke Kristu. V Kristu, který je zdrojem veškeré (sílu vší) síly a nejvyšší myšlenkou (veškerých myšlenek), ochotný a poslušný člověk dobývá vítězství za vítězstvím... Lidé, kteří pracovali pro Boha v prostotě víry a lásky, obdrží požehnanou odměnu milosti.

COL 404

Vzácnější jest nad bližního svého spravedlivý, cesta pak bezbožných svodí je.

Přísloví 12,26

Pán očekává od svých služebníků, aby převyšovali (vynikali nad) jiné (ostatní lidi) v životě a charakteru (povaze). On dal každý prostředek (schopnost) k dispozici těm, kteří Mu slouží. Na křesťana pohlíží (hledí, pozoruje) celý vesmír jako toho, který usiluje o vítězství, běží (o) závod nastavený (musí zdolat, který má) před sebou, aby mohl získat cenu (odměnu), a to nesmrtelnou korunu. Jestliže (pokud) se však ten, kdo se zaváže (tvrdí, že) následovat Krista, neprokáže, že jeho pohnutky převyšují světské pohnutky v tomto velkém zápase, kde buď může všechno vyhrát anebo všechno ztratit, nikdy nebude vítězem. Má (musí) použít každou mu svěřenou sílu, aby mohl přemoci (zvítězit nad) svět, tělo a ďábla skrze moc (mocí) Ducha svatého, hojně udělenou (poskytnutou) milostí... RH.1896-06-16

Ti, kteří (kdož) chtějí být vítězi, by měli u(z)vážít a spočítat cenu spasení. Silné lidské vášně musí být potlačeny (přemoženy, podmaněny); nezávislá vůle musí být přivedena do Kristova podrobení (podřízena Kristu). Křesťan si musí uvědomit, že nepatří sám sobě. Bude mít pokušení vzdorovat (odolávat, bránit se, zdráhat se) a bojovat bitvy proti svým vlastním sklonům; protože Pán nepřijmout žádnou polovičatou službu. Pokrytectví je Mu odporné. Kristův následovník musí chodit (kráčet) vírou, jako by viděl Neviditelného (2Kor 5,7; Žid 11,27). Kristus bude jeho nejdražší (nejcennější) poklad, jeho všechno (vším) a ve všem (Kol 3,11).

Tato zkušenost je podstatná (důležitá) pro ty, kdož vyznávají Kristovo jméno, protože jeho vliv proniká (prostupuje) jednání, a posvěcuje vliv křesťanského života ve svém účinku (účinnosti, působení) na ostatní (druhé). Obchodní styky a styk křesťanů s lidmi tohoto světa bude posvěcen milostí Kristovou; a všude, kde se ocitnou, bude vytvořeno morální (mravní) ovzduší, jež bude mít sílu pro dobro, protože ono vydechuje (dýchá, vyzařuje) (Mistrova) ducha Mistra.

Ten, kdo má mysl Kristovou, ví, že jeho jedinou bezpečnou cestou, je držet se blízko (pevně) Ježíše, následující světla života. Nepřijme práci, ani se neúčastní (nezapojí, nezaměstná, nezaplétá do) činnosti (v obchodu, obchodního jednání, záležitostí), která by mu bránila v dosažení dokonalosti křesťanského charakteru... „Žádný, kdož rytěřuje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu líbil" (2Tim 2,4).

RH 16.6.1896

Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvetne; předcházení tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zběře tě.

Izaiáš 58,8

Pán má zvláštní dílo (práci) k vykonání pro každého z nás osobně. Když vidíme bezbožnost světa vynesenu (jak přichází) na světlo v soudních síních a zveřejněnou na stránkách denních novin, přiblížme se k Bohu, a živou vírou se uchopme Jeho zaslíbení, aby se v nás mohla projevit Kristova milost. Můžeme mít ve světě vliv, silný (velký) vliv... Máme mít oko upřené na slávu Boží. Máme pracovat se všemi rozumovými schopnostmi (celým rozumem, porozuměním), které nám Bůh dal, a postavit se do proudu (přílivu) světla tak, aby na nás mohla spočinout Boží milost, a aby nás Boha může narazit na nás formovala a přetvořila k božské podobnosti (podobě). Nebesa čekají na to, aby mohla udělit svá nejbohatší požehnání těm, kteří se zasvětili (konání) Božímú dílu v těchto posledních dnech (světových) dějin světa.

RH 1.1.1909; MYP 26

V nás sam(otn)ých není nic, čím můžeme (bychom mohli, nevlastníme nic, co by mohlo) ovlivňovat jiné k dobrému. Jestliže si uvědomíme svou bezmocnost a svou potřebu božské (Boží) moci (síly), nebudeme spoléhat na sebe. Nevíme, co přinese další den, hodina, nebo příští chvíle (okamžik), proto bychom nikdy neměli začínat den, aniž bychom se odevzdali (svěřili své cesty našemu) nebeskému Otcí. Boží andělé nás mají chránit. Když přijmeme (se vložíme pod) jejich ochranu, budou nám (po pravici v každém čase nebezpečí) po boku i v době pokušení. Když se neuvědoměle octneme v nebezpečí, že bychom mohli šířit nesprávný vliv, andělé (nám budou stát po boku) nás povedou k lepšímu výběru slov a ovlivní naše jednání. Tak se může náš vliv stát tichou, neuvědomělou, avšak mocnou silou, která vede druhé ke Kristu a Božímú království (nebeskému světu)

COL 341

Osobní vliv je velká síla (V osobním vlivu je síla). Musí s ním spolupůsobit vliv Kristův, musí pozvedávat tam, kde Kristus pozvedává, musí vštěpovat správné zásady a stavět se proti postupu zkázy (zastavit růst zkaženosti) světa. Musí rozšiřovat milost, již nemůže udělovat toliko Kristus. Musí povznášet, zpřijemňovat život a zušlechťovat povahu druhých mocí čistého příkladu, opravdové víry a lásky.

PK 232

Odvrhouce všeliké břímě, i snadně obklíčující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje. Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše.

Židům 12,1.2

Závist, zloba, podezírání (zlé myšlení), pomlouvání, chamtivost – to jsou břemena, jež musí křesťan odvrhnout, chce-li mít úspěch v běhu o nesmrtelnost. Každý návyk a všechno konání (každé jednání), jež vede k hříchu a zneuctívá Krista, nutno odložit, ať je to jakkoli těžké. Požehnání nebes nemůže spočinout na někom, kdo porušuje věčné zásady práva (spravedlnosti, pravdy)...

AA 312

I když se účastníci tehdejších (antických, starověkých) her podrobili přísné kázni a sebezapření, nebyli si ještě jisti vítězstvím... Ať se závodníci snažili sebeusilovněji a sebehorlivěji, cena mohla být udělena toliko jednomu z nich. Jen jedna ruka mohla sáhnout po vytouženém věnci. Mnozí vynaložili krajní úsilí, aby získali cenu, avšak když už po ní vztahovali ruku, uchopil o okamžik dříve někdo jiný kýžený poklad.

V zápase (křesťanském boji) křesťanské víry tomu však tak není. Ani jediný, kdo plní podmínky, nebude zklamán na konci zápasu. Ani jediný, kdo je opravdový a vytrvalý, nebude bez úspěchu. Není to závod o rychlost, ani boj o tělesnou převahu (silnějších). Nejslabší svatý může stejně jako nejsilnější získat korunu věčné (nesmrtelné) slávy. Mohou zvítězit všichni, kdož mocí božské milosti uvedou svůj život v soulad s vůlí Kristovou... Každý skutek zatíží váhu, která rozhodne o životním vítězství či porážce. A odměna, již se dostane těm, kdož zvítězí, bude odpovídat úsilí a horlivosti, s níž bojovali.

AA 313

Pavel věděl, že Jeho zápas (boj) se zlem neskončí, pokud bude žít. Stále si uvědomoval, jak je nutné dávat na sebe bedlivý pozor, aby světské žádosti nenabýly vrchu (nezvítězily) nad duchovní horlivostí. Se vší silou neustával bojovat s přirozenými náklonnostmi. Stále měl před očima ideál, o který usiloval, a tohoto ideálu se snažil dosáhnout poslušností zákona Božího z vlastní vůle. Svá slova, své konání (jednání), své city – všechno podřídil vládě (vedení) Ducha Božího.

AA 314

Slávu království tvého ať vypravují, a o síle tvé mluví,

Žalm 145,1

Kdyby se křesťané sdružovali (scházeli spolu) a mluvili spolu (vyprávěli si) o lásce Boží a o vzácných pravdách vykoupení, jejich srdce by se posílila a posilovali by jeden druhého. Kdybychom se každý den dozvídali (denně se můžeme dozvídat) více o svém nebeském Otci a zažívali nové projevy (získávat čerstvé /nové/ zkušenosti o) Jeho milosti; pak bychom (za)toužili mluvit o Jeho lásce. Budeme-li tak činit, budou naše srdce vřelejší a odvážnější (rozehřeje /rozhorlí/ a povzbudí). Kdybychom více mysleli na Ježíše a méně o sobě, cítili bychom mnohem více Jeho přítomnost.

SC 101

Kdybychom na Boha mysleli tak často, jak často se přesvědčujeme o Jeho péči o nás, obírali bychom se Jím ve svých myšlenkách stále a s radostí bychom o Něm mluvili a velebili Ho. Mluvíme rádi o časných věcech, protože máme o ně zájem (nás zajímají). Mluvíme o svých přátelích, protože je milujeme (jich máme rádi), protože s nimi sdílíme své radosti i své starosti. Máme však nekonečně větší důvod milovat Boha než své pozemské přátele a mělo by být tudíž nejpřirozenější věcí na světě zabývat se na prvním místě ve všech svých myšlenkách Bohem, mluvit o jeho dobrotivosti (dobrotě) a vyprávět o Jeho moci.

SC 102

Ti, kteří studují (zkoumají, bádají ve) Slovo Boží a denně přijímají poučení (naučení, pokyny) od Krista, poneseou pečeť nebeských zásad. Bude z nich vycházet (vyzařovat, šířit) vznešený a svatý vliv. Jejich duše obklopí (naplní) ovzduší pomoci. Čisté, svaté, vznešené (ušlechtilé) zásady, jimiž se řídí, je uschopní (dají možnost, umožní) nést živé svědectví o síle (moci) božské milosti.

Kristus chce (touží), aby Jeho následovníci Mu byli podobní, protože chce být správně představen v rodinném kruhu, v církvi i ve světě... Musíme přijmout Krista jako naši účinnost (schopnost, uschopnění), naši sílu, abychom mohli zjevit Jeho charakter (povahu) světu. Toto je dílo, které spočívá na nás jako na křesťanech. Máme být svědky (svědčit, nést svědectví) o síle (moci) nebeské milosti...

Bůh chce, aby Jeho synové a dcery zjevíli před satanovou synagogou, před nebeským vesmírem, před světem, moc (sílu) Jeho milosti, aby lidé i andělé se mohli dovědět (poznat), že Kristus nezemřel nadarmo. Ukažme světu, že máme (vlastníme) moc z výsosti.

V slovu pravdy, v moci Boží, skrze odění spravedlnosti, napravo i nalevo,

2Korintským 6,7

Příkaz, který dal Kristus učedníkům, byl splněn. Když tito poslové kříže vyšli, aby hlásali evangelium, zjevila se taková sláva Boží, jakou předtím žádný smrtelník nespátřil. Za spolupráce božského Ducha vykonali apoštolové dílo, jež otřásla světem. V jednom pokolení bylo evangelium přineseno všem národům.

Slavné byly výsledky, jež provázely působení vyvolených apoštolů Kristových. Když začali působit, byli někteří z nich nevzdělaní, ale zasvětili se cele věci svého Mistra a Jeho pokyny je připravily pro velký úkol, který jim byl svěřen. V jejich srdcích byla milost a pravda; ty řídily jejich pohnutky a činy (jednání). Jejich život byl skryt s Kristem v Bohu, a nemysleli na sebe, ponořeni v hloubkách nekonečné lásky... Ježíš Kristus, moudrost a síla Boží byl obsahem každého rozhovoru... Když hlásali, jak je Kristus, zmrtvýchvstalý Spasitel, dokonalý, jejich slova dojímalá srdce lidí, a muži i ženy se obraceli (byli získáni pro) k evangeliu. Mnozí z těch, kdož před tím tupili jméno Spasitelovo a pohrdali Jeho mocí, hlásili se nyní za učedníky Ukřižovaného.

AA 593-594

Nebyla to jejich síla, kterou učedníci plnili své poslání, nýbrž síla živého Boha... Vědomí odpovědnosti, jež na nich ležela, očišťovalo a obohacovalo jejich život a milost nebeská se projevila ve vítězstvích, jichž dobyli pro Krista. Svou všemohoucí silou (mocí) konal skrze ně Bůh, aby evangelium zvítězilo.

AA 595

Jako vyslal své učedníky, tak dnes vysílá Kristus členy své církve. Táž moc, která provázela učedníky, je připravena i pro ně. Učiní-li Boha svou silou, bude Bůh působit s nimi a nebudou pracovat nadarmo. Nechť si přitom uvědomí, že dílu, jež konají, vtiskl svou pečeť Pán... A nás vybízí, abychom vyšli a hlásali slova, jež nám dává, a pociťovali na svých rtech Jeho svatý dotyk.

AA 599

Tomu pak, kterýž mocen jest nade všecko učiniti mnohem hojněji, nežli my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dělá v nás.

Efezským 3,20

Pán čeká na to, aby mohl prostřednictvím svého lidu zjevit svou milost a moc. Žádá však, aby ti, kteří vstupují do Jeho služby, měli vždy svou mysl obrácenou k Němu. Každého dne by měli věnovat čas četbě Božího slova a modlitbě...

Každý z nás osobně (jednotlivě jako jednotlivec) máme chodit a rozmlouvat s Bohem; pak svatý vliv Kristova evangelia v celé jeho vznešenosti bude zjevný (patrný, se projeví) v našem životě.

6T 253

Rozvážný (tichý, spokojený) a důsledný život ryzího (čistého), věrného (opravdového) křesťana promlouvá mnohem mocněji než slova. To, kým člověk je, má větší vliv než to, co říká.

Služebníci, kteří byli posláni k Ježíšovi, se vrátili se zprávou, že ještě nikdo nemluvil tak, jak mluví On. Příčinou toho však bylo, že nikdy nikdo nežil tak, jak žil On. Kdyby byl Jeho život jiný, než jaký byl, nemohl by mluvit tak, jak mluvil. Jeho slova měla přesvědčivost, protože vycházela z čistého a nevinného srdce, plného lásky, soucitu, shovívavosti a pravdy.

Náš vliv na druhé je určován naší povahou a zkušenostmi. Abychom přesvědčili druhé o síle Kristovy milosti, musíme vědět o její síle ve svém srdci a životě. Evangelium, které předkládáme k záchraně lidí, musí být evangelium, které zachraňuje nás samotné. Jedině skrze živou víru v Krista jako osobního Spasitele je možné, aby byl v tomto skeptickém světě pocítován náš vliv. Chceme-li vytahovat hříšníky z dravého proudu hříchu, musíme stát pevnýma nohama na Skále, na Ježíši Kristu.

Znakem křesťanství není nějaké vnější znamení. Není to nošení kříže nebo koruny. Je to něco, čím se zjevuje jednota člověka s Bohem. Silou Boží milosti, která se projeví ve změně povahy, má být svět přesvědčen o tom, že Bůh poslal svého Syna jako Vykupitele světa. Nic nemá na člověka větší vliv než nesobecký život. Nejsilnějším argumentem ve prospěch evangelia je milý a laskavý křesťan.

MH 469-470

Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil těm, jenž se bojí tebe, a kterouž jsi činíval doufajícím v tebe před syny lidskými.

Žalm 31,20

Hospodin nás vyzývá, abychom o Jeho dobrotě podávali svědectví... Naše svědectví o Kristově věrnosti je nebem zvolený způsob, jak zjevovat Krista světu. Musíme uznávat (svědčit o) Jeho milost, kterou ohlásili svatí mužové ve starých dobách; neúčinnější je však svědectví, které pochází z naší vlastní zkušenosti. Jsme svědky Božími, když v sobě objevujeme působení božské moci. Jeden každý žije životem, naprosto odlišným od života ostatních lidí, jeho zkušenost je zcela jiná než zkušenosti druhých. Bůh si přeje, aby k Němu stoupala naše chvála, vyplývající z naší vlastní zkušenosti. Tato vzácná uznání a chvála slávy milosti Boží, potvrzené křesťanským životem, mají neodolatelnou moc, jež působí ke spáse duší.

DA 347

Abychom mohli vyznávat Krista, musíme Ho napřed sami vlastnit. Nikdo nemůže Krista opravdu (skutečně) vyznávat, dokud Kristova mysl a Jeho duch nepřebývá (není) v něm... Musíme rozumět tomu (chápat), co to znamená vyznávat Krista a v čem Ho zapíráme... (teprve) Ovoce Ducha projevující se v životě je přiznáním se k Němu (Jeho vyznáváním). Jestliže jsme opustili všechno (se zřekli všeho) pro Krista, náš život bude pokorný, naše rozmluvy (hovory) nebeské, naše chování (jednání) bezúhonné. Mocný, očišťující vliv pravdy v duši, a ztělesnění (zpříkladnění, projevování, znázornění) charakteru Kristova v příkladném životě, je Jeho vyznáním (Krista, přiznáním se k Němu).

1T 357

Bezúhonnost (pocitivost), pevnost (neochvějnost) a vytrvalost jsou vlastnosti, o jejichž rozvíjení (pěstování, zušlechťování, o něž) by všichni měli vážně (opravdově, horlivě) usilovat; protože odívají (vybavují, opatřují) jejího vlastníka mocí (silou), která je neodolatelná – mocí (sílu), která ho činí silným (horlivým, mu dává sílu) činit dobro (ke konání dobra), odolávat zlu (k odolávání zlu) a snášet i (k snášení) protivenství... Ti, kteří se bezvýhradně postavili na Kristově straně, budou (setrvají) neochvějně stát při tom, o čem jim rozum a svědomí řeknou, že je správné.

CT 225-226

Život pravého věřícího zjevuje (uvnitř přebývajícího) Spasitele přebývajícího v srdci. Ježíšův následovník se podobá Kristu duchem i povahou. Je tichý a pokorný, jako Kristus. Jeho víra působí skrze lásku a očišťuje duši. Celý jeho život je svědectvím o moci Kristovy milosti.

7T 67

Abychom, ospravedlnění jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného.

Titovi 3,7

Každá opravdová prosba o milost a sílu bude vyslyšena... Proste (žádejte) Boha, aby (vy)konal pro vás ty věci (to), které (co) nemůžete (vy)konat sami. Řekněte všechno Ježíši. Odhalte (zjevte) Mu tajemství svého srdce, protože Jeho oko zkoumá nejnivnější zákoutí duše a čte vaše myšlenky jako v otevřené knize. Když žádáte (prosíte) o věci (to), které jsou nezbytné pro dobro vaší duše, věřte, že je obdržíte (dostanete) a budete je mít. Přijměte Jeho dary celým svým srdcem, protože Ježíš zemřel, abyste mohli mít (přijmout, získat, obdržet) drahocenné věci nebes jako (za) své vlastnictví.

YI 7.7.1892

Mládež si nesmí myslet, že může žít neustále (trvale, pokračovat) bezstarostným a sebeuspokojujícím (nestřídmým, požitkářským) životem, neusilující o přípravu na Boží království a přesto aby se v době zkoušky byla schopna (mohla) postavit (zastat) pevně (neochvějně) na straně pravdy. Musí vážně (horlivě) usilovat o to, aby vnesli do svých životů (svého života) dokonalost, která byla spatřena (viděna, se projevila) v životě Spasitele, tak aby, když přijde Kristus, byli připraveni vejít (vstoupit) branami do města Božího. Boží přetékájící (přehojná, překypující) láska a Jeho přítomnost v srdci dá sílu sebeovládání a zformuje a přetvoří mysl i charakter (povahu). Kristova milost v životě bude řídit (usměrní, nasměruje, vést) cíle, úmysly (plány) a schopnosti k prostředkům, které udělí (dodají) mravní a duchovní moc (sílu) – sílu (moc), kterou mládež nebude muset nechat na tomto světě, ale kterou si bude moci přenést (vzít) s sebou do budoucího (příštího) života a ponechá si ji po celé věčné věky.

YI 12.11.1907

Celá nebesa (nebe) se zajímají o muže a ženy, které (jichž si) Bůh tak velmi ocenil (cení), že dal svého milovaného Syna, aby zemřel za ně a vykoupil je. Žádné jiné stvoření, které Bůh učinil (vytvořil), není schopno dosáhnout takového zdokonalení (zušlechtění, růstu), takového zušlechtění, takové ušlechtilosti (vznešenosti) jako člověk. Pak když lidé stanou otupenými (oslabenými) následkem svých ponižujících (zkažených) vášní, ponoření v neřesti, jaký pohled se pak Bohu naskýtá! Člověk si nemůže představit, čím by mohl být a čím by se mohl stát. Skrze milost Kristovu je schopen neustálého duševního růstu. Nechť světlo pravdy září do jeho mysli a Boží láska bude vyzařovat z jeho srdce a on může skrze Kristovu milost zemřít (a udělit mu ji), aby se mohl stát (mocným) člověkem síly – dítětem země, ale (avšak) dědicem nesmrtelnosti.

Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení.

Přísloví 10,22

Když se Jákob ve své úzkosti pevně přimkl k andělovi a se slzami v očích ho úpěnlivě prosil, tu nebeský posel, aby vyzkoušel jeho víru, připomněl mu rovněž jeho hřích a snažil se od něho oprostít. Jákob se však nedal odvrátit. Poznal, že Bůh je milosrdný, a odevzdal se jeho milosrdenství. Projevil lítost nad svým hříchem a úpěnlivě prosil o vysvobození. Když přehlédł a zvážil celý svůj život, byl dohnán takřka k zoufalství. Držel se však pevně anděla a v smrtelné úzkosti volal svou prosbu, až byl vyslyšen (dokud nezvítězil, nepřemohl).

PP 201

Podobné (zkušenost) zažije i lid Boží ve svém posledním zápase s mocnostmi zla. Bůh podrobí zkoušce jejich víru, jejich vytrvalost, jejich důvěru v moc Boží, že je osvobodí. Satan bude usilovat o to, aby je poděsil pomyslením, že jejich případ je beznadějný... Budou si hluboce uvědomovat své nedostatky, a když zvaží své prožité životy, jejich naděje se scvrknou. Vzpomenou však na velikost Božího milosrdenství a u vědomí své upřímné kajcnosti budou se dovolávat zaslíbení, jež dal Bůh prostřednictvím Krista bezmocným kajícím hříšníčkům. Neochabnou ve své víře, nebudou-li jejich modlitby okamžitě vyslyšeny. Přimknou se k moci Boží, tak jako Jákob se přimkl k andělu, a jejich duše řeknou: „Nepustím tě, leč mi požehnáš“ (1Moj 32,26)...

Jákobův příběh nám dává jistotu, že Bůh nezavrhne ty kdo byli k hříchu svedeni, ale vrátili se k Bohu s opravdovou lítostí. Naprostou odevzdaností a neochabující vírou dosáhl Jákob toho, čeho nemohl dosíci v boji svou vlastní silou. Bůh tak dal svému služebníkovi naučení, že jen božská moc a božská milost mohou mu dát požehnání, po němž dychtil. Tak tomu bude i s těmi, kdož budou žít v posledních dnech. Až budou ze všech stran ohroženi nebezpečím a zoufalství se zmocní jejich duše, mohou spoléhat toliko na (zásluhy) Boží smíření. Sami nic nezmůžeme. Ve své žalostné bezmocnosti (nehodnosti) musíme doufat v zásluhy ukřižovaného Spasitele. Nikdo z těch, kdož tak učiní, nezahyne...

PP 202

A protož kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdali zarmoucení, aneb úzkost, nebo protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečnoství, čili meč?... Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.

Římanům 8,35-37

Božím služebníkům se nikdy nedostane cti nebo uznání světa. Štěpán byl kamenován, protože kázal Krista, a to Toho ukřižovaného (1Kor 2,2). Pavel byl uvězněn, zbit, kamenován a nakonec i usmrčen, protože byl věrným Božím poslem mezi pohany. Apoštol Jan byl poslán do vyhnanství na ostrově Patmos, „pro slovo Boží, a pro svědectví Ježíše Krista" (Zj 1,9). Tyto příklady lidské neochvějnosti v moci božské síly, jsou (dovšvědčují) světu svědectvím věrnosti (pravdivosti) Božích zaslíbení, Boží stálé (trvalé) přítomnosti a udržující (podpírající) milosti.

GW 18

Ježíš nedává svým následovníkům naději, že dosáhnou slávy a bohatství na zemi, že jejich život bude prost zkoušek. Místo toho od nich žádá, aby Ho následovali po cestě odpírání (sebezapření) a potupy (hanby). Proti Tomu, jenž přišel, aby vykoupil svět, stály spojené síly zla...

Ve všech věcích pronásleduje satan dítky (lid) Boží. Mučí je a zabíjí, avšak v umírání jsou vítězi. Svědčí o síle Toho, jenž je mocnější než satan. Bezbožníci mohou mučit a usmrtit tělo, nemohou se však dotknout života, který je skryt s Kristem v Bohu. Mohou věznit muže a ženy ve zdech žalářů, nemohou však spoutat ducha.

V protivenstvích (ve zkouškách) a za pronásledování se zjevuje sláva – povaha Boží v Jeho vyvolených. Věřící v Krista, jež svět nenávidí a pronásleduje, se vychovávají a ukáznují ve škole Kristově. Na zemi kráčejí po úzkých stezkách, jsou čištění v ohnivě peci utrpení. Následují Krista, procházejíce těžkými boji, odpírají si a prožívají hořká zklamání, poznávají tím však tíži a muka hříchu a učí se dívat na něj s ošklivostí. Jako účastníci Kristových utrpení mohou patřit na slávu, která přijde po tmě, a říkat: „Mám za to, že utrpení přítomného času nejsou ničím proti budoucí slávě, jež se má zjevit na nás" (Řím 8,18).

AA 576

Vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne.

2Timoteovi 1,12

Apoštol [Pavel] očekává to veliké, co přijde potom, ne s nejistotou a se strachem, nýbrž s radostnou nadějí a toužebnými pocity (očekáváním). Když stane na místě, kde skončí mučednickou smrtí, nevidí meč popravčího ani zemi, jež brzy vsákne jeho krev, nýbrž vzhledne... k trůnu Věčného.

Tento muž víry vidí před sebou žebřík z Jákobova vidění, který představuje Krista, jenž spojuje zemi s nebesy a smrtelného člověka s věčným Bohem. Jeho víra se posiluje, když si připomíná, jak patriarchové a proroci spoléhali na Toho, jenž je jeho oporou a útěchou a pro něhož nyní dává svůj život. Od těchto svatých mužů, kteří po staletí vydávali svědectví o své víře, slyší ujištění, že Bůh je věrný. Od svých spoluapoštolů, kteří vyšli hlásat evangelium Kristovo, nelekajíce se náboženského fanatismu a pohanské pověrčivosti, pronásledování a pohrdání, kteří nelitovali životů, aby mohli vyzvednout světlo kříže v temných zmatcích nevěry – od nich slyší svědectví, že Ježíš je Syn Boží a Spasitel světa. Z mučidel, z hranic, z žalářních kobek, z temnic a hladomoren doléhá k jeho sluchu vítězné volání mučedníků. Slyší svědectví nezlomených, kteří ač připraveni o vše, týrání a mučení, neohroženě a slavně svědčí o své víře, říkajíce: „Vím komu jsem uvěřil“ (2Tim 1,12)...

Vykoupen obětí Kristovou, očištěn od hříchu Kristovou krví a oděn Kristovou spravedlností, má Pavel svědectví o sobě, že jeho duše je vzácná v očích Vykupitele. Jeho život je skryt s Kristem v Bohu a Pavel je přesvědčen, že Ten, jenž přemohl smrt, může uchránit to, co je svěřeno Jeho péči.

AA 511-512

Jsem tak ráda (šťastná), že můžeme přijít k Bohu ve víře a v pokoře, a úpěnlivě Ho prosit (přimlouvav se u Něho, být Jím obhajováni), dokud nejsou naše duše přivedeny do takového blízkého přibuzenství (úzkého společenství) s Ježíšem že můžeme složit naše břemena k Jeho nohám, říkajíce: „Já vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil (mu svěřil), ostříhati (zachovat) až do onoho dne.“

LLM 381

Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží byla v něm.

Lukáš 2,40

I když byl Vládcem (majestátem) nebes, Králem slávy, stal se v Betlémě malým dítětem a po určitou dobu byl jako každé jiné (bezmocné) dítě odkázán na péči své matky. V dětství mluvil a jednal (choval se) jako dítě. Vážil si svých (ctil své) rodičů a plnil ochotně jejich přání (snažil se jim pomáhat). Od prvních začátků rozumového vnímání (záblesku rozumu) ustavičně rostl v milosti a v poznání pravdy.

Ed 106

Rodiče a učitelé by se měli snažit tak zušlechťovat (rozvíjet) vlohy (sklony) mládeže, aby na každém stupni (vývoje) života mohla představovat krásu přiměřenou (úměrnou) tomuto období (údobí, věku), a aby se vy(roz)víjela tak přirozeně, jako rostliny v zahradě.

Ed 107

Jako dítě Ježíš projevil zvláštní krásu povahy (byl Ježíš neobyčejně působivý). Jeho ochotné (účinnivé) ruce byly vždy připravené (ochotné) pomoci druhým. Projevoval trpělivost, kterou nic nedovedlo narušit, a opravdovost (pravdomluvnost, věrnost), která před ničím neustoupí (neobětuje bezúhonnost /poctivost). Jeho život se vyznačoval půvabem nesobeckosti a obětavosti (nesobecké zdvořilosti /laskavosti, ohleduplnosti/), v dodržování zásad pak byl pevný jako skála.

DA 68

S hlubokou vroucností (vážností, opravdovostí, horlivostí) sledovala matka Ježíšova rozvoj svého dítěte (Jeho schopností) a povšimla si, že Jeho povaha vykazuje znaky (pečeť) dokonalosti. S radostí se snažila pomáhat rozvoji (podporovat) této bystré a vnímavé mysli. Duch svatý jí nadal (dával) moudrostí, aby mohla spolupracovat s nebeskými silami na vývoji tohoto dítěte, které s hlásilo toliko k Bohu jako ke svému Otci... Z jejích úst a ze (prorockých) svitků prorocství se dovídal o nebeských věcech. Na klíně své matky se nyní učil týmž slovům, která sám vzkazoval Mojžíšovi Izraeli... Před Ním se rozevírala velká knihovna Božího stvoření (stvořených děl). Ten, jenž stvořil všechny věci, učil se nyní to, co vlastní rukou napsal na zemi, na moře a oblohu... Jeho průvodci byly nebeské bytosti, k svatým myšlenkám a úvahám dospíval sám (rád pěstoval /rozvíjel/ svaté myšlenky a rozhovory). Od prvního záblesku (rozbřesku, od prvních začátků) rozumového vnímání ustavičně rostl v duchovní milosti a v poznání pravdy.

DA 69-70

Každé dítě může nabýt znalostí, jakých nabyl Ježíš. Pokoušíme-li se poznat svého nebeského Otce skrze Jeho slova (slovo), přistupují (přibližují se) k nám andělé, posilují naši mysl, pozvedávají a zušlechťují naši povahu. Připodobňujeme se více (stáváme se podobnějšími) našemu Spasiteli. DA 70

Nebo sama od sebe země plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilí v klasu.

Marek 4,28

Toto podobenství vyprávěl Ten, kdo stvořil nepatrné semeno, kdo mu daroval jeho životní (životodárnou) sílu a kdo vydal zákony, kterými se řídí růst rostlin. Pravdy, kterými nás toto podobenství učí, prakticky prožil ve vlastním životě. Pán Ježíš se řídil v tělesné i duchovní oblasti (přirozenosti) Božím příkazem růstu, jak jej ukázal na příkladu rostlin. Přeje si, aby podobně rostli všichni mladí lidé... V dětství se choval jako poslušné dítě... Na každém stupni svého rozvoje byl dokonalý a projevoval jednoduchý, přirozený půvab bezhříšného života.

COL 82

Podobenství o semeni připomíná (zjevuje, ukazuje), že (jak) Bůh řídí dění (působí) v přírodě... V semeni je život, v půdě je síla. Kdyby však ve dne i v noci nepůsobila nekonečná Boží moc, semeno by nepřineslo plody... Každé semeno klíčí (roste), každá rostlinka se vyvíjí působením Boží moci.

COL 63

Klíčení semene představuje začátek duchovního života a růst rostliny je nádherným znázorněním křesťanského růstu. Podobně jako v přírodě je tomu i s působením Boží milosti. Život nemůže být bez růstu. Rostlina buď roste, nebo zahyne. Roste tiše, nepozorovatelně, ale neustále. Stejně se rozvíjí také povaha křesťana (život). Náš život může být dokonalý na každém stupni vývoje. Jestliže se v našem životě uskutečňuje Boží záměr, stále se rozvíjíme. Posvěcení je celoživotní dílo. S rozvojem možností se rozšíří naše zkušenosti a porostou naše znalosti (poznání). Budeme silní, abychom mohli nést odpovědnost. Naše zralost bude úměrná výsadám, které nám Bůh poskytuje.

COL 65

Rostlina se rozvíjí, jestliže přijímá všechno, co jí Bůh připravil k uchování života. Zapouští kořeny hluboko do země. Nechává na sebe působit sluneční svit, rosu a déšť. Přijímá životodárné prvky ze vzduchu. Stejně má růst i křesťan, tím že bude spolupracovat s Božími prostředky... Jako rostlina zapouští kořeny do země, tak i my máme hlouběji zakotvit (být hluboce zakořeněni) v Kristu. Jako rostlina přijímá sluneční svit, rosu a déšť, tak máme i my otevřít svá srdce působení Ducha svatého... Budeme-li soustavně spoléhat na Pána Ježíše (Krista) jako na svého osobního Spasitele, porosteme ve všem v Toho(po vzoru Krista), který je naší hlavou (viz Ef 4,15).

COL 66

Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista.

2 Petrova 3,18

Je výsadou (předností) mládeže, aby rostla (se rozmáhala) v Ježíši, a také se rozmáhala v duchovní milosti a poznání. Můžeme stále více poznávat Ježíše pozorným (důkladným) zkoumáním (studiem) Písma svatého a pak následovat cestu pravdy a spravedlnosti v něm zjevenou. Ti, kteří neustále rostou v milosti, budou neochvějní (stálí, pevní) ve víře a budou se stále pohybovat vpřed.

YI 1.9.1886; MYP 121

V srdci každého mladého člověka, který chce být učedníkem Ježíše Krista má být opravdová (horlivá, upřímná) touha dosáhnout nejvyšší křesťanské úrovně – a to stát se Kristovým spolupracovníkem. Jestliže se stane jeho cílem, aby byl v tomto počtu, který bude představen bez vady (poskvrvny) před trůnem Božím, bude ustavičně (neustále) postupovat vpřed. Jedinou cestou (způsobem) jak zůstat pevným (neochvějným), je postupovat denně (činit pokroky) v božském životě. Víra bude růst (poroste), když bude přivedena (přijde) do styku s pochybnostmi a překážkami, (a) přemůže je (překoná, zdolá, zvítězí nad nimi). Pravé posvěcení je postupující (postupuje vpřed). Jestliže rostete v milosti a poznání Ježíše Krista, využijete každou výsadu (přednost) a příležitost, abyste mohli získat stále větší poznání Kristova života a Jeho charakteru (povahy).

YI 1.9.1886; MYP 121

Víra v Ježíše poroste, jak se stanete lépe ob(s)eznámeni (znát) se svým Vykupitelem uvažováním (prodléváním) o Jeho neposkvrněném životě a Jeho nekonečné lásce. Nemůžete zneuctít Boha víc než vyznávání (tvrzením), že jste Jeho učedníky, zatímco jste vzdáleni od Něho a nesytíte a nežívíte se Jeho svatým Duchem. Když rostete (porostete-li) v milosti, budete velmi rádi navštěvovat náboženská setkání (shromáždění) a budete radostně svědčit o Kristově lásce před (celým) shromážděním. Bůh ve své milosti (díky své milosti) může učinit mladého muže rozumným (prozíravým) a může dát dětem (udělit, obdařit dítky) poznání a zkušenost. Mohou denně růst v milosti.

YI 1.9.1886; MYP 121

Dokud stále udržujeme (máme) své oči upřeny na Vůdce a Dokonavatele své víry (- Ježíše), budeme (jsme) bezpeční. Naše city (láska) však musí být vloženy na věci nebeské a ne na zemské. Vírou (na křídlech víry) se musíme vznášet výše a výše pro (až) dosažení Kristovy milosti. Denně musíme rozjímat (přemýšlet, uvažovat) o Jeho nesrovnatelném půvabu a stále více růst stále k Jeho slavnému (nádhernému) obrazu. Když budeme žít v takovém (úzkém) společenství s nebesy, bude satan marně klást (vrhat) na nás své síť.

YI 12.5.1898; MYP 104

A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu... Naplnění jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž nesete skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží.

Filipenským 1,9-11

Tam, kde je život, je i růst a přinášení (a tam se objeví i) ovoce. Pokud však nerosteme v milosti, náš duchovní život bude zakrnělý, slabý a neplodný (bez ovoce). Jedině když rosteme a přinášíme (neseme) ovoce, můžeme naplnit Boží úmysl s námi. „V tomť bývá oslaven Otec můj,“ řekl Kristus „když ovoce nesete hojně“ (Jan 15,8). Abychom mohli nést mnoho (hodně) ovoce, musíme co nejvíce využívat naše výsady. Musíme využít každou příležitost, jež nám byla udělena pro (k) získání síly.

Čistý, ušlechtilý charakter (povaha) se všemi jeho velikými (skvělými, znamenitými) schopnostmi, byl (má být, je) poskytnut (nabídnut) každé lidské bytosti. Jsou však mnozí, kteří netouží opravdově (horlivě, usilovně) po takovém charakteru. Nejsou ochotni rozloučit se (zanechat, zbavit) se zlem, aby mohli mít dobro... Zanedbávají (nechtějí) se chopit požehnání, která by je přivedla do souladu s Bohem... Proto nemohou růst.

Jedním prvkem z božského plánu růstu je s(u)dílení. Křesťan má získávat (nabývat na) sílu (sílit) posilováním (tím, že bude posilovat) jiných. „Kdož svlažuje, také sám bude zavlažen“ (Přísl 11,25). To není pouze zaslíbení; to je božský zákon, zákon, kterým Bůh chce (zamýšlí, má v úmyslu), aby proudy dobročinnosti (laskavosti), jako (podobné) vody velké hlubiny, byly udržovány v neustálém oběhu, ustavičně tekoucí (vlévající se, plynoucí do) zpět k svému zdroji. V naplňování tohoto zákona je (tkví) tajemství duchovního růstu...

Přijdeme-li ve víře k Bohu, přijme nás a dá (udělí) nám sílu vystoupit (stoupat) vzhůru k dokonalosti. Jestliže hlídáme (střežíme, si dáváme pozor na) každé slovo a každý čin, abychom nemohli učinit (neučinili) nic, co by zneuctilo Toho, který nám důvěřoval (v nás vložil důvěru), jestliže využijeme (-li) každou nám udělenou příležitost, budeme růst (dorosteme) do plné postavy mužů a žen v Kristu (Ef 4,13)...

Křesťané, je Kristus v nás zjeven (zjevuje se)? Činíme všechno, co je v našich silách, abychom získali (mohli mít, vlastnit, obdržet) tělo, které nemůže být snadno oslabeno, mysl, která v(po)zhlíží mimo (za, nad, přes) své já k příčině a následku každého hnutí (události), aby mohla zápasit s těžkými (nesnadnými) problémy a zvítězit nad nimi (přemoci je), a vůli, která může pevně odolávat zlu a hájit právo (spravedlnost)? Ukřižovali jsme vlastní já? Dorůstáme do plné postavy mužů a žen v Kristu Ježíši a jsme připraveni (hotovi, ochotni) snášet těžkosti jako dobří vojáci (bojovníci) kříže?

ST 12.6.1901

Všickni, kteříž je uzří, poznají je, že jsou símě, jemuž požehnal Hospodin.

Izaiáš 61,9

V plánu vykopení jsou tajemství, která (jež) lidská mysl nemůže pochopit (vyzkoumat, vybádat), obsahuje mnohé (mnohé věci, které), co lidská moudrost nemůže vysvětlit; avšak příroda nás může velice (hodně) poučit o tajemství po(z)božnosti. Každý keř, každý strom přinášející (nesoucí) ovoce, všechna vegetace (veškeré rostlinstvo skýtá naučení /lekce/ pro naše studium) nám má co říci. Při (v) růstu semene máme postihovat (číst, vidět) tajemství království Božího. Slunce, měsíc, hvězdy, stromy, polní kvítí skýtají (pronášejí) slova rad (naučení) srdci, jež je obměkčeno Boží milostí (to vše poučuje srdce, jehož se dotkla Boží milost.)

8T 326

Příroda poslouchá Boží zákony jí vyznačené. Mraky a bouře, sluneční svit i sprška, rosa i déšť, všechno je pod Božím dohledem a poslouchá na (podléhá poslušnosti) Jeho příkaz. Poslušností Božího zákona pučí (tenký stonek) zrna ze země (vyráží ze země). „Nejprv bylina, potom klas, potom plné obilí v klasu“ (Mar 4,28). Plod (ovoce) se nejprve objeví v pupenu a Pán ho rozvíjí v náležitý čas (v jeho příhodné době, správný čas), neboť neodolává (se nevzpírá, nebrání) Jeho působení...

8T 327

Je možné, aby člověk učiněný k obrazu Božímu a obdařen rozumem a řečí, jediný nedocenil (neuznal) Jeho darů a neposlouchal (byl neposlušný) Jeho zákonů?...

8T 327

Bůh chce, abychom se z přírody naučili poslušnosti... Kniha přírody a psané Slovo se vzájemně osvěcují. Obojí nás lépe ob(s)eznamuje s Bohem, poučuje nás lépe o Jeho charakteru (povaze) a o zákonech, jimiž působí.

8T 327-328

Vyprávějte svým dětem o divuplné (divotvorné) moci Boží. Budou-li studovat úžasnou (velkou, nádhernou) knihu (učebnici) přírody, Bůh bude působit (zapůsobí, učiní dojem, ovlivní) na jejich mysl. Rolník oře svoji půdu a rozsévá své semeno, nemůže však způsobit jeho růst. Musí se spoléhat na Boha, aby udělal (učinil) to, co nemůže udělat (učinit) žádná lidská síla. Hospodin vloží (vkládá) do semene svou životodárnou moc, která způsobí, že vypučí (vyraší, vyráží /vzniká/ život) do života. Pod Jeho dohledem (péčí) proráží zárodek života tvrdou zemskou kůru (povrch) tím, že se zapouzdří (obalí, uzavře) a vyrazí (vypučí, vyraší), aby přinesl ovoce... Když dětem je vyprávěno o práci, kterou Bůh vykonává pro semeno, naučí se (poznají, dovědí se o) tajemství růstu v milosti.

CT 124

Nechtež dítek jít ke mně a nebraňtež jim, nebo takovýchť jest království Boží.

Marek 10,14

V dětech, jež byly k Němu přivedeny, viděl Ježíš muže a ženy, z nichž se stanou dědici Jeho milosti a účastníky Jeho království... Když je poučoval, dovedl se přiblížit jejich úrovni. On, Majestát nebes, se nerozpakoval odpovídat na jejich otázky a podávat svá důležitá naučení prostými slovy, přizpůsobenými jejich dětskému chápání. Zasíval do jejich myslí sémě pravdy, jež v pozdějších letech vzklíčí a přinese ovoce k životu věčnému.

DA 512

Ta pravda stále platí, že dětská mysl je k učení evangelia nejnímavější; srdce dětí jsou přístupna božským vlivům a nezapomínají poučení, jichž se jim dostalo. Malé děti mohou být křesťany, protože mají zážitky přiměřené jejich věku. Je jim třeba, aby byly vychovávány v duchovních věcech, a rodiče by jim měli poskytnout všechny možnosti k tomu, aby se jejich povaha utvářela k obrazu (podle podobnosti) povahy Kristových...

DA 515

Křesťanský pracovník může být pomocníkem Kristovým v tom, že přivádí takové děti ke Spasiteli. Moudře a ohleduplně je může připoutat ke svému srdci... a milostí Kristovou může zažít, jak se změní v povaze tak, že bude možno o nich říci: „Takovým náleží království nebeské.“

DA 517

Bůh si přeje (chce), aby každé dítě již od útlého věku bylo Jeho dítětem, aby bylo přijato do Jeho rodiny. Byť i sebestarší (ať je jakkoli mladé), může být (se stát) členem rodiny víry (věřících), a mít (vlastnit) tu nejvzácnější zkušenost... Mohou mít svá srdce připoutána (přitahována) důvěrou (vírou) a láskou k Ježíši, a žít pro Spasitele. Kristus z nich učiní malé misionáře. Celý (veškerý) proud (tok, směr) jejich myšlenek (myšlení) se může (být) změnit (změněn), tak že hřích se jim nebude jevit jako něco, co by je mohlo potěšit, nýbrž čemu se musí vyhýbat (stranit) a co musí nenávidět.

CT 169

Spasitel touží (chce) zachránit mladé. Těšil(o) (potěšil) by (Ho), kdyby je viděl kolem svého trůnu, oděné neposkrvněným rouchem své spravedlnosti. On čeká na to, aby mohl na jejich hlavy vložít korunu života a slyšet, jak se jejich šťastné hlasy připojují a vzdávají čest, slávu a majestát Bohu a Beránkovi v písni vítězství, která bude znít a ozývat se nebeskými dvory.

CT 48

Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej.

Žalm 127,1

Bůh si přeje, aby rodiny na zemi byly obrazem nebeské rodiny. Křesťanské domovy, které jsou založeny a uvedeny v souladu (podle) s Božím plánem, slouží (patří mezi) nejučinněji (nejučinnější nástroj, prostředek) k vytvoření (utváření) křesťanského charakteru a pokroku (pro rozvoj) Jeho díla.

6T 430

Význam a příležitosti rodinného života se odrážejí v Ježíšově životě. Ten, který přišel z nebe, aby byl naším příkladem (vzorem) a učitelem, prožil třicet let jaké člen rodiny v Nazaretě.

MH 346

Jeho matka byla Jeho prvním lidským učitelem. Z jejích úst a z prorockých svitků se dovídal o nebeských věcech.

Žil ve venkovském domově, a věrně a s radostí sehrál svou úlohu (konal svou část, podíl) při nesení (plnění) domácích starostí (povinností). Byl velitelem nebes a andělé s radostí plnili Jeho slovo; nyní byl ochotným služebníkem a milujícím, poslušným Synem...

8T 222

Takto připraven šel za svým posláním. V každém svém styku s lidmi působil na ně pozeňnaným vlivem, proměňující mocí, jež svět nikdy předtím nebyl svědkem.

8T 223

Nechť je váš domov takovým místem, kde by (aby) Kristus mohl (v něm) přebývat jako stálý host. Nechť je takovým místem, aby lidé poznali, že jste byli (bývali) s Ježíšem a učili se od Něho...

Nebeští andělé často navštěvují domov, ve kterém vládne (panuje, převládá) vůle Boží. Pod mocí božské milosti, se takový domov stane místem osvěžení (občerstvení, posílení) pro vyčerpané (zmožené, sklíčené) a unavené poutníky. Vlastní já je drženo na uzdě od prosazování sama sebe (přílišného sebevědomí, trvání na svém). Jsou vytvořeny správné návyky. Je zde pečlivé (důkladné, citlivé) uznání práv ostatních (jiných, druhých) lidí. Víra, která působí skrze lásku a očišťuje duši stojí u kormidla, řídí (vede, vládne nad) celou domácnost.

ST 17.2.1904

Míra vašeho křesťanství je měřena (se měří, posuzuje) charakterem (podle povahy, povahou) vašeho domácího života. Kristova milost umožní jejímu vlastníkovi učinit domov šťastným místem, plným klidu (míru) a odpočinku (pokoje).

ST 14.11.1892

Nechť světlo nebeské milosti vyzařuje z vašeho charakteru, aby v domově mohl být (vládnout, přebývat, zářít) sluneční svit.

Chce-li kdo přijít za mnou, zapře sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.

Lukáš 9,23

Jestliže (pokud) chceme dosáhnout charakter, s kterým Bůh může souhlasit, pak ve svém náboženském životě musíme získávat (vytvářet) správné návyky. Každodenní modlitba má pro růst v milosti podstatný význam, ba duchovní život přímo podporuje (pomáhá, vyživuje), neboť je tak důležitá jako každodenní potrava (pokrm) pro tělesné zdraví. Měli bychom si navyknout své myšlenky častěji modlitebně (v modlitbě) usměřňovat k Bohu. Když mysl bloudí, musíme ji vracet zpět; vytrvalým úsilím bude návyk nakonec lehký (snadný). Pokud nechceme být ohrožení (dostat do nebezpečí), nemůže se ani na okamžik (chvíli) odloučit od Krista. Jestliže splňujeme (plníme) Jeho podmínky, pak nás Jeho přítomnost bude provázet na každém kroku.

SL 93

Náboženství (víra) se musí stát hlavní záležitostí (obsahem) našeho života. Všechno ostatní by mělo být tomu podřízeno (je třeba podřídit). Všechny své duševní, tělesné i duchovní schopnosti musíme zapojit do křesťanského zápasu. Od Krista musíme očekávat milost a sílu. Zvítězíme právě tak jistě (určitě), jako jistě Ježíš za nás zemřel.

SL 93

Na začátku dne, nezapomeňte, drazí mladí lidé (drahá /milá/ mládeži), opravdově (vážně, horlivě) se modlit k Ježíši, který vám chce udělit (udělí, aby vám dal) sílu a milost, abyste mohli odolat pokušením nepřítelů, ať přijdou v jakékoli formě (podobě); a jestliže prosíte (prosíte-li) vážně (opravdově, vroucně) ve víře a kajivosti (zkroušenosti) duše, Pán vyslyší vaši modlitbu. Musíte však bdít a modlit se...

Děti a mládež mohou přijít k Ježíši se svými břemeny a starostmi, a vědět, že bude brát ohled (zřetel, dbát, věnovat pozornost) na jejich prosby a dá jim právě to, co potřebují. Buďte horliví; buďte rozhodní. Předložte Boží zaslíbení a pak bez pochybování věřte. Nečekejte, až bude pociťovat zvláštní pohnutí (vzrušení, na zvláštní pocity) dříve, než si myslíte, že vám Pán odpoví (vyslyší). Nevyznačujte Pánu nějaký zvláštní způsob, jakým musí pracovat pro vás dříve, než můžete uvěřit, že od Něho obdržíte to, oč Ho žádáte (prosíte). Důvěřujte však Jeho slovu a vložte (svěřte) celou záležitost do rukou Páně, s plnou vírou (věřte plně), že vaše modlitba bude uznána a že odpověď přijde v pravý čas a (pávě v době) a způsobem, jak váš nebeský Otec uzná za vhodné pro vás; a pak žijte podle svých modliteb. Kráčejte pokorně (v pokoře) a stále postupujte vpřed.

YI 1.9.1886; MYP 122-123

Hledejte Hospodina i síly jeho, hledejte tváři jeho ustavičně.

1 Paralipomenon 16,11

Když byl (žil) Ježíš na zemi, učil své učedníky, jak se mají modlit. Radil jim, aby své každodenní potřeby předkládali Bohu a uvrhli na něho (přenechali Mu) všechny své starosti (1Petr 5,7). Ježíšovo ujištění, že jejich prosby budou vyslyšeny, platí i pro nás (Ujištění, které jim o vyslyšení proseb dal, je ujištěním i pro nás).

SC 93

Urči si (měli bychom mít, měj své) místo pro soukromou modlitbu. Ježíš měl vybraná místa, kde rozmlouval s Bohem, i my bychom si měli zvolit podobná místa. Často potřebujeme odejít na nějaké místo, byť sebeskromnější, kde bychom byli sami s Bohem...

Na skrytém místě, kde nás může vidět a slyšet jedině Bůh, můžeme vyjádřit svá nejtajnější přání a touhy Otci nezměrného slitování. A v samotě, když se vnitřně ztišíme, promluví k našemu srdci onen hlas, který vždy odpoví na volání lidské nouze...

MB 84

Když si zvolíme Krista za svého každodenního průvodce, pocítíme, že nás obklopuje moc neviditelného světa. Tím, že vzhlížíme k Ježíši, stáváme se Mu podobni (Jeho obrazu). Takový pohled nás mění. Naše povaha se zjemňuje, očišťuje a zušlechťuje pro nebeské království. Společenství a setkávání s Pánem povede jistě k prohloubení zbožnosti, čistoty a nadšení (horlivosti). Budeme se lépe (rozumněji, bedlivěji) modlit. Boží výchova (přijatá) se v našem životě projeví pílí a nadšením.

Člověk (duše), který (se) denně usilovně prosí (obrací k Bohu) Boha o pomoc, podporu a sílu, získá jen ušlechtilé touhy, jasné pojetí pravdy a povinnosti, bude jednat jen z čistých pohnutek a ustavičně hladovět a žíznit po spravedlnosti. Stálé spojení s Bohem nás uschopní rozšiřovat světlo pokoje a vyrovnanosti, které vládne v našem srdci na lidi, s nimiž se stýkáme. Síla, kterou čerpáme modlitbou, a vytrvalé úsilí vychovávat povahu (mysl) k ohleduplnosti a pozornosti nás připravují pro každodenní povinnosti, naplňují nás pokojem (pokojným duchem) za všech okolností.

MB 85

Náboženství musí začínat vyprazdňováním a (pr)очиšťováním srdce a musí být živeno (podporováno) každodenní modlitbou.

4T 535

Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše.

1 Tesalonickým 4,3

Posvěcení není dílem okamžiku, hodiny, nebo dne. Je to ustavičný (nepřetržitý) růst v milosti. Nevíme ani jediný den, jak těžký boj nás čeká příštího dne. Satan žije a je činný, a proto každý den musíme opravdově volat k Bohu o pomoc a sílu, abychom mu mohli odolat. Pokud povádně satan, musíme potlačovat sobectví (přemáhat vlastní já) a přemáhat hříchy, k nimž jsme sváděni a není zastávky, není chvíle (bodu), které bychom se dožili (ke kterému bychom došli) a mohli říci: Dosáhl jsem posvěcení...

1T 340

Křesťanský život (křesťana) je neustálým pochodem vpřed. Ježíš sedí jako Ten, který očisťuje a zušlechťuje svůj lid; a když se Jeho obraz bude v nich dokonale odrážet (zračit), budou dokonalými a svatými, a připravenými na proměnění (přenesení). Od křesťana je požadováno velké dílo. Jsme nabádáni (napomínáni, vyzýváni), abychom se očistili od veškeré nečistoty těla i ducha, konajíc své posvěcení v bázní Boží (2Kor 7,1). Zde vidíme, v čem tato velká práce (námaha, úsilí) spočívá. Zde je neustálá práce (nepřetržité dílo) pro křesťana.

1T 340

Nikdo není živým křesťanem, pokud nemá každodenní zkušenost v Božích věcech, pokud denně neprokazuje (neprojevuje, nekoná, nevyvíjí) sebezapření a s radostí nenese kříž a nenásleduje Krista. Každý živý křesťan dělá každý den pokroky (postupuje vpřed) v božském životě. Když spěje (se blíží, přibližuje) k dokonalost, zakouší (prožívá) každodenní obrácení k Bohu; a tato přeměna (obrácení) není dokončena, dokud nedosáhne dokonalosti křesťanského charakteru (povahy), (ú)plnou přípravu pro poslední dotek nesmrtnosti...

2T 505

Náboženství to nejsou pouze emoce a pocity (a vzrušení). Je to zásada, která je protkána všemi každodenními povinnostmi a záležitostmi života... Je to pokračování (setrvávání) v dobrých skutcích (správném konání), které vytvoří (utvoří, zformují) charakter (povahy) pro nebe.

2T 505

Musíme žít pro Krista minutu co minutu, hodinu co hodinu a den co den. Pak (tehdy) Kristus bude přebývat v nás a když se sejeme (setkáme, shromáždíme) spolu, Jeho láska bude (naplní naše) v našich srdcích a vytryskne jako pramen na poušti a osvěží (občerství) všechno, a ty (ti), kteří jdou na zahynutí, učiní (se stanou) dychtivými (žádnostivými, toužícími, probudí touhu, budou toužit, dychtit) napít se vody života.

5T 609

Rozhojnila se pak náramně milost Pána našeho, s věrou a s milováním, kteréž jest v Kristu Ježíši.

1 Timoteova 1,14

Vaší výsadou je stále růst v milosti, rozvíjet se (rozmáhat se, postupovat vpřed, zdokonalovat) v poznání (známosti) a lásce Boží, jestliže (pokud) udržujete sladké (něžné, milé, příjemné, hezké, dobré) společenství (spojení) s Kristem, je vaší výsadou těšit se z něho. V jednoduchosti prosté (pokorné) víry žádejte Hospodina (proste Pána), aby osvětil vaše chápání (otevřel váš rozum), abyste mohli rozeznat a ocenit drahocenné (vzácné) věci z (zjevené v) Jeho slova. Tak můžete růst (rozmáhat) v milosti, růst (rozmáhat se, rozrůstat) v prosté, doufající víře... OHC 279

Ujistěte se (hleďte, aby), zda se váš duchovní život nestal (nestává) chudý, chabý a neúčinný (prázdný). Je mnoho lidí, kteří potřebují slovo a příklad křesťana. Slabost a nerozhodnost podněcují (vyvolávají útoky) nepříteli k útokům a každý, kdo si nezdokonaluje své duševní schopnosti (se nerozmáhá /nezvyšuje svůj/ v duchovním růstu) a neroste ve známosti pravdy a spravedlnosti, je často přemožen nepřítelem. OHC 279

Pravá víra působí vždy skrze lásku. Pohled na Golgatu vás nemůže vést k duševnímu klidu, k neplnění si svých povinností a ke spánku, ale musí vzbudit víru v Ježíše, víru, která bude působit (aktivní) a (tak, že) bude očišťovat nitro (duši) od bahna sobectví. Když se vírou chopíme Krista, naše práce teprve začíná. Každý člověk má nečisté a hříšné návyky, které musí statečně (velkým bojem) přemáhat. Od každého člověka (duše) se očekává (vyžaduje), že bude bojovat boj víry. Jestliže někdo následuje (následovníkem) Krista, nemůže jednat bezohledně (tvrdě), bezcitně (necitelně, nelítostně) a (nemůže být zbaven) bez soucitu... Nemůže být panovačný ani nemůže používat tvrdá (nelítostná, nevládná, přísná) slova (tvrdě vytýkat), kritizovat a odsuzovat.

MS 16, 1890; 2SM 20.

Nechť víra, jako palmový strom, zasáhne (postihne) svými pronikavými kořeny věci, které se objeví (vyskytnou), a získáte duchovní občerstvení (povzbuzení, osvěžení) z živých pramenů Boží milosti a milosrdenství. Tam je pramen vody, který prýští k věčnému životu. Musíte čerpat pro svůj život z tohoto skrytého neviditelného) pramene. Jestliže se zbavíte sobectví a posílíte vaše duše stálým (trvalým) společenstvím s Bohem, můžete podporovat štěstí všech, s nimiž přijdete do styku (budete ve spojení). Budete si všímat opomíjených, informovat (poučovat, zpravit, uvědomit) nevědomé, povzbuzovat utlačované a sklíčené, a pokud možno ulehčovat (zmírňovat) utrpení. Nejenom ukážete cestu do nebe, ale sami půjdete touto cestou.

Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.

Jan 15,5

Mnozí si myslí, že určitou část práce musí vykonat sami. Spoléhají na Krista, že jim odpustí hříchy, pokoušejí se však žít správně vlastním úsilím. Každý takový pokus (úsilí, snaha) musí ztroskotat. Ježíš praví: „Beze mne nemůžete nic učiniti“ (Jan 15,5). Náš růst v milosti, naše radost, naše užitečnost – to vše zcela závisí na našem spojení s Kristem. Porosteme v milosti, budeme-li ve styku s Ním, každý den, každou hodinu, budeme-li v Něm přebývat. Kristus je nejen původcem naší víry, ale i jejím dokonavatelem (Žid 12,2). Kristus je první a poslední, je vždycky (stále). Má být s námi nejen na začátku a na konci naší cesty, ale při každém našem kroku. David k tomu praví: „Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a kdyžť jest mi po pravici, nikoli se nepohnu“ (Žalm 16,8).

SC 69

Ptáš se: „Jak mohu přebývat v Kristu?“ – Stejně, jako když jsi Ho přijal poprvé. „Jak jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm dále chodte“ (Kol 2,6)... Odevzdal jsi se Bohu, abys byl celý Jeho, abys Mu sloužil a byl Ho poslušen, a přijal jsi Krista za svého Spasitele. Nemohl jsi sám odčinit své hříchy, ani si změnit své srdce. Když jsi se však odevzdal Bohu, uvěřil jsi, že toto vše pro tebe učiní Bůh pro Kristovy zásluhy. Vírou jsi se stal Kristovým vlastnictvím a vírou v něm porosteš – tím, že budeš dávat a že budeš přijímat. Musíš dát vše – své srdce, svou vůli, svou službu, musíš se dát Bohu celý, chceš-li být poslušen všech Jeho přikázání; a musíš také všechno přijmout – Krista jako plnost požehnání, aby přebýval v tvém srdci, byl tvou silou, tvou spravedlností, tvým věčným pomocníkem – aby ti dal sílu k poslušnosti...

SC 69

Tvá slabost se spojuje s Jeho silou, tvá nevědomost s Jeho moudrostí, tvá křehkost s Jeho vytrvalostí a silou (trvalou mocí). Nesmíš se proto dívat na sebe, nesmíš myslet na sebe (dovolit své mysli zabývat se sebou), nýbrž se musíš dívat na Krista. Tvá mysl ať se zabývá Jeho láskou, krásou a dokonalostí Jeho povahy. Kristus v (ve svém) sebezapření, Kristus v pokoře (ve svém ponížení), Kristus v (ve své) čistotě a svatosti, Kristus ve své nevýslovné lásce – to jsou náměty pro rozjímání (duše). Jen tehdy, miluješ-li Krista, napodobuješ-li Ho a jsi-li cele na Něm závislý, jen tehdy se přeměňuješ k Jeho podobě.

SC 70

Nejmilejší, žádámť obzvláště, abys se dobře měl a zdráv byl, tak jako duše tvá dobře se má.

3 Janova 1,2

Bůh chce (Božím plánem je), aby Jeho děti dorostly (dospěly) do plné postavy mužů a žen v Kristu. Aby to mohly učinit (se to mohlo stát, dosáhnout), musí správně využívat každou sílu (schopnost) mysli, duše i těla. Nemohou si dovolit plýtvat (promarnit, promrhat, mařit) nějakou duševní nebo tělesnou sílu (schopnost).

9T 153

Otázka, jak si uchovat (zachování) zdraví, je jednou z nejdůležitějších (má prvořadý význam). Studujeme-li tuto otázku v bázni Boží, shledáme (zjistíme), že pro naše tělesné, (jakož) i duchovní blaho (růst, pokrok, rozvoj) je nejlepší, abychom zachovali (dbali, dodržovali, sledovali) jednoduchost (prostotu) v stravování. Studujme trpělivě tuto otázku...

9T 153

Všichni, kteří byli poučeni o škodlivosti používání masitých pokrmů, čínského čaje, zrnkové kávy, jakož i o nákladném a při tom nezdravém připravování jídel a rozhodli se učinit smlouvu s Bohem při oběti, nebudou nadále ukájet svou žádost (holdovat hovět své chuti) po pokrmech, o nichž vědí, že jsou nezdravé. Bůh si přeje, aby naše chuť byla pročištěna a abychom se cvičili zapírat (sebezapření) se ve věcech, které nejsou k našemu dobru. Toto je dílo, které má být vykonáno dřív, než se Jeho lid postaví (může postavit) před Ním v dokonalosti (jako dokonalý lid)...

9T 153

Bůh žádá od svého lidu ustavičný pokrok. Potřebujeme se učit, že ukájená (holdování chuti) chuť je největší překážkou rozumového (duševního) růstu a posvěcení duše. Při všem svém vyznávání zdravotní reformy mnozí z nás (vás) se stravují nesprávně. Ukájení chuti je největší příčinou tělesné i duševní slabosti a je velkou měrou (z velké části) základem ochablosti a předčasné smrti. Ať (nechť) ti, kdo usilují o čistotu ducha, pamatují, že v Kristu je moc, která ovládne (ovládá) chuť.

9T 156

Zdraví těla musíme pokládat za podstatné pro růst v milosti a pro dosažení mírné (klidné, vyvážené) povahy... Nesprávné jezení a pití končí v převráceném (nesprávném) myšlení a jednání. Všichni mají být nyní vyzkoušeni a (prověřeni) ukázat se. Byli jsme (máme být) pokřtěni v Krista a jestliže vykonáme co máme (svoji část) a odloučíme se od všeho, co nás chce zdeptat (srazit dolů)... obdržíme sílu pro růst v Kristu, který je naší živou hlavou a my užijeme spasení Boží (Luk 3,6).

9T 159-160

Přede vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život.

Příslaví 4,23

Pilné (pečlivé) střežení (ostřívání) srdce je podstatné pro zdravý růst v milosti. Srdce ve svém přirozeném stavu je sídlem (příbytkem) pro bezbožné myšlenky a hříšné vášně. Když je přivedeno do podřízenosti (podřízeno) Kristu, musí být očištěno Duchem od veškeré poskvrny. To nemůže být učiněno bez (osobního) souhlasu jednotlivce (jednotlivého člověka, osoby, jedince).

Když duše byla očištěna, je povinností křesťana udržovat ji neposkvrněnou (čistou). Mnozí si pravděpodobně myslí, že Kristovo náboženství nepožaduje opuštění každodenních hříchů, zanechání zvyků, které držely duši v otroctví. Oni se zřeknou některých věcí odsouzených skrze svědomí, ale selhávají, když je třeba představovat Krista v každodenním životě. Nevnášejí Kristův obraz do domova. Neprokazují pozornou péči při svém výběru (svých) slov. Příliš často pronášejí podrážděná a netrpělivá slova, slova, která probouzejí nejhorší vášně lidského srdce. Takoví lidé potřebují stálou přítomnost Krista v duši. Pouze v Jeho síle mohou být na stráž před svými slovy a skutky (jednáním)...

YI 5.3.1903

Zdá se, že mnozí velice neradi věnují čas rozjímání, zkoumání Písma a modlitbě, jakoby čas takto strávený byl ztracen. Přeji vám, abyste všichni mohli vidět tyto věci v takovém světle, jak je vidí Bůh, neboť pak byste učinili nebeské království záležitostí prvořadě důležitosti. Budete-li udržovat vaše srdce v nebesích, dodá to vašim ctnostem svěžest (sílu) a udělí život všem vašim povinnostem... Tak jako tělesným cvičením roste (zvyšuje se) chuť a dodává sílu a zdravou svěžest tělu, tak i zbožná cvičení přinášejí (způsobují) (vz)růst milosti a duchovní síly (svěžesti)...

RH 29.3.1870

Nechť stoupá k Bohu modlitba: „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože“ (Žalm 51,10), protože (čistá) neposkvrněná, (ryzí) očištěná duše má v sobě přebývajícího Krista; a z hojnosti srdce vychází život. Vůle člověka má být podřízena Kristu. Místo procházení kolem (přecházení, obcházení), uzavření srdce v sobectví, je třeba otevřít srdce sladkým (příjemným) vlivům Ducha Božího. Praktické náboženství dýchá svou vůni všude. Je vůní života k životu.

Dopis 31a,1894

Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

Marek 12,30.31

Na těchto dvou přikázáních závisejí (spočívají) veškeré zájmy a povinnosti mravních bytostí. Ti, kdož konají (si plní) své povinnosti vůči jiným tak, jak sami chtějí, aby jiní konali (činili) jim, jsou přivedeni do postavení (tam), kde se jim Bůh může zjevit. Budou Bohem pochváleni (uznání). Jsou (budou) učiněni (stanou se) dokonalými v lásce a jejich práce a modlitby nebudou marné (zbytečné). Neustále (budou) přijímají milost a pravdu z pramene (hlavního zdroje) a když (podle toho, jak) ochotně (štědře) předávají božské světlo a spásu (spasení) jiným, vlastně přijímají (získávají, dostávají)...

2T 550

Sobectví je v Božích očích i v očích (pohledu, před zraky) svatých andělů ohavností (vzbuzuje odpor, odporné). Kvůli tomuto hříchu mnozí selhali (neuspěli v dosažení) dosáhnout dobra, kterému se mohli (být schopní) těšit. Pohlížejí sobeckými zraky (pohledem, očima) na své vlastní věci a nemilují a nehledají (nesledují) zájmy jiných tak, jako hledají své vlastní zájmy. Převracejí Boží pořádek (řád) věcí. Místo toho, aby činili jiným to, co si sami přejí, aby jiní činili jim, a činí jiným to, co sami nechťejí, aby se jim vrátilo (jim bylo vráceno, oplaceno) (Mat 7, 12).

2T 551

Jak je to možné, že můžeme růst v milosti? Je to možné pouze tehdy (tenkrát), když vyprázdníme svá srdce od vlastního „já“, a představíme (odevzdáme, předložíme) ho nebi, aby bylo zformováno (přetvořeno) podle božského Vzoru. Můžeme mít (být) spojení s živým potrubím světla; můžeme být obcerstveni (osvěženi, posílněni) nebeskou rosou a nebeský déšť (sprška) spadne na nás. Když si přivlastníme Boží požehnání, budeme schopni přijmout větší míru Jeho milosti. Když se naučíme vytrvat (odolávat, zůstat pevní), jako kdybychom viděli Neviditelného (Žid 11,27), budeme proměněni v Kristův obraz. Kristova milost nás neučiní pyšnými, nezpůsobí (nedovolí), abychom se povznegli (povyšovali) ve vlastním „já“, ale staneme se tichými a pokornými v srdci

ST 16.1.1893; 7BC 947

Růst milosti vás nepovede k tomu, abyste byli (se stali) pyšnými, sebevědomými a vychloubačnými, ale způsobí (přiměje, učiní vás více), abyste si více uvědomovali (vědomi) svou vlastní nicotu a svoji naprostou závislost na Pánu (Bohu).

YI 11.8.1892

Nebo všecko, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.

1 Janova 2,16

Pýcha a láska k světu jsou nástrahami (osidly, návnadou), které jsou tak velikou překážkou duchovnosti (duchovnímu životu) a růstu v milosti.

2T 187

Tento svět není křesťanským nebem, je pouze (jen) Boží dílnou, kde (v níž) se máme připravit pro spojení s bezhříšnými anděly ve svatém nebi. Měli bychom neustále cvičit (vychovávat) svou mysl pro (k) ušlechtilé (vznešené), nesobecké myšlenky. Tato výchova je nezbytná, tak aby byly uvedeny v činnost síly, které nám Bůh dal, aby Jeho jméno mohlo být co nejlépe oslaveno na zemi. Jsme odpovědni za všechny ušlechtilé vlastnosti, které nám Bůh dal. Když však používáme tyto schopnosti k účelu (činnosti), pro jaký je Bůh nikdy neurčil (nechtěl použít), projevujeme vůči Němu nízkou nevděčnost. Boží služba (Bohu) vyžaduje (si žádá) všechny síly (celé) naší bytosti, a my selháváme (nechceme) vyhovět Božímu plánu (úmyslu, vůli), pokud nepřivedeme(-li) (nezušlechtlíme-li) tyto síly na vyšší úroveň vzdělání (rozvoje) a nevychováme (nevycvičíme) svou mysl (své myšlení), aby ráda přemýšlela o nebeských věcech, a neposílíme-li a nezušlechtlíme-li (duševní) síly duše k správným činům, které by vedly k Boží slávě (oslavení Boha)...

2T 187

Pokud (jestliže) mysl (myšlení) není vychována (vycvičena) natolik (tak), aby se zabývala (prodlévala u) náboženskými tématy (zbožnými náměty), bude v tomto směru slabá a ochablá (ochabovat a slábnout). Když se však zabývá (prodlévat u) světskými záležitostmi (činnostmi, podnikáním), bude silná, protože v tomto směru byla rozvíjena (vychovávána) a posilována cvičením. Příčina, proč je tak obtížné pro muže a ženy žít náboženským (zbožným) životem je v tom, že necvičí (nevychovávají) svou mysl k zbožnosti. Je vychovávána (vedena tak), aby se ubírala opačným směrem. Jestliže mysl není neustále cvičena v získávání (dosahování, aby získala, obdžela) duchovního poznání a ve snaze (aby se snažila) pochopit (porozumět) tajemství zbožnosti, nebude schopna (moci) ocenit věčným věcí (záležitostmi, zájmy)... Když srdce je rozděleno tím, že se zabývá (prodlévat u) hlavně (především) věcmi tohoto světa, a pouze v malé míře Božími věcmi (projevuje zájem o věci Boží), tam nemůže dojít k žádnému zvláštnímu růstu duchovní síly.

2T 189

Zatímco světák (světský člověk) používá veškerou svou upřímnost a ctížádost k zajištění pozemského pokladu, Boží lid se nemá přizpůsobovat světu, ale ukázat (projevit, dát najevo, že se nachází v) své opravdové, bdělé, očekávající (čekající) postavení, aby mohl být (byli) proměněn. Mají dávat jasně najevo, že jejich domov není na tomto světě, ale že hledají lepší zemi, a to (to jest, totiž) nebeskou (Žid 11,16).

Pokorou vnitř se ozdobte. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.

1 Petrova 5,5

Vřelá (důvěřivá) láska a nesobecká oddanost, jež se projevily v životě a v povaze Janově, jsou pro křesťanskou církev poučením nesmírné ceny. Jan neměl od narození v povaze takovou laskavost, jakou později v životě projevovat. Měl vážné povahové nedostatky. Byl nejen pyšný, samolibý a ctižádostivý (po uznání, poctách), ale i unáhlený a nedůtklivý... Pod tím vším však božský Učitelé poznal vřelé, upřímné, milující srdce. Ježíš káral jeho sobectví (prospěchářství), mařil jeho ctižádost, zkoušel jeho víru. Zjevoval mu však to, po čem toužila jeho duše – krásu svatosti, přeměňující moc lásky.

AA 539

Kristovo poučení, že mírnost (tichost), pokora a láska jsou to hlavní (tak nezbytné pro růst), čeho je člověku třeba, aby rostl v milosti a připravil se pro službu (dílo) Boží, mělo pro Jana nejvyšší cenu. Vštěpoval (uchovával si v mysli jako poklad) každé poučení a stále usiloval o to, aby žil podle (přivedl svůj život do souladu s) božského vzoru. Jan začal poznávat slávu Kristovu – ne světskou okázalost a moc, v níž byl naučen doufat, ale „slávu, jakou má jednorozený od Otce, plný milosti a pravdy“ (Jan 1,14)... Jan toužil po tom, aby se stal podobným Ježíši a proměňujícím vlivem lásky se stal mírným (tichým) a pokorným. (vlastní já) Skryl se v Ježíši.

AA 544

Pán Ježíš však hledá spolupráci těch, kteří se chtějí stát bezvýhradnými prostředníky (k předávání) Jeho milosti. První věci... je naučit se nespoléhat na sebe; tehdy je připraven přijmout povahu Kristovu. To nelze získat výchovou ani v nejlepších školách. Tuto moudrost (to je výsledkem moudrosti, kterou) je možno získat toliko od božského Učitele.

DA 249

I lidé s nejvyšším vzděláním ve vědách a v umění nabývají vzácná poučení od křesťanů pokorného srdce, které svět označil za nevzdělané. Tito zapadlí učedníci však získali vzdělání v nejvyšší ze všech škol. Seděli u nohou Toho, jenž mluvil jako „nikdy žádný člověk nemluvil“ (Jan 7,46).

DA 251

Protož oblectez se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost.

Kolosenským 3,12

Nechť zákon laskavosti (dobroty) je na vašich rtech a olej milosti ve vašem srdci. Toto způsobí (vyvolá) úžasné výsledky. Budete něžní, soucitní a zdvořilí. Potřebujete (musíte mít, vlastnit) všechny tyto ctnosti. Duch svatý musí být přijat a přiveden do vašeho charakteru; pak bude jako svatý oheň, vysílající kadidlo, které vystupuje k Bohu, ne z rtů které/ho odsoudit, ale jako lékaře duší z lidí.

Nechť zákon laskavosti je na vašich rtech a olej milosti ve vašem srdci. Toto přinese (vyvolá, způsobí) úžasné výsledky. Buďte něžní, soucitní, zdvořilí. Potřebujete všechny tyto ctnosti. Duch svatý musí být přijímán a vnesen do vašeho charakteru; pak bude jako svatý oheň vydávající kadidlo, které bude stoupat k Bohu, ne ze rtů, které odsuzují, ale jako lékař lidských duší. Vaše tvář bude vyzářovat božský obraz... Pohledem na Kristův charakter budete proměněni k Jeho obrazu. Pouze Kristova milost může pro(z)měnit vaše srdce, a tehdy budete odrážet obraz Pána Ježíše. Bůh nás vyzývá, abychom byli podobní Jemu – čistí, svatí a neposkvěnění. Máme nést božský obraz...

Dopis 84,1899; 3BC 1164

Pán Ježíš je naším jediným pomocníkem. Skrze Jeho milost se učíme pěstovat (rozvíjet) lásku, abychom se naučili hovořit laskavě a něžně. Díky Jeho milosti naše chladné a hrubé (nevlídné, tvrdé) způsoby (chování) budou proměněny. Zákon laskavosti bude na našich rtech a ti, kteří budou pod drahocenným vlivem Ducha svatého, nebudou cítit, že je to důkaz (projev) slabosti plakat s plačícími a radovat se s radujícími. Máme (musíme) pěstovat nebeskou vznešenost (dokonalost) charakteru. Máme se učit, co to znamená mít dobrou vůli vůči všem lidem a upřímnou touhu být jako sluneční svit (papsrek) a ne jako stín v životě jiných.

RH 2.1.1894; 3BC 1164

Chopte se (využijte) každé příležitosti, abyste přispěli (vedli, pomáhali) ke štěstí těch, kteří jsou kolem vás (obklopují), sdílejte (podělte se) s nimi vaše pocity. Slova laskavosti (laskavá slova), pohledy soucitu (soucitné pohledy), projevy uznání (pochvalné projevy), mnohým bojujícím, osamělým jedincům (lidem), budou jako číše studené vody pro žíznivou (žíznivé) duši...

Žijte v slunečním svitu (světle, záři, na výsluní) Spasitelovy lásky. Pak váš vliv bude pozhennáním světu. Nechť (ať) vás ovládá (vede, řídí) Ducha Kristův. Nechť zákon laskavosti (dobroty) je vždy (stále) na vašich rtech. Shovívavost (trpělivost) a nesobeckost (nezištnost) poznamená slova a jednání (činy) těch, kdo jsou narozeni znovu (znovuzrozeni), aby žili nový život v Kristu.

Tak abychom znájíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitřní svítání jest vycházení jeho.

Ozeáš 6,3

Kristus přišel, aby vyučil lidskou rodinu (lidem ukázat) cestě spasení a učinil tuto cestu tak jasnou (On ji tak objasnil), že i malé dítě (ji může najít a jít po ní) může po ní jít (na ni vejít). Nabádá (vybízí) své učedníky, aby se snažili poznávat Hospodina a když (Ho) denně (každý den) budou následovat Jeho vedení (půjdou za Ním), poznají, že Jeho vycházení je jako jitřní svítání.

YI 21.11.1911; MYP 15

Jistě jste již pozorovali východ slunce a postupné vítězství (přelom, příchod) dne na celé zemi (země tváří) i obloze. Pomaloučku (pozdvolna, poznenáhlu) se rozednívá (rozbřeskává, svítá, narůstá rozbřesk dne, svítání), až dokud se neobjeví slunce; světlo se pak stává stále silnějším a jasnějším, až nakonec dosahuje své plné polední slávy (jasu). Je to překrásná ilustrace (znázornění, obraz, zobrazení, ukázka) toho, co Bůh chce pro své dítky (děti) učinit pro zdokonalení jejich křesťanské zkušenosti. Když denně chodíme ve světle, které nám On posílá, v ochotné poslušnosti všech Jeho požadavků, naše zkušenost roste (sílí) a rozvíjí (rozšiřuje) se, dokud nedosáhneme plné postavy mužů a žen v Kristu Ježíši...

YI 21.11.1911; MYP 15

Kristus nepřišel na zem jako král, aby vládl (ovládl, panoval) nad národy. Přišel jako pokorný člověk (muž), aby byl pokoušen a aby nad pokušením zvítězil (přemohl, překonal), aby se snažil poznávat Hospodina, tak jak Ho musíme poznávat i my. Budeme-li studovat (při studiu) Jeho život, poznáme, co všechno (kolik, jak moc toho) chce Bůh skrze Krista pro své dítky učinit (učiní). Naučíme se (poznáme), že ať jsou naše zkoušky (těžkosti) sebevětší, nepřesáhnou (nevyrovnají se tomu) to, co Kristus musel vytrpět (snášet), abychom my mohli poznat cestu, pravdu i život. Životem podle Jeho příkladu, máme prokázat (dát najevo), jak si ceníme Jeho oběti za nás.

YI 21.11.1911; MYP 16

Jako se květina obrací ke slunci, aby jí jeho zářivé paprsky mohly dopomoci (příspěť) ke zdokonalení její krásy a souladnosti (souladnosti), tak se máme (bychom se měli i) my obracet ke Slunci spravedlnosti, aby na nás zářilo (mohlo svítit nebeské) světlo nebes a naše povaha se vyvíjela (se mohla rozvinout do Kristovy podoby) k obrazu Kristovu...

SC 68

Abyste mohli žít svatým životem, jste právě tak závislí na Kristu, jako je větev závislá na (svém mateřském) kmeni, aby mohla růst a přinášet ovoce. Jste-li odtrženi od Krista, nemáte života. Nemáte sílu, abyste odolali pokušení nebo rostli v milosti a svatosti. Přebýváte-li v NĚm, budete moci prospívat (vzkvétat). Budete-li čerpat váš život z Krista, neuschnete (neuvadnete), ani nezůstanete bez ovoce. Budete podobní stromu, zasazenému u tekoucích vod (Žalm 1,3).

SC 68

Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale ať jest každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému, aby dala milost posluchačům.

Efezským 4,29

Cítím neustávající touhu po tom, aby se ve mně byl živ Kristus, ta naděje slávy (Kol 1,27). Toužím být každý den zkrášlována Kristovou pokorou a vlídností (něžností, laskavostí) a vyrůstat (růst) v milosti a v známosti (poznání) Ježíše Krista do plné postavy mužů a žen (dokonalého člověka) v Ježíši Kristu. Skrže milost danou mi Ježíšem Kristem si musím (sama osobně) udržovat zdravou duši (ve zdraví), aby mohla sloužit (stát) jako Božská brána (potrubí, prostředek), přes niž (skrže který, pomocí něhož, díky kterému) se bude světu vlévat (proudit, vtékat, plynout, zaplaven, zahrnován) Jeho milost, Jeho láska, Jeho trpělivost a Jeho pokora. To je můj úkol (má povinnost) a úkol každého člena církve, který o sobě tvrdí (prohlašuje, považuje za) že je Božím synem nebo dcerou.

Pán Ježíš učinil svou církev klenotnicí svaté pravdy. Svěřil jí úkol uskutečňovat jeho cíle a plány zachraňovat (zachránit) duše, o které projevil takový zájem a jimž prokázal tak nezměrnou (nesmírnou) lásku. Vystupuje (vychází jako slunce) z mravní temnoty jako slunce na náš svět – Slunce spravedlnosti. Řekl o sobě: „Já jsem světlo světa“ (Jan 8,12). Svým následovníkům pak řekl: „Vy jste světlo světa.“ (Mat. 5,14)... Odrážením obrazu Ježíše Krista, krásou a svatosti svého charakteru, stálým odříkáním a zřikáním (oddělováním) se (od) všech model, ať velkých či malých, členové církve prokazují, že se učili v Kristově škole.

MS 53,1890

Písmo říká (prohlašuje, praví) o Kristu, že milost splývala z Jeho rtů (byla rozlita v Jeho rtech) (Žalm 45,3), aby „uměl příhodně ustalému mluvit slova“ (Žalm 45,3; Iz 50,4). A Hospodin nás vybízí: „Řeč vaše vždycky budiž příjemná“ (Kol 4,6) „aby dala (mohla dát) milost posluchačům“ (Ef 4,29).

YI 31.3.1908; AH 435

Zvlášť pečlivě máme vybírat slova, když se snažíme napomínat nebo napravovat někoho druhého. Buď se staneme "vůní smrtelnou k smrti, nebo vůní života k životu" (2Kor 2,16)... Všichni, kdo chtějí obhajovat zásady pravdy, musí přijmout nebeský olej lásky. Za všech okolností mají napomínat s láskou. Naše slova pak budou působit k nápravě a nevyvolají hořkost. Kristus jim dá svým Duchem sílu a moc. To je jeho dílo.

COL 337

Neraduj se ze mne, nepřítelkyně má. Upadla-liť jsem, povstanu; sedím-liť v temnostech, svítí mi Hospodin.

Micheáš 7,8

Nic nemůže (jen božská síla může) obnovit lidské srdce a naplnit duši Kristovou láskou než samotná (jen, jedině, pouze) božská moc (síla), jež se vždy bude projevovat láskou k těm, za něž (On) Kristus zemřel. Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, tichost, dobrotu, věrnost, krotkost, středmost. Když se člověk obrátí k Bohu (uvěří v Boha), je mu dán nový morální vkus (záliby, vnímání, pocity) jsou mu uděleny (poskytnuty), nová motivující síla (pohnutky k činnosti, hybná síla) a nachází zalíbení v tom, (miluje, má rád ty věci), co miluje i Bůh... Láska, radost, pokoj a nevýslovná vděčnost prostoupí duši a slova (řečí) toho, který přijal požehnání budou: "Dobrotivost tvá mne zvelebila" (Žalm 18,36).

MS 50,1900; 1SM 336

Ti však, kteří čekají, že uvidí kouzelnou změnu ve své povaze rozhodného úsilí o vítězství (přemožení) nad hříchem z jejich strany, ti budou zklamáni. Pokud vzhlížíme k Ježíši, není důvodu se obávat a pochybovat o tom, že On může spasit všechny, kteří k Němu přicházejí, ale oprávněně (neustále) se můžeme obávat, že opět získá převahu naše stará přirozenost, že nepřítel vymyslí nějakou léčku a staneme se znovu jeho zajatci. Měli bychom konat naše spasení s bázní a třesením, neboť je to Bůh, který působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své (Fil 2,12.13)...

MS 50,1900; 1SM 336

Denně máme růst do duchovního půvabu (krásy). Často se nám nemusí dařit v našem úsilí zpodobňovat (napodobovat) božský vzor. Často se budeme sklánět v slzách u nohou Ježíšových pro naše nedostatky a chyby; to nás však nesmí odradit, měli bychom se modlit vroucněji, věřit plnění a s větší odhodlaností (vytrvalostí, pevností) usilovat o připodobňování k (růst dorůstat do podoby) našemu Pánu. Když jsme pozbyli důvěru v naši sílu, měli bychom důvěřovat moci našeho Vykupitele, vzdát chválu našemu Bohu, který je hojným spasením naší tváří a naším Bohem (Žalm 42,12)...

MS 50,1900; 1SM 337

Při tomto pohledu (tímto pohledem) se měníme a když přemýšlíme o dokonalosti božského Vzoru, budeme si přát (toužit po) úplnou proměnu (přeměně) a obnovu (obnově k) podle obrazu Jeho čistoty. Vírou v Syna Božího dochází k přeměně povahy a z dítěte zloby (vzpourey) se stává dítě Boží.

MS 50, 1900; 1SM 338

A již nyní, bratří, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdělati vás, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými.

Skutky 20,32

Velké a neodmyslitelné (nezbytné, základní, zásadní, důležité) poznání je poznání Boha a Jeho Slova... Zde by měl být každodenní růst duchovního chápání (poznání, porozumění); a křesťan bude růst v milosti jen úměrně tomu, jak je závislý a jak oceňuje (si cení, váží) Božího Slova a navykne si přemýšlet (rozjímat) o božských věcech. RH 17.4.1888

Tím, že nám Pán dává (poskytuje, uděluje) výsadu studovat své Slovo, předložil nám bohatou hostinu.

Mnoho dobrodiní (požehnání) plyne z hodování na Jeho Slově, které nám znázornil (představil, zobrazil, zpodobnil) svým tělem a krví, svým duchem a životem. Tím, že máme účast (se účastníme, podílíme) na tomto Slově, roste (vzrůstá) naše duchovní síla; rosteme (rozmáháme se) v milosti a v poznání (známosti) pravdy (2Petr 3,18). Vytváří a upevňuje se návyk sebeovládání (sebekázně). Slabosti dětství – podrážděnost, umíněnost, sobeckost (sobectví), ukvapená slova, vášnivé (popudlivé) jednání – mizí a místo nich se rozvíjí půvab (ctnosti) křesťanského mužství a ženství (mužskosti a ženskosti, mužské a ženské zralosti). CT 207

Pán (Hospodin) ve svém velkém milosrdenství nám zjevil v Písmu svatém pravidla (míru, měřítko) svatého života...

Inspiroval (pudil) (dal) svaté muže (vnuknutí), aby (pro naše dobro) zaznamenali k našemu užitku poučení (pokyny) týkající se nebezpečí, která obklopují (číhají na) cestu, a jak jim můžeme uniknout. Ti, kdo poslouchají Jeho nařízení (příkazů) a zkoumají (hledají v) Písmo svaté, nebudou o těchto věcech (tom) ponechání v nevědomosti. Uprostřed nebezpečí posledních dnů by každý člen církve měl rozumět (pochopit, chápat) důvodům své naděje a víry – důvodům, které (jež) nejsou těžké k pochopení (těžko pochopitelné). Je toho dost, co by mohlo zaujmout naši mysl, jestliže chceme (chceme-li) růst v milosti a v známosti (poznání) našeho Pána Ježíše Krista.

CTBH 125; FE 164

Kdykoli (když) lid (dítky) Boží roste v milosti, získává (nabývá) stále jasnější chápání (porozumění) Jeho Slova. V jeho svatých pravdách poznává (poznává, postřehne, vidí) nové světlo a krásu. To bylo pravdou v (tak tomu bylo za všech dob) dějinách církve ve všech dobách a tak to zůstane (tomu bude) až do konce.

5T 706

Milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se.

Jan 1,17

Vaše síla a růst v milosti přichází (pochází) pouze (jen) z jednoho zdroje. Když (jestliže) jste pokoušeni a zkoušeni, a vy zůstanete statečně (zmužile, neochvějně) stát na straně práva (spravedlnosti, pravdy), vítězství je vaše (máte zajištěno). Každým krokem jste blíže dokonalosti křesťanského charakteru. Svaté (nebeské) světlo nebes naplní komory (komůrky) vaší duše, a vy budete obklopeni čistým, vonící (voňavým, sladkým, milým) ovzduším.

Je naší výsadou, abychom kráčeli (žili podle) v souladu se světlem, které (jež) nám nebesa udělila. Takto Enoch chodil s Bohem. Pro Enocha nebylo o nic lehčí (snadnější) žít spravedlivým životem, než je to pro nás dnes. Svět v jeho době o nic více nepřál (nebyl příznivější pro) růstu milosti a svatosti, než je tomu nyní (dnes).

Bylo to díky modlitbě a spojení (obecenství, společenství) s Bohem, že Enoch mohl uniknout zkaženosti (zkáze, utěci porušení), která je na světě v žádostech (2Petr 1,4). Žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů, a proto musíme přijímat svou sílu ze stejného zdroje. Musíme chodit s Bohem. Od nás je požadováno, abychom se oddělili od světa, protože nemůžeme zůstat prosti (zbaveni) jeho poskvrn (znečištění, poskvrnění), pokud (jestliže) nenásledujeme příklad věrného Enocha...

Jak mnozí jsou tak slabí jako voda, která nemůže mít (nemá) spolehlivý (neselhávající, neslábnoucí) zdroj síly. Nebesa jsou připravena (ochotna) udělit nám ho (obdařit nás), abychom mohli být (byli) mocní (silní) v Bohu a dosáhnout (dosáhli) plné postavy mužů a žen v Kristu Ježíši. Jakého (ná)růstu duchovní moci jste dosáhli v minulém roce? Kdo mezi námi (z našeho středu, kdo z nás) získával jedno drahocenné (vzácné) poznání (cíle) za druhým, dokud závist, pýcha, zloba, žárlivost a sobectví nebyly odstraněny a (dokud) nezůstaly pouze ctnosti Ducha – pokora, shovívavost (trpělivost), laskavost a dobročinnost (dobrota)? Bůh nám bude pomáhat, jestliže se chopíme pomoci, kterou nám nabízí (poskytl, připravil, opatřil).

Žádné jiné stvoření, které Bůh učinil (vytvořil), není schopno dosáhnout takového zdokonalení (zušlechtění, růstu), takového zušlechtění, takové ušlechtilosti (vznešenosti) jako člověk... Člověk si nemůže představit, čím by mohl být a čím by se mohl stát. Skrze milost Kristovu je schopen neustálého duševního růstu. Nechť světlo pravdy září do jeho mysli a Boží láska bude vyzařovat z jeho srdce a on může skrze Kristovu milost zemřít (a udělit mu ji), aby se mohl stát (mocným) člověkem síly – dítětem země, ale (avšak) dědicem nesmrtelnosti.

Kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.

Přísloví 11,25

Kristus představuje (nabízí, předkládá) nám, kteří žijeme po vodě života, že ji můžeme pít v hojnosti (zadarmo). Když to činíme, máme Krista v sobě (srdci) jako pramen vody prýstící se k věčnému životu (Jan 4,14). Pak jsou naše slova plná vláh (naplněná vláhou, svěžím). Jsme připraveni poskytnout (máme připravit, nachystat, poskytnout) vodu jiným.

6T 51

Jakmile někdo přijde ke Kristu, zrodí se v jeho srdci touha sdělit (oznámít) druhým, jak vzácného přítele našel v Ježíši; spásná a posvěcující pravda nemůže zůstat v jejich (jeho) srdci zavřena. Jsme-li oděni spravedlností z Kristovou a naplnění radostí, že v nás přebývá Jeho Duch, nebudeme moci mlčet. Když jsme okusili a poznali, že Pán je dobrý, máme o čem vyprávět (budeme mít o čem hovořit)...

SC 78

Snaha být druhým lidem požehnáním bude odměněna požehnáním pro nás (nás samotných). Bůh nám záměrně (to byl Boží záměr, když nám) svěřil úlohu v plánu vykoupení...

SC 79

Pustíš-li se do práce, kterou Kristus určil pro své učedníky, a budeš-li pro Něho získávat druhé, pocítíš potřebu hlubší zkušenosti a většího poznání Božích věcí a budeš lačnět (hladovět) a prahnout (žíznit) po spravedlnosti. Budeš se dotazovat Boha, tvá víra se posílí a ty budeš pít většími doušky ze studnice spásy (spasení). Boje (odpor) a zkoušky, s kterými se setkáš (kterým budeš muset čelit), tě přivedou k Bibli a k modlitbě. Porosteš v milosti a v poznání Krista a shromáždíš bohaté zkušenosti.

SC 80

Duch nesobecké lásky (práce pro) k druhým dává povaze hloubku, pevnost (stálost) a křesťanskou vznešenost (ušlechtilost, krásu Kristovy povahy) a přináší pokoj a štěstí (jejímu vlastníkovi). Srdce zatouží po něčem vyšším (tužby jsou vznešené, vede ke vznešeným cílům). Není v něm místa pro lenost nebo sobectví. Ti, kdo takto užívají křesťanských darů milosti (ctnosti), porostou a zesílí pro dílo Boží. Získají (budou mít) jasné duchovní vědomí (vnímání, vnímavost), pevnou, rostoucí (neochvějnou) víru a jejich modlitby nabudou větší moci. Duch Boží, který působí na jejich ducha, rozechvěje v nich (vyvolává v duši) svým božským dotykem posvátné melodie (soulad). Ti, kteří se takto věnují (zasvěťí, obětují, oddávají) nesobecké práci (úsilí, službě) pro blaho druhých (jiných), dělají to nejlepší pro vlastní spasení (nejjistěji pracují na svém vlastním spasení). Jedinou cestou, jak růst v milosti Kristově, je... Pracovat (zapojit se) podle svých schopností, pomáhat a být požehnáním pro ty, kdo potřebují pomoc, kterou jim můžeme poskytnout.

SC 80

Bděte, stůjte u víře, zmužile sobě činite a budtež silní.

1 Korintským 16,13

Vyvýšená (vznešená) korouhev (vysoká úroveň) je představena (předložena) mládeži a Bůh ji vy(po)zývá (vybízí, povolává), aby vstoupila do pravé (skutečné, opravdové) služby pro Něho. Věrní (ryzí) srdeční (upřímní) mladí lidé, kteří se rádi stanou žáky ve škole Kristově, mohou vykonat velké dílo pro Mistra, jestliže (pokud jen) budou jen věnovat pozornost (dbát) příkazu Kapitána, který zní celými věky až do dnešních dnů (naší doby): „Zmužile sobě počínejte a budte silní.“

RH 16.6.1891; MYP 24

Síla se získává (nabývá) cvičením. Všichni, kteří používají schopnosti, které jim dal (svěřil) Bůh, rozmnoží (rozhojní) tyto schopnosti, aby je věnovali (zasvětili) Jeho službě. Ti kteří nedělat nic v příčině Boha selže rozrůst se slušnost a v znalosti pravdy. Ti, kdo v Božím díle nedělají nic, nebudou růst v milosti a v známosti (poznání) pravdy. Člověk, který by si lehl a odmítl (nechtěl) cvičit své údy, brzy by ztratil všechnu schopnost (sílu) používat je (pro jejich využití). Tak křesťan, který nebude cvičit Bohem mu dané síly, nejen že neporoste v Kristu, nýbrž ztrácí sílu, kterou již měl – duchovně ochrne (stane se duchovním paralytikem). Jen ti, kdo s láskou k Bohu a svým spolebníím se snaží pomáhat jiným (druhým), bývají (se stanou, budou) utvrzení, posílení a upevnění v pravdě. Opravdový křesťan pracuje pro Pána. Ne pudově (z popudu), nýbrž ze zásady. Ne na den (po dobu jednoho dne nebo měsíce) nebo na měsíc, nýbrž po (dobu) celý život.

5T 393

Tento svět není přehlídková pláň (místem pro slavnostní přehlídku), nýbrž bitevní pole. Všichni jsou povoláni snášet těžkosti jako dobří vojáci. Mají být silní a zmužilí... Pravá zkouška charakteru spočívá v ochotě nést břemena, zaujmout (zastávat) náročné (obtížné) místo (postavení), vykonat práci, kterou je třeba vykonat (musí být vykonána), i když nepřináší žádné světské uznání nebo odměnu.

ED 295

O, kéž by každý mohl správně ocenit schopnosti, které mu byly dány Bohem! Skrze Krista můžete vystupovat po žebříku pokroku a přivést každou sílu (schopnost) pod kontrolu (moc, vládu, vedení, do podřízenosti) Ježíše... Ve své vlastní síle nemůžete učinit nic; ale v (skrze) milosti Ježíše Krista můžete použít vaše síly (schopnosti) takovým způsobem, aby přinesly největší dobro vaší vlastní duši, a největší požehnání jiným duším (ostatním lidem). Uchopte se Ježíše a horlivě (snažně, usilovně) konejte Kristovy skutky a nakonec obdržíte věčnou odměnu.

YI 20.9.1894

Aby oslaveno bylo jméno Pána našeho Jezukrista v vás a vy v něm, podle milosti Boha našeho a Pána Jezukrista.

2 Tesalonickým 1,12

Mnozí touží (chtějí) růst v milosti; modlí se za tuto věc a jsou překvapeni (ohromeni, udiveni), že jejich modlitby nejsou vyslyšeny. Mistr jim dal k vykonání práci, pomoci níž (jejím prostřednictvím) mají (budou, by měli) růst. Jakou cenu (význam) to má modlit se, když je tam (vyskytla, třeba) potřeba práce (zapotřebí pracovat)? (vzniká) Otázka zní: Snaží se (usilují se o) zachránit duše za které (něž) Kristus zemřel? Duchovní růst spočívá (závisí, je závislý) na udělování (dávání, poskytování) světla, které vám Bůh udělil, jiným (ostatním lidem). Máte rozvinout (podporovat) ty nejlepší myšlenky (mínění, úvahy, názory) v aktivní práci (činném úsilí) konat dobro a jen dobro, ve vaší rodině, ve vaší církvi a ve vašem sousedství.

YI 3.2.1898

Namísto pěstování (rozvíjení, chování) úzkostlivosti (starostlivosti, neklidu) s myšlenkou, že není (neexistuje) růst v milosti, máte věrně (jen) konat každou povinnost, která se nabízí (se vám předkládá), nést břemena (starosti) duší na svém srdci, a všemi možnými prostředky usilovat o záchranu ztracených. Buďte laskaví, buďte zdvořilí, buďte soucitní; mluve v pokoře o pozeňnané naději; mluve (hovořte) o Ježíšově lásce; vyprávějte o Jeho dobrotě, Jeho milosrdenství a Jeho spravedlnosti; a přestaňte se znepokojovat (trápit) tím, zda rostete nebo ne. Rostliny nerostou díky nějakému vědomému (uvědomělému, sebevědomému) úsilí... Rostlina se (si nedělá) ustavičné starosti o) ustavičně netrápí nad svým růstem; ona pouze (jenom, věrně) roste pod Božím dohledem.

YI 3.2.1898

Jestliže (když) po(za)světíme srdce a mysl (Boží) službě Bohu, když budeme konat práci (dílo), kterou má pro nás k vykonání a když půjdeme v Ježíšových šlépějích, naše srdce se stanou posvěcenými (posvátnými, svatými) harfami, jejíž každá struna vyše chválu a díkuvzdání (díky) Beránkovi, kterého poslal Bůh, aby sňal hříchy světa...

Pán Ježíš je naše síla a naše štěstí, velká pokladnice (studnice), z které lidé mohou čerpat při každé příležitosti sílu. Když přemýšlíme (hloubáme) o Něm, hovoříme o Něm, stáváme se stále víc a více schopnými patřit na Něho (vzhlížet k Němu) – (podle toho, jak) když sami využíváme Jeho milost a přijímáme pozeňnaní, která nám nabízí, máme něco (cosi), čím můžeme pomáhat (přispět pomocí, posloužit) druhým. Naplnění vděčností, předáme (udělíme) jiným (ostatním) pozeňnaní, která nám byla hojně (štědře, zdarma) udělena. Takto přijímáním a s(u)dílením (dáváním, předáváním) rosteme v milosti.

Kdož' není se mnou, proti mně jest; a kdož neshromazďuje se mnou, rozptylujeť.

Lukáš 11,23

Jak má naše světlo zářit světu, ne-li naším důsledným křesťanským životem? Jak má svět poznat, že patříme Kristu, nekonáme-li nic pro Něho?... Mezi těmi, kteří (kdo) pracují do krajnosti (nejvyššího stupně, míry) svých schopností pro Krista a těmi, kteří jsou v službě (kdo pracují pro) nepříteli duší, není neutrálního pásma. Kdo je líný (zahalečem) na vinici Páně, nejenom že sám nic nedělá, nýbrž je překážkou těm, kteří se snaží pracovat. Satan najde zaměstnání pro všechny, kteří se vši vážností neusilují (nesnaží) zajistit své vlastní spasení a záchranu jiných (spasení ostatních)... Kdykoli křesťan nebdí (není na stráži), tento mocný protivník zasahuje (činí, způsobuje, zaútočí, vede) náhlý (neočekávaný) a prudký úder (útok, napadení). Nebudou-li členové církve činní a bdělí (ostrážiti), budou přemoženi jeho svody.

5T 393

Mnozí, kteří by měli pevně stát za spravedlností a pravdou, projevili slabost a nerozhodnost, což podnítilo satanovy útoky. Ti, kdo nerostou v milosti a nesnaží se dosáhnout nejvyšší úrovně v Božím programu (známosti, poznání, vzdělání), budou přemoženi...

5T 104

V tomto období zápasu a soužení (bojů a zkoušek) potřebujeme všichni podporu (pomoc) a útěchu, kterou můžeme obdržet (čerpat, získat) ze spravedlivých zásad a pevného náboženského přesvědčení, z trvalého ujištění o Kristově lásce a z bohaté zkušenosti v Božích věcech. Jenom když budeme stále (trvale) růst v milosti, můžeme dosáhnout plnost postavy mužů a žen v Ježíši Kristu.

5T 105

(Práce, kterou)To, co děláme, nebo neděláme, velice výmluvně svědčí o našem životě a určení. Bůh od nás žádá, abychom využili každou vhodnou příležitost (k užítku), která je nám nabízena. To zanedbat, je pro náš duchovní růst nebezpečné. Máme velkou práci (dílo, úkol) k vykonání. Neutrácíme v lenosti (zahálce) převzácné hodiny, které nám Bůh dal ke zdokonalení charakteru pro nebesa. V této práci nesmíme být nečinní nebo pomalí (zahálčiví, leniví). Nesmíme promarnit ani chvílky (okamžik) bez určitého záměru nebo cíle. Bůh nám pomůže zvítězit nad (našimi) vlastními nepravostmi, budeme-li Ho prosit a věřit v Něho. Můžeme být více než vítězi (udatně vítězit) skrze Toho, který (si) nás zamiloval (Řím 8,37).

3T 540

Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí vykonal a přisluhování, kteréž jsem přijal od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti Boží.

Skutky 20,24

Vaše (tvá) duchovní síla a růst v milosti budou úměrné (laskavému, pracovitě) úsilí lásky a dobrým skutkům, které rádi (s radostí) konáte (konáš) pro svého Spasitele, který nezadržel (neodepřel, neodmítnul se vzdal všeho) nic, dokonce ani svůj vlastní život, aby vás (tě) mohl zachránit (spasit)...

Naše dobré skutky samy o sobě nezachrání (nespasí) nikoho z nás, ale my nemůžeme být zachráněni (spaseni) bez dobrých skutků. A potom, co (když) jsme vykonalí všechno (vše), co jsme mohli vykonal v Ježíšově jménu a Jeho síle, máme (musíme) říci: „Služebníci neužiteční jsme“ (Luk 17,10).

4T 228

Jestliže máte (máte-li) bohatství Kristovy milosti ve svém srdci, nenecháte si to pro sebe, zatímco (kdežto, mezitím co, když) spasení duší je závislé na poznání cesty spasení, kterou můžete poskytnout (ukázat, udělit, dát, nabídnout). Tito nemohou přijít k Vám a říci (oznámit, prozradit) vám touhy svého srdce, ale mnozí jsou hladoví, nespokojení a Kristus zemřel, aby mohli mít (obdržet) bohatství Jeho milosti. Co se chystáte učinit, aby tyto duše mohly sdílet (podílet na) požehnání, kterým (jímž) se těšíte i vy?...

RH 6.1.1910

Růst v milosti se projevuje v rostoucí (vzrůstající, růstu, zvyšování) schopnosti práce (pracovat) pro Boha. Ten, kdo se učí se ve škole Kristově, se bude umět modlit a jak má mluvit pro svého Mistra. Když si uvědomí, že se mu nedostává (nedostatek) moudrosti a zkušenosti, přihlásí se do školy velkého Učitele, vědouce, že pouze takto může získat (dosáhnout) dokonalost v Boží službě. A denně se stává lépe (více) schopným (schopnějším) chápat duchovní věci. Každý den pilné práce ho zastihne ve svém zápase lépe připraveným (způsobilým) k pomoci druhým.

RH 29.4.1909

Mnozí Kristovi následovníci se musí ještě naučit hlavní (nezbytné, nutné, důležité) lekci spokojené pilnosti v nezbytných povinnostech života. Vyžaduje to více milosti (zbožnosti), více přísné (přísnější) (povahové) kázně (charakteru), v práci (pracovat) pro Boha (Pána) v postavení mechanika, obchodníka, právníka, nebo rolníka (zemědělce) a vnášet křesťanské poučky do všedního podnikání (záležitosti) života, než pracovat pro Něho jako uznávaný misionář v misijním poli. Vyžaduje to silnou (velkou) duchovní odvahou přinést (vnášet, vnést) náboženství do dílny a obchodní kanceláře (podnikání), a posvěcovat tak podrobnosti (jednotlivosti) každodenního života, a vyřizovat každé obchodní jednání (záležitost) podle (v souladu s) měřítkem Božího Slova.

CT 279

Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podlé možnosti své konej.

Kazatel 9,10

Nic (tak) nevzbudí horlivost k sebeobětování a nic nezšlechtí a neposílí charakter tolik, jako když se člověk zapojí do práce pro druhé... Není však nutné čekat (nikdo nemusí čekat), až budeme povoláni na nějaké vzdálené místo (pole), dříve než začneme pomáhat druhým. Dveře ke službě jsou otevřeny všude. Všude kolem nás jsou lidé, kteří potřebují naši pomoc. Vdovy, sirotky, nemocné, umírající, zarmoucené, malomyslné, nevědomé a psance potkáváme na každém kroku.

MH 151-152

Měli bychom cítit, že je naší povinností pracovat pro lidi, kteří žijí v našem sousedství. Přemýšlejte, jak byste mohli nejlépe pomoci lidem, kteří se nezajímají o náboženství. Navštívíte-li své přátele a sousedy, projevujte zájem o jejich duchovní i časné blaho. Představujte Krista jako Spasitele, který odpouští hříchy. Zvěte své sousedy k sobě domů a čtěte s nimi z Bible a z knih, které vysvětlují její pravdy. Vybidněte je, aby s vámi zpívali a aby se s vámi modlili. V těchto malých shromážděních bude přítomen sám Kristus, jak slíbil, a Jeho milost se dotkne srdcí...

MH 152

Mnozí litují, že žijí obyčejný život v ústraní. Přítom z něj oni sami mohou udělat život plný a vlivný, chtějí-li. Ti, kdo milují Ježíše celým srdcem, myslí a duší a své bližní jako sebe sama, mají široké pole působnosti, kde mohou použít své schopnosti a svůj vliv. Nikdo by neměl opovrhovat malými úkoly (příležitostmi) jen proto, že čeká na příležitost k větší práci. Můžete s úspěchem vykonat malou práci, kdežto při pokusu o zdolání většího úkolu můžete zcela selhat a pak propadnout malomyslnosti. Schopnost pro konání většího díla rozvinete tím, že budete ze všech sil dělat to, s čím se setkáte. Opomíjením (přehlížením) každodenních možností (příležitostí) a zanedbáváním maličností, které se právě naskýtají, se mnozí lidé stávají neúspěšnými a sklesými...

MH 153

Na místech (v misijních polích), kde jsou poměry (podmínky) tak problematické a odrazující (skličující), že mnozí tam nejsou ochotni žít, dosahují obětaví pracovníci svým úsilím obdivuhodných (pozoruhodných) změn. Pracují trpělivě a vytrvale, nespolehají na lidskou sílu, nýbrž na Boha, a Jeho milost jim pomáhá. Kolik dobře bylo takto vykonáno, nebude na tomto světě nikdy známo – krásné (požehnané) výsledky se zjeví až ve věčnosti (vznešené /nádherné, skvělé/ budoucnosti).

MH 153

I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro, a přečistí syny Léví, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětující oběti v spravedlnosti.

Malachiáš 3,3

Zde je představen proces, očišťující a zušlechťující proces, který koná (uskutečňuje) Hospodin zástupů. Toto dílo je pro duši nejbolestnější (velmi bolestné), ale pouze tímto procesem může být odstraněno všechno smetí a poskvřující nečistoty. Naše zkoušky jsou naprosto nezbytné, aby nás přivedly blíže (do blízkosti) našemu nebeskému Otci, k poslušnosti Jeho vůle, abychom mohli obětovat (přinést) Hospodinu oběti v spravedlnosti. Bůh dává každému z nás schopnosti a nadání (dary), abychom se mohli napravit (je zdokonalili). Potřebujeme novou a živou zkušenost v božském životě (božského života), abychom mohli konat Boží vůli. Nijaké množství minulých zkušeností nevystačí v současnosti (nynější době), ani nám nedodá síly (nás neposílí k přemáhání /zdolávání) těžkostí), abychom mohli zdolat překážky na naší cestě (stezce). Musíme obdržet novou milost a novou sílu, abychom mohli každodenně vítězit...

RH.22.06.1886; 4BC 1182

Abrahám, Mojžíš, Eliáš, Daniel a mnozí jiní byli všichni těžce zkoušeni, ale ne stejným způsobem. Každý z nich měl své osobní zkoušky a tříbení v dramatu života, ale přesně tatáž zkouška se zřídka objevila dvakrát. Každý měl svou vlastní zkušenost, zvláštní ve svém charakteru a okolnostech, aby vykonal určité dílo. Bůh má dílo, jakýsi záměr, v životě každého a všech nás. Každý čin, jakkoli malý, má své místo...

RH.22.06.1886; 4BC 1182

Kéž by (si) všichni mohli cítit (uvědomit), že na každém kroku, který učiní, mohou obdržet (mít, dosáhnout, získat) trvalý (stálý) vliv, který (Jež) bude ovládat jejich vlastní životy a také i charakter (povahy) ostatních. Ó, jak velmi potřebujeme v této době společenství (spojení) s Bohem! Jak nám je zapotřebí (potřebujeme) božské milosti, aby nás vedla (řídila každý náš krok) na každém kroku a ukázala nám, jak máme zdokonalit (dosáhnout dokonalý) křesťanské charakter (povahu)!

RH 22.6.1886

Křesťané budou zakoušet (muset prožívat) nové výjevy (scény) a budou procházet novými zkouškami, kde jejich dřívější zkušenost nemůže být dostatečným vůdcem. Nyní se potřebujeme (musíme) učit od božského Učitele tak velmi (hodně mnoho, tolik) jako v žádném období našeho života a (ba) ještě mnohem víc. A čím větší zkušenost získáme, tím blíže budeme přitaženi (přivedeni) k čistému nebeskému světlu a tím více pak poznáme (budeme vidět), kde sami potřebujeme nápravu... Stezka spravedlivých je sám pokrok (postupování vpřed) od síly k síle, od milosti k milosti a od slávy k slávě. Božské osvícení (světlo) bude vzrůstat (přibývat, zvětšovat se) stále víc a více, bude v souladu (odpovídat, totožné) s naším pohybem (postupem) kupředu (vpřed), uschopní nás čelit povinnostem a naléhavým případům (krizovým situacím), které budou před nás postaveny.

RH 22.6.1886

A poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste tak naplnění byli ve všelikou plnost Boží.

Efezským 3,19

Bůh vyzývá (vybízí, žádá, volá) ty (všechny), kdo znají Jeho vůli, aby byli činiteli Jeho slova. Slabost, polovičitost (váhavost) a nerozhodnost podněcuje satanovy útoky; a ti kteří, dovolí, aby tyto povahové rysy vyrostly (přerostly, /ze/sílily, nabyly na síle, získaly vliv), budou srazeni dolů (poraženi, zahynou) bezmocně narůstajícími (vzdouvajícími se, nárázovými, přívalovými,) vlnami pokušení...

5T 263-264

Všechny prostředky (každý prostředek) milosti by měly být pečlivě využity, aby Boží láska mohla překypovat (přetékat) v duši stále víc a více: „K tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užitečné věci od neužitečných, tak abyste byli upřími a bez úrazu, až ke dni Kristovu, naplnění jsouce ovocem spravedlnosti" (Fil 1,10.11). Váš křesťanský život musí získat (nabýt) živou (čínorodou, výraznou, silnou, pevnou, ráznou) a silnou (rozhodnou, věrnou) podobu (se musí stát pevným a silným). Můžete dosáhnout vysoké úrovně představené (předložené) vám v Písmu svatém a musíte ji dosáhnout, chcete-li být dětmi Božími (dítětkami). Nemůžete (nesmíte) se zastavit; musíte buď pokročit (postupovat vpřed, buď postupujete vpřed nebo se vracíte zpět) nebo ustupovat (couvat, vracet zpět). Musíte obdržet (získat) duchovní poznání, abyste „mohli stihnouti se všemi svatými, kteraká by byla šířkost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost; a poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste tak naplnění byli ve všelikou plnost Boží" (Ef 3,18.19)...

5T 264

Chcete mít omezený (chcete ubohý) křesťanský růst, nebo chcete učinit (dosáhnout) zdravý pokrok v božském (duchovním) životě? (chcete ubohý křesťanský růst, nebo byste chtěli v duchovním životě docílit zdravého pokroku?) Kde je duchovní zdraví, tam je v(z)růst. Boží dítě dorůstá do plné postavy mužů a žen (zralosti) v Kristu. Jeho zdokonalení není postavena žádná hranice (nijak omezeno, bez omezení)...

5T 265

Můžeme vybojovat (získat) velká vítězství, anebo ztratit nebe, když je nezískáme (nedosáhneme, zápas nevyhraje). Tělesné srdce musí být ukřižováno, neboť je náchylné (má sklon) k mravní zkaženosti, jejíž konec je smrt. Jen životodárný vliv evangelia může člověku (duši) pomoci. Modlete se, aby mohutná (mocná) síla Ducha svatého se vším svým (s celým jejím) oživujícím, uzdravujícím (obnovujícím), proměňujícím vlivem (moci) jako elektrický proud (šok) protékala (dopadla, udeřila, spočinula na) ochrnutou duši, a způsobila, aby (pronikala) každý nerv byl rozechvěn (proniknut) novým životem a vrátila zpět (navrátila) celého člověka vrátila zpět (vzniknout duchovnímu zdraví) z jeho mrtvého, pozemského, smyslného (tělesného, smyslového) stavu k duchovnímu zdraví. Tak se stanete účastníky božské přirozenosti a uniknete zkaženosti (zkáze, porušenosti), která je na světě v žádostech a ve vaší duši (vás) se bude zrcadlit (odrážet) obraz Toho, jehož zsinalostí (ranami) jste uzdraveni (2Pet 1,4; 2,24).

5T 267

Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.

Římanům 6,23

Člověk byl při svém stvoření (původně) obdařen ušlechtilými schopnostmi a vyrovnanou myslí. Byl dokonalou bytostí a žil v dokonalém souladu s Bohem. Jeho myšlení bylo (myšlenky byly) čisté, jeho cíle svaté. Neposlušností se však tyto jeho schopnosti zvrhly a na místo lásky nastoupilo sobectví. Povaha člověka (jeho přirozenost) se přestoupením tak oslabila, že (člověk) nebyl schopen odolat moci zla vlastní silou. Stal se zajatcem satanovým a byl by jím zůstal navěky (navždy), kdyby byl Bůh zvláštním způsobem nezasáhl. Úmyslem pokušitelovým bylo zmařit plán, který měl Bůh při stvoření člověka a naplnit zemi bídou a zkázou.

SC 17

Svou hříšnou přirozeností jsme se odcizili Bohu. Duch svatý popisuje náš stav takto (těmito slovy): „Mrtví ve vinách a hříších.“ „Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. Od zpodku nohy (paty) až do vrchu hlavy není na něm (zdravého) místa celého.“ (Ef 2,1; Iz 1,5.6). Satan nás pevně drží ve své pasti; byli jsme jím „zjímáni k vykonávání jeho vůle“ (2Tim 2,23). Bůh nás chce vyléčit, vysvobodit nás. To však vyžaduje úplné přetvoření, obnovu celé naší přirozenosti, musíme se Mu cele odevzdat (Pánu).

Boj s vlastním já je tím největším zápasem (bojem, bitvou), který člověk bojuje (jaký byl kdy bojován). Vzdát se vlastního já, podřídit všechno vůli Boží, vyžaduje boj. Člověk (duše) se však nejprve musí podřídit Bohu, než se může znovu narodit (být obnovena) v svatosti...

Bůh neznásilňuje vůli stvořených bytostí. Nemůže přijmout pocty, které Mu nevdáváme rádi a dobrovolně (ochotně a z vlastního uvážení, rozumně). Vynucené podřízení by bránilo veškerému skutečnému rozvoji myslí nebo povahy a učinilo by z člověka pouhý automat (nástroj). To není úmyslem Stvořitele. Bůh si přeje, aby člověk, koruna (vrcholné dílo) Jeho stvořitelského díla (tvůrčí moci), dosáhl nejvyššího možného vrcholu rozvoje. Ukazuje nám nejskvělejší pozhřebání, jenž nám chce udělit svou milostí (ke kterému nás chce svou milostí přivést). Zve (vyzývá) nás, abychom se Mu odevzdali, aby v nás mohl konat svou vůli. Na nás záleží, abychom se rozhodli, zda chceme být vysvobozeni z otroctví hříchu, abychom mohli sdílet (mít podíl na nádherné) slavnou svobodu synů Božích.

SC 43

*Ale to, což mi bylo jako zisk, položil jsem sobě pro Krista za škodu.
Filipenským 3,7*

Mojžíš se vzdal vyhlídky na (případného) království, Pavel výhod bohatství a poct (úcty) svého lidu pro život (ve prospěch života) zasvěcený nesení břemene v Boží službě. Mnohým připadá (se zdá) život těchto lidí (mužů) plný odříkání a obětí. Byl to(mu) opravdu tak?...

Mojžíšovi byl nabídnut palác faraónův a monarchův trůn (vládce, panovnický); ale v těchto pánských dvorech (sídlech) vládly hříšné radovánky (rozkoše), které způsobují, že lidé zapomínají na Boha, a proto si Mojžíš místo nich vyvolil (vybral) "zboží trvanlivé a spravedlnost" (Přísl 8,18). Namísto toho, (místo) aby se spojil s velikostí Egypta, rozhodl se spojit svůj život s Božím úmyslem. Místo toho, aby vydával zákony Egyptu, božským řízením vydával (dal) zákony celému světu. Stal se Božím nástrojem a jím (skrze něho) byly lidstvu dané takové zásady, které jsou ochranou (chrání) rodiny i společnosti a jež jsou základním kamenem blahobytu (prospívání, zdaru) národů -zásady, které jsou dnes uznávány největšími lidmi světa jako základ všeho toho, co je nejlepším ve správě lidstva (v lidských vládách).

Ed 68

Velikost Egypta zapadla do prachu. Jeho moc a vzdělanost (civilizace, kultura) zašla (pominula). Avšak Mojžíšovo dílo nemůže nikdy zaniknout (nikdy nezanikne). Velké (vznešené) zásady spravedlnosti, pro jejíž ustanovení (nastolení, uvedení) on žil, jsou věčné...

S Kristem putoval pouští, s Kristem byl na hoře proměněn, s Kristem v nebeských dvorech – jeho život na zemi byl požehnáním a požehnan (blahoslavený) a v nebi je provázen ctí (poctou).

Ed 69

I Pavel byl ve svých rozmanitých pracích podpírán povzbuzující (udržující) mocí Jeho přítomnosti. Řekl (praví): „Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje“ (Fil 4,13)... Kdo může změřit účinky (změří výsledky) Pavlova celoživotního díla? Všechny tyto blahodárné vlivy, které zmírňují utrpení, potěšují v zármutku, zdržují (potlačují, zmírňují) zlo, pozvedají život ze sobectví a smyslnosti a korunují jej naději nesmrtnosti! Jak mnoho dlužíme Pavlovu úsilí a námaze (práci) jeho spolupracovníků, když se s evangeliem Syna Božího vydali na onu nedoceněnou cestu z Asie až k břehům (na území) Evropy?

Ed 69-70

Jak vysokou cenu (hodnotu) má život, který jako Boží nástroj uvedl do pohybu (zapůsobil) takové požehnané? Jakou cenu (hodnotu) bude mít ve věčnosti, když budeme svědky (uvidíme) výsledků (ovoce) takového celoživotního díla?

Ed 70

A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka, Aby každý, kdož věří v něho, nezhynul, ale měl život věčný.

Jan 3,14.15

Vystavení (vyvýšení) měděného hada [4Moj 21,4-9] poskytlo Izraeli důležité poučení. Sami se nemohli zachránit před zhoubným účinkem jedu ve svých ranách. Toliko Bůh je mohl uzdravit. Museli však prokázat, že věří v opatření, které pro ně Bůh učinil. Museli vzhlednout, aby mohli dále žít. Jejich víra byla Bohu milá, a tím, že pohlédli na hada, prokázali svou víru. Věděli, že had sám nemá moci, nýbrž že je předobrazem Krista. Tímto způsobem jim byla vštěpována nutnost věřit v zásluhy Kristovy. Mnozí přinášeli dříve své oběti Bohu a domnívali se, že si tak dostatečně usmiřují Boha za své hříchy. Nespoléhali se na budoucího Vykupitele, jehož symbolem byly tyto oběti. Hospodin jim dal nyní naučení, že jejich oběti nemají větší moc nebo větší účinek než měděný had, že však mají vést jejich mysl ke Kristu, velké to oběti za hřích...

PP 430

Izraelští si zachránili životy tím, že vzhlíželi k vyvýšenému hadu. V jejich vzhlížení (pohledu) byla víra. Zachránili život, protože uvěřili v slovo Boží a projevili víru v prostředek, který jim dal Bůh k jejich uzdravení. Podobně může hříšník vzhlednout ke Kristu a spasit se (žít). Dostane se mu odpuštění skrze víru v usmiřující oběť. Na rozdíl od strnulého, neživého symbolu má Kristus sám moc a sílu uzdravit kajícího hříšníka.

PP 431

Protože hříšník nemůže spasit sám sebe, musí pro svou spásu něco učinit. „Kdož ke mně přijde,“ praví Kristus, „nevyvrhu ven.“ (Jan 6,37) Musíme však k němu přijít, litovat svých hříchů a věřit, že nás přijme a odpustí nám. Víra je (Boží) dar od Boha, schopnost osvědčit ji je v nás. Víra je nástroj (ruka), jímž se duše chápe božské nabídky milosti a slitování (milosrdenství)... PP 431

Ježíš slíbil ve svém slově, že spasí všechny, kteří (kdo) k Němu přijdou. I když (přestože) miliony těch, kteří potřebují být uzdraveni, odmítnou (odmítají, nechtějí přijmout) Jeho nabízené milosrdenství, ani jedna duše, která doufá (věří) v Jeho zásluhy, nebude ponechána, aby zahynula.

Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, a potřeným v duchu spomáhá.

Žalm 34,19

Satan ví, že těm, kdož prosí Boha o odpuštění a milost, se odpuštění a milosti dostane; proto jim připomíná jejich hříchy, aby je od toho odradil. Ustavičně hledá příležitost, aby žaloval na ty, kdož se snaží poslouchat Boha. I jejich nejlepší a nejpřijatelnější službu (činy) se snaží líčit tak, aby vypadaly jako hříšné (zkažené, narušené). Nesčetnými podvody (svody), nejjemnějšími (nejlživějšími) a nejkrutějšími, usiluje, aby dosáhl jejich zatracení.

Člověk nemůže ve své vlastní síle čelit útokům (obviněním, žalobám) nepřítele (nemá k tomu dosti sil). V (oděvu) hříchem poskvrněném, vyznáváje své hříchy (viny), stojí před Bohem. Avšak Ježíš, náš Zastánce (Obhájce), účinně zasahuje (předkládá účinnou prosbu) ve prospěch všech, kdož Mu pokáním a vírou svěřili své duše. Kristus hájí jejich věc a pádnými (mocnými) důkazy Golgoty poráží jejich žalobce. Jeho dokonalá poslušnost zákona Božího Mu dává veškerou moc na nebi i na zemi, a Kristus si vyprošuje od svého Otce milost (milosrdenství) a usmíření (odpuštění) pro provinilce (vinného člověka). Žalobníku svého lidu praví: „Potrezciž tě Hospodin, ó satane. Tito jsou vykoupeni mou krví, hlavně (oharek) vychvácené z ohně." A ty, kdož na Něho spoléhají ve víře, ujišťuje: „Pohleď, přenesl jsem z tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná." (Zach 3,4).

PK 586

Všichni, kdo oblékli roucho Kristovy spravedlnosti, stanou před Ním jako vyvolení, věrní a praví. Satan nemá moci vytrhnout je z ruky Spasitele. Kristus nedovolí, aby ani jediná duše, která se v pokoře a ve víře dožaduje Jeho ochrany, přišla v moc nepřítele. Jeho slovo je slibem: „Nechť sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj; a učiní se mnou pokoj" (Iz 27,5). Zaslíbení dané Jozuemu je dáváno všem: „Jestliže stráž mou držeti budeš... Dámť zajisté to, abys chodil mezi těmito přistojícími" (Zach 3,7). Andělé Boží budou kráčet po jejich boku již na tomto světě a nakonec stanou mezi anděly, kteří obklopují trůn Boží.

PK 587

Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.

Matouš 5,6

Kéž byste mohli postřehnout (uchopit, představit) bohaté zdroje milosti a moci, které jsou pro vás připraveny (čekají na vaši prosbu). Ti, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, budou nasyceni. Musíme projevit více víry ve svých prosbách k Bohu o potřebná požehnání.

5T 16

Síla získaná na modlitbě k Bohu, spojená s osobním úsilím při výchově (výcviku) myslí k přemýšlivosti (pozornosti, ohleduplnosti) a pečlivosti (bdělosti), připravuje člověka pro každodenní povinnosti a udržuje ducha v pokoji za všech okolností, jakkoli těžkých (ať jsou jakkoli těžké, obtížných, nesnadných). Pokušení, jimž jsme denně vystavováni, činí modlitbu nutností. Abychom mohli být udržováni Boží mocí skrze víru, ustavičně (neustále) by měly v tiché modlitbě stoupat k nebesům touhy (prosby, žádosti) myslí o pomoc, světlo, sílu a poznání. Avšak myšlenka a modlitba nemůže nahradit (být náhradou, zastoupit) opravdové (svědomité) a věrné využívání (využití) času. Pro zdokonalení křesťanského charakteru je potřebné (zapotřebí) obojí: práce i modlitba.

Musíme žít dvojím životem – životem myšlenky i činu, životem tiché modlitby i vážné (usilovné) práce... Bůh vyžaduje od nás, abychom byli živými epistolami (listy), které všichni lidé znají a čtou. Duše, která se obrací (utíká) k Bohu v každodenní vrouci (opravdové) modlitbě o sílu, podporu (oporu, pomoc) a moc, bude mít (získá) ušlechtilé touhy (cíle), jasné chápání pravdy a povinnosti, vznešené cíle jednání (pohnutky k činnosti) a bude neustále hladovět a žíznit po spravedlnosti.

4T 459

Uvědomme si lidské slabosti a vizme (poznejme), kde člověk selhává (padá) ve své soběstačnosti. Pak budeme naplněni touhou být právě takovými, jakými nás Bůh chce mít – čistými, vznešenými, posvěcenými. Budeme hladovět a žíznit po spravedlnosti Kristově. Být jako Bůh bude jedinou touhou duše. Toto je touha, která naplňovala Enochovo srdce. A my čteme že on chodil s Bohem. On studoval Boží charakter, aby ho mohl poznat (k účelu, protože ho chtěl poznat). Neurčil (nevyznačil) si svůj vlastní směr (jednání, způsob života), ani nevyšel svou (nevystavoval) svou vlastní vůli... Snažil se sám přizpůsobit (sebe, vejít v soulad, utvořit podle) božské podobě (obrazu, podobnosti).

Není žádné omluvy pro selhání (porážku, pád) nebo malomyslnost, protože (neboť) všechna zaslíbení nebeské milosti jsou pro ty (patří těm), kdož (kteří) hladoví a žízní po spravedlnosti. Síla touhy vyjádřena (projevena, ztělesněna, představena, znázorněna) těmi, kteří hladoví a žízní, je zárukou, že bude dán (udělena) vytoužený pokrm (slíbený, kýžená pomoc, posila)

7T 213

A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým.

Jeremiáš 29,13

Mnozí se opírají (spoléhají na) o domnělou (zdánlivou) naději bez pravého základu (opravdového odůvodnění, opodstatnění). Zřídlo (pramen, studánka) není vyčištěna, proto také proudy (potoky, řeky) vyvěrající (vycházející) z tohoto zdroje (něho, pramene) nejsou čisté. Vyčistěte pramen a proudy (potoky, řeky) budou čisté. Je-li srdce správné (v pořádku, spravedlivé, dobré, zdravé, upřímné), vaše slova, váš oděv, vaše skutky (jednání) budou všechny správné. Nedostává se pravé zbožnosti. Nechci tolik zneuctít svého Mistra, abych připustila, že bezstarostná (nedbalá), lehkovážná, nemodlicí se osoba je také křesťanem. Nikoliv (v žádném případě); křesťan vítězí nad svými pokušeními, nad svými vášněmi. Existuje lék pro hříchem nemocnou duši. Tento lék je v Ježíši. Náš drahý Spasitel! Jeho milost stačí (je dostačující) pro toho nejslabšího, a i ten nejsilnější musí mít (obdržet) Jeho milost, jinak zahyne.

Viděla jsem, jakým způsobem je možné tuto milost získat. Jdi do své komůrky a tam sám úpěnlivě pros Boha: "Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých" (Žalm 51,12). Mysli to vážně (doopravdy), upřímně. Vroucí (horlivá, opravdová) modlitba mnoho zmůže. Jako Jákob bojuj (zápas) na modlitbách. Zápas (zoufale se snaž). Ježíš se potil v zahradě Getsemane velkými krupějemi krve; i ty se musíš snažit (vynaložit úsilí, se usilovat). Neopouštěj svůj pokojík (komůrku), dokud se necítíš silný v Bohu; potom (a pak) bdi. A právě tak dlouho, jak budeš bdít a modlit se můžeš držet tyto zlé návyky (pokušení) v podřízenosti a milost Boží se může v tobě projevit, a také se projeví.

1T 158

Bůh mi zapovídá (zakazuje, brání), abych vás přestala varovat. Mladí přátelé, hledejte Pána celým svým srdcem. Přicházejte s horlivostí, a pocítíte-li upřímně (opravdově uvědomíte), že bez Boží pomoci zahynete, a když po Něm zatoužíte(-li) jako jelen dychtí po tekutých vodách, pak vás Pán rychle (spěšně, chvatně) posílí (Žalm 42,2). Pak (tehdy) váš pokoj převyší všechn (všeliký) rozum (Fil 4,7). Jestliže očekáváte(-li) spasení, musíte se modlit... Proste Boha, aby ve vás způsobil (učinil, provedl, vykonal) důkladnou změnu, aby ovoce Jeho Ducha mohlo ve vás přebývat... Je výsadou každého křesťana těšit se (mít užitek, využívat) z hlubokého (hojného, velkého) puzení (hnutí, pohyby) Ducha Božího. Sladký nebeský pokoj prostoupí (naplní) vaši mysl a vy budete rádi přemýšlet o Bohu a nebi. Budete hodovat na nádherných (slavných) zaslíbeních Jeho slova. Vězte však (uvědomte si především), že jste teprve začali křesťanský běh (život). Vězte, že jste učinili první kroky na cestě k věčnému životu.

1T 158-159

Nebo milostí spasení jste skrze víru, a to ne sami z sebe: dard' jest to Boží,

Efezským 2,8

Apoštol chtěl, aby ti, kterým (jimž) psal, pamatovali na to (si uvědomovali), že musí zjevit ve svých životech (projevit) nádhernou změnu, kterou v nich vykoná Kristova proměňující milost. Měli být jako světla na světě (Fil 2,15), svým očistěným, posvěceným charakterem (povahou), používající vliv proti vlivu satanských mocností. Měli vždy pamatovat na (připomínat) slova, "ne z vás samotných (ne sami ze sebe)." Nemohli si změnit své vlastní srdce. A když díky (prostřednictvím) jejich úsilí byly duše odvedeny ze satanových řad, aby se postavily na stranu Krista, neměli požadovat nějaké ocenění za vykonanou (provedenou, uskutečněnou) přeměnu (proměnu, změnu).

RH 10.5.1906

Bůh volá na (vyzývá, vybízí, žádá) všechny, kteří chtějí, aby přišli a napili se vody života (za)darmo (Zj 21,6; 22,17). Boží moc je právě tím (účinným) prvkem účinnosti ve velikém díle získání (dosažení) vítězství nad světem, tělem a ďáblem. Je to v souladu (podle) s božským plánem, abychom následovali každý paprsek světla poslaný od Boha. Člověk nemůže bez Boha učinit (vykonat) nic a Bůh tak stanovil (nařídil, určil) ve svém plánu, že neučiní (nevykoná) nic pro obnovení lidstva bez spolupráce lidského s božským. Část (/po/díl) požadována aby člověk nesl (snášel) je nezměrně malá, přesto v Božím plánu je to právě ta část, která je potřebná, aby učinila práci (dílo) úspěšným.

Velká změna, kterou je vidět (je patrná) v životě hříšníka po jeho obrácení, není způsobená nějakou lidskou dobrotou...

Ten, jenž je bohatý v milosrdenství (Ef 2,4), nám udělil svou milost. Necht' tedy chvála a díky stoupají k Němu, protože On se stal naším Spasitelem. Necht' (Ať) Jeho láska, jež naplňuje naše srdce a mysl vytéká (plyne) z našich životů v bohatých proudech milosti. Když jsme byli mrtví v přestoupeních (ve vinách) a hříších, On nás oživil (vzkřísil) k duchovnímu životu (Ef 2,1). On přinesl milost a odpuštění, a naplnil duši novým životem. Taktó hříšník přechází ze smrti do života. Nyní se chopí svých nových povinností v Kristově službě. Jeho život se stává se opravdovým (pravým, spravedlivým) a silným, naplněným dobrými skutky. "Protože já žiji," Kristus jsem řekl, "i vy budete žít." (Jan 14,19)...

Nebude žádná druhá zkušební doba (lhůta). Právě nyní, dokud se dnes jmenuje, jestliže (když) uslyšíme(-li) hlas Páně a obrátíme se plně k Němu, On se slituje (smiluje) nad námi a hojně nám odpustí (způsobí nám hojně odpuštění) (Iz 55,7).

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Kolosenským 1,2

Kristus je „Kníže pokoje“ (Iz 9,6) a Jeho posláním je obnovit na zemi a v nebi je obnovit pokoj, který byl narušen hříchem. „Ospravedlnění tedy jsou z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista“ (Řím 5,1). Kdo se rozhodne (souhlasí vzdát se) odporovat hříchu a otevře své srdce lásce Kristově, získá tento nebeský pokoj (stane se účastníkem tohoto nebeského pokoje).

Není možné získat pokoj jiným způsobem (není žádné jiné území pokoje než toto). Kristova milost, kterou srdce přijme, odstraňuje (potlačuje, potírá, přemáhá) nepřátelství, urovnává (utišuje) spory a naplňuje člověka (duši) láskou. Kdo má pokoj s Bohem a se svými bližními, nemůže propadnout zoufalství (být nešťastný). V jeho srdci se neusídí závist, nebude v něm místa pro podezírání (zlé domněnky), nemůže se v něm usadit (existovat, být) nenávisť. (člověk) Srdce, které (žije) v souladu s Bohem získává (je účastníkem) nebeský pokoj a šíří ve svém okolí požehnaný vliv. Vliv (duch) pokoje spočine jako rosa na lidských srdcích, která jsou unavená a sklíčená zápasy a napětím světa.

MB 27

Kristus vyslal své následovníky do světa s poselstvím pokoje. Tvůrce pokoje je každý, kdo tichým bezděčným (nevědomým) vlivem svatého (zbožného) života ukazuje (zjevuje) Kristovu lásku a kdo slovem nebo skutkem vede druhé, aby se zřekli hříchu a odevzdali své srdce Bohu.

Vliv (duch) pokoje je důkazem jejich spojení s nebesy. Obklopuje je nebeské ovzduší (sladká /příjemná/ vůně /ovzduší/). Blahodárné působení (vůně) jejich života a krása jejich povahy ukazují (zjevují) světu skutečnost, že jsou synové Boží (Božími dětmi). Lidé poznávají, že bývali s Ježíšem.

MB 28

Milost Kristova musí být vetkána do každé fáze (části, v každém stupni proměny) charakteru (Kristovou milostí musí být protkána každá část charakteru)... Každodenní růst v Kristově životě vytváří v duši nebeský pokoj; takový život stále přináší (trvalé, stálé) ovoce... V životě těch, kteří jsou vykoupeni Kristovou krví, se bude neustále objevovat sebeobětavost (sebeobětování). Bude patrná (zjevná, zřejmá) dobrota a spravedlnost. Tichá, vnitřní zkušenost naplní život zbožností (bohobojností), vírou, tichostí (krotkostí) a trpělivostí. Toto musí být naší každodenní zkušeností. Musíme (máme) utvářet charaktery bez (prosté, zbavené, osvobozené od) hříchu – charaktery učiněné spravedlivými (spravedlivé charaktery) v Kristově milosti a skrze ní.

RH 31.5.1906; CH 633

Ale oblect se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo k vyplňování žádostí jeho.

Římanům 13,14

Pro uskutečnění (aby uskutečnil) spasení lidí, Bůh používá různé prostředky (nástroje). Mluví (promlouvá) k nim skrze své Slovo a prostřednictvím svých služebníků a posílá také skrze Ducha svatého poselství výstrahy (varovné poselství), napomenutí a poučení. Tyto prostředky jsou určeny k tomu, aby osvětlily mysl lidu (lidský rozum), zjevily (ukázaly) jim jejich povinnosti a hříchy, jakož i pozhnání, kterého se jim mohlo dostat (mohou obdržet, přijmout), jsou určeny k tomu, aby v nich vz(pro)budily (mají v nich probudit) pocit (vědomí) duchovního nedostatku (potřeby), že mohou jít ke Kristu a u Něho hledat (nalézt) milost, kterou potřebují...

Každý osobně svým vlastním jednáním buď Krista od sebe zapuzuje tím, že nechce pěstovat (udržovat v sobě, uchovávat, zachovat) Jeho Ducha a nechce následovat Jeho příkladu, anebo vstupuje do osobního spojení s Kristem sebezapřením, vírou a poslušností. Každý sám si musíme vyvolit Krista, neboť On si dříve (prvé) vyvolil nás. Toto spojení s Kristem učiní (vytvoří) ti, kteří jsou s Ním od přirozenosti v nepřátelství. Je to (nejužší) spojení (vztah) naprosté závislosti, když On vchází (aby vstoupil) do (pyšného) srdce dříve tak pyšného. Je to skryté dílo a mnozí, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky, nevědí o tom nic. Přijímají Spasitele jenom povrchně (na oko), nikoli jako jediného vládce svého srdce...

5T 46

Zřící (zřící, vzdát se) se své vlastní vůle, příp. svých vybraných libůstek (zálib) a náklonností (zábav, činností), vyžaduje úsilí, při kterém (čemž) mnozí váhají, kolísají a od něhož se odvracejí. Ale tento boj musí vybojovat každý, kdo je opravdu obrácen. Musíme bojovat proti pokušením vně i uvnitř. Musíme zvítězit sami nad sebou (nad vlastním já), ukřižovat vášně (tužby) a chťiče (vášně) a pak nastává (může dojít ke) spojení duše s Kristem... Když je spojení vytvořeno, může být zachováno (udržováno) jenom ustavičným (stálým), opravdovým a svědomitým (pilným, pečlivým) úsilím. K zachování (uchování, udržení) tohoto svatého (posvátného) svazku nabízí (vynakládá, používá) Kristus svou moc, ale závislý, bezmocný hříšník musí svůj podíl konat (vykonat svou část) s nezmenšenou (neúnavnou) silou, jinak satan jej odloučí od Krista svou krutou a lstivou (prohnanou, úskočnou, vychytralou) mocí...

5T 47

Vaše narození, vaše pověst, bohatství, nadání, ctnosti, zbožnost, vaše lidská láska (lidumilnost),... nevytvoří pouto spojení (spojující svazek) mezi vámi (vaší duší) a Kristem. Vaše spojení s církví... vám nebudou nic prospěšné (platné, k ničemu), pokud nevěříte v Krista. Ale nestačí jenom v Něho věřit, musíte v Něm zůstat (přebývat, být v Něm). Musíte věřit v Něho. Musíte bezvýhradně (cele) spoléhat (cele důvěřovat) na Jeho spásnou milost. 5T 48

Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tent' jest se osvitil v srdcích našich, k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.

2 Korintským 4,6

Boží sláva je Jeho (Boží) charakter. Když Mojžíš byl (dlel) na hoře, úpěnlivě prosil Boha a modlil se: „Okaž mi, prosím, slávu svou. Jako odpověď mu Bůh řekl: „Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všechno dobré mé, a zavolám ze jména: Hospodin před tváří tvou. Smiluji se, nad kýmž se smiluji, a slituji se, nad kýmž se slituji.“ Sláva Boží – Jeho charakter – byla (se) pak zjevena (zjevila): „Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lístostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného“ (2Moj 33,18.19; 34,6.7).

Tento charakter byl zjeven (se projevil) v Kristově životě. Aby mohl svým vlastním příkladem odsoudit hřích v těle, vzal na sebe podobnost hříšného těla (Řím 8,3). Neustále patřil (hleděl) na Boží charakter (povahu); neustále zjevoval tento charakter světu.

Kristus si přeje (chce), aby Jeho následovníci zjevovali (projevovali) ve svém životě tentýž charakter (tutéž povahu). Ve své přímlybné modlitbě za své učedníky prohlásil (řekl, se modlil): „A já slávu [charakter], kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme. Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs i mne miloval“ (Jan 17,22. 23).

Dnes je ještě stále Jeho cílem (úmyslem, má záměr, chce) posvětit a očistit svou církev "... Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového..." (Ef 5,26.27). O (kvůli) žádný větší dar než o charakter, který On sám zjevil (ukázal, představil), nemůže Kristus prosit svého Otce, aby ho udělil těm, kteří věří v Něho. Jaká velikost je obsažena (zahrnuta) v Jeho prosbě! Jakou plnost milosti má každý Kristův následovník výsadu přijmout (obdržet, dostat)!... Ó kéž bychom mohli plněji docenit poctu (čest), kterou (jakou) nám Kristus prokázal (udělil, projevil)! Tím, že nosíme Jeho jho a učíme se od Něho, se stáváme Jemu podobnými v tužbách (cílech, snahách, úsilí), v tichosti a pokoře a ve vůni (v milém, příjemném) charakteru.

ST 3.9.1902

V ten den patřiti bude člověk k Učiniteli svému, a oči jeho k Svatému Izraelskému hleděti budou.

Izaiáš 17,7

Poklady věčnosti byly svěřeny Ježíši Kristu, aby o ně pečoval, a aby je dal tomu, koho sám uzná (komu bude chtít). Jak je však smutné, že tak mnozí velmi rychle ztratili z dohledu drahocennou milost, která jim je nabízena skrze víru v Něho. On udílí nebeské poklady těm, kteří v Něj uvěří, kteří k Němu budou vzhlížet a zůstanou Mu věrní (budou v Něm přebývat)... On vyzývá (volá, žádá) svůj zvláštní, vyvolený lid, který Jej miluje a slouží Mu, aby k Němu přišel s žádostí (prosbou); On mu dá chléb života a udělí mu živou vodu, která se v nich stane (bude) studnicí vody, prýstící se k životu věčnému (Jan 4,14).

RH 30.1.1894; 1SM 138

Ježíš přinesl světu Boží nashromážděné (nahromaděné) poklady a všichni, kteří uvěří v Něho, budou přijati jako Jeho dědicové. Prohlásil (prohlašuje), že odměna těch, kteří snášejí utrpení (trpí) pro Jeho jméno, bude veliká.

RH 30.1.1894; 1SM 138

Tento svět je jen malým zrnkem (částičkou) v obrovské sféře (panství), nad kterou Bůh vládne, a přesto tento malý padlý svět je vzácnější v Jeho pohledu (očích) než devadesát devět těch, kteří nezbloudili ze stáda. Jestliže Ho učiníme (se stane) naší důvěrou, neopustí nás, abychom se stali hříčkou satanových pokušení. Bůh chce, aby se každá duše, za kterou Kristus zemřel, stala součástí vinné révy, spojenou s mateřským kmenem, čerpající z něho výživu. Naše závislost na Bohu má být bezpodmínečná naprostá, a měla by nás udržovat v naprosté pokoře; a kvůli naší závislosti na Něm, by mělo naše poznání Jeho samotného velmi vzrůstat. Bůh chce, abychom odstranili každý druh sobectví a přišli k Němu, ne jako vlastníci sama sebe, ale jako Pánem vykoupené vlastnictví.

TM 324

Bůh pociť a povzbudí (pozdvihne, podepře) každou upřímnou, opravdovou (horlivou) duši, která chce (se snaží, se usiluje o to, aby) kráčet před Ním v dokonalosti Kristovy milosti... Můžeme horlivým a posvěceným chápáním ocenit sílu Božích zaslíbení a přivlastnit si je jako své vlastní (sami pro sebe); ne proto, že bychom toho byli hodni, ale proto, že Kristus je toho hoden; ne proto, že bychom byli spravedliví, ale proto, že se živou vírou domáháme (dožadujeme) Kristovy spravedlnosti v náš prospěch?

MS 125, 1901; 1SM 108

Bůh pak všeliké milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonalé vás učíň, utvrd', zmocní i upevní.

1 Petrova 5,10

Když je pravda přijata (do srdce), působí pronikavé (zásadní) změny v životě i v charakteru (povaze); protože náboženství znamená (to je) přebývání Krista v srdci, a kde je On (přebývá), tam duše pokračuje (postupuje, jde kupředu) v duchovní činnosti, stále roste v milosti, stále spěje k dokonalosti...

Není to skutečný (pravý) důkaz, že jste křesťané, když jsou vaše city (emoce) pohnuty (vzbuzeny, probuzeny) a váš duch pohnutý pravdou. Otázkou je (otázka zní): Rostete v Krista, vaši živou hlavu? Projevuje se Kristova milost ve vašem životě? Bůh dává lidem svou milost, aby mohli toužit (žádat, prosit, chtít) po více (větší) Jeho milosti. Boží milost stále působí na lidském srdci, a když je přijata, důkaz o jejím přijetí se projeví v životě i charakteru jejího příjemce... Kristova milost v srdci bude stále podporovat duchovní život a (způsobí, že) bude učiněn duchovní pokrok... Nevidíme růst rostliny na poli, a přesto jsme si jisti (ujisti, věříme), že ony rostou, a můžeme pak vědět o naší vlastní duchovní síle a našem růstu?

Souhrn (shrnutí) a podstata celé (veškeré) záležitosti křesťanské milosti a zkušenosti je obsažen ve víře (důvěře) v Krista, v poznání Bohu a Jeho Syna, kterého poslal. Zde však mnozí selhávají, protože se jim nedostává (nemají, postrádají) víry v Boha. Místo toho, aby toužili po tom, aby byli přivedeni do společenství s Kristem v Jeho sebezapření a ponížení, stále usilují (touží po, chtějí, aby) o nadvládu (nadřazenost) vlastního já (vládko)...

Ó, (kéž) kdybyste Ho (Krista) milovali tak, jak On miloval vás, nevyhýbali (nestranili) byste se zkušenosti z temné kapitoly utrpení Syna Božího!... Když přemýšlíme o Kristově ponížení, když spatřujeme (hledíme na) Jeho sebezapření a obět' (sebeobětování), jsme naplněni úžasem při projevu božské (Boží) lásky k vinnému (provinilému, hříšnému) člověku. Když jsme (musíme) pro Kristovou věc povolání procházet zkouškami, které jsou ponižující povahy (druhu, charakteru, podstaty), pokud (když, jestliže) máme mysl Kristovu, budeme je snášet s pokorou, neponeseme nelibě (nebudeme se bránit) bezpráví (utrpené škody,) anebo odporovat (bránit se) zlu.

Máme nést Kristovo jho, pracovat tak, jak pracoval On pro záchranu ztracených; a ti, kteří jsou (budou) (spolu)účastníky Jeho utrpení, budou také (spolu)účastníky Jeho slávy.

RH 24.5.1892

Milosrdenství Hospodinova připomínati budu, a chvály Hospodinovy ze všeho, což učinil nám Hospodin, i množství dobroty, kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti své, a z velikého milosrdenství svého.

Izaiáš 63,7

Když pocit (vědomí) láskyplné Boží péče neustále obcerstvuje duši, projeví se to ve tváři výrazem pokoje a radosti. Projeví se to ve slovech i skutcích. A šlechetný (bohatý, hojný), svatý Kristův Duch, působící v srdci, bude přinášet (přeneše) v životě proměňující vliv na jiné. . . .

Nemáme snad důvod hovořit (mluvit) o Boží dobrotě a vypravovat o Jeho moci? Když přátelé jsou k nám laskaví, vážíme si této výsady a děkujeme (jsme jim vděční) jim za tuto jejich laskavost (vlídnost, dobrotu). Jak mnohem (o kolik) více bychom to měli počítat (považovat) za radost (potěšení), abychom vrátili (opětovali) díky Příteli, který nám dal každé dobré dání a každý dokonalý dar (Jak 1,17). (pak) Nechť tedy v každém sboru je dán prostor (pěstováno) díkuvzdání k Bohu. Vychovejte (vycvičte, naučte) své rty, aby (ať) chválily Boha v rodinném kruhu... Nechť naše dary a oběti ukazují (hlásají, projevují) naši vděčnost za přízeň (výsady, pocty), kterou denně přijímáme (nám je denně prokazována). Ve všem bychom měli projevovat (prokazovat) Hospodinovu radost (Páně)..

David prohlašuje (praví, říká): „Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas můj a pokorné modlitby mé. Nebo naklonil ucha svého ke mně, když jsem ho vzýval ve dnech svých" (Žalm 116,1.2). Boží dobrota ve vyslechnutí (slyšení) a vyslyšení modliteb nás staví pod těžký závazek (břemeno, povinnost, situace), abychom vyjádřili (vyslovili, projevíli) naše díky za přízeň nám udělenou (prokázanou). Měli bychom chválit Boha mnohem více, než to činíme. Přijatá požehnání při vyslyšení (jako odpověď na) modliteb by měla být okamžitě uznána (brána na vědomí, oceněna, uvědomit)..

Zarmucujeme Kristova Ducha svým naříkáním, reptáním a nespokojeností. Neměli bychom zneuctvovat Boha truchlivým (smutným) líčením zkoušek, které se jeví (vypadají, zdají být) jako bolestné (těžké). Všechny zkoušky, které budou přijaty jako vychovatelé (výchovný prostředek), způsobí nakonec (budou mít za následek, vyvolají) radost. Celý náboženský život bude povznesen, vyvýšen, zušlechtěn a provoněn dobrými slovy a skutky (činy).

Nechť pokoj Boží vládne (panuje, přebývá) ve vaší duši. Pak budete mít sílu snášet (vydržet) všechna utrpení, a budete se radovat, že máte milost, abyste mohli vydržet (snést, obstát). Chvalte Pána (Hospodina); mluvte o Jeho dobrotě; vypravujte o Jeho moci. Osladte (zpříjemněte) ovzduší, které obklopuje vaši duši... Chvalte celým srdcem, duší i hlasem Toho, který je hojným spasením (zdravím) vaší tváří (Žalm 43,5), vašim Spasitelem a vašim Bohem.

YI 27.12.1900

Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.

Žalmy 84,12

„Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal“ (Řím 8,32)? Oceňme (uvědomme, važme si) hodnotu velké oběti, kterou Bůh přinesl za nás (v náš prospěch, jménu). Nikdy nebude (nenastane, nepřijde) doba, kdy budeme více vítat (více vítány, potřebné) dary Jeho milosti než je to nyní (dnes, jako právě teď). Kristus dal svůj život za lidi (lidstvo, člověka), aby mohli poznat (uvědomit), jak je miloval (miluje). On nechce, aby někdo zahynul, ale touží (chce však), aby se všichni obrátili (došli, dospěli) k pokání (2Petr 3,9). Všichni, kteří odevzdají (podřídí) svou vůli Jemu (Kristu), mohou mít (obdrží) život, který se měří Božím životem... Meč spravedlnosti dopadl na Něho, aby oni mohli být učiněni svobodnými (propuštění na svobodu). On zemřel, aby oni mohli žít...

RH 11.1.1912

Máme (musíme stát, obhajovat) se pevně postavit (rozhodně, neochvějně) za (ve prospěch) zásady Božího slova, pamatovat na to (uvědomit si), že Bůh je s námi, aby nám dal (udělil) sílu, abychom se mohli setkat (seznámit, poznat, čelit) s každou novou zkušeností.

Provádějme (konejme, obhajujeme, udržujeme, zachováváme, podporujeme) stále v našich životech zásady spravedlnosti v našich životech, abychom mohli jít ve jménu Páně kupředu od síly k síle... Máme (musíme) opatrovat (starat se, mít v lásce, vážit si, milovat) tak velmi drahocenné dílo, které Pán (Hospodin) konal skrze lid zachovávající Jeho příkázání a které skrze moc Jeho milosti, bude silít a bude účinnější jak bude ubíhat (plynout) čas. Nepřítel se snaží zatemnit soudnost (schopnost rozeznání) Božího lidu a oslabit jeho účinnost; pokud však bude pracovat jak (podle toho, jak) je bude Duch Boží vést, On mu otevře dveře příležitosti (možnosti) pro konání díla vybudování starodávných pustin (pustých míst) (Iz 58,12). Jeho zkušenost bude neustálým růstem jistoty (ujištění) a moci, dokud Pán nesešoupí z nebe s mocí a velkou slávou, aby vložil svou pečeť konečného vítězství na svůj věrný lid.

Pán si přeje (touží, chce), aby mohl vidět, jak dílo poselství třetího anděla jde kupředu (je hlášáno) s rostoucí účinností (mocí). Jako působil ve všech dobách (každém věku) a dával odvahu a moc svému lidu, tak i v této době chce dovést k vítěznému dokončení (naplnění, splnění) své úmysly (záměry, plány, cíle), které má se svou církví. Vyzývá (vybízí) svaté, aby postupovali vpřed sjednoceně (jako jeden šik), aby šli od síly k větší síle, od víry k rostoucí (vzrůstající, větší) víře v spravedlnosti a pravdě Jeho věci (díla).

Protož přepášíce bedra myslí vaší, a střízlivi jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista.

1 Petrova 1,13

Jen málokdo (málokterí) si uvědomuje, že je jeho povinností ovládat myšlenky a obrazotvornost. Je nesnadné (těžké, obtížné) udržet neukázněnou mysl soustředěnou (aby se soustředila) na užitečné předměty (témata). Nejsou-li však myšlenky správně (náležitě) používány (zaměstnány, zaujaty), nemůže vzkvétat (prosívát) v duši náboženství. Mysl musí být zaměstnána (zaujata, opoutána) posvátnými (svatými) a věčnými věcmi, jinak se bude starat (zabývat) nicotné (malichernými, bezvýznamnými, bezcennými) a povrchními myšlenkami. Jak duševní (rozumové) tak i a mravní (morální) síly musí být ukázněny (podrobovány, podřízeny kázní), a budou sílit a rozvíjet (zdokonalovat, zušlechťovat) se cvičením (používáním).

CT 544

Abychom této záležitosti (věci) mohli správně porozumět (pochopit), musíme si uvědomit, že naše srdce jsou od přirozenosti zkažená (převrácená), a my sami od sebe nejsme schopni jít správnou cestou (následovat správný směr). Vítězství můžeme získat pouze Boží milostí ve spojení s nejmázejším (nejhorlivějším, nejopravdovějším) úsilím z naší strany.

CT 544

Každý zlý sklon může být díky (skrze) Kristově milosti přemožen, ne pomalým (zdlouhavým), nerozhodným způsobem, ale s jistotou (spolehlivostí, pevností) cíle (úmyslu), vysokým (velkým, plným) odhodláním (rozhodnutím) učinit Krista svým vzorem. Necht' vaše láska je věnována těm věcem, které Ježíše miloval, a odepřena (odmítnuta, zadržena, neposkytnuta) těm věcem, které nedávají žádnou sílu k pravým (správným) popudům (pohnutkám). S rozhodným úsilím se snažte (každodenně) poznat a zdokonalit (zušlechtit) charakter každý den. Musíte mít (získat) pevnost (jistotu, spolehlivost, stálost) úmyslu (cíle, záměr) dát se k dispozici a být takovými, jakými víte, že by vás Bůh chtěl (ráčil) mít.

YI 21.4.1886

Rozum stejně jako i srdce musí být zasvěceno službě Bohu. On má právo (nárok, požaduje od nás) na všechno, co je naše (nám patří). Kristův následovník by neměl hovět nějakému (žádnému) požitku, nebo účastnit (nechat se zapojit do) se nějakého podniku (podnikání, činnosti), necht' (ať) by se jevil (zdál) sebevíc (jakkoli) nevinným nebo chvályhodným, o němž by mu jeho osvícené (probuzené) svědomí říkalo, že by snížilo jeho horlivost nebo zmenšilo jeho duchovnost (duchovní život). Každý křesťan by měl usilovat o to, aby potlačil příliv zla a zachránil (uchoval, ochránil, ušetřil) naši mládež od vlivů, které by stáhly (přivedly) do záhuby. Necht' nám Bůh pomáhá (pomůže) razit naši cestu proti proudu.

CT 544

A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme viníkům našim.

Matouš 6,12

Velké požehnání je zde požadováno za určitých podmínek. My sami uvádíme (si určujeme, stanovíme) tyto podmínky. Žádáme, aby Boží milosrdenství vůči nám bylo měřeno milosrdenstvím, které prokazujeme jiným. Kristus říká, že toto je pravidlo, podle něhož bude Pán zacházet (jednat) s námi: "Odpustíte-li totiž lidem jejich poklesky, odpustí i vám váš nebeský Otec, neodpustíte-li však lidem, neodpustí ani vám Otec vašich poklesků." (Mat 6,14.15). Obdivuhodné (úžasné, skvělé) podmínky! Jak málo jim však lidé rozumí (chápu) a zachovávají je (dbají jich). Jedním z nejběžnějších hříchů doprovázeným těmi nejzoubovanějšími následky je pěstování neodpouštějícího (nemilosrdného) ducha. Jak mnozí pěstují nepřátelství nebo pomstu a pak se sklánějí před Bohem a žádají, aby jim odpustil (bylo odpuštěno, jak sami) jako oni odpouštějí. Jistěže, nemohou mít pravé pochopení významu této modlitby, jinak by se neodvážili brát ji na své rty (do svých úst). Na odpouštějící Boží milosti (milosrdenství, slitování) jsme závislí každého dne a každé hodiny, jak můžeme tedy pěstovat zatrpklou (hořkost) a nenávist (zášť, zlobu, nevraživost) vůči svým spoluhříšníkům.

Skutečnost, že jsme tak velice (velmi) zavázáni Kristu, nás co nejsvatěji zavazuje k (vůči) těm, pro (za) jejichž vykoupení On zemřel. Máme k nim projevovat týž soucit, totéž něžné slitování a nesobeckou lásku, kterou Kristus projevil vůči nám.

5T 170

Kdo není ochoten odpouštět (odpustit), uzavírá jediné spojení, pomocí něhož může sám obdržet milost od Boha. Nesmíme si myslet, že jsme oprávněni odmítnout (odepřít, zadržet) odpuštění lidem, kteří nám ublížili, pokud se neomluví (to nevyznají). Zda se pokoří (pokoří své srdce v pokání), vyznají a prožijí pokání, to je jejich věc. My však máme být milosrdní ke všem lidem, kteří se proti nám provinili, ať už se ke své chybě přiznají, nebo ne. Bez ohledu na to, jak nás zranili, nemáme v sobě chovat hořkost ani se litovat, že nám ublížili. Ale když očekáváme (doufáme), že nám Bůh odpustí všechno (naše provinění), čím jsme se proti Němu provinili, máme odpustit i my všem, kdo se provinili proti nám...

MB 113

(Kdy přicházíme k Bohu) To je podmínka, kterou musíme plnit (setkat) od počátku naší cesty (našeho přiblížení se, přijetí, přístupu) k Bohu; přijímáme-li milost od Boha, musíme zjevovat Jeho milost druhým.

MB 114

Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na tě obrátě.

Žalm 32,8

Ten, kdo se horlivě usiluje (horlivě snaží) získat moudrost lidských škol by měl pamatovat na to (si měl uvědomit), že ještě i jiná škola si činí na něho nárok (ho povolává, prohlašuje), aby se stal jejím žákem (studentem). Kristus byl největším učitelem, jakého kdy svět poznal. Přinesl člověku poznání (vědomosti, znalosti) přímo z nebe...

CT 50

V Kristově škole studenti nikdy nedosahují titulů (akademické hodnosti). Mezi žáky jsou jak staří, tak i mladí. Ti, kteří věnují pozornost (dbají, dobře naslouchají lekcím) poučením (pokynům, učení) Božského učitele, činí neustálý pokrok v moudrosti, uhlazenosti (zušlechtění, vytříbenosti) a ušlechtilosti duše, a tak jsou připraveni vstoupit do oné vyšší školy, kde postup (rozvoj, pokrok) bude pokračovat (se budou neustále rozvíjet) po celou věčnost.

CT 51

Nekonečná Moudrost staví před nás velké lekce (naučení) života – lekce (naučení) povinnosti (poslušnosti) a štěstí. Toto je často těžké (obtížné), abychom se jim naučili, ale bez nich nemůžeme učinit žádný skutečný pokrok (dosáhnout opravdového pokroku)... Na tomto světě, uprostřed jeho zkoušek a pokušení, máme (musíme) získat (získáváme) způsobilost pro společenství čistých a svatých. Ti, kteří jsou tak pohrouženi (zaujati, zaměstnání) do méně důležitého studia, že se přestávají učit ve škole Kristově, se setkají (se dotkne, potká) s nekonečně velkou ztrátou...

CT 51

V náboženství Kristově je obnovující vliv, který přetvořuje (proměňuje) celou bytost, pozvedá člověka nad všechnu (veškerou) ponižující (zkázonosnou), nízkou nefest a povznášá myšlenky a tužby K Bohu a k nebesům... Každá (všechny) schopnost, každá (všechny) vlastnost, kterou (jimiž) Stvořitel vybavil (obdařil) děti člověka má být použita k Jeho slávě; a v tomto uplatnění (v této činnosti) je třeba hledat to (její) nejčistější, nejsvětější a nejšťastnější použití. Pokud náboženská zásada je svrchovaná (se drží vysoko), každý předsunutý (další) krok podniknutý k dosažení (získání) poznání nebo ke vzdělání rozumu (duchy, myslí), je krokem ke splynutí (přizpůsobení) lidského s Božským, konečného s Nekonečným...

CT 52

Ten, kdo následuje božské vedení, našel jediný pravý zdroj milosti a pravého štěstí, a dosáhl moci rozdávat štěstí všem bližním (kteří ho obklopují)... Láska k Bohu očišťuje a zušlechťuje každý vkus a touhu (tužbu), zesiluje (posiluje, umocňuje, prohlubuje) každou náklonnost (cit, lásku) a rozjasňuje každou hodnotnou radost (potěšení, zábavu, zálibu). Umožňuje člověku (lidem), aby ocenil a těšil (radoval) se ze všeho, co je pravdivé (správné, spravedlivé), dobré a krásné.

CT 53

Zprubujž mne, Hospodine, a zkus mne, přepal ledví má i srdce mé.

Žalm 26,2

Pán ve své prozřetelnosti přivádí lidi tam, kde může vyzkoušet (prověřit, prozkoumat) jejich mravní síly a zjevit pohnutky jejich činnosti (jednání), aby mohli zlepšit (zusušlechtit, zdokonalit, upevnit) to, co je v nich dobré (správné) a odstranit to, co je špatné (zlé). Bůh chce, aby Jeho služebníci poznali (se seznámili s) mravními stránku svého vlastního srdce. Proto způsobuje toto a často dopouští, aby na ně dopadl (přišel) oheň soužení, aby mohli být očištěni...

4T 84

Pravá milost (ušlechtilo) je ochotná (se ráda nechá) nechat se vyzkoušet (podrobit zkoušce, dává svolení, aby byla zkoušena). Jestliže nejsme ochotní nechat se Pánem prozkoumat (vyzkoušet), pak náš stav je vskutku (opravdu) vážný. Bůh je Ten, který přečištuje a zusušlechťuje duši; v žáru pece navždy (stále) odděluje strusku od pravého (ryzího) stříbra a zlata křesťanského charakteru (povahy). Ježíš dohlíží na tuto zkoušku. Ví, co je třeba k přečištění vzácného kovu, aby mohl odrážet jas (záři, lesk) Jeho božské lásky.

4T 85

Snažně (úspěšně) vás prosím: „Sami sebe zkoušejte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte" (2Kor 13,5). Udržování vřelosti (tepla) a čistoty křesťanské lásky vyžaduje nestálou zásobu (přiliv, přísun) Kristovy milosti...

5T 103

V tomto období bojů (zápasu, sporů) a zkoušek (soužení, utrpení) potřebujeme všichni podporu (pomoc) a útěchu, které můžeme obdržet (získat) ze spravedlivých (správných) zásad a pevného (neproměnného) náboženského přesvědčení, z trvalého ujištění o Kristově lásce a z bohaté zkušenosti v božských (Božích) věcech. Jenom když budeme stále růst v milosti, můžeme dosáhnout (dosáhneme) plné (plnost) postavy mužů a žen v Ježíši Kristu.

5T 105

Ne v období klidu a pokoje, nýbrž uprostřed zkoušek se vyvíjí křesťanská povaha. Nutnost čelit překážkám a odporu vede následovníka Kristova k větší bdělosti a k opravdovější modlitbě k mocnému Panovníku (Pomocníku). Přísná zkouška, snášená s milostí Boží, vychovává k trpělivosti, bdělosti, odvaze a k hluboké a trvalé víře (důvěře) v Boha. Je vítězstvím křesťanské víry, že umožňuje jejímu vyznavači, aby trpěl a přitom byl silný, aby se poddal a tím zvítězil, aby byl po celý den ubíjen a přesto žil, aby nesl kříž a tím získal korunu slávy (Řím 8,36).

AA 467

Jsmo zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.

Efezským 2,10

Naše přijetí u Boha je zajištěno pouze skrze (prostřednictvím) Jeho milovaného Syna, a dobré skutky jsou jen výsledkem působení Jeho hříchy odpouštějící lásky. Nejsou pro nás žádnou zásluhou, a my nic nemůžeme poskytnout (dát) za naše dobré skutky, čímž bychom mohli požadovat (činit nárok) nějaký podíl (část) na spasení našich duší. Spasení je Boží bezplatný (nezištný) dar pro věřícího, udělený jemu pouze skrze Krista. Ztrápená duše může najít pokoj skrze víru v Krista, a její pokoj bude úměrný její víře a důvěře. Nemůže představit (předložit) své dobré skutky jako žádost o (důvod pro) spasení své duše.

Nemají však dobré skutky žádnou skutečnou hodnotu? Je snad hříšník, který se každodenně beztrestně dopouští hříchu, oceňován (hodnocen, poctěn) Bohem se stejnou laskavostí (přízní) jako ten, který se skrze víru v Krista snaží pracovat na své bezúhonnosti (poctivosti)? Písmo odpovídá: „Jsmo zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.“ Ve svém božském opatření, skrze svou nezaslouženou přízeň, Pán ustanovil, že dobré skutky budou odměněny. Jsmo přijati pouze skrze Kristovu zásluhu; a skutky (činy) milosrdenství, skutky dobročinnosti, které konáme, jsou ovocem víry; a ony se stanou pro nás požehnáním; protože lidé mají být odměněni podle svých skutků. Je to příjemná vůně Kristových zásluh, která činí naše dobré skutky Bohem přijatelné, a je to milost, která nás uschopňuje konat tyto skutky, za které nás Bůh odmění. Naše skutky samy o sobě nemají žádných zásluh. Když jsme učinili všechno, co jsme mohli, máme se považovat za neužitečné služebníky. Nezasloužíme (nejsme hodni) si žádné díky od Boha. Vykonalí jsme pouze to, co bylo naší povinností, a naše skutky nemohly být (nebyly) vykonány v síle naší vlastní hříšné přirozenosti.

Pán nám přikazuje (nás vybízí, vyzývá), abychom se přiblížili k Němu a On se pak přiblíží k nám (Jak 4,8); a když se přiblížíme k Němu, obdržíme milost, která nám umožní konat ty skutky, které budou odměněny v Jeho rukou.

RH.29.01.1895; 5BC 1122

Práce (úsilí, působení) lásky pochází (vyvěrá) z práce (působení) víry... Je pravdou, že naše horlivá (přílišná) činnost nám sama o sobě nezajistí spasení, je také pravdou, že víra, která nás pojí s Kristem, bude duši pudit (povzbuzovat, pohne, pudí) k činnosti.

MS 16, 1890; 6BC 1111

Bděte a modlíte se, abyste nevešli v pokušení.

Marek 14,38

Mnozí dnes spí jako kdysi učedníci. Nebdít a nemodlit se, aby nevešli v pokušení.

Nechť každá duše bdí (Každá duše by měla bdít). Protivník je na vaší cestě (nepřítel vám je v patách). Budte ostražití (pozorní), usilovně (pilně) bděte, aby vás nějaká, pečlivě nastražená mistrná léčka nezastihla nepřipravené. Bezstarostní (nedbalí) a lhostejní ať (necht') si dají pozor (bdí), aby den Hospodinův nepřišel na ně jako zloděj v noci (1Tes 5,2; 2Petr 3,10)...

8T 99

Kdo vítězí (chce zvítězit), musí bdít; neboť různým světským mámením, bludem (bludy) a pověrou (pověrami), snaží se satan odlákat (odpuďit, získat na svou stranu) Kristovy následovníky od Něho.

8T 100

Nestačí, abychom se vyhlí (jenom, že se vyhneme) nápadnému (do očí bijícímu) nebezpečí a zákeřně nedůsledným krokům (velmi nebezpečným odporujícím si /nesmyslným, proměnlivým/ hnutím). Máme (musíme) se pevně přidržet Krista a kráčet stezkou sebezapření a oběti (sebeobětování). Jsme v zemi nepřítelů (nacházíme se na nepřátelské půdě). Ten, který byl vyvržen (vypuzen) z nebe, přišel (přichází) s velikou mocí. Se vším (s veškerým) možným úskokem a s(po)vodem snaží se zajímat duše (chytit duše do zajetí). Nebudeme-li ustavičně bdít (na stráži), staneme se snadnou kořistí jeho nescetných (nescíslných) svodů.

8T 100

Varování, napomenutí, zaslíbení – to všechno je pro nás, na které přišel (zastihl, dospěly) konec světa (věků) (1Kor 10,11). „Nespěmež tedy, jako jiní, ale bděme a střízliví budme" (1Tes 5,6)...

Bdít (být na stráži před) proti plíživému přístupu (kroky, nepozorovanému příchodu) nepřítelů, bdít proti starým z(ná)vykům a přirozeným sklonům, aby se neprosazovaly (neprobudily, nečinily nároky);zahnat je zpět (do ústraní, přinutit je k ústupu) a bdít. Sřežte (hlídejte, bděte nad) své myšlenky, sřežte (bděte nad) své plány, abyste se nestali sobeckými (soustředěnými na sebe, egocentrickými). Bděte nad dušemi, které Kristus vykoupil svou vlastní krví. Vyhlížejte (čekejte na) příležitosti, abyste mohli konat dobro.

6T 410

Přimknete-li se těsně k Ježíši a vynasážete-li se ozdobit své vyznání spořádaným životem a zbožnou mlouvou, vaše nohy budou zadrženy před kroky (blouděním) po zakázaných stezkách. Jen budete-li bdít, ustavičně (neustále) bdít na modlitbě. Budete-li všechno konat tak, jako byste byli v bezprostřední blízkosti Boží (přítomnosti), budete zachráněni (ušetřeni, ochráněni) od povolnosti (poddáváním se, podlehnutím) pokušení a můžete doufat, že budete zachováni čistí (neporušení), bez poskvrny (neposkvrnění) a nečistoty (neznečištění) až do konce. Zachováte-li počátek své naděje (podstaty) pevný až do konce (Žid 3,14), vaše cesty budou upevněny v Bohu a to, co začalo milostí, bude korunovat sláva (korunováno slávou) v království našeho Boha.

5T 148

Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím.

Juda 1,24

V těchto posledních dnech, kdy bude (je) rozmnožena nepravost a láska mnohých ochladne (ochladla) (Mat 24,12), Bůh bude mít svůj lid, který oslaví Jeho jméno a postaví se jako karatel nespravedlnosti (nepravosti). Tento lid má být (bude) „zvláštním lidem“ a bude věrný Božím zákonu v době, kdy svět se bude snažit učinit neplatnými jeho předpisy (příkazy, přikázání). Když Boží proměňující síla (moc) (za)působí skrze Jeho služebníky, zástupy temnoty se seskupují (seřazují, připravují) k rozhořčenému a rozhodnému odporu... Od chvíle (doby) našeho rozhodnutí, (kdy jsme se rozhodli) sloužit (nebeskému) Bohu nebes, do té doby, než budeme vysvobozeni z tohoto přitomného zlého věku (Gal 1,4), budeme muset svádět neustálý boj. Není žádného osvobození (nemůžeme být nijak osvobozeni) z tohoto boje (nemůžeme být propuštěni)...

Naše dílo je (má) vý(prů)bojné (útočné) povahy a jako věrní vojáci Ježíše Krista musíme nést krví zbrocenou korouhev (potřísněný prapor) do samotné pevnosti nepřitele... Jestliže (si) dovolíme, abychom odložili (složili, složit) své zbraně a necháme klesnout krví zbrocenou korouhev (potřísněný prapor), staneme se zajatci a služebníci satanovými, tehdy můžeme být propuštěni z boje a zbaveni utrpení. Tento pokoj (klid) bude však získán (dosažen) jen (pouze) za cenu ztráty Krista a nebe. Za takových podmínek nemůžeme nikdy získat (nezískáme) pokoj. Raději bojujme, bojujme až do konce pozemských dějin, než abychom získali pokoj skrze (pomocí, prostřednictvím, pro, za) odpadnutí a hřích.

RH 8.5.1888

Dílo odpadnutí začíná v určité (někde ve, jisté) skryté vzpouře (skrytém odboji) srdce proti požadavkům Božího zákona. Nesvaté (bezbožné) touhy (přání, tužby), nezákonné (hříšné) tužby (cíle, ctižádosti), jsou pěstovány (chovány) a jim hověno, a nevěra a temnota (pak, následně) oddělí duši od Boha. Jestliže nepřemůžeme (nepřekonáme) tyto zla (špatnosti, hříchy), ony přemůžou nás...

Uspokojování (hovění, poshovění, holdování) duchovní pýchy, nesvatých (bezbožných) tužeb (přání), zlých myšlenek, všechno, co nás odděluje od důvěrného a posvěceného (posvátného, svatého) spojení s Ježíšem, ohrožuje (vystavuje nebezpečí) naše duše... Musíme „bojovat dobrý boj víry,“ jestliže chceme „dosáhnout věčného života“ (1Tim 6,12). Musíme být „mocí Boží ostříhání (střežení) skrze víru k spasení“ (1Petr 1,5). Jestliže již samotné pomyšlení na odpadnutí je pro vás bolestné... pak „v ošklivosti mějte zlé, připojení jsouce k dobrému (ošklivte si zlo, lněte k dobrému)“ (Řím 12,9); a věřte v Toho, který je „mocen zachovati vás bez úrazu a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím.“

RH 8.5.1888

On pak Pán náš Ježíš Kristus, a Bůh i Otec náš, kterýž zamiloval nás a dal nám potěšení věčné a naději dobrou z milosti. Potěšujž srdcí vašich a utvrdiž vás v každém slovu i skutku dobrém.

2Tsalonickým 2,16.17

Spasitel využil každé uzdravení k tomu, aby do myslí i srdcí vštěpoval Boží zásady. To byl smysl Jeho činnosti. Uděloval pozemské požehnání, aby lidé mohli snadněji (lidská srdce naklonil k přijetí) přijmout evangelium Jeho milosti.

MH 20

Po tři roky měli učedníci před sebou obdivuhodný příklad Ježíše Krista. Den co den s Ním chodili a rozmlouvali, slyšeli Jeho slova, jimiž těšil unavené a ztrápené, a viděli projevy Jeho moci ve prospěch nemocných a postižených. Když nadešel čas, aby je opustil, dal jim milost a sílu, aby Jeho jménem pokračovali v Jeho díle. Měli šířit světlo Jeho evangelia lásky a uzdravování...

MH 104

I my máme konat dílo, které konali učedníci. Každý křesťan má být misionářem. S láskou a soucitem (slitování) máme pomáhat těm, kdo potřebují pomoc... Spasitel se ztotožňuje s každým člověkem... Jeho následovníci nemají mít pocit, že jsou odděleni od hynoucího světa kolem nich. Jsou částí velké lidské rodiny a nebe se na ně dívá jako na bratry a sestry hříšníků i svatých... Za všechno, čeho jsme dostali víc než ostatní – ať v oblasti výchovy a vzdělání (zušlechtování), v povahové ušlechtilosti, v křesťanské výchově či v náboženských zážitcích – jsme dlužníky vůči těm, kterým se toho dostalo méně (zvýhodněným). Pokud je to v našich silách, máme takovým sloužit...

Každý, kdo se stává Božím dítětem, (měl by se od nynějška považovat za člunek v řetězu spuštěný pro záchranu světa) je pověřen úkolem zachraňovat svět. Měl by Kristu pomáhat uskutečňovat Jeho plán spásy. Měl by vyhledávat ztracené a spolupracovat na jejich záchraně. Ten, kdo stane se dítětem Boha by měl od nynějška se dívat na sebe jak spojení v řetězu nechalo dolů k chránit svět, jeden s Kristus v Jeho plánu milosrdenství, jdoucí dále s ním hledat a chránit ztraceného.

MH 105

Světu je třeba ukázat, co může vykonat Boží milost v lidech při obnovování ztracené vlády nad sebou samými. Nic nepotřebuje svět tolik jako poznání spasitelné moci evangelia, jak se projevuje v životech těch, kteří odrážejí Kristův charakter (jsou podobnými Kristu).

MH 132

Nebo která jest naše naděje neb radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i vy před obličejem Pána našeho Jezukrista v čas příchodu jeho?

1Tesalonicenským 2,19.20

Bůh by mohl dosáhnout svého cíle a spasit hříšníky bez naší pomoci; abychom však mohli rozvíjet svou povahu k podobě Kristově, musíme se na Kristově díle podílet. Abychom mohli sdílet Jeho radost – radost z duší vykoupených Jeho obětí – musíme se účastnit Jeho díla pro jejich vykoupení.

DA 142

Ježíš měl (viděl v) každou duši za hodnou (tu, jíž musel dát) pozvání do Jeho království. Získal si srdce lidí tím, že chodil mezi ně jako někdo, kdo chce jejich dobro. Vyhledával styk s nimi na veřejných ulicích i v jejich příbytcích (domovech), na lodích, v synagóze, na březích jezera i na svatební hostině. Stýkal se s nimi, když konali své každodenní zaměstnání, a projevoval zájem o jejich světské starosti. Přinášel své učení do domácnosti, a tak dostával rodiny v jejich vlastních domovech pod vliv své božské přítomnosti. Svou živou osobní účastí si získával srdce lidí...

DA 151

Ježíš vychovával své učedníky v osobním styku a ve společenství. Někdy je učil, když seděl uprostřed nich na horské stráni, někdy u jezera, někdy kráčeje s nimi cestou, zjevoval jim tajemství království Božího. Nedělal jim kázání, jak to dnes lidé dělají. Kdekoli našel srdce ochotné přijmout božské poselství, vyložil pravdu o cestě spasení. Nepřikazoval svým učedníkům, aby dělali to či ono, nýbrž jim pravil: „Následujte mne!“ Brával je s sebou na své cesty zemí a městy, aby viděli, jak učí lid...

Příklad Krista, jenž spojoval svůj zájem se zájmy lidstva, by měli následovat všichni, kdož hlásají Jeho slovo, a všichni, kdož přijali evangelium Jeho milosti... A netoliko z kazatelný se božská pravda dotkne lidských srdcí. Je ještě další pole působnosti, snad skrovnější, ale právě tak účinné. Takové pole je v příbytcích chudých a v palácích bohatých, za pohostinným stolem a mezi lidmi, kteří se sešli k čisté (nevinné společenské) zábavě... Kamkoli jdeme, máme všude brát Ježíše s sebou a zvěstovat druhým, jak drahý (vzácný) je náš Spasitel.

DA 152

Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost moci byla Boží, a ne z nás.

2 Korintským 4,7

Všechny dobré vlastnosti, které lidé mají, jsou darem Božím; jejich dobré skutky jsou konány díky Boží milosti slušností boží skrz Kristus. Veškeré dobré vlastnosti, jimiž je člověk (jsou lidé) obdařen, jsou dary Boží; dobré skutky, které lidé konají, konají milostí Boží skrze Krista. Protože lidé za všechno vděčí Bohu, přísluší Bohu sláva za všechno, co lidé vykonají nebo čím jsou; lidé jsou toliko nástroji v rukou Božích.

A navíc pak – jak nás učí biblické dějiny – je nebezpečné chválit nebo vynášet člověka, protože ztratí-li člověk pocit své úplné závislosti na Bohu a začne věřit ve vlastní sílu, čeká ho jistý pád. Člověk zápasí s nepřáteli, kteří jsou silnější než on. „Není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temnotí věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko.“ (Ef 6,12) Je nemožné, abychom v tomto boji obstáli, spoléhajíc se jen na vlastní síly; a všechno, co odvádí naši mysl od Boha, co nás svádí k tomu, abychom se spoléhali jen na sebe, připravuje naši porážku. Všechny stránky bible nám vštěpují nevíru (nedůvěru) v moc člověka a posilují naši víru v božskou moc.

PP 717

Náš nebeský Otec neposlal anděly z nebe, aby zvěstovali (přinesli) záchranu lidem (spasení). On nám otevřel (zjevil) drahocenné pravdy svého Slova a vstřípil pravdu do našich srdcích, abychom ji mohli předat (oznámit) těm, kteří jsou v temnotě (se nacházejí ve tmě). Jestliže (pokud, když) jsme skutečně (opravdu) okusili (zkusili) drahocenné (vzácné) dary Boží v Jeho zaslíbeních, máme (měli bychom) toto poznání udělit (předat, oznámit) jiným (ostatním)...

Máme se osobně pustit do práce (konat dílo), jako kdyby na nás spočívala velká zodpovědnost. Máme (musíme) projevit neúnavnou sílu (píli), činnost, takt (ohleduplnost) a horlivost v tomto díle (v této práci) a ujmout (nést, chopit) se břemena (starostí) a uvědomit si nebezpečí, v němž se naši bližní a přátelé nacházejí (ocitají). Máme (musíme) pracovat tak, jako Kristus pracoval. Musíme představovat (předkládat) pravdu tak, jak v Ježíši, aby krev duší nespočinula našemu rouchu (oděvu). Ve stejnou dobu (a přitom, zároveň) musíme (máme) pociťovat naprostou závislost a důvěru v Boha, protože víme, že bez Jeho milosti a síly (moci), která nám je dána k pomoci, nemůžeme (u)činit nic. Pavel mohl (za)sadit a Apollo zalévat, ale jedině (pouze) Bůh (sám) může dát vzrůst (1Kor 3,6).

Naše povinnost, naše bezpečí (jistota), naše štěstí a užitečnost, i naše spasení vyzývá (vybízí, vyžaduje od) každého z nás, abychom použili největší píli (horlivost, přičinlivost, snaživost), abychom si zajistili (dosáhli, získali) Kristovu milost.

RH 8.1.1884

Aby ukázal v věku budoucím nepřevyššené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši.

Efezským 2,7

Každý (nikdo), kdo umožní, aby jeho srdcem a životem protékal proud Božího požehnání pro jiné, získá přitom (nezůstane bez) sám bohatou odměnu...

MB 81

Kristova milost v člověku vytváří takové povahové rysy, které jsou opakem sobectví a které život zušlechťují, povznášejí a obohacují. Šlechetné činy (skutky laskavosti) vykonané v skrytu spojují vzájemně lidská srdce a přitahují blíže k srdci Původce každé šlechetné pohnutky. Drobné pozornosti, nenápadné skutky lásky a sebeobětování, které provázejí a zdobí život jako vůně květinu, značně přispívají k životnímu požehnání a štěstí. Nakonec se ukáže, že sebezapření pro dobro a štěstí druhých, i když se nezdá důležité a zůstává bez povšimnutí, nebesa uznávají jako znamení našeho spojení s Králem slávy. I On se stal chudým, ačkoli byl bohatý.

MB 82

Dobré skutky (laskavosti) lze konat v skrytu, ale jejich vliv na povahu toho, kdo je koná, ukryt nelze. Když budeme pracovat s upřímnými pohnutkami jako Kristovi následovníci, budou naše srdce těsně spojena s Bohem. Duch Boží na nás bude působit (našeho ducha a vyvolá v naší duši svatý soulad) a naše srdce odpoví na Jeho dotek tím, že se Mu odevzdá.

Bůh dává lidem dary a dále je rozhojňuje u těch, kteří je moudře využívají (jim svěřených darů). Rád uznává službu svých věrných, kterou konají ve jménu Jeho milovaného Syna, Jeho milostí a mocí. Lidé (ti), kteří usilují o rozvoj a zdokonalování křesťanské povahy tím, že své síly a schopnosti věnují konání dobra, sklidí v budoucím světě to, co zde zaseli. Dílo započaté na zemi dosáhne vyvrcholení během (vyššího a světějšího) života na nové zemi a potrvá po celou věčnost.

MB 83

Ten, jenž je "bohatý ke všem, kdo ho vyzývají," pravil: „Dávejte, a bude vám dáno..." (Řím 10,12; Luk 6,38)... A každou obět, která bude přinesena v Jeho službě, odmění podle „nesmírného bohatství své milosti" (Ef 2,7).

DA 249

Nebo to všechno pro vás se děje, aby ta přehojná milost skrze díků činění od mnohých věrných rozmohla se k slávě Boží.

2 Korintským 4,15

Církev je nástroj, který Bůh ustanovil ke spáse lidstva. Byla zřízena ke službě a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Od počátku bylo v plánu Božím, aby Jeho církev obohatila svět Jeho plností a výtečností (dostatečností). Členové církve, jež Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají zvěstovat Jeho slávu. Církev je místem, v němž se uchovává bohatství milosti Kristovy; a skrze církev se nakonec ve své plnosti projeví láska Boží i „knížatstvům (vládám) a mocnostem na nebesích“ (Ef 3,10)...

AA 9

Církev je pevnost Boží, útočištné město Boží, které Bůh udržuje v odbojném světě...

AA 11

Ve staletích duchovního temna byla církev Boží jako město postavené na hoře. Skrze jednotlivá (další a další) pokolení lidí v něm bylo po staletí rozvíjeno čisté učení nebes. I když se může zdát slabá a nedokonalá, je církev jedinou věcí, jíž Bůh věnuje ve zvláštním smyslu svou nejvyšší pozornost. Církev je jevištěm milosti Boží, na němž Bůh s radostí zjevuje svou moc, aby přetvářel srdce.

AA 12

Jako paprsky slunce pronikají až do nejbližších koutů zeměkoule, tak podle Božího přání má světlo evangelia ozářit každého člověka (duši) na zemi... V této době, kdy nepřítel pracuje (působí) jako nikdy předtím, aby ovládl (zmocnil se) myslí mužů a žen, měli bychom pracovat se vzrůstající aktivitou (činností). Pilně (horlivě), nezaujatě (nestranně) máme hlásat (zvěstovat) poslední poselství milosti ve městech – na cestách (silnicích) i pěšinkách (stezkách, postranních cestách). Všechny třídy (skupiny lidí) mají být dosaženy (zasaženy). Když pracujeme, (při naší práci se) setkáváme se (potkáváme) s různými národnostmi. Nikdo nemá být ponechán (pominut) bez varování. Pán Ježíš je (se stal) darem Boží pro celý svět – nejenom pro vyšší tříd a nejen pro jednu národnost, s vyloučením ostatních. Jeho spasitelná milost zahrnuje (obepíná) celý svět. Každý, kdo bude chtít (chce), se může napít vody života. Svět čeká na to, aby mohl vyslechnout (/u/slyšet, až uslyší) poselství přítomné pravdy.

A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehďážť přijde skonání.

Matouš 24,14

Evangelium Kristovo je od počátku až do konce evangeliem spasitelné (spásné) milosti. Ono je jasnou a převládající myšlenkou. Bude pomocí potřebným, světlem pro oči, které jsou zaslepené vůči pravdě, a průvodcem duším hledajícím pravý základ. Úplné a věčné spasení je v dosahu každé duše. Kristus čeká a touží vyslovit odpuštění a udělit hojně nabízenou milost. On bdí (sleduje) a čeká, praví tak jak (to, co) řekl slepému muži u brány Jericha, "Co chceš, ať učiním (abych ti učinil)?" (Mar 10,51). Odstráním (odejmu, vezmu pryč) tvé hříchy; umyji tě ve své krvi.

Na všech cestách života jsou (se nacházejí) duše, které mají být spaseny (zachráněny). Slepí tápají (tápou) v temnotě (temnotách). Dejte jim světlo a Bůh vám (vás) požeňná (pochválí) jako své spolupracovníky.

Dopis 60, 1903; Ev 552

Potřebujeme větší horlivost pro věc Kristovu (díle). Slavnostní poselství pravdy by mělo (má) být oznámeno se silou která zapůsobí na (vstípi, vtiskne) nevěřícího dojmem, že Bůh spolupracuje s našim úsilím, že Nejvyšším je pro náš život zdrojem síly.

ST 9.12.1886; Ev 697

Předností (výsadou) každého křesťana je nejen vyhlížet, nýbrž také uspíšit příchod našeho Pána Ježíše Krista. Kdyby všichni, kdo vyznávají Jeho jméno, přinášeli ovoce k Jeho slávě, jak rychle by celý svět byl posetý semenem evangelia (by bylo símě evangelia po celém světě rozseto). Brzy dozraje poslední úroda (obilí) a Kristus přijde, aby shromáždil převzácnou úrodu (zrno, obilí).

8T 22; Ev 696

Nastal čas, kdy skrze Boží posly bude (se) světu otevřen (rozvinut, rozvine) svitek Písma. Pravda obsažená v prvním, druhém a třetím andělském poselství, musí jít (proniknout, se dostat) ke každému národu, pokolení, jazyku i lidu; musí ozářit (osvítit) temnotu každého světadílu a rozšířit se až na mořské ostrovy. Toto dílo (v tomto díle) nesmí utrpět (být, nemůže snést) žádný odklad.

Naším heslem má (musí) být: Kupředu, stále kupředu! Nebeští andělé půjdou před námi, aby nám připravili cestu. Naše břemeno (starost o) o vzdálené (daleké) oblasti (zahraniční pole) nesmíme nikdy složit (odložit, zbavit se), dokud celá země nebude osvícena (ozářena) od slávy (slávou) Páně (Zj 18,1).

GW 470

Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinut' vjíti, ať se naplní dům můj.

Lukáš 14,23

Celé nebe (nebeský vesmír) projevuje velký zájem o naši nepatrnou planetu (o tuto malou skvrnku světa), protože Kristus zaplatil nezměrnou cenu za (duše) její obyvatele. COL 176

Celý vesmír vybízí ty, jež znají pravdu, aby se bez výhrady zasvětili zvěstování pravdy, jak je jim oznámena v poselství třetího anděla... Působení ďábelských sil vybízí každého křesťana, aby stál na svém místě.

9T 25

Svěřené nám dílo (jež nám bylo svěřeno) je veliké a důležité. V něm je zapotřebí mužů moudrých a nezištných (nesobeckých), kteří vidí (rozumí tomu, co znamená), co je to v nezištném (nesobeckém, obětavém) úsilí věnovat se (odevzdat sebe pro, obětovat, zasvětit se) zachraňování (záchraně) duší. Není však zapotřebí služby vlažných mužů; neboť takové muže (lidi) Kristus nemůže použít (potřebovat). Je zapotřebí (třeba, jsou potřební) mužů a žen, jejichž srdce jsou dotčena (zasazena, pohnuta, jejichž srdcí se dotklo, dotýká) lidské utrpení a jejichž život dosvědčuje (svědí o tom), že obdrželi a jiným udělují světlo, život a milost.

Dítky (lid) Boží musí přijít (přistoupit) blíže ke Kristu v sebezapření a radostném obětování sebe; jejich jediný cíl musí (má) být přinést celému světu poselství milosti. Jedni budou pracovat na ten, jiní na onen způsob, jak je Pán bude vybízet (povolávat) a vést. Ale všichni vespolek (spolu) se musí (mají) snažit a pokoušet (usilovat, chtít) vykonat dílo (práci) jako dokonaly celek.

9T 26

Církev neodpadne (nebude upadat), když (jestliže, pokud) její členové budou hledat pomoc u trůnu milosti, když (jen aby) (pokud) nezapomenou (nezanedbají, neopomenou) spolupracovat (spolupůsobit) ve velkém díle spasení duší, které jsou na pokraji záhuby (jdou na zahynutí)...

Nebeský vesmír čeká na posvěcené nástroje, skrze které by se Bůh mohl spojit se svým lidem a skrze svůj lid i se světem. Bůh chce působit skrze posvěcenou, sebezapírající církev a také chce viditelně a slavně zjevit Svého Ducha, zvláště v této době, kdy satan mistrně pracuje na oklamání duší, a to jak kazatelů, tak i lidu...

Neměla by se církev probudit ke své zodpovědnosti? Bůh čeká na to, aby mohl udělit (svého) Ducha – největšího misionáře, jakého kdy svět poznal – těm, kteří budou (pracovat, působit, konat) se (svým) sebezapřením, sebeobětováním a posvěcením (sebeobětavým posvěcením) spolupracovat s Ním.

MS 59, 1898; 1SM 117

Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.

1 Janova 3,2

„Nejmilejší, nyní synové Boží jsme.“ Může se tomu vyrovnat nějaká lidská hodnota? Jaké vyšší postavení můžeme zaujmout (mít, dosáhnout, získat), než je to, že jsme syny nekonečného (věčného) Boha?

4T 365

Jaká ohromující myšlenka (úžasné pomyšlení), jaká neslýchaná blahosklonnost, jaká úžasná láska, že smrtelní lidé mohou (smějí) být příbuznými (zpříznění, spojení s) Všemohoucího! "Dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho" (Jan 1,12). "Nejmilejší, nyní synové Boží jsme." Může se nějaká světská pocta tomu vyrovnat?

Představujme křesťanský život takový, jaký ve skutečnosti je (tak, jaký skutečně je); (u)čiňme tuto cestu radostnou, přitažlivou (lákovou, příjemnou) a zajímavou (poutavou). Můžeme to učinit (dokážeme to), jestliže (pokud) jen budeme(-li) chtít. Můžeme naplnit svou vlastní mysl živými obrazy duchovních a věčných věcí a tím vlastně můžeme pomoci učinit je skutečností pro další (druhé, ostatní) mysli (myšlení druhých). Vírou vidíme Ježíše stát po pravici Boží jako našeho Prostředníka (Obhájce). Vírou zříme (spatřujeme, vidíme) příbytky, které odešel připravit pro ty (těm), kdo Ho milují. Vírou vidíme roucho i korunu (to vše) připravenou pro ty, kdo zvítězí (vítěze). Vírou slyšíme zpěv vykoupených a přibližujeme si (se) věčnou slávu. Chceme-li uzřít Krále v Jeho okrase (Iz 33,17), musíme se přimknout těsněji (přiblížit) k Ježíši v milující (láskyplné) poslušnosti (lásky).

RH 29.1.1884; Te 212

Abychom mohli mít společenství s Otcem a Jeho Synem Ježíšem Kristem, musíme (znamená) být povzneseni a zušlechtěni a učiněni (musíme se stát) účastníky nevýslovných radostí a plných slávy (naplnění slávou). Jídlo (pokrm), oděv, společenské postavení a bohatství mají možná svou cenu; avšak mít (však) spojení s Bohem a být účastníkem Jeho božské přirozenosti má neocenitelnou hodnotu (takovou cenu, jež se nedá vyčíslit). Naše životy by měly být skryty s Kristem v Bohu; a ačkoli (i když) se "ještě neokázalo, co budeme," "když se pak ukáže Kristus, život náš" (Kol 3,4), "podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest." Nádherná (knížecí, královská) důstojnost křesťanského charakteru bude zářit jako slunce a paprsky světla z Kristovy tváře se budou odrážet (vyzařovat) v těch, kteří se očistili tak, jako On je čistý (1Jan 3,3). Výsadu stát se syny Božími můžeme koupit levně, i kdybychom za ni měli obětovat všechno, co máme, třeba i sám život.

4T 357

Úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.

Filipenským 3,14

Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ (dostává cenu)? Tak běžte, abyste základu dosáhli (jí získali). A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdržlivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu vzali, jsou zdržliví, ale my neporušitelnou (1Kor 9,24-27)... Ti, kteří se zúčastnili (zapojili do, běželi) běhu o závod, aby získali vavřínový věnec, který byl považován za zvláštní poctu, museli být střídmí (zdržliví) ve všem tak, aby jejich svaly, jejich mozek a každá jejich část mohla být v co nejlepším stavu k běhu (pro běh)... Jen jeden dostal cenu. Avšak v nebeském závodu můžeme běžet všichni a všichni můžeme získat (obdržet) cenu. Není tu žádné nejistoty, žádného rizika. Musíme obléci (se přiodět) nebeské ctnosti a zrakem upřeným vzhůru na korunu nesmrtnosti, udržovat (mít, uchovávat) před sebou ten jediný Vzor... Musíme (máme) mít neustále před očima (na zřeteli) pokorný, sebezapíravý život našeho božského Pána. A když se ho budeme snažit (usilovat) napodobit, a nespustíme z očí (budeme udržovat, soustředíme, upřeme náš pohled na, se zrakem upřeným na) odměnu (velikost odměny), tehdy můžeme běžet tento závod s jistotou.

2T 357-358

Jestliže pohanští muži (pohané), kteří se neřídili (se nenechali vést) osvěceným svědomím, a kteří neudržovali před sebou bázeň Boží, se podřídili sebezapření a kázni cvičení (výcviku), odpírajíce (odřikajíce) si každou oslabující zálibu (požitek, zábavu) pouze pro pomíjitelný věnec a potlesk davu, o kolik více by měli ti, kteří běží křesťanský závod v naději na nesmrtnost a uznání Nejvyššího nebes, být ochotnými zříkat se (vzdáte se) nezdravých dráždivel a požitků, které ponižují mravy (mravní schopnost /zásady/), oslabují rozum, a vyšší síly (schopnosti) přivádějí do podřízenosti (podřizují) zvířecím choutkám a vášním... Bůh a nebeští andělé s intenzivním (velkým) zájmem zaznamenávají sebezapření, oběť (sebeobětování) a bolestné úsilí těch, kdo se zúčastňují běhu o křesťanský závod...

4T 34

Pro všechny (všichni), kteří cele (bezvýhradně) splní (plně vyhoví, podřídí, přizpůsobí) podmínky stanovené v Božím slově a uvědomí si svou zodpovědnost za udržení (uchování) své tělesné zdatnosti (sil) a činnost (výkonnosti) těla, aby mohli mít vyváženou mysl a zdravé mravy (mravní schopnosti, síly), není (běh o) závod nejistý neběžící závod na nejsto). Všichni mohou získat (dostat) cenu, vyhrát (zvítězit) a nosit (obdržet) nevadnoucí korunu nesmrtné slávy.

4T 35

Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všechna země slávy jeho.

Izaiáš 6,3

Nejen zahrada Eden, tak jak vyšla z ruky Stvořitelovy, ale i celá země byla nadmíru (neobyčejně, nesmírně) krásná. Čisté (čirost, krásu) stvoření neposkvřinovala (nemařila, nehyzdila) žádná stopa (poskvrna) hříchu ani stín smrti. Boží sláva „přikryla nebesa, a země byla plná chvály jeho“ (Ab 3,3). Prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plesali všickni synové Boží“ (Job 38,7). Země tak byla vhodným symbolem Toho, který je „hojný v milosrdenství a pravdě“ (2Moj 34,6); vhodným studiem (studijním polem) pro ty, kteří byli učiněni k Jeho obrazu. Zahrada Eden představovala to, čím se podle Božího přání měla stát celá země. A Božím úmyslem (plánem) také bylo, aby jakmile (by) lidská rodina vrostla (rostla, vzrůstala) počtem, měly být zřizovány další (nové) domovy a školy podobné té, kterou jim dal v ráji. Tak během (postupem) času by celá země mohla být osazena domovy a školami, kde (v nichž) by se zkoumaly Boží slova a skutky a kde (v nichž) by žáci byli takto připravováni na to, aby po nekonečné věky stále plněji (a plněji, dokonaleji) odráželi (vyzařovali, šířili) světlo poznání Jeho (Boží) slávy.

Ed 22

Když Adam vyšel z ruky Stvořitele, nesl ve své tělesné, duševní i duchovní přirozenosti podobu svého Tvůrce. „I stvořil Bůh člověka k obrazu svému“ (1Moj 1,27), a Bylo Jeho úmyslem, aby člověk, čím déle by žil, tím plněji zjevoval tento obraz a tím plněji odrážel (vyzařoval) slávu svého Tvůrce (Stvořitele). Všechny jeho schopnosti se měly postupně rozvíjet jejich velikost (mohutnost, kapacita, výkonnost) a síla měla neustále růst (vzrůstat, zvětšovat). K jejich výcviku (výchově, studiu) jim bylo nabídnuto (poskytnuto, předloženo) obrovské (rozsáhlé, nekonečné) pole působnosti (prostor, oblast), a jejich bádání (zkoumání, studiu) se otevíralo nádherné pole poznání (působnosti). Tajemství viditelného vesmíru – „divy Toho, jenž je dokonalý v poznání“ (Job 37,15) – člověka přímo vybízely ke studiu. Jeho (měl) velkou (vznešenou) výsadou bylo, že tváří v tvář, od srdce (srdcem) k srdci měl (mohl mít) společenství se svým Tvůrcem (Stvořitelem). Kdyby zůstal věrný Bohu, všechno to by bývalo jeho (mu) navždy (patřilo). Po celé věčné věky by stále mohl získávat (získával) nové poklady poznání, objevovat svěží (nové) zdroje štěstí a nabývat stále jasnějších představ (pojetí, chápání) o Boží moudrosti, moci a lásce. Stále dokonaleji by naplňoval účel (smysl) svého stvoření, a plněji by odrážel (zjevoval) slávu Stvořitelovu.

Ed 15

Protož buďte že jíte, nebo pijete, anebo cočkoli činíte, všechno k slávě Boží činite.

1 Korintským 10,31

Bůh stvořil člověka ke Své slávě, aby se po prověření a vyzkoušení mohla lidská rodina stát jedno s nebeskou rodinou. Úmyslem Božím bylo znovu zalidnit nebe lidskou rodinou, pokud se prokáže poslušností vůči každému Jeho slovu. Adam měl být podroben zkoušce, aby se ukázalo, zda bude poslušný jako věrní andělé anebo bude neposlušný. Kdyby obstál ve zkoušce, své děti by naučil pouze oddanosti (věrnosti). Jeho rozum a myšlenky by byly totožné s myslí a myšlenkami Božími...

Dopis 91,1900; 1BC 1082

Bůh stvořil (učinil) Adama podle Svého vlastního čistého a přímého (spravedlivého) charakteru. V prvním Adamovi nebyly žádné zkažené (porušené) zásady ani žádné zkažené náchylnosti (tíhnutí, náklonnosti) či sklony ke zlému. Adam byl tak dokonalý jako anděl před Božím trůnem. Tyto věci jsou nevysvětlitelné, avšak mnoho věcí, které nyní nemůžeme pochopit, nám bude objasněno, když je uvidíme tak, jak jsou, a poznáme je tak, jak jsou poznány.

Dopis 191,1899; 1BC 1083

O dávných svatých mužích (dávnověku) je zaznamenáno, že Bůh se nestyděl nazývat se jejich Bohem (Žid 11,16). Jako důvod je zde udáno to, že místo toho, aby bažili (dychtili, byli žádostiví, toužili) po pozemském majetku (světských statcích) a hledali (pozemského) štěstí ve světských plánech (cílech) a tužbách (touhách, žádostech), všechno vložili na Boží oltář a odevzdali to k budování Jeho království. Žili pouze k Boží slávě a jasně dali najevo (ukázali), že (jsou) na zemi byli cizinci a poutníky, hledajícími tu lepší vlast, onu nebeskou. Svým jednáním svědčili (dokazovali, dosvědčovali) o své víře. Bůh jim světil svou pravdu a přenechal jim svět (odkázal světu), aby mu oznámili (se mu dostalo od nich poznání) Jeho vůli.

Jak však dnes vyznávající Boží lid zachovává (hájí) čest Jeho jména? Z (podle) čeho by mohl usuzovat svět (může svět usoudit), že jsou zvláštním lidem? Jak dosvědčují (dokazují, jaký podávají důkaz, svědčí o) své nebeské občanství...

5T 188

Příbytky (domovy) a oděvy všech, kteří věří slavnostním pravdám (pravdě) pro tuto dobu by se měly vyznačovat puritánskou jednoduchostí (jasností) a prostotou... Náš oděv, naše příbytky, naše rozhovory (mluva) by měly svědčit o našem posvěcení se Bohu. Jaká moc by doprovázela ty, kteří takto dokazují (dávají najevo, jasně ukazují), že se pro Krista všeho vzdali.

5T 189

Aby jakož jest kraloval hřích k smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána našeho.

Římanům 5,21

Avšak plán, podle něhož mohlo být dosaženo vykoupení člověka, žádal si nekonečných obětí celého nebe. Andělé neměli důvodů k radosti, když jim Kristus odhalil plán vykoupení, neboť viděli, že pro spásu člověka musí jejich milovaný Velitel podstoupit nevýslovná muka. Se zármutkem a ohromením naslouchali Jeho slovům, když jim líčil kterak musí sestoupit z čistoty a pokoje nebes, vzdát se jejich radostí, slávy a nesmrtelného života, vstoupit ve styk s poníženou zemí a snášet její bolesti, potupu a smrt. Bude stát mezi hříšníkem a odplatou (trestem), a přesto jen nemnozí budou jej přijímat za Syna Božího. Opustí své vysoké postavení Vládce (Majestátu) nebes, zjeví se na zemi, poníží se na úroveň člověka a na vlastním těle pozná bolesti a pokušení, jemuž je člověk vystaven. Toho všeho bude zapotřebí, aby mohl pomáhat těm, kteří trpí pokušením (viz Žid 2, 18). Až skončí Jeho učitelské poslání, bude vydán do rukou bezbožníků a podstoupí všechny urážky a mučení, jež na něm lidé spáchají z návodu satanova. Musí podstoupit nejkrutější smrt pověšením mezi nebem a zemí jako hříšný viník (vinný hříšník). Musí dlouhé hodiny zápasit se smrtí tak strašnou, že andělé nebudou moci tomu přihlížet a skryjí své tváře před takovou podívanou. Musí trpět úzkostí duše a Otec sám skryje před Ním svou tvář a vina za hříchy (přestoupení) – váha (tíha) hříchů celého světa spočine na něm...

PP 64

Vyzval anděly (andělské zástupy), aby souhlasili s plánem, který přijal Jeho Otec, a aby se radovali, že Jeho smrtí se padlý člověk může opět smířit s Bohem.

Potom naplnila nebe radost, nevýslovná radost. Představa slávy a požehnanosti (požehnutí, blaženosti) vykoupěného světa byla tak silná, že převýšila bolest z oběti Knížete života. Nebeskými dvory zahlaholily první akordy té písně, která zazní nad pahorky betlémskými: „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobrá vůle“ (Luk 2, 14).

PP 65

A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou soukromí, a proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář jeho jako slunce, a roucho jeho učiněno bílé jako světlo.

Matouš 17,1.2

Schyluje se k večeru, když Ježíš přivolává k sobě tři ze svých učedníků, Petra, Jakuba a Jana, a vede je přes pole a dál neschůdnou stezkou na osamělý vrch...

Odchází od nich poněkud stranou a mocným hlasem a v slzách (s křikem velikým a slzami) vylévá Bohu své prosby (Žid 5,7). Muž bolesti se modlí o sílu, aby obstál ve zkoušce pro dobro lidstva... A vylévá své srdce a modlí se za své učedníky, aby v hodině moci temna neselhali ve víře...

DA 419

Ježíš se nyní modlí, aby směli uzříť projev slávy, jakou měl u Otce, dříve než vznikl svět, aby lidské oči směly uzříť království a aby se Jeho učedníkům dostalo síly je spatřit. Prosí, aby směli být svědky projevu Jeho božství, což je utěší v hodině Jeho posledního smrtelného zápasu vědomím, že je jistotně Synem Božím a že Jeho potupná smrt je součástí plánu vykoupení.

DA 420

Jeho modlitba je vyslyšena. Zatímco se pokorně sklání nad kamenitou půdou, otevrou se náhle nebesa, doširoka se rozevrou zlaté brány města Božího a svatá záře sestupuje na horu a zahaluje postavu Spasitelovu. Božství, které vyzařuje z jeho lidského těla, se pojí se slávou, přicházející shůry. Ježíš povstává z pokleku a stane v božském majestátu. Trýzeň duše pominula. Jeho tvář nyní září „jako slunce“ a Jeho roucho „zbělelo jako světlo.“

Učedníci se vzbouzejí a patří na záplavu světla, jež ozařuje horu. V bázni a úžasu hledí na zářící postavu svého Mistra... Vedle Něho jsou dvě nebeské bytosti, které s Ním rozmlouvají. Je to Mojžíš, který na Sinaji mluvil s Bohem, a Eliáš, jemuž se dostalo vysoké výsady být ušetřen mocí smrti (že nikdy nepřišel /nepadl/ po nadvládu smrti)... Na hoře se ukázalo v kostce (zmenšené podobě /měřítku/) budoucí království slávy; Kristus Král, Mojžíš jako představitel vzkříšených svatých a Eliáš jako zástupce proměněných živých.

DA 421

Přijď království tvé.

Matouš 6,10

Kristovi učedníci doufali (očekávali), že království Jeho (Boží) slávy přijde v nejbližší době (okamžitě). Pán Ježíš jim však ve svém modlitbě naznačil, že nebude zřízeno ihned. Měli se modlit za jeho příchod jako za budoucí událost. Tato prosba (však) pro ně však vyjadřovala také zaslíbení (byla pro ně také ujištěním). I když Pán Ježíš věděl, že učedníci za svého života nespatří Boží království, vyzval je, aby se za ně modlili. To je důkaz, že v době, kterou Bůh určil, Jeho království jistě přijde.

MB 107

Království Boží milosti se však utváří již dnes. Každý den se totiž Boží lásce poddávají srdce (lidé), která kdysi byla plná hříchu a vzpoury (kteří byli kdysi hříšníky). Království Boží slávy však nebude plně ustaveno (zřízeno, nastoleno), dokud nenastane Kristův druhý příchod (nastane až při druhém příchodu Ježíše Krista) na tento svět.

MB 108

Teprve až Kristus přijde osobně, může se Jeho lidu dostat království. Spasitel pravil: „A když přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své, a shromáždění budou před něj všickni národové... Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojdte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa (Mat 25,31-34)... Až přijde Syn člověka, mrtví vstanou neporušení a živí budou proměněni. Touto velkou změnou budou připraveni k přijetí království... Proto člověk ve svém současném stavu nemůže vstoupit do království Božího. Až však přijde Ježíš, dá svému lidu nesmrtelnost; a pak jej povolá, aby přijal království, jehož byl dosud jen dědicem.

GC 322

„Vy pak jste Kristovi,“ „všecky věci jsou (všechno je) vaše“ (1Kor 3,23.21). Jsme jako děti, které ještě nepřevzaly své dědictví. Bůh nám ještě nepředal (nesvěřil) naše drahocenné vlastnictví, aby nás satan svou lstí neoklamal, jako oklamal první dvojici v ráji. Kristus je pro nás uchovává v bezpečí před zničením (mimo dosah zhoubce).

MB 110

Všickni zajisté napořád znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí Hospodin.

Jeremiáš 31,34

Ježíš prohlásil: „A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům" (Mat 24,14). Jeho království nepřijde, dokud radostná zvěst (dobrá zpráva) o Jeho milosti nebude přinesena celému světu. Když se tedy odevzdáme Bohu a získáváme pro Něho další, urychlujeme příchod Jeho království. "Přijď království tvé" se mohou upřímně modlit jen lidé (ti), kteří se odevzdávají Boží (Jeho) službě...

MB 108

Prosba „bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi" je modlitbou, aby vláda zla na této zemi skončila, aby hřích navždy zanikl a aby Bůh zřídil své království (své) spravedlnosti. Pak se na zemi, tak (stejně) jako v nebi vyplní „všecka dobře libá vůli Boží dobrotivosti" (2Tes 1,11).

MB 110

Kristus bude spokojen, až vítězství bude úplné, a až „uzří užitek z práce duše své, jímž nasycen bude" (Iz 53,11). Všechny národy země musí (u)slyšet evangelium o Jeho milosti. Ne všichni přijmou Jeho milost; ale "símě jejich sloužití mu bude, a přičteno bude ku Pánu v každém věku" (Žalm 22,31). "Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí (Nejvyššího)," a země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest." "I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho" (Dan 7,27; Iz 11,9; 59,19).

„Ó jak krásné na horách nohy toho, ješto potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ješto zvěstuje dobré, ješto káže spasení, a mluví k Sionu: Kralujet' Bůh tvůj... Zvučte, prozpěvujte spolu pustiny... neboť jest potěšil Hospodin lidu svého... Ohrnul (obnažil) Hospodin rámě svatosti své před očima všech národů, aby viděly všecky končiny země spasení Boha našeho" (Iz 52,7-10)

Pohledtež a pozdvihnětež hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše.

Lukáš 21,28

Kdyby se církev oděla rouchem Kristovy spravedlnosti a kdyby se odřekla všeho, co ji poutá k světu, nastal by pro ni úsvit skvělého a slavného dne. Zaslíbení, jichž se jí dostalo od Boha, budou platit vždy... Pravda, která obchází ty, kdož jí opovrhují a odmítají ji, zvítězí. I když se zdá, že její postup je někdy pomalý. Nikdy se její pokrok nezastaví... Obdařena božskou silou, prorazí si cestu nejsilnějšími přehradami a zvítězí nad každou překážkou.

Co udržovalo Syna Božího za Jeho života plného strasti a oběti? Viděl výsledky práce své duše a to Ho uspokojovalo. Pohlédl do věčnosti a spatřil štěstí těch, kdož skrze Jeho pokoru a ponížení získali odpuštění a věčný život. Jeho ucho slyšelo jásání vykoupených. Slyšel ty, za něž dal sebe jako výkupné, jak zpívají píseň Mojžíšovu a píseň Beránkovu.

Také my smíme nahlédnout do budoucnosti, do blaženosti nebes. V Bibli jsou zjevena vidění budoucí slávy, výjevy vykreslené rukou Boží. Jsou drahé církvi Boží. Vírou smíme stanout na prahu věčného města a slyšet líbezné uvítání určené těm, kdož v tomto životě spolupracují s Kristem a pokládají si za čest trpět pro Něho. Na slova „Pojďte požehnaní Otce mého,“ pokládají své koruny k nohám Vykupitelovým a volají: "Hoden jest ten zabitý Beránek vzítí moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnaní... Sedícímu na trůnu a Beránkovi požehnaní, čest a sláva i síla na věky věků" (Mat 25,34; Zj 5,12.13).

AA 601

Tam se vykoupení pozdraví s těmi, kdož je přivedli ke Spasiteli, a všichni se spojí v chvále Toho, jenž zemřel, aby lidské bytosti mohly mít život, který se měří životem Božím. Boj je skončen. Skončilo soužení, skončil zápas. Vítězný zpěv naplní nebesa, když vykoupení zapějí radostnou píseň: Hoden, hoden jest Beránek, který byl zabit a opět žije jako vítězný Přemožitel (Dobývateľ).

AA 602

Slávu moudří dědičně obdrží.

Příslaví 3,35

Bůh vybírá v souladu se svým zákonem a každý, kdo se podřídí (dosáhne úrovně) Jeho požadavkům, bude moci vejít do království slávy. Kristus pravil: „Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdož jest nevěřící Synu, neuzítí života.“ (Jan 3,36) „Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.“ (Mat 7,21) A ve Zjevení se praví: „Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života, a aby branami vešli do města.“ (Zj 22,14) To je jediná volba, kterou má člověk pro své konečné spasení, podaná v Písmu svatém (Božím slově).

PP 207

Vyvolena bude každá duše, která bude usilovat o svou spásu s bázní a strachem (třesením). Vyvolen bude ten, kdo se ozbrojí (obleče zbroj) a vytáhne do boje za víru (bude bojovat dobrý boj víry). Vyvolen bude ten, kdo setrvává (bdí) na modlitbách, kdo hledá v Písmu svatém, kdo se vyhýbá pokušení. Vyvolen bude ten, kdo je vytrvalý ve víře, kdo uposlechne každého slova, jež vychází z úst Božích. Vykoupen může být každý, avšak jen tehdy, přistoupí-li na podmínky vykoupení. (Opatření vykoupení je (poskytnuto) zdarma pro všechny (všem); vykoupení se budou těšit (dosáhnou) jen ti, kteří splní (dodrží) jeho podmínky)

PP 208

Satan se neustále snaží překroutit to, co praví Bůh, aby člověku oslepil mysl a zatemnil rozum a tak ho svedl ke hříchu. Proto Hospodin klade své požadavky tak přesně a jasně, aby se nikdo nemohl mýlit. Bůh se stále snaží přivést lidi pod svou ochranu, aby satan nemohl vůči nim uplatnit svou krutou (klamnou /podvodnou, svůdnou/) moc a aby je nemohl oklamat. Bůh je tak blahovolný, že promlouvá k lidem svým hlasem a píše vlastní rukou živá slova. A tato požehnaná slova, plně spjata se životem a zářící pravdou, jsou určena člověku jako dokonalé vodítko...

PP 503

Každá kapitola a každý verš Bible je obcování Boha s člověkem... Bude-li se jim lid Boží pilně učit a řídit se jimi, povedou ho jako oblakový sloup ve dne a ohnivý sloup v noci, který vedl Izraelské.

PP 504

Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši.

Řím12,1

Nemáme žádných pochybností... že učení, kterému věříme (vlastníme) dnes, je přítomnou pravdou, a že se nacházíme blízko (přibližujeme) soudu. Připravujeme se na setkání s Tím, který se má zjevit na nebeských oblacích v doprovodu svatých andělů, aby udělil svým věrným a spravedlivým konečný dotek nesmrtnosti...

Boží pravdu přijímáme podle svých rozmanitých (různých, rozdílných) schopností, a když přicházíme pod její vliv, koná pro (v) nás dílo, které je nezbytné pro to, abychom byli morálně uschopněni (připraveni, způsobilí) pro království slávy a pro společenství nebeských andělů. Nyní jsme v Boží dílně. Mnozí z nás jsou jako hrubé neopracované kameny z lomu. Když se však uchopíme pravdy, její vliv nás zasáhne (zapůsobí, dotkne). Pozdvihne nás a zbaví nás každé nedokonalosti a hříchu, ať je jakékoli povahy. Takto jsme připraveni uzříť Krále v jeho okrase (Iz 33,17) a nakonec se připojit ke společenství čistých nebeských andělů v království slávy. Právě zde má být pro nás vykonáno toto dílo, právě zde se naše tělo a duch musí připravit pro nesmrtnost.

2T 355

Žijeme ve světě, který se staví proti (nepřeje) spravedlnosti, čistotě charakteru a růstu v milosti. Kamkoli se podíváme, vidíme porušenost (zkaženost) a poskvrněnost (poskvrnění), znetvoření (ohavnost) a hřích. Do jakého díla se máme pustit (ujmout, vykonat) právě teď před přijetím nesmrtnosti? Máme si zachovat (udržet, uchovat) (svaté) tělo svaté a čistého ducha, abychom mohli zůstat neposkvrněnými uprostřed převládající zkaženosti obklopující nás v těchto posledních dnech (obstát bez poskvrny v porušenosti světa).

2T 356

Světlo svítí jasně a nikdo nemusí být (zůstat) v nevědomosti. Vždyť Bůh sám je učitelem člověka... Přeje si (Bůh chce), aby důležitá (významná, velká) otázka (předmět) zdravotní reformy byla přetřásána (diskutována, probírána) a aby ji veřejné mínění bylo pohnuto (donuceno) prozkoumat (probadat). Je totiž vyloučeno (nemožné), aby mužové a ženy byli schopni mít společenství s nebeskými anděly v království slávy se všemi svými hříšnými, zdraví ničícími a mozek oslabujícími návyky. Vždyť ani nerozeznávají posvátnou (svatou) pravdu, která je má posvětit, zušlechtit a povznést.

3T 162

Zpívati budu Hospodinu, neboť jest slavně zveleben.

2Moj 15,1

Tato píseň a velké vysvobození, které připomínala, učinily tak velký dojem, že nikdy nevytizely z paměti hebrejského lidu. Po věky připomínali je proroci a pěvci Izraele jako svědectví, že Hospodin je síla a vysvobození pro ty, kdož v něho věří. Tato píseň nepatří jen židovskému lidu. Naznačuje záhubu všech nepřátel spravedlnosti a konečné vítězství Božího Izraele. Prorok z ostrova Patmos viděl „moře sklené, smíšené s ohněm“ a na něm zástupy lidí bíle oděných, „kteříž zvítězili,“ „majíce harfy Boží. A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu“ (Zj 15,2.3).

„Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej čest, pro milosrdenství své a pro pravdu svou“ (Žalm 115,1). Takovým duchem byl prodchnut zpěv Izraelských na oslavu osvobození a takový duch by měl přebývat v srdcích všech, kdož milují Boha a bojí se Ho. Bůh vysvobodil naše duše z otroctví hříchu a toto vysvobození je větší, než bylo vysvobození Hebrejů u Rudého moře... Každodenní požehnání, které přijímáme z rukou Božích, a především Ježíšova smrt, která nám zajistila štěstí a nebe, měly by být předmětem naší stálé vděčnosti. Kolik soucitu, kolik neposkvřené lásky prokázal Bůh nám, ztraceným hříšníkům, když nás připoutal k sobě a když si nás tak oblíbil (abychom byli Jeho zvláštní poklad)!... Měli bychom chválit Hospodina za blahoslavenou naději, kterou nám poskytuje Jeho velký plán na naše vykoupení, měli bychom ho velebit za nebeské dědictví, za Jeho hojná zaslíbení a za to, že Ježíš žije, aby za nás orodoval...

Všichni obyvatelé nebes svorně chválí Boha. Naučme se již nyní písni andělů, abychom ji mohli zpívat, až se připojíme k jejich oslnivému zástupu. Říkejme se žalmistou: „Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává.“ „I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni lidé“ (Žalm 146,2; 62,4).

PP 289

Budtež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící. A vy podobni budte lidem očekávajícím Pána svého.

Luk 12,35.36

Nyní je čas (doba) přípravy na příchod našeho Pána. Připravenost na setkání s Ním nemůže být dosažena (získána, nelze získat) během okamžiku. Příprava na slavnostní scénu (vážné události) se musí vyznačovat ostražitým čekáním a bdělostí, ve spojení s horlivou prací. Tak Její Boží děti oslaví. Uprostřed rušných výjevů (událostí) života bude slyšet (zazní) jejich hlasy, jak pronášejí (mluví) slova povzbuzení, víry a naděje. Všechno (všichni mají) má být a také i je (jsou) posvěceno službě Mistra...

RH 20.7.1897

Kristus nám říká (řekne, sdělí), kdy den příchodu Jeho království bude uveden (ohlášen, oznámen, nastane). Neříká nám, že celý svět bude obrácen, ale že "toto evangelium království bude kázáno po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdyž přijde skonání" (Mat 24,14). Hlásáním evangelia světu je v naší moci uspíšit příchod Božího dne. Kdyby církev Kristova konala jí svěšené dílo, tak jak to určil Pán (Bůh), celý svět by byl již dříve varován (upozorněn) a Pán Ježíš by (mohl přijít) přišel na zem v moci a veliké slávě.

Živá moc musí doprovázet poselství o Kristově druhém příchodu (návratu). Nesmíme spočinout, dokud nevidíme mnoho duší obrácených na blahoslavenou naději Pánova návratu. Ve dnech apoštolů poselství, které nesli (hlásali), vykonalo opravdové dílo (v, při) obrácení duší od model k službě živému Bohu. Dílo, které má být konáno dnes, je právě (zrovna, stejně) tak opravdové (skutečné, pravé) a pravda má (obsahuje) stejně (zrovna, právě) tak mnoho (stejně množství) pravdy; jenom (pouze) musíme hlásat poselství s ještě větší vážností (naléhavostí) podle toho, jak se přibližuje příchod Páně. Poselství pro tuto dobu je jasné, prosté a nanejvýš důležité (nejdůležitější, nejzávažnější, má nejhlubší významu, závažnost, důležitost). Musíme jednat jako muži a ženy, kteří tomu věří. Čekat, bdít, pracovat, modlit se a varovat svět – to je naše práce (dílo).

RH 13.11.1913

Byla jsem hluboce dojata scénami (výjevy), které se nedávno v nočním období (době noci) přede mnou odvíjely (procházely). Zdálo se jakoby velké hnutí – dílo oživení – probíhalo (šlo kupředu, postupovalo) na mnohých místech. Náš lid se pohyboval v řadách (postupoval jako jeden šik, ukázal sjednocenou řadu), odpovídaje na Boží volání. Moji bratři, Pán mluví (promlouvá, hovoří) k nám. Budeme věnovat pozornost (dbát, brát ohled na) Jeho volání? Ozdobíme (připravíme) své lampy, a budeme jednat (konat) jako lidé (ti), kteří očekávají příchod svého Pána?

RH 29.5.1913

Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojdte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.

Matouš 25,34

Kristův příchod je blíže, než když jsme uvěřili. Veliký spor se blíží k svému ukončení (závěru). Boží soudy postihují (dopadají na) zemi. Tyto promlouvají slavnostním varováním (mluví slavnostně, důraznou řečí) a praví nám: "Protož i vy buďte hotovi, nebo v tu hodinu, ve kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde." Mat 24,44...

Žijeme uprostřed posledních událostí (závěrečných scén) pozemských dějin (tohoto světa). Proroctví se rychle naplňují. Rychle také mívá čas milosti (hodina zkoušky), nemáme nazbyt ani chvilky času (nemůžeme ztratit /promeškat/ ani okamžik). Kéž nejsme nalezeni spící (jako ti, jenž spí) na stráži. Kéž ve svých srdcích a svými skutky neříkáme: "Můj Pán ještě nepřijde" (Mat 24,48). Kéž raději vážnými slovy varování zvěstujeme poselství o brzkém návratu (příchodu) Kristovu...

8T 252

Pán přijde brzy a proto musíme být hotovi (připraveni) na setkání se s Ním v pokoji. Rozhodněme se tedy, že učiníme vše, co je v naší moci, abychom udělovali světlo těm, kteří jsou kolem nás (svým spolubližním). Při tom nemáme být zasmušilí (smutní), nýbrž radostní a stále mít před svým zrakem (sebou) Pána Ježíše. On přijde brzy a my musíme být připraveni na Jeho zjevení a očekávat (čekat na Jeho příchod) Ho. Jak slavné to bude, vidět Ho a být přivítáni jako Jeho vykoupení. Dlouho jsme čekali; naše naděje však nemá proto blednout (slábnout). Teprve až uzmáme Krále v Jeho okrase, budeme věčně (navěky) blaženi (požehnáni, blahoslaveni). Je mi tak, jako bych hlasitě měla zvolat: "Jdeme k domovu (směřujeme k hranicím domova)!" Blížíme se chvíli (okamžiku), kdy Kristus přijde v moci a velké slávě, aby své vykoupené vzal k sobě do jejich věčného domova.

8T 253

Dlouho jsme očekávali na návrat svého Spasitele. Toto zaslíbení je však přece jisté. Brzy budeme v našem zaslíbeném domově (zemi). Tam nás Ježíš povede podél živé řeky, tekoucí od trůnu Božího a vysvětlí nám ty temné situace, kterými nás na této zemi provedl, aby zdokonalil naše povahy. Tam prohlédneme nezastřeným pohledem (nezkaleným zrakem) na krásy obnoveného ráje. K Vykupitelovým nohám položíme koruny, které sám vložil na naše hlavy a dotekem zlatých harf naplníme celá nebesa chvalozpěvy Tomu (pro Toho), který sedí na trůnu.

8T 254

Zůstane-liť čí dílo,... vezme odplatu.

1 Korintským 3,14

Nádherná (slavná) bude odplata (odměna), jež bude udělena, až se věrní pracovníci (služebníci) shromáždí kolem trůnu Božího a Beránkova. Když Jan jako smrtelník (ve svém smrtelném stavu) uzřel (spatřil) Boží slávu, padl jako mrtvý, nemohl snést tento pohled. Když však děti (dítky) Boží obléknou nesmrtelnost, budou vykoupení podobni Ježíši, neboť Ho budou vidět tak, jak je (1Jan 3,2). Stojí před trůnem, přijati v Tom Milovaném. Všechny jejich hříchy jsou vymazány (shlazeny) a všechna jejich přestoupení odstraněna. Nyní mohou hledět na nezastřenou slávu (nezkalenou, nezahalenou nádheru) Božího trůnu. Byli účastníky Kristova utrpení a spolupracovali s Ním na uskutečnění (vyplnění) plánu vykoupení. Nyní sdílejí (jsou účastníky) Jeho radost, když vidí v království Boží zachráněné (spasené) duše, jež velebí (chválí) Boha po celou věčnost...

5T 467

V ten den budou vykoupení vyzařovat slávu (zářít slávou) Otce a Syna. Andělé zvukem (dotekem) svých zlatých harf uvítají Krále a trofeje (kořistí) Jeho vítězství... Zazní píseň vítězství a naplní celá nebesa. Kristus zvítězil. Vstupuje do nebeských dvorů (příbytků) v doprovodu svých vykoupených, svědčících o tom, že Jeho poslání utrpení a oběť nebyly nadarmo (zbytečné, marné)...

9T 285

Tam jsou domovy (připraveny příbytky) pro pozemské poutníky. Tam je roucho spravedlnosti s korunou slávy a palmou vítězství. Všechno, co nás z Boží prozřetelnosti mátló, bude nám v budoucím světě objasněno. Všechno nepochopitelné (věci nesnadné k pochopení) bude vysvětleno. Tajemství milosti bude nám odhaleno (zjeveno, rozvinuto). Tam, kde lidská (smrtelná) mysl narážela jen na zmatek a marné (klamné) sliby, uvidíme nejdokonalejší a nejkrásnější soulad. Poznáme, že nekonečná láska nám dávala zakoušet zkušenosti zdánlivě nejmučivější (nejbolestnější). Když pochopíme (si uvědomíme) něžnou (soucitnou) péči Toho, který působí, aby všechny věci napomáhaly k našemu dobru (Řím 8,28), budeme se těšit nevýslovnou radostí a plností slávy.

9T 286

Vyzývám (vybízím, naléhavě vás žádám) vás, abyste se připravili na Kristův příchod na nebeských oblacích... Připravte se pro (na) soud, aby, když Kristus přijde, byl oslavován (obdivován, chválen, ctěn) všemi, kdož v Něho věří a abyste mohli být mezi těmi, kteří se setkají s Ním v pokoji.

9T 285

A když přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své.

Matouš 25,31

Z nebe je slyšet hlas Boží, jenž ohlašuje den a hodinu Ježíšova příchodu a odevzdává lidu Božímu věčnou smlouvu. Jako dunění nejsilnějšího hromu rozléhají se Jeho slova po zemi. Izrael Boží stojí a naslouchá s očima upřenýma vzhůru. Jejich tváře jsou osvětleny slávou Boží...

Zakrátko se na východě objeví malý černý oblak, velikosti asi poloviny mužské dlaně... Lid Boží ví, že je to znamení Syna člověka. V posvátném tichu jej lidé sledují, jak se přibližuje k zemi, jak je stále světlejší a nádhernější, až je to velký bílý oblak, jehož základem je sláva jako stravující oheň a nad nímž je duha úmluvy. Ježíš přijíždí jako mocný dobyvatel... S hymny nebeské krásy (melodie, hudby) Ho na Jeho cestě provází obrovský, nespočetný zástup svatých andělů. Zdá se, že celá obloha je plná zářících postav, „desettisíc desettisíců a tisíce tisíců“ (Zj 5,11). Pero člověka nedokáže vyličit tento výjev; mysl smrtelníka je neschopna vnímat jeho nádheru...

GC 640

Spravedliví volají s chvěním: „Kdo může obstátí?“ (Zj 6,17). Andělé přestávají zpívat a nastane chvíle strašného ticha. Pak je slyšet Ježíšův hlas, který praví: "Má milost je pro vás dostačující" (2Kor 12,9). Tváře spravedlivých se rozjasní a radost naplní srdce každého z nich. A andělé (udají vyšší tón a) začnou znovu zpívat a jásají...

GC 641

Král králů sestupuje na oblaku, zahalen v plameny ohně. Nebe se stáčí jako svitek papíru, země se před Ním chvěje a všechny hory a ostrovy se začínají pohybovat... Bezbožní prosí, aby byli raději pohřbeni pod skalami hor, než aby se stkali s tváří Toho, jímž pohrdali a jehož zavrhovali... GC 642 Ti, kdož usilovali zahubit Krista a věrný lid Boží, vidí nyní slávu, která na něm spočívá. Ve své hrůze slyší hlasy svatých, radostně volající: „Aj, Bůh náš tento jest. Očekávaliť jsme na něj, a vysvobodil nás" (Iz 25,9).

GC 641.642.644

Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou nejprve. Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachváceni budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí, a tak vždycky se Pánem budeme.

1 Tesalonickým 4,16.17

Hlas Syna Boží volá spící svatě... Přicházejí z věznice smrti, oděni nesmrtelnou slávou a volají: „Ó, smrti, kde je tvůj osten? Ó, hrobe, kde je tvé vítězství?" (1Kor 15,55)...

GC 644

Žijící spravedliví jsou proměněni „rázem, mrknutím oka". Při zaznění hlasu Božího jsou oslaveni; nyní jsou učiněni nesmrtelnými a se vzkříšenými svatými jsou uchvázeni, aby se setkali s Pánem ve vzduchu...

Před vstupem do Města Božího propůjčuje Spasitel svým následovníkům odznaky vítězství a přidává je znamením jejich královského stavu... Na hlavy vítězů vkládá Ježíš vlastní rukou korunu slávy. Pro každé je tu koruna, nesoucí jeho „nové jméno" (Zj 2,17) a nápis „Svatost Pánu (Hospodinu)". Do rukou každého je vtisknuta palma vítěze a blyštící se harfa. A pak, když velící andělé udají tón, vyloudí každá ruka obratně ze strun harfy líbeznou hudbu bohatou na melodie. Každé srdce uchvátí nevýslovné vytržení a každý hlas zazní vděčností a chválou...

GC 645

Před zástupem vykoupených je Svaté Město. Ježíš doširoka otevírá bránu z perel a národy, které zachovávaly pravdu, vstupují... Pak je slyšet hlas, bohatší než všechna hudba, kterou kdy slyšelo ucho smrtelníka, jenž praví: „Váš boj je u konce". Pojdte, vy, požehnaní mého Otce, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa" (Mat 25,34).

Nyní se splňuje to, oč prosil Spasitel pro své učedníky: „Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já" (Jan 17,24). „Bez úhony (poskvrny) v přítomnosti své slávy s veselím" (Juda 24) předkládá Kristus Otci to, co vykoupil svou krví... Ó, zázrak vykupující lásky! Ó, kouzlo oné hodiny, kdy věčný Otec, pohlížeje na vykoupené, spatří svůj obraz...!

GC 646

Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné bude na hlavě jejich; radosti a veselé dojdou, zármutek pak a úpění uteče od nich.

Izajáš 35,10

Když Kristus přišel poprvé na tuto zemi, přišel v pokoře a neznám (zahalen tajemstvím, jako neznámý člověk) a Jeho život zde byl životem utrpení a chudoby... Při Jeho druhém příchodu bude všechno změněno (jinak). Lidé Ho nespattí (neuvidí) jako vězně obklopeného chátrou (lůzou), ale jako nebeského Krále (nebes). Kristus přijde ve své vlastní slávě, ve slávě svého Otce a v slávě svatých andělů. Na Jeho cestě Ho budou doprovázet desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců andělů, překrásných, vítězných (vítězoslavných) synů Božích, majících neobyčejnou krásu a slávu. Namísto trnové koruny bude nosit korunu slávy – korunu v koruně. Místo toho starého purpurového (šarlatového) roucha bude oděn rouchem nejbělejší bělostí (zářivě bílým), "ješto tak bílého žádný bělič na zemi učiniti nemůže (vybělit)" (Mar 9,3). A na Jeho rouše a na Jeho bedrách (boku, bude mít) má napsáno jméno: "Král králů a Pán pánů." (Zj 19,16)...

RH 13.11.1913

Věrní následovníci znali Pána Ježíše jako svého stálého (každodenního) společníka a důvěrného přítele. Byli (žili) s Ním těsně spojeni (v Jeho blízkosti), měli stálé spojení s Bohem. Vyzařovala z nich Boží sláva. Poznali (světlo) Boží slávu a ta se v nich zrcadlila jako v tváři Ježíše Krista. Až jejich Pán přijde podruhé, budou se radovat v nezmenšené záři (jasu) a slávě Jeho královského majestátu. Připravili se pro život (společenství) v nebi, protože mají nebe ve svých srdcích.

COL 420

Se zdviženými hlavami, se světlem (zářivými /jasnými/ paprsky) „Slunce spravedlnosti“, které je osvěcuje(i), s radostí, že se blíží jejich vykoupení, vycházejí vstříc Ženichovi...

COL 421

Ještě maličko, a uzříte Krále v Jeho okrase (Iz 33,17). Ještě maličko, a setře nám s oči všechny slzy... Pak nesčíslné hlasy budou zpívat píseň: „Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlení bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa jejich Bohem" (Zj 21,3)...

„Protož, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažtež se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezeni byli v pokoji" (2 Petr 3,14).

RH 13.11.1913

Ale jakož psáno jest: Čehož oko nevidalo, ani ucho slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují.

1 Korintským 2,9

Nacházejí-li vaše smysly zalíbení v půvabných krásách země, pomyslete na svět, který přijde, v němž není bídy (poskvrn) hříchu a smrti, v němž na tváři přírody nebude stínu kletby. Představte si v duchu obraz domova spasených a uvědomte si, že bude ještě mnohem skvělejší, než dokáže vybájit vaše nejbujnější obrazotvornost. V různých darech, které nám Bůh dává v přírodě, poznáváme jen nejslabší odlesk Jeho slávy.

SC 86

Zanedlouho se rozevřou (otevřou) brány nebes, aby dítky Boží vešly a z úst Krále slávy uslyší požehnání, jež bude znít jejich uším jako nejlíbeznější hudba: „Pojďte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa" (Mat 25,34). Pak budou vykoupení uvítáni v domově, který pro ně připravuje Ježíš.

SC 125

Potom (pak) jsem viděla Ježíše, jak vedl zástup vykoupených k bráně města. Uchopil bránu, rozevřel ji v jejich třpyticích se závěsech a vyzval národy, které zachovávaly pravdu, aby vstoupily. Všechno, co bylo uvnitř města, bylo potěšením pro oči. Všude mohli vidět hojnost slávy. Potom Ježíš pohleděl na své vykoupené svaté, jejich tváře zářily slávou a když na ně upřel svůj laskavý pohled, pravil svým libozvučným hlasem: „Vidím práci své duše a jsem spokojen (Iz 53,11). Toto bohatství slávy vám patří navěky. Vaše utrpení skončilo. Již nebude smrti, ani utrpení, ani křiku, ani bolesti,“ (Zj 21,4)...

EW 288

Jazyk je naprosto příliš slabý na to, aby mohl vylíčit nebeskou slávu. Když se přede mnou objeví tento výjev, jsem přemožena úžasem. Uchváčena nepopsatelnou nádherou a neobyčejnou slávou, odkládám pero a volám: „Ach (ó), jaká láska! Jaká podivuhodná láska!“, Ani ten nejvznešenější jazyk nedokáže popsat slávu nebes a bezmeznou hloubku Spasitelovy lásky.

EW 289

Tomu, kdož zvítězí, dám jísti z dřeva života, kteréž jest uprostřed ráje Božího.

Zjevení 2,7

Rajská zahrada zůstala na zemi ještě dlouho po tom, co z ní byl vyhnán člověk (z jejích příjemných stezek). Padlému pokolení lidskému bylo dlouho dovoleno vzhlížet k domu nevinnosti; vstup do něho však střežili strážní andělé. U brány ráje, střežené cherubínem, se projevovala božská nádhera (sláva). Sem přicházel Adam a jeho synové, aby uctívali Boha. Zde obnovovali svůj slib poslušnosti zákona, jehož přestoupení je vykázano z ráje. Když vlna nepravosti zaplavila svět a bezbožnost lidí přivedila potopu k jejich záhubě, tu ruka, která vytvořila ráj, odňala jej zemi. V konečném obnovení však, až bude „nové nebe a nová země“ (Zj 21,1), bude znovu zřízen v ještě krásnější podobě (nádhernější ozdobě) než na počátku.

Pak ti, kteří zachovávali přikázání Boží, budou dýchat pod stromem života v nesmrtelné síle; a obyvatelé (nepadlých) světů, prosti hříchu za celou dobu nekonečných věků, spatří v této skvostné zahradě příklad dokonalého díla Božího tvoření, nedotčeného prokletím hříchu, příklad toho, jak by vypadala celá země, kdyby byl býval člověk splnil vznešený (slavný plán) záměr Stvořitelův.

PP 62

Adam je znovu uváděn ve své první panství. Unesen radostí patří na stromy, jež byly kdysi jeho rozkoší – právě na ty stromy, jejichž plody sám sbíral za dnů své nevinnosti a radosti. Patří na vinné keře, které pěstoval vlastní rukou, na květiny, o něž kdysi s láskou pečoval. Jeho mysl si uvědomuje, že tento výjev je skutečný; chápe, že to je opravdu obnovený ráj...

GC 647-648

Vykoupení budou mít opět přístup ke stromu života v dávno ztraceném ráji a „porostou“ (Mal 4,2) tak, že dosáhnou plné postavy lidského rodu v jeho původní slávě. Budou odstraněny poslední stopy kletby hříchu a věrní Kristovi se zjeví "v kráse Hospodina, našeho Boha" (Žalm 90,17), jejich mysl, duše a tělo bude dokonalým obrazem našeho Pána. Ó, jak podivuhodné vykoupení! Jak dlouho se o něm mluvilo, jak dlouho se v něho doufalo, s jakou dychtivostí a s jakými nadějemi se o něm hloubalo, nikdy však nebylo plně pochopeno!

GC 644

A setřet' Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly.

Zjevení 21,4

Bolest nemůže v prostředí nebes existovat. V domově vykoupených nebude už slzí, pohřebních průvodů, ani stopy po smutku. "Aniž dí kdo z obyvatelů: Nemocen jsem. Lid osedlý v něm zproštěn bude nepravosti" (Iz 33,24). Jediný (neustálý) bohatý (mohutný) proud štěstí (blaženosti) bude vytékat a prohlubovat se, jak budou ubíhat (uplyvat) léta věčnosti.

9T 286

Přichází doba, k níž svatí vzhlíželi s touhou od chvíle, kdy plamenný meč vykázal první pár lidí z ráje, přichází doba "k vykoupení toho, což jím dobyto" (Ef 1,14). Země, daná původně člověku jako jeho království, vydaná jím zradou do rukou stanových a tak dlouho držená mocným nepřítelem, byla přivedena zpět velkým plánem vykoupení. Vše, co bylo ztraceno hříchem, bylo napraveno (znovu obnoveno)... Splnil se původní úmysl Boží, když stvořil zemi, tím, že je nyní učiněna věčným příbytkem vykoupených...

GC 674

Tam „veseliti se budou z toho poušť a pustina a plesati, pravím, bude poušť, a vzkvetne jako růže" (Iz 35,1). „Místo chrastiny vzejde jedle, a místo hloží vyrostou myrtusy" (Iz 55,13). „I bude bydlet vlk s beránkem a pardál s kozlátkem ležeti;... a malé pacholátko je povede" (Iz 11,6). „Neuškodí, aniž zahubí na vsi mé hoře svaté," praví Pán (Iz 11,9).

GC 675

Toliko jediná připomínka zůstane: Náš Vykupitel vždy ponese známky svého ukřižování. Na Jeho raněné hlavě, v Jeho boku, na Jeho rukou a nohou zůstanou jediné stopy krutého díla, jež působí hřích...

GC 674

Velký boj (spor) skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření panuje soulad a štěstí. Z Toho, jenž stvořil všechno, plyne život a světlo a štěstí ve všech oblastech prostoru, jenž nezná hranic. Od nejmenšího atomu až po největší světy prohlašují všechny věci, živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti, že Bůh je láska.

GC 678

Nastavějí též domů, a bydlíti budou v nich, i vinice štěpovati budou, a jísti budou ovoce jejich. Nebudou stavěti tak, aby jiný bydlil, nebudou štěpovati, aby jiný jedl; nebo jako dnové dřeva budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do zvetšení užívati budou vyvolení moji.
Izaiáš 65,21.22

V nebi bude (je) neustálá činnost (práce). Vykoupení není stav nečinného odpočinku (klidu, nicnedělání).

Na zemi nově učiněné budou se vykoupení zabývat a těšit tím, co přinášelo štěstí Adamovi a Evě na počátku. Bude to opět rajský život, život v zahradě a na poli...

PK 730

Tam se rozvine (bude se tam rozvíjet) každá síla a každá schopnost. Budou se tam provádět (bude tam možno provést) nejvelkolepější díla, dosáhne se tam splnění nejvyšších (dosáhnout nejvznešenějších) tužeb a uskuteční se největší (uskutečnit nejvyšší) cíle. A stále se budou objevovat (přesto však zůstanou) nové výšiny k dobývání (jež bude možno zdolávat), nové divy k obdivování (jež bude možno obdivovat), nové pravdy k pochopení (jež bude možno odhalovat), nové věci (úkoly)ke zkoumání, jež probudí (budou rozvíjet) síly těla, ducha a duše.

PK 731; GC 677

"Služebníci jeho sloužiti jemu budou" (Zj 22,3). Život na zemi je počátkem (začátkem) života v nebi, výchova na zemi je uvedením (zasvěcením) do zásad nebes a (zdejší) životní dílo zde je výcvikem pro (tamější) životní dílo tam (v nebi). To, čím jsme nyní ve svém charakteru a svaté službě, je jistým (spolehlivým) předobrazem toho, čím budeme potom.

Ed 307

„Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo, ale aby sloužil" (Mat 20,28). Kristovo dílo na zemi je Jeho dílem i v nebesích a naší odměnou za spolupráci s Ním na tomto světě, bude větší moc a širší (neobsáhla) přednost (výsada) spolupracovat s Ním ve světě (budoucím), který přijde. „Vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem" (Iz 43,12). A tím budeme (jimi) i ve věčnosti...

Ed 308

V našem (zdejším pozemském) životě zde na zemi, i když omezeným hříchem, největší radost a největší vzdělání spočívá (skýtá) ve službě. A v tom budoucím stavu (životě), který nebude spoután omezeními (omezován nedostatky) hříšného lidství (lidské přirozenosti), nalezneme největší radost a nejvyšší vzdělání opět (také, rovněž) ve službě – ve službě svědectví, a vždy když budeme svědčit, budeme se znovu učit o „bohatství slavného tajemství, jenž jest Kristus ve vás, ta naděje slávy" (Kol 1,27).

Ed 309

Známou učiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.

Žalm 16,11

(Během své kazatelské služby) Za svého působení žil Ježíš převážně venku v přírodě... Mnoho učil pod širým nebem. Ed 52

V Bibli je dědictví spasených nazýváno „vlastí“. (Žid 11,14-16). Tam nebeský Pastýř zavede své stádo k pramenům živých vod. Strom života dává ovoce každý měsíc a listí stromu slouží zdraví národů. Jsou tam věčně proudící toky, průzračné jako křišťál a na jejich březích vrhají ševelící stromy své stíny na cesty, připravené pro vykoupené Páně. Rozsáhlé nížiny tam stoupají ke krásným pahorkům a hory Boží tam zdvihají své majestátní vrcholky. V těchto pokojných rovinách, při těchto živých tocích najde lid Boží, který byl tak dlouho poutníkem a putujícím (příchozím), svůj domov.

GC 675

Bible představuje (předkládá, přináší, ukazuje) našemu pohledu nevyzpytatelná bohatství a nesmrtelné (věčné, nekonečné) poklady nebes. Nejsilnější pohnutka člověka ho pobízí (pudí, žene, tlačí), aby hledal své vlastní štěstí, a bible zná (uznává) tuto touhu a ukazuje nám, že celé nebe se spojí s člověkem v jeho úsilí (snaze) získat právě štěstí. Zjevuje (ukazuje) podmínku, za níž je lidem udělován (dáván) Kristův pokoj. Popisuje domov věčného štěstí (blaženosti) a slunečního svitu, kde není žádných slz ani nouze (nedostatek) vůbec není známa.

Nechť (kéž) všechno, co je krásné v (na) našem pozemském domově, nám připomíná křišťálovou řeku a zelená pole (louky), vlnící se (ševelící, houpající) stromy a živé prameny, zářící město a zpěváky oděné v bílém rouchu, náš nebeský domov – tu krásu světa (onoho světa krásy), kterou žádný umělec nedovede namalovat (zobrazit, představit, napodobit) a smrtelný jazyk popsat (vylíčit)...

Navždy přebývat v tomto domově, nosit v (na) těle i na duchu nikoli temné stopy hříchu a prokletí, ale dokonalou podobu (podobu, obraz) našeho Stvořitele a po nekonečné věky růst v moudrosti, v poznání a ve svatosti, stále pronikat (prozkoumávat, zkoumat, bádát) do nových oblastí myšlení (bádání), stále nalézat nové divy a nové krásy (nádhery, slávy), stále zvyšovat (růst ve) schopnost poznání a těšit se (mít radost), milovat a poznávat, že tam nad námi (ve věčnosti) je nekonečná radost, láska a moudrost – takový je cíl, k němuž směřuje (se upíná) křesťanova naděje.

RH 11.7.1882; CT 55

Viztež, abyste nepotupovali ani jednoho z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích vždycky vidí tvář Otce mého, kterýž v nebesích jest.

Matouš 18,10

Dokud neuvídíme Boží prozřetelnost ve světle věčnosti, nepochopíme, za co všechno vděčíme péči a zásahům Jeho andělů. Nebeské bytosti hrají v lidských záležitostech činnou (aktivní) roli. Objevovali (zjevovali) se v rouše, které zářilo jako blesk, nebo přicházeli jako muži v oděvu pocestných. Přijímali pohostinství (pohostinnost) lidských domovů, doprovázeli (byli průvodci) poutníky, které přikvačila noc...

Ed 304

Byť to vládci tohoto světa nevěděli, přesto andělé bývali (vystupovali) často v jejich radách (na jejich poradách) mluvčími (jako mluvčí). Lidské oči pohlížely (dívaly) na ně (patřily) a lidské uši naslouchaly jejich výzvám. Ve sněmovnách a soudních síních zastávali (hájili) nebeští poslové věc (případy, při) pronásledovaných a utiskovaných. Mařili záměry (rozhodnutí) a zastavovali (zadržovali, překazili, potlačovali) zlo, které by jinak Božím dětem způsobily křivdu (bezprávi, nespravedlnost) a utrpení. Toto všechno bude odhaleno studentům v nebeské škole.

Každý vykoupený pochopí (pozná) službu andělů ve svém vlastním životě. Anděl, který byl jeho strážcem od jeho nejranějšího chvil (prvých okamžiků) jeho života, anděl, který střežil (chránil, sledoval) jeho kroky a kryl jeho (přikrýval mu) hlavu ve dnech (čase) nebezpečí; anděl, který byl s ním v údolí stínu smrti a který označil místo jeho odpočinku, a jenž ho první pozdraví (pozdravil) v jitro (ráno) vzkříšení – co to jen bude znamenat (jen to bude) rozmlouvat (mluvit) s ním a poznat dějiny (průběh) božských zásahů v osobním (ve svém vlastním) životě a nebeskou spolupráci (nebes) v každém činu (skutku) ve prospěch lidstva!

Ed 305

Se slovem Božím v rukou může každá lidská bytost... prodlévat v takové společnosti, jakou si sama zvolí... Může i na tomto světě přebývat v ovzduší nebes,... může přicházet (stále) blíže a blíž ku prahu věčného světa, až se posléze otevřou brány a bude moci vstoupit (vejít). Nebude se tam cítit jako cizinec (cizincem). Hlasy, které ho (ji) u(při)vítají, jsou hlasy svatých, kteří byli jeho (jejími) neviditelnými společníky na zemi – hlasy, které se zde naučil rozlišovat (rozeznávat) a milovat. Ten, kdo skrze slovo Boží žil ve společenství (spojení) s nebesy, bude se v nebeském společenství cítit jako doma.

Ed 127

Synové pak tvoji všickni vyučení budou od Hospodina, a hojnost pokoje budou míti synové tvoji.

Izaiáš 54,13

Nebesa jsou (nebe je) školou, oblastí jejího studia je vesmír a jejím učitelem je sám nekonečný (věčný) Bůh. V Edenu (ráji) bylo zřízeno odvětví této školy a jakmile bude splněn (dokončen, dovršen) plán vykoupení, vyučování v rajske škole bude opět zahájeno (obnoveno)...

Ed 301

Mezi školou zřízenou na počátku v Edenu (ráji) a onou školou budoucnosti leží celý průběh dějin tohoto světa – dějin lidského přestoupení a utrpení, dějin božské oběti a vítězství nad smrtí a hříchem. Ve škole budoucího (příštího) života nenajdeme (se nebudou opakovat) všechny podmínky (okolnosti) oné první školy v Edenu (v ráji). Žádný strom poznání dobrého a zlého nebude tam poskytovat příležitost k pokušení. Nebude tam pokušitele ani možnosti zla (bezpráví). Každý charakter odolal zkoušce zla a nikdo víc (již) nepodléhá (nebude v dosahu) jeho moci... Ed 301

Když závoj, který zatemňuje náš zrak (pohled), bude odstraněn a naše oči spatří onen krásný svět, z kterého nyní zachycujeme pouze záblesky pomocí mikroskopu; když popatříme (budeme hledět) na slávu nebes, kterou nyní jenom zdaleka zkoumáme dalekohledem; když (až) bude navždy odstraněna náhaza hříchu a celé země se objeví „v kráse Pána a Boha našeho“! (Žalm 90,17), jaké pole se tam otevře našemu studiu! Tam muž vědy (vědecký badatel, vědec) bude moci číst (studovat) záznamy (zprávy o) stvoření a nepostřehne (nenalezne) už žádné připomínky (stopy po) na zákon zla. Bude moci naslouchat tónům hlasů přírody, a neuslyší žádný plačtivý tón nářku ani podtón zármutku (bolestné sténání). Ve všech stvořených věcech může rozeznat (sledovat) jediný rukopis – v obrovském vesmíru spatřit (vidět) „Boží jméno vyryté (napsané) velkými písmeny,“ a na zemi, v moři a na obloze nezůstane ani jediný náznak (stopy po) zla.

Ed 303

Ti, kteří učinili svou největší výsadou dosáhnout nejvyššího vzdělání (poznání) zde, vezmou (odnesou) si tento (draho)cenný (vzácný) vklad s sebou do budoucího života. Oni hledali (usilovali o to) a získali (obdrželi, dosáhli) to, co je nehynoucí. Schopnost ocenit slávu (nádheru), kterou "oko nevidělo, ani ucho neslyšelo," bude úměrné dosaženému vzdělání (poznání) v (při) rozvíjení schopností v tomto životě.

RH 21.6.1877; FE 49

Protož poznát' lid můj jméno mé, protož poznát', pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj, přítomen budu.

Izaiáš 52,6

Člověk, navracený do Boží přítomnosti, bude zase, jako na počátku, vyučován (samotným) Bohem.

Nemáme ani tu nejmenší představu o tom, co všechno se pak před námi zjeví. S Kristem se budeme procházet podél živých vod. On nám odhalí krásu a nádheru (slávu) přírody. On nám sám zjeví, čím je pro nás On a čím jsme pro Něho my. Pravdu nemůžeme poznat nyní, protože jsme časově omezeni (lhůta je vymezena), tu poznáme (ji) na onom světě.

CT162

Ve světě, který přijde (má přijít), Kristus povede vykoupené podél řeky života a bude je učit podivuhodným (úžasným) lekcím pravdy... Oni uvidí (poznají), že mistrova ruka drží svět na svém místě. Oni spatří schopnost (dovednost) představenou (předloženou) velkým Umělcem v (pestro)barevných polních květech, a dozví o úmyslech (plánech) milosrdného Otce, který rozděljuje (udílí) každý paprsek světla a se svatými anděly vykoupení uznají (potvrdí, odpoví na, ocení) v písniích vděčných chval (chvalozpěvech) Boží nejvyšší (svrchanou) lásku k nevděčnému světu.

Před studentem (badatelem) se tam otevřou dějiny nekonečného rozsahu (dálav, dosahu) a nevýslovného bohatství... Dějiny počátku (vzniku) hříchu, osudná lež (klam) v její podvodném působení (činnosti), dějiny pravdy, která se neodchýlila od svého přímého směru (cesty, dráhy), ale setkala se s bludem a porazila ho – všechno se projeví (bude odhaleno, jasně ukáže). Závoj mezi viditelným a neviditelným světem bude odtažen a zjeví (objeví) se úžasné věci...

Ed 304

S nevýslovnou rozkoší budeme sdílet radost a moudrost nepadlých bytostí. Budeme sdílet poklady, jež byly shromážděny (získány) za věky hloubáním o tvůrčí moci Boží. A léta věčnosti, jak budou uplyvat, budou přinášet stále nádhernější zjevení. "Mnohem hojněji, nežli my prosíme aneb rozumíme" (Ef 3,20)20), budou navěky věků udíleny Boží dary.

Ed 307

Každá správná zásada, každá pravdu naučená (kterou jsme se dověděli, naučili) v pozemské škole, bude rozvíjena právě (stejně) tak v nebeské škole.

Musíme získat vzdělání (obdržet výchovu) zde a to nás uschopní (nám umožní) žít (přebývat) s Bohem po celé věčné věky. Výchova (vzdělání), kterou začneme zde, bude v nebi zdokonalena. Vlastně (pouze) jen vstoupíme (postoupíme) do vyššího stupně (ročníku).

Z částky zajisté poznáváme... Ale jakžt' by přišlo dokonalé, tehdyt' to, což jest z částky, vyhlazeno bude.

1 Korintským 13,9.10

Vírou bychom měli hledět do budoucnosti a uchopit se (pevně se chopit) Božích zaslíbení o (týkajících se) růstu rozumu (našeho chápání), lidské schopnosti spojit s božskými a každou sílu duše přivést do přímého spojení se Zdrojem světla. Smíme se těšit (radovat), že potom všechno, co se nám v Boží prozřetelnosti jeví (zdá) nepochopitelné (zametené), stane se jasným (zřetelným, objasní, vysvětlí). To, co zde jen těžko můžeme pochopit (věci těžké /nesnadné/ k pochopení, tam všechno, co je těžko pochopitelné), vysvětlí se tam (bude vysvětleno, dojdou vysvětlení).

5T 706

Tam (zde) všichni, kteří působili (konali) v nesobeckém (nezištném) duchu, spatří (uvidí) ovoce své práce (skutků, úsilí). Zde teprve bude vidět účinek (konečný projev) každé správné zásady a každého šlechetného (ušlechtilého) činu. Něco toho spatřujeme (vidíme) už zde. Ale (avšak) jak málo výsledků i té nejušlechtlejší práce na světě je patrné (se projevuje, zjevuje) jejímu původci ještě v tomto životě! Jak mnozí se nezištně a neúnavně namáhají ve prospěch těch, kteří nevíšimavě procházejí (chodí) mimo (kolem) jejich dosah (výdobytků) a poznání! Rodiče a učitelé uléhají ke svému posledním spánku, a zdá se, že jejich životní dílo bylo konáno nadarmo (marně, zbytečně); nevědí, že jejich věrnost rozpečetila (otevřela) prameny požehnání, které nikdy nepřestanou téci (proudit, vyvěrat, plynout); jen (jedině) vírou vidí, že děti, které vychovávali, se staly požehnáním a příkladem (inspirací) pro své bližní a že (tak) ztisiceronásobuje (znásobuje). Mnohý (nejeden) pracovník po(vy)sílá do světa poselství síly (posily), naděje a odvahy, slova, která přinášejí požehnání srdcím v každém zemi, ale jen málo ví o jeho výsledcích ten, kdo se namáhal o samotě a nepoznán. Takovým způsobem jsou udělovány (se udělují) dary, nošena (nosí se) břemena a konána (koná se) práce (dílo). Lidé rozsévají semeno (sejí símě), z něhož jiní nad jejich hroby sklízají požehnanou úrodu. Vysazují stromy, aby jiní druhí mohli jíst (požívat) jejich ovoce. Jsou nyní spokojeni, neboť vědí, že uvedli do pohybu nástroje (prostředky) ve prospěch dobra. Všechna jejich činnost i její odezva bude patrna (zjevena, se projeví) až v budoucnosti (potom).

Ed 305

O každém daru, který Bůh lidem propůjčil (udělil), a jež je vedl k nezištnému úsilí, je (uchováván) záznam v nebesích. (V nebesích je zaznamenán každý dar, který Bůh udělil lidem, a který je vedl (povzbuzoval) k nezištnému úsilí). Sledovat to v širokém měřítku (celosvětových souvislostech), hledět na ty, kteří byli naším úsilím povzneseni a zušlechtni, vidět v jejich životě působení pravých zásad – to bude jedním z předmětů studia a jednou z odměn v nebeské škole.

Ed 306

Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdyž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu.

1 Korintským 13,12

„Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství.“ Obraz Boží vidíme zde na zemi odražený, jako v zrcadle, v dílech přírody a v jednání Božím s lidmi; potom však užíme tváří v tvář, aniž bude před námi závoj, který zastírá náš pohled...

Pocity lásky a soucitu, které nám Bůh zasadil do duše, se tam projeví nevěrněji a nejušlechtileji. Čistý styk se svatými bytostmi, nezkalený společenský život se vznešenými anděly a těmi, kdož byli Bohu věrni ve všech dobách, kdož vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově, svaté svazky, jež spojují „všecky rodiny v nebi a na zemi“ (Ef 3,15) – to vše přispívá ke štěstí vykoupených.

GC 676

Nesmrtelné mysli tam s neutuchajícím nadšením budou hloubat o divech tvůrčí moci a o tajemstvích vykupující lásky. Nebude tam krutý, klamný nepřítel, který by sváděl k tomu, aby se zapomnělo na Boha...

Všechny poklady vesmíru budou volně přístupné, aby je vykoupení Boží mohli studovat. Neomezení pocity smrtelnosti poletí letem, který je neunaví, do vzdálených světů, jež trpěly pohledem na lidskou bídu a jež jásají štěstím při zprávě o jedné vykoupené duši... Nezkaleným zrakem budou patřit na slávu stvoření – na slunce, hvězdy a hvězdné systémy, jak všechny v ustanoveném pořádku krouží kolem trůnu božství. Na všech věcech, od nejmenší po největší, je napsáno jméno Stvořitelovo a ve všech se projevuje bohatství Jeho moci.

GC 677

A léta věčnosti, jak bude uplyvat, budou přinášet stále bohatší a stále nádhernější zjevení Boha a Krista. Jak se bude rozšiřovat poznání, tak poroste láska, úcta, štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat Jeho povahu. A když jim Ježíš ukáže bohatství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, budou srdce vykoupených plát ještě žhavějších láskou a s ještě větší radostí uchopí své zlaté harfy a desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalo zpěvu.

GC 678

A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.

Zjevení 21,2

Tu je nový Jeruzalém, hlavní město oslavené nové země, jenž je „korunou ozdobnou v ruce Hospodinově, a korunou královskou v ruce Boha tvého" (Iz 62,3). „Jeho jas byl podoben nejvzácnějšímu, jako kameni jaspisu, čistému jako křišťál" (Zj 21,11). Jeho světlem budou chodit národové, králové země nesou do něho svou slávu a čest" (Zj 21,24). Pán praví: „Plesati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém" (Iz 65,19). „Stan (příbytek) Boží je s lidmi, a Bůh bude s nimi, jsa Bůh jejich" (Zj 21,3).

V městě Božím „nebude noci". Nikdo nebude potřebovat odpočinku, ani nebude po něm toužit. Nikoho neunaví konat vůli Boží a chválit jméno Boží. Budeme stále cítit svěžest jitra a nikdy ho nebude konce. „Nepotřebují světla lampy ani světla slunce, protože Pán Bůh bude na ně svítiti" (Zj 22,5). Sluneční svit bude nahrazen zářením, jež nebude nepříjemně oslňovat, jež však jasností zdaleka překoná polední světlo. Sláva Boží a Beránkova zaplaví Svaté Město neblednoucím jasem. Vykoupení budou kráčet v bezsluneční slávě věčného dne.

GC 676

Prorok vidí ve svém vidění, jak ti, kdož zvítězí nad hříchem a nad hrobem, jsou nyní šťastni v přítomnosti své Stvořitele a rozmlouvají s Ním svobodně tak, jako člověk rozmlouval s Bohem na počátku. „Radujte se," vybízí je Pán, „a veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj, já stvořím Jeruzalém k plesání, a lid jeho k radosti. I já plesati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém, aniž více bude slychati v něm hlasu pláče, aneb hlasu křiku" (Iz 65,18.19).

Když prorok patří na vykoupené, dlící v Městě Božím, zbaveni hříchu a všech známek kletby, u vytržení volá: „Veselte se s Jeruzalémem, a plesejte v něm všickni, kteříž jej milujete. Radujte se sním velice" (Iz 66,1).

PK 729

A bude Hospodin králem nade vší zemí; v ten den bude Hospodin jediný, a jméno jeho jedno.

Zachariáš 14,9

Podle velkého plánu vykoupení vrátí se svět plně v milost Boží (do Boží přízně). Všechno, co pozbyl (bylo ztraceno) hříchem, bude obnoveno. Nejen člověk, ale i země bude vykoupena, aby se stala věčným příbytkem poslušných. Šest tisíc let bojuje satan, aby udržel vlastnictví země. Nyní se naplňuje původní úmysl, který měl Bůh při jejím tvoření. „A ujmou království svatých výsostí, kteříž obdržeti mají království až na věky, a až na věky věků" (Dan 7,18).

„Od východu slunce až do západu jeho chváleno buď jméno Hospodinovo" (Žalm 113,3)... „Nepohnutelní všickni rozkazové jeho. Upevnění na věčnou věčnost" (Žalm 111,7.8). Svatá ustanovení, jež satan nenávidí a která se snaží zrušit, bude pak ctít celý nevinný (bezhršný) vesmír.

PP 342

Vykupitelským dílem Kristovým je ospravedlněna vláda Boží. Všemohoucí Bůh je jím ukázán jako Bůh lásky. Satanova obvinění jsou jím vyvrácena, satanova povaha odhalena. Již nikdy nemůže dojít ke vzpouře. Již nikdy nemůže hřích vniknout do vesmíru. Navěky jsou všichni jisti (bezpečni) před odpadlictvím. Seběobětavá láska spojuje obyvatele země a nebe s jejich Stvořitelem svazky nerozlučné jednoty.

Dílo vykoupení bude vykonáno (dokončeno). Na místě, kde se rozhojnil hřích, rozhojnila se tím více milost Boží. Sama země, místo, jež satan pokládá za své, bude nejen vykoupena, ale i povýšena. Náš malý svět, který se kletbou hříchu stal jedinou tmavou skvrnou slavného stvořitelského díla Božího, bude poctěn nade všechny ostatní světy v Božím vesmíru. Na místě, kde Syn Boží přijal podobu člověka, kde Král slávy žil, trpěl a skončil, tam – až stvoří všechny věci nové – bude příbytek Boží u lidí (s lidmi), a „bude s nimi přebývat a oni budou jeho lidem; on sám, Bůh, bude s nimi, a bude jejich Bohem" (Zj 21,3.8). A po nekonečné věky, v nichž vykoupení budou kráčet ve světle Páně, budou Ho chválit za Jeho nevýslovný dar, jímž je Emanuel, „Bůh s námi".

DA 26

Protož neodmítejtež od sebe smělé doufanlivosti vaší, kterážto velikou má odplatu. Než potřebít jest vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení. Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde, a nebudeť meškati.

Židům 10,35

Boží trpělivost je obdivuhodná. Spravedlnost čeká dlouho, zatímco na hříšníka působí Boží milost (milosrdenství vede při /spor/ s hříšníkem). Avšak "spravedlnost a soud jsou základy trůnu jeho" (Žalm 97,2)... Svět přestupuje Boží zákon stále opovážlivěji a troufaleji. Protože je Bůh shovívavý, lidé pošlapávají Jeho autoritu... Bůh však stanovil nepřekročitelnou hranici a blíží se okamžik, kdy jí lidé dosáhnou. Již nyní (téměř překročili hranici) se pohybují na pokraji mezi Boží shovívavostí, balancují na hranici Jeho milosti a milosrdenství. Pak Pán zasáhne, aby ochránil (obhájil) svou čest, vysvobodí svůj lid a zastaví rozmach bezpráví (nepravosti)...

COL 177

Podle vzrůstu (v této době převládající /panující/) nepravosti ve světě poznáváme, že se blíží velká krize. Až lidé téměř úplně odmítnou Boží zákon (až se odpor vůči Božímu zákonu stane téměř všeobecným), až budou utlačovat a sužovat Boží lid, Pán zasáhne...

COL 178

„Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas soužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize" (Dan 12,1). Kristus shromáždí své věrné z chatrčí, úkrytů (chýší), vězeňských cel (věznic), popravišť, hor a pouští i jeskyní zemských (ve skalách) a dutin mořských... Lidské soudy odsuzovaly věřící (Boží dítky /lid/) jako nejtěžší (nejsprostší) zločince. Blíží se však den, kdy "sám Bůh bude soudcem" (Žalm 50,6). On zruší (obrátil, zvrátí) pozemské rozsudky (rozsudky vynesené na zemi se obrátí), "pohanění lidu svého odejme ze vši země" (Iz 25,8). Každý z nich dostane bílé roucho (Zjev 6,11)...

COL 179

Ať je kříž, který na ně byl vložen (povolání nést), sebetěžší, ať jsou ztráty, které utrpěli, sebevětší, ať je pronásledování, kterému byli vystaveni, sebekrutější – i když skončilo třeba ztrátou jejich pozemského života – Boží synové (děti) budou bohatě odměněni. „Budou vidět jeho tvář a jeho jméno bude na jejich čelech" (Zjev 22,4).

COL 180

Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš. Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho.

Izaiáš 40,1.2

V nejtemnějších dnech jejího dlouhého zápasu se zlem se církví Boží dostává zjevení o věčném úmyslu Hospodinově. Lidu Božímu je dopřáno pohlédnout za současné zkoušky na budoucí vítězství, kdy skončí boj a vykoupení se ujmu zaslíbené země. Tato vidění budoucí slávy, výjevy zobrazené rukou Boží, by měla být drahá církví Boží dnes, kdy se spor věků rychle blíží svému závěru a kdy zaslíbená požehnání se brzy splní v celé své plnosti.

PK 722

Pro nás, kteří jsme na samém prahu jejich splnění, jsou tato líčení budoucích událostí hluboce a životně významná; vždyť jde o události, na něž čekají (a jež vyhlížejí) dítky Boží od chvíle, kdy naši první rodiče opustili ráj, po nichž touží a za něž se modlí!

PK 731

Spolupoutníku, jsme stále ve stínech a zmatcích pozemského lopocení; brzy se však zjeví náš Spasitel, aby přinesl vysvobození a odpočinutí. Vzhlížejme ve víře na blaženost, která přijde potom, jak ji nastínila ruka Boží. Ten, jenž zemřel za hříchy světa, otvírá doširoka brány ráje pro všechny, kdož v Něho věří. Brzy již dojde k bitvě, brzy bude vybojováno vítězství. Brzy již uvidíme Toho, k němuž se upínají naše naděje na věčný život. A v Jeho přítomnosti se zkoušky a utrpení tohoto života budou zdát nicotné. Předchodí (první) věci „nebudou připomínány, aniž vstoupí na srdce (mysl)" (Iz 65,17). „Neodhazujte tedy svou důvěru, vždyť je v ní naděje na bohatou odplatu. Potřebujete vytrvalost (trpělivost), ta abyste, až vykonáte vůli Boží, sklidili splnění slibu. Již jen chvíli malou, zcela malou a ten, jenž má přijíti, neomešká se" (Žid 10,35-37). „Izrael spasen bude... Spasením věčným; nebudete zahanbeni, ani v lehkost uvedeni na věky věků" (Iz 45,17).

PK 731

Vzhlédněte (pohledte vzhůru), vzhlédněte (pohledte vzhůru) a stále se posilujte (vzrůstujte) ve víře! Nechť vás tato víra vede po úzké stezce, která vede branami města do veliké (bohaté) a slavné budoucnosti bez hranic, která čeká na vykoupené.

PK 732

Živt' jsem já, praví Pán, žeť přede mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha.

Římanům 14,11

Proč bylo vůbec dovoleno, aby onen velký spor pokračoval po celé věky? Proč nebyla satanova existence (život) přerušena hned na počátku (při vypuknutí) jeho vzpoury? Bylo to proto, aby se vesmír mohl přesvědčit (byl přesvědčen) o Boží spravedlnosti v Jeho jednání se zlem a aby hřích mohl být navěky odsouzen. V plánu vykoupení tam jsou výšky (výšiny) a hloubky (hlubiny), které ani samotná věčnost nikdy nevyčerpá, a divy do kterých touží andělé nahlédnout (1Petr 1,12). Ze všech stvořených bytostí pouze (jen) vykoupení z vlastní zkušenosti poznali skutečný zápas (boj) s hříchem; spolupracovali (působili) s Kristem a vstoupili do společenství (prožili) Jeho utrpení (prožili něco), což nemohli zakusit ani andělé. Nebudou mít snad žádné svědectví o vědě vykoupení – nic, co by mohlo mít pro nepadlé bytosti hodnotu?...

Ed 308

„V chrámě svém všecku svou slávu vypravuje" (Žalm 29,9) a píseň, kterou vykoupení budou zpívat... bude hlásat (zvěstovat) Boží slávu: „Velicí a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi všech svatých. Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi" (Zj 15,3.4).

Jako ve snách (v okouzlení) dívají se bezbožní na korunovaci Syna Božího. Vidí v Jeho rukou desky božského zákona, nařízení, jimiž pohrdali a jež přestupovali... Nyní se objasňuje každá otázka pravdy a bludu dlouhého sporu. Všem stvořeným rozumným bytostem se odhalují následky vzpoury, ovoce nedbání božských ustanovení. Výsledek satanovy vlády v protikladu s vládou Boží je předložen celému vesmíru. Satana odsoudilo jeho vlastní dílo. Moudrost Boží, spravedlivost Boží a dobrotivost Boží jsou plně obhájeny. Všichni poznávají, že všechno jednání Boží ve velkém sporu je vedeno zřetelem věčného blaha lidu Božího a blaha všech světů, jež Bůh stvořil... Když se seznámí se všemi skutečnostmi velkého sporu, zvolá celý vesmír, jak věrný, tak i odbojný, jednohlasně: Spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých" (Zj 15,3).

GC 668.670